

ТИЛИ БАГШОУ

ДУЕЛ

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2008

chitanka.info

На Сефи, кралица на моето сърце.

1.

Боби Камерън се намираше в Южна Франция, когато баща му умря.

Обяздваше енергична едногодишна кобилка на име Мираж за легендарния френски собственик на състезателни коне Паскал Бремо. Притискайки крака към хълбоците ѝ, той завърши третата обиколка. Сухата прах на тренировъчния ринг се надигна около него в плътен, задушаваш облак. Той едва удържа кашлицата си — не искаше да подплаши животното. Отпусна се на седлото и започна да язди в ленивия каубойски стил, с който беше прочут, после затвори очи, за да се слее с движенията на коня. Скоро усети напрегнатото потръпване на стегнатите млади мускули между бедрата си и изпъването на сухожилията, когато Мираж запрепуска. Двамата с кобилата се превърнаха в едно. В плавно съществуване, което обикаляше ритмично ринга под жаркото слънце на Лазурния бряг.

— Не! Не става. Все още клони наляво. Виждаш ли?

Гласът принадлежеше на Анри Дювал, треньора на Бремо, който стоеше намръщено до ринга. Носеше шорти и тениска, а малкото останали кичури от тъмната му коса бяха залепнали от пот по челото му. Дювал не спираше да дава указания на Боби с викове, като от време на време прекъсваше, за да излее буйния си галски темперамент по мобифона.

— Има нужда от повече строгост, Боби. Слизай! Слизай!

Боби остана със затворени очи и се опита да блокира звука. Искеше му се Анри да отиде да тероризира някой друг. Съсипваше концентрацията му, да не говорим за тази на Мираж. Нищо чудно, че кобилата беше толкова нервна, след като чуваше само крясъци от треньора си.

— Спри! — изкрещя французинът високо.

Боби бе принуден да отвори очи и да спре коня.

По гърдите на Мираж бе избила лека бяла пяна, която блестеше като мляко над лъскавата ѝ козина с цвят на кафе, доказателство за

напрегнатите ѝ усилия тази сутрин. Беше великолепна кобила, смела и решителна. Боби разбираше защо Бремо бе платил триста хиляди долара за нея, макар по документи да изглеждаше рискована инвестиция. Дъщеря на великия Младежка любов и неизвестната кобила Миракъл, Мираж можеше да тръгне и в двете посоки. Или щеше да се превърне в чудесен състезателен кон, или да рухне още преди да стигне до пистата. Но Боби обичаше точно този вид коне: смесица от дива енергия и скорост, която просто очакваше нежните уроци в стил Камерън.

Само на двадесет и три години, Боби вече имаше репутация на един от най-способните тренъори на коне в света. С русата си коса, безкрайно дълги крака и дълбоки кафяви очи, гениалният, но арогантен син на прочутия каубой Ханк Камерън бе роден с невероятна дарба да разбира трудни за обзядване коне. Животни, които останалите добри тренъори дори не можеха да оседлаят, незабавно се успокояваха от допира му и се подчиняваха на ниския му провлечен глас. А за подобен талант собственици като Бремо бяха готови да платят щедро.

Дори като малко момче Боби не се страхуваше от огромните хвърлящи къчове жребци, които можеха да го убият с един ритник в главата. Вместо да се плаши, той излъчваше кротост, спокойствие и авторитет, което караше да го уважават дори най-инатливите и нервни коне. Още от дванадесетгодишен обзядваше диви мустанги за баща си. На шестнадесет печелеше пари, като вършеше същото със скъпи породисти коне, собственост на богати калифорнийски коневъди. Докато навърши двадесет, славата му се бе разнесла извън щата. Годишите, които трябваше да прекара в колежа, той изкара в трениране на трудните коне в най-престижните ферми в Кентъки. Наемаха го собственици чак от Ирландия, Дубай и дори Южна Франция.

Потомък на едно от най-старите и уважавани фермерски семейства на Запад, Боби израсна в Хайуд, зашеметяващото ранчо на Камерън от три хиляди акра, сгушено в долина Санта Инес в Калифорния. Всички местни хлапета му завиждаха за свободата. Никой от родителите му не се притесняваше много, когато Боби изчезваше от училище, за да поязди някой от конете на баща си по

хълмовете. Но детството му не бе толкова идилично, колкото изглеждаше.

Майка му Даяна, непълнолетна бунтарка от близкото градче Солванг, го бе заченала по време на мимолетното си приключение със застаряващия каубой Ханк Камерън. Местна легенда, Камерън беше страхотен по отношение на коне и говеда, но децата бяха друг въпрос. След като призна детето за свое и го обяви за наследник, Ханк реши, че родителските му задължения са приключили. Даяна трябваше да отглежда сина си сама.

Тя обичаше малкото си момченце, но се бе озовала в Калифорния в началото на седемдесетте — ерата на свободната любов и евтината дрога, а бе едва на седемнадесет. И така, Боби прекара първите си десет години, като пътуваше с майка си от една хипарска комуна към друга и никога не оставаше на едно място достатъчно дълго, за да пусне корени или да си създаде приятели в училище.

Понякога Даяна изчезваше за месеци, обикновено на мотора на някой страшен на вид тип. Ужасен, че си е отишла завинаги, Боби едва се примиряваше с факта, че далечните му роднини си го предаваха един на друг като нежелан пакет. Най-после майка му се завръщаше, разочарована от поредния рокер, и започваше да целува сина си и да му обещава, че подобно нещо няма да се повтори. Но вече бе прекалено късно. Боби бе научил два важни житейски урока: хората, изпълнени с обич, са рискована работа, а единственият, на когото можеше да разчита изцяло, бе самият той.

Малко след десетия рожден ден на Боби, фалирала и изтощена, Даяна реши да погостува на Ханк Камерън.

Боби никога нямаше да забрави посещенията в Хайуд в онзи ден. За първи път видя имота, който един ден щеше да му принадлежи, и не можеше да повярва на очите си. Седнал на предната седалка на очукания „Фолксваген“ бус на майка си, той гледаше възхитено зелените хълмове, които се простираха до хоризонта. И по цялата изумруденозелена шир пасяха стада и си търсеха сянка под древните кипариси чак долу до реката, която се виеше до частния път, буйна и красива като поток от разтопено сребро. Дори във въображението си в дългите самотни нощи, когато лежеше и си фантазираше за митичния Хайуд, Боби не си бе виждал нещо толкова красиво.

Ханк, разбира се, не бе особено щастлив, когато ги видя.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — излая той, когато Даяна слезе от буса, повлякла по петите си мърлявия си кльоцав син.

Боби не бе очаквал подобно посрещане от бащата, когото си бе представял като романтичен герой. Но реши да не размишлява по въпроса. Вече бе свикнал да е нежелан гост и прояви търпение, когато Даяна заяви, че го оставя тук за лятото, тъй като смята да си потърси работа в Санта Барбара.

— Оставяш го тук? При мен? Не говориш сериозно — заекна Ханк изненадано. — Не знам какво да правя с него.

— Така ли? — ухили се Даяна и се настани обратно в буса. — Е, ако искаш да знаеш, и аз нямах представа, когато бях само на седемнадесет години, а ти ме отпрати. Но все пак се справихме, нали, Боби? Сега е твой ред.

Докато двамата му родители се разправяха, Боби стоеше спокойно на стъпалата към терасата до малкия си куфар, където бяха прибрани всичките му вещи. Изтърпя скандала небрежно, но запомни прощалните думи на майка си.

— Той е твой син, Ханк — извика тя през прозореца на колата. — Оправяй се с него.

И Ханк се справи с положението, като напълно пренебрегна сина си.

— Ти си върши твоего, хлапе — каза той, като въведе Боби в новата му спалня, — а аз ще си върша моето.

И през следващите тринадесет години нещата продължиха по същия начин. Боби никога вече не заживя с майка си, макар че тя го посещаваше от време на време или го канеше в Санта Барбара за рождения му ден или Коледа. Но разочарованието му от факта, че майка му го бе изоставила, както и от липсата на бащинска грижовност от страна на Ханк, бе компенсирано от вълшебството на Хайуд. Още преди лятото да свърши, Боби бе станал близък приятел с децата на работниците в ранчото. А най-важното бе, че откри онова, което щеше да се превърне в любовта на живота му — конете.

За първи път в живота си се чувстваше на мястото си. Това бе домът му.

Той се плъзна елегантно от гърба на Мираж и свали шапката си, автоматичен жест на учтивост, който контрастираше с намръщеното му лице, когато се приближи до Анри.

— Какъв е проблемът? — попита, като подаде юздите на чакащия коняр и се вторачи мрачно във френския треньор.

Дори без шапка издокараният в избелели джинси и каубойски ботуши Боби бе около петнадесет сантиметра по-висок от Анри и изглеждаше заплашително.

— Нарушаваш концентрацията ми — рязко добави той. — Мисля, че трябва да си тръгнеш.

Раздразненият Дювал почервения като домати. Боби, който цял живот бе разочарован от възрастните, не изпитваше абсолютно никакво уважение към авторитета им. Това винаги бе вбесявало баща му и не го правеше любимец на треньорите, които си бяха трудно и арогантно племе.

— Мислиш, че трябва да си тръгна? — Анри не можа да повярва на ушите си. — Това е мой кон, господин Камерън. Разбра ли? Мой!

— Стига бе — ухили се Боби вбесяващо, като разкри идеалните си бели зъби. — Мираж всъщност принадлежи на господин Бремо, нали?

Гласът му бе плътен и нисък, със силен западняшки акцент, който успокояваше конете и влудяваше жените. За съжаление явно имаше обратен ефект върху разгневения французин, който заподскача ядосано като гушер върху горещ пясък.

— Господин Бремо ме нае да свърша определена работа, а ти правиш това невъзможно — продължи Боби. — Бих искал да си тръгнеш.

— Как смееш!

Анри побесня. За кого, по дяволите, се мислеше този нагъл янки, който се бе вмъкнал в конюшнята му и сега му даваше акъл как да се справи с новата кобила? Ако Боби не беше метър и деветдесет и със здрави каубойски мускули, щеше да го халоса. Но не смееше, а това едва не го докара до инфаркт.

— Арогантно малко лайно — извреця Анри. — Какво, мамка ти, знаеш за Мираж? Тук си от четири дни и какво постигна с нея? Абсолютно нищо, сладурче. Нищо — буквално се запени от ярост французинът. — Казвам ти, че тя има нужда от пръчка. Как се казваше

на английски? Не можеш да направиш омлет, без да счупиш яйцата, нали?

Анри протегна ръка към застаналия наблизко коняр и грабна зловещия му кожен камшик. Беше от френските уреди за изтезания с няколко кожени ленти, краищата на които бяха със стоманени връхчета. Треньорът се приближи към изтощената кобила, размахвайки камшика заплашително. Мираж потръпна и изцвили ужасено.

Боби безмълвно пристъпи напред, за да защити животното, и запречи пътя на Анри с едрото си тяло.

— Не я докосвай.

Говореше толкова тихо, че едва ли не шепнеше, но тонът му бе достатъчно заплашителен да закове Дювал на място. В продължение на няколко секунди двамата мъже стояха неподвижно, като Анри бе приковал изпълнен с омраза поглед в Боби. Накрая стана ясно, че арогантният американец няма да помръдне, а Анри имаше нужда от подкрепление. Той се завъртя ядосано на пети и тръгна към къщата, като метна камшика на земята.

— Паскал ще има какво да каже по въпроса — промърмори той. — Абсолютно гадно неуважение...

След като Дювал изчезна, а конярите се отдалечиха, несъмнено нетърпеливи да разпространят клюката за избухването на треньора, Боби се върна при Мираж.

— Всичко е наред, дете — прошепна той, като я погали нежно между ушите и незабавно усети как животното се успокои под опитните му пръсти. — Не се тревожи. Няма да му позволя да те нарани.

Той притисна лице към врата ѝ и вдъхна аромата на конска грива и пот, който винаги го успокояваше.

Дювал беше задник. Искаше му се да вземе Мираж със себе си в Калифорния, за да я защити завинаги от жестокостта на мръсника. Но това бе един от недостатъците на работата му: в мига, когато се сблизеше с коня и спечелеше доверието му, трябваше да си тръгне.

Разбира се, хиляди пъти преди се бе изправял пред същия проблем.

Но все още го болеше и му беше мъчно. За Мираж повече, отколкото за останалите.

Няколко часа по-късно, отпуснат във ваната на луксозния си апартамент в къщата, той се зачуди как щеше да обясни стълкновението на Бремо, когато собственикът се прибереше от Париж на сутринта.

Чувстваше, че му остават само броени дни, за да обяди Мираж напълно. Но колкото и да му бе неприятно да признае, в думите на Дювал имаше логика. Мираж още не бе готова за сериозен напредък. Не искаше да я предава отново на жестокия режим на французина и знаеше със сигурност, че това щеше да я отблъсне, но си оставаше фактът, че Мираж все още наблягаше на левия си крак при завоите. Досега трябваше да се е справил с проблема, ала не беше успял, а това го подлудяваше.

Боби изскочи от горещата, ухаеща на лавандула вода, избърса се, върза кърпата около кръста си и се приближи до прозореца. Отвори тежките дървени капаци и надникна навън. Имението на Бремо на хълмовете над Раматуел, близо до Сен Тропе, беше зашеметяващо красиво. Къщата бе от седемнадесети век, а конюшните бяха построени около бившата винарна. Тази част от Вар бе обсипана с лозя. Безкрайните спретнати редици с грозде придаваха на пейзажа симетричен вид, който му напомняше за Напа.

Той затвори очи за момент и вдъхна топлия вечерен въздух, изпълнен с аромат на мед, смесен с миризмата на коне и кожа, която винаги го караше да се чувства у дома, където и да се намирал. В далечината отекваше мекото цвилене на конете на Бремо, които се мъчеха да заглушат какофонията на цикадите.

Рай.

Боби си мечтаеше да тренира коне, великолепни и със силен дух като Мираж, в ранчото си в Калифорния. Отдавна се бе отказал да говори за мечтите си с баща си, тъй като разговорите им винаги приключваха с крясъци, но когато беше сам, продължаваше да си фантазира.

Като повечето каубои, Ханк гледаше на конните състезания като на анатема за западната култура. Може и да бяха чудесни за арабските шейхове и милиардерите с лъскави ферми в Кентъки, но не струваха за истинските работещи хора, свързани със земята и стадата си, горди наследници на старите каубойски традиции.

Боби никога не ги бе разбирал. Гордееше се с каубойските си ботуши, но най-вече обичаше конете. Всички видове. От дивите мустанги до екзотичните арабски породисти жребци. Баща му по-скоро би умрял, отколкото да види Хайуд използван за друго, освен за развъждане на добитък. Но какво лошо имаше в това да прилагаш традиционните си каубойски умения и техники в обучението на състезателни коне? И къде беше писано, че ранчото е само за стада говеда и нищо друго?

Един ден. Един ден, когато Хайуд станеше негов...

Боби забрави за мечтите си, стреснат от докосването на студена ръка до гърба му.

— Извинявай. Уплаших ли те?

Беше Шантал, младата и изключително красива съпруга на Бремо. Не я беше чул да влиза, а студените ѝ пръсти върху кожата му го бяха изтръгнали от унеса му, макар допирът им да не бе неприятен.

— Не — кратко отвърна Боби, който също като баща си бе лаконичен човек.

— Почуках — излъга Шантал, — но явно не си ме чул. Изглеждаш отнесен, сякаш си на хиляди километри отук.

Половин французойка и половин венецуелка, Шантал притежаваше мургавата знойност, типична за Южна Америка, макар че английският ѝ бе безукорен и без следа от акцент. Но колкото и да бе странно, хладният английски глас, който идваше от сексапилното южняшко тяло, само засилваше привлекателността ѝ.

Боби прехапа устни и се опита да не мисли за секс. Представи си гола учителката си по математика от осми клас. Това обикновено вършеше работа, но не и днес.

Тя е съпруга на Бремо, напомни си той строго. Не трябваше. В никакъв случай не биваше да го прави.

— Мислех, че може да искаш компания — каза тя с престорена невинност, после бавно зарови пръсти във влажните къдрави косми по гърдите му.

Боби усети неизбежната ерекция и си пожела да имаше нещо повече от хавлиена кърпа между него и зашеметяващото момиче. Не му помогна и това, че Шантал изглеждаше още по-красива от обикновено, издокарана в къса жълта рокля, която едва удържаше пълните ѝ гърди с цвета на капучино.

— Не, благодаря, предпочитам да остана сам — отвърна той, като се опита да прозвучи категорично.

Започна да отмества ръката ѝ от гърдите си, но кой знае как пръстите му се сплетоха с нейните. Тя прикова в него поглед, изпълнен с недвусмислена покана.

Мамка му! Нямахше да е лесно.

Сърцето му запрепуска лудо, а пенисът му потръпна, сякаш го бе ударил ток. Боби едва успя да си поеме дъх.

Беше предвидил това, разбира се. Шантал беше безсрамна флиртаджийка. От първата сутрин, когато бе пристигнал в имението, тя бе започнала да се „отбива“ в ринга, където той работеше с Мираж. И често не носеше друго, освен къси дънкови шорти и горнище на бански, което би подходило на стриптийзьорка от Лас Вегас. Не че я винеше за мераците ѝ. Съпругът ѝ не беше красива картина. Меко казано. Истината бе, че Паскал Бремо бе тлъст, мрачен, вонящ на чесън калтак. Освен това беше адски стар и прекарваше деветдесет процента от времето си в командировки, оставяйки младата си красива и отегчена жена сама. Какво можеше да очаква?

Но си оставаше фактът, че жените и обучението на конете не можеха да се смесват. Боби негодуваше срещу всичко, което можеше да го разсее, докато работеше, а мадам Бремо определено влизаше в тази категория. Опитваше се да не ѝ обръща внимание, дори се държа грубо няколко пъти, като ѝ каза да го остави на мира и да не идва в конюшните, тъй като не се интересува от нея. Но това само ѝ бе вдъхнало още повече решителност.

Тази вечер беше последната, в която Паскал щеше да отсъства от дома си. А и Боби не работеше в момента.

— Слушай — прошепна той и се опита да отмести поглед от зениците ѝ, които бяха толкова разширени, сякаш я бяха инжектирали с успокоително за коне. — Това не е добра идея. Съпругът ти...

— Не е тук — довърши тя вместо него, като го бутна към леглото и пхна ръка под кърпата му. — Но ти си. Странна работа — усмихна се широко, като стисна пениса му, — Дювал смята, че си прекалено мек с Мираж. Но на мен изобщо не ми се виждаш мек.

Майната му.

Боби изстена и залитна към леглото, повличайки я върху себе си. Знаеше, че не трябва да го прави, не и със съпругата на Бремо, но

момичето беше като природна стихия. Да се опитваш да ѝ устоиш, бе все едно да се мъчиш да обърнеш прилива с голи ръце. Нужно бе да си много по-силен мъж от него.

Агонизиращо бавно тя започна да го гали, като облиза дланта си, за да я навлажни. Боби инстинктивно се повдигна към нея и затвори очи за момент. Когато ги отвори, откри, че тя бе коленичила над него и вдигаше лимоненожълтата си рокля, която разкри липсата на бикини. Тъкмо когато Шантал се канеше да седне отгоре му, той я сграбчи през кръста и я метна по гръб.

— Какво правиш? — изкикоти се тя, после ахна, когато той се настани върху нея и разтвори краката ѝ.

— Не обичам момичета отгоре — отвърна Боби и проникна в нея с такава сила, че Шантал трябваше да се хване за таблата на леглото.

Боби се наслаждаваше на секса, но никога не му се бе отдавал с такава страст както на конете. От шестнадесетгодишна възраст бе привличал жените лудо и бе приемал предоставените възможности небрежно. Наслаждаваше им се като на добра игра голф или на порция домашно приготвени ребра.

Имаше и жени, които обичаше, разбира се. Майка му, на която държеше въпреки всичките ѝ недостатъци. Тара и Съмър Макдоналд, дъщерите на управителя на ранчото на баща му, които му бяха като сестри. Но никога не се бе влюбвал и не бе имал сериозна приятелка. Дори не се бе сецал за това.

Но пълната липса на желание за обвързване не отблъскваше жените. Небрежното му отношение само засилваше желанието на нежния пол. За съжаление, опитът не го бе превърнал във внимателен любовник. Тъй като момичетата падаха в скута му като презрели ябълки, Боби никога не се бе мъчил да съдържа естествения си егоизъм в леглото. На двадесет и три години все още се стремеше само към собственото си удоволствие и изобщо не се замисляше за нуждите или желанията на партньорката си.

Сега усети, че оргазмът му настъпва почти веднага, но не направи опит да се съдържа и експлодира в нея, като зарови лице във врата ѝ, за да приглуши стона си.

Шантал изглеждаше развеселена, а не обидена от действията му и явно не бе възмутена, че тя самата не бе свършила.

— Мили Боже — засмя се, като приглади роклята и оправи разрошената си коса. — Кратко, но сладко, а? Така ли го правят каубоите?

— Нямам представа — ухили се той, доволен, че бе получил каквото искаше. — Ще трябва да ги попиташ.

Боби се възхищаваше на Шантал. Беше рядко срещано същество: красиво момиче с просто отношение към секса. Приятна промяна след лепкавите момичета у дома, които смятаха, че любовта им може да го промени.

— Знам, че трябва да се чувствам виновен — добави той провлечено, като я наблюдаваше как стои пред огледалото и премахва издайническите следи от размазания си грим, — но не изпитвам вина. Прекалено красива си, за да съжалявам.

Шантал се усмихна. От всеки друг тези думи щяха да прозвучат като ласкателство и опит за свалка. Но Боби не си падаше по подобни неща и усетът ѝ подсказа, че комплиментът за него е сериозна работа. Тъкмо се канеше да се обърне и да му благодари с ново предложение за секс, на което не можеше да откаже, когато неочаквано почукване по вратата ги накара да замръзнат по местата си.

— Боби? Там ли си?

Ох, мамка му! Паскал.

— Секунда — извика Боби, като се опита да скрие паниката в гласа си и скочи от леглото. — Не съм облечен. Дай ми една минута.

— Какво, по дяволите, прави той тук? — изсъска на Шантал, като нахлузи панталона си и ѝ махна да влезе в гардероба.

— Не знам — сви рамене тя, очевидно без да ѝ пука от рискованото положение, в което се намираха. — Защо не го попиташ?

Леле, французойките имаха железни нерви. Невероятно! Можеше да се закълне, че я видя да се усмихва, докато се пъхаше в гигантския старинен дрешник.

Боби се зачуди за миг колко ли неверни съпруги от френската аристокрация бяха използвали скривалището преди нея. Вероятно стотици. Но сега не беше подходящ момент да се впуска в историческо проучване. Той я бутна назад, дръпна вратите и превъртя ключа. После си пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си, и отвори вратата.

Бремо очевидно току-що се бе върнал от командировката си. Все още бе облечен в официален костюм и изглеждаше бял като чаршаф и

по-мрачен от обикновено.

Сърцето на Боби се сви. Възможно ли бе да ги е чул?

— Боби — заговори французинът, като нервно закърши ръце. — Това е много лошо, приятелю. Много лошо.

Мили Боже! Беше ги чул!

Е, ясно. Това бе края на кариерата му, а вероятно и на живота му, ако Паскал се окажеше убийствено ревнив, а той определено имаше такъв вид. И всичко това заради някакво тъпо момиче! Как можа да се държи като такъв глупак? А и работата му с Мираж още не бе приключена...

— Баща ти — поде Бремо, като прекъсна паникьосания му вътрешен монолог.

За миг Боби реши, че не бе чул правилно.

— Какво? Баща ми? Не разбирам.

— Съжалявам — промърмори възрастният мъж с неудобство. — Не знам как да го кажа... той е починал, Боби. В съня си. Преди около четири часа.

Боби се вторачи безмълвно в кръглото лице срещу себе си.

Не е възможно! Сигурно е станала грешка. Не трябваше да се случва. Не беше готов.

— Уредих хеликоптерът да те закара до летището в Ница след половин час. Разбираш, нали?

Бремо го погледна загрижено. Вероятно момчето не бе разбрало слабия му английски. Продължи да чака отговора на Боби, но той изглеждаше втрещен от шока.

— Боби? Добре ли си?

Замаяният младеж едва успя да кимне.

— Тъъ... да... добре съм. Разбирам — отвърна тихо. — Благодаря ти.

— Ужасно съжалявам.

Бремо протегна ръка и я сложи на рамото му. Внезапно вината, която изобщо не изпитваше преди няколко минути, халоса Боби в корема с пълна сила. Ханк беше мъртъв. Баща му. Мъртъв. И сега този французин, абсолютно чужд човек, се опитваше да го успокои, без да знае, че преди пет минути Боби бе чукал жена му. Същата жена, която сега се криеше в гардероба.

Стори му се, че е попаднал в тъпа комедия. Само дето не беше смешна.

Баща му беше мъртъв.

— И аз съжалявам, Паскал — прошепна той, едва ли не на себе си. — Повярвай ми. Съжалявам повече, отколкото можеш да си представиш. За всичко.

2.

Мили Локуд Гроувс се вторачи отчаяно в отражението си в огледалото.

Намираше се в спалнята си в Нюмаркет, издокарана в гротескна розова бална рокля с рюшове, допълнена с бели ръкавици, перлите на баба ѝ и диамантена диадема върху сложната фризура, в която бяха вдигнати кестенявите ѝ къдрици.

— Моля те, мамо, не — изстена тя. — Ужасно е. Приличам на торта.

Макар самата да не го осъзнаваше, Мили всъщност бе изключително красиво момиче, нещо, което дори чудовищната рокля не можеше да скрие. Висока метър и шестдесет, тя имаше идеалната фигура на жокей: слаба и момчешка, макар че през последната година бе развила доста голям бюст, който я притесняваше и подскачаше, когато тичаше, дори и със сутиен.

Тя насочи вниманието си от роклята към лицето си и се намръщи. Мразеше луничките по носа си и пълните съблазнителни устни, които пречеха на конярите на баща ѝ да заспят, а според нея бяха прекалено грозни и големи за лицето ѝ.

Единственото нещо, което Мили харесваше у себе си, бе косата ѝ. В редки случаи я пускаше и по гърба ѝ се разстилаха гъсти лъскави кестеняви вълни, които напомняха на грижливо вчесаната опашка на породисто пони. Но днес дори косата ѝ не можеше да помогне, тъй като майка ѝ бе настояла да я вдигне в сложна прическа под абсурдната диадема. Мили се чувстваше като балерина от евтина музикална кутийка.

— Торта? Глупости, скъпа — отвърна Линда Локуд Гроувс, като пристъпи напред и приглади внимателно гънките по полата на дъщеря си. — Изглеждаш великолепно. Нали, Сесил?

Бащата на Мили, който неразумно бе надникнал в стаята на път към конюшната, хвърли бърз поглед на отчаяното лице на дъщеря си и решителната усмивка на съпругата си и реши да не се намесва.

— Аха — изсумтя той неутрално, като си погледна часовника многозначително. — Съжалявам, момичета, не мога да остана при вас. След половин час Майкъл Дилейни ще доведе новата си кобила да се запознае с Лесна победа. Трябва да се уверя, че старчето ще може да изпълни задачата си.

— Да я изпълни? Лесна работа — заяви Мили с негодувание в гласа. — Разбира се, че ще може. Той е звезда. Тъпата кобила на Дилейни е късметлийка да е около него. Обзалагам се, че тя е някакво древно чудовище.

— Съвсем не — засмя се Сесил. — Става дума за Звездата на Витлеем.

Мили ококори очи. Звездата на Витлеем бе потомка на световноизвестни родители. Майка ѝ бе трета в дербито в Кентъки преди пет години, а баща ѝ — Звездна светлина — бе победител в Гудууд.

— Не знаех, че Дилейни я е купил. Кога стана това? Рейчъл яздила ли я е вече?

Рейчъл Дилейни беше заклет враг на Мили. И двете бяха деца на най-прочутите коневъдски семейства в Нюмаркет. Бащата на Рейчъл, сър Майкъл Дилейни, беше богат собственик на коне. Сесил Локуд Гроувс ръководеше Нюуелс, една от най-уважаваните и преуспяващи коневъдни ферми в страната. Момичетата се мразеха още от детската градина. По някакви причини, известни само на Рейчъл, тя винаги бе обичала да тормози горката Мили, чието единствено престъпление като малко момиченце бе, че яздеше по-добре от съперницата си, макар да бе една година по-малка.

Дори след като Мили бе принудена да се откаже от ездата на петнадесетгодишна възраст — Сесил ѝ забрани да язди след травма на врата, която едва не я уби, Рейчъл продължи да демонстрира ненавистта си. Сега, две години по-късно, отношенията между момичетата се бяха влошили още повече. Дори само споменаването на името на Рейчъл подлудяваше Мили, а мисълта, че неприятелката ѝ язди прочут кон като Звездата на Витлеем, накара кръвта ѝ да закипи.

— Скъпа, стой кротко — сгълча я Линда. — Пак ще си измачкаш роклята.

— Купил я в Кийниленд миналия сезон за повече от милион — каза Сесил, отговаряйки на първия въпрос на дъщеря си, но не и на

последния. — Ала никога не я е пускал по състезания. Великолепен кон е. Все още е девица, така че може да е доста нервна с Лесна победа. Трябва да съм там, в случай че играта загрубее.

— Съмнявам се, че ще стане така — подхвърли Мили небрежно. — Ако кобилата е като останалите жени от семейство Дилейни, ще си разтвори краката, преди да успееш да кажеш „разглезена кучка“.

Сесил се засмя, а Линда погледна ужасено дъщеря си.

— Мили! — строго я укори тя, тъй като не можеше да търпи грубия, неподходящ за дама език. — Не трябва да говориш така. А сега остави баща си на мира. Той има доста работа, а също и ние.

Сесил се възползва от забележката ѝ, за да изчезне, и остави дъщеря си на произвола на съдбата.

— Наистина ли трябва да съм облечена така? — запита момичето мрачно, като се протегна и отвратено докосна панделката на гърба си. — Тя прави задника ми да изглежда гигантски.

И защо, по дяволите, изобщо трябваше да ходи на тъпия дебютантски бал? Всички тези приготовления я влудяваха. Майка ѝ, макар и изпълнена с добри чувства, бе патологичен катерач в обществото и дебютантският бал на Мили бе последният ѝ и най-вбесяващ план да уреди дъщеря си с „добър“ приятел. В този случай „добър“ означаваше титулуван, образован в „Итън“ и бъдещ наследник на три четвърти от Шотландия: атрибути, които означаваха всичко за Линда, но абсолютно нищо за Мили.

— Ами синята? — попита Мили с надежда.

— Онази, която носеше на празненството в Жокейския клуб миналото лято? — изненадано извика Линда. — Но тя е от миналия сезон, скъпа. Пък и каза, че я мразиш, защото те правела безцветна.

— Да, така е — съгласи се Мили, като се измъкна от розовата рокля и нахлузи бричовете си въпреки протестите на майка си. — Но е по-малката от двете злини.

Макар да не можеше вече да язди, Мили прекарваше колкото се може повече време в конюшните, тъй като отчаяно искаше да е близо до любимите си коне, и никога не се бе отказала от навика да носи любимия си костюм за езда.

Тя посочи купчината розови рюшове на пода и се намръщи.

— Наистина, мамо — потръпна Мили, — ако смисълът на този пазар на стада е да накараш едно от смотаните момчета без брадички

да ме хареса, голяма глупост е да ме изпратиш там в проклетата рокля.

— За последен път, скъпа, това не е пазар на стада — отвърна Линда отчаяно.

Самата тя произхождаше от скромно семейство. Беше израснала в малка къщичка в покрайнините на Кеймбридж — факт, който криеше с всички сили от останалите съпруги от обществото в Нюмаркет, макар че те, разбира се, знаеха за това от години. Линда се трудеше като роб, за да се увери, че Мили никога няма да бъде лишена от светските възможности, с които тя самата не бе разполагала като момиче. И заслужаваше поне малко ентусиазъм и благодарност за усилията си.

— Говорим за дебютантски бал — въздъхна тя. — И ако оставиш настрана предубежденията си, може дори да ти хареса. Когато бях на твоята възраст, бих убила, за да присъствам на подобно събитие. Да, бих убила.

— Когато си била на моята възраст, вероятно е имало някакъв смисъл — заяви Мили нетактично. — Кралицата щеше да е там, а сега ние трябва да правим реверанси пред някаква проклета торта. Ще приличам на пълен идиот.

Намръщена, Мили обу ботушите си за езда и грабна мърляв зелен пуловер, покрит с котешка козина, тъй като древният котарак на Локуд Гроувс, Лутър, бе спал върху него. Осъзна, че все още диадемата е на главата ѝ, когато се опита да нахлузи пуловера.

— Внимавай! — изпищя Линда, като видя как дъщеря ѝ задърпа грубо крехкия накит. — Ако я счупиш, няма да се приближиш до конюшните през следващите стотина години. Остави ме аз да я сваля.

Заплахата да бъде отдалечена от конете бе единствената, която дъщеря ѝ приемаше сериозно. Докато Мили беше дете, можеха да я принудят да си напише домашното или да си разтреби стаята само с обещание за вечерна езда или позволение да придружи баща си, когато отива да купува коне. Сега беше на седемнадесет години, но някои неща не се бяха променили.

Пренебрегвайки протестите на дъщеря си — проклетото дете можеше да спечели олимпиада по цупене, ако решише, Линда внимателно откачи диадемата и я постави нежно в подплатената ѝ кутия.

— Мога ли вече да вървя? — попита Мили мрачно. — Татко може да има нужда от помощ. А и искам да видя Звездата на Витлеем

преди Лесна победа да я опъне.

— Е, добре — отвърна Линда примирено.

Искаше ѝ се Мили да положи известни усилия да прикрие безсрамния си интерес към неприличните подробности в развъждането на коне. Но откак ѝ се бе наложило да се откаже от ездата, момичето бе откачило на тема коневъдство. Никой не обичаше да слуша единствената си дъщеря да говори за качеството на конската сперма или предимствата и недостатъците на изкуствените вагини. Достатъчно лошо бе, когато Сесил го правеше.

— Но не бъди досадна — извика тя на гърба на Мили, която се отдалечаваше бързо. — И ако ти се наложи да се справяш с конете, моля те, внимавай да не се насиниш някъде, където ще се вижда. Не искам да приличаш на слугиня на бала. Мили? Чуваш ли ме? Мили!

Беше прекалено късно. Неудържимо привлечена от конюшните, Мили вече бе изчезнала.

Навън валеше упорито. Конър, най-новият коняр, метеше мократа кал с твърда метла.

— Добро утро — поздрави го Мили жизнерадостно.

Той се изчерви и промърмори нещо като „здрости“. Конър също бе на седемнадесет години и страхотно си падаше по дъщерята на боса. Не че Мили някога го бе забелязала. Родена мъжкарана, тя все още не бе започнала да проявява интерес към момчетата, за разочарование на майка си. С изключение на Франки Детори и последния сексапилен жокей Роби Пембъртън, чиито плакати висяха над леглото ѝ, единствените мъжкари, от които Мили се интересуваше, бяха четирикраки и споделяха страстта ѝ към ментови бонбони и бучки захар.

— Точно навреме — поздрави я приятелски Нанси Макинтош, главната ветеринарка на Ньюелс. — О, между другото, имам лоша новина. Рейчъл е тук с баща си.

— Шегуваш се! — извика Мили свирепо. — Откога тая крава идва на опложданията?

— Не знам — сви рамене Нанси. — Но сега е тук и се разхожда наоколо като кралица.

Зад Нанси стояха Пабло, конярят на Аржентина, и Дейви Дънлоп, носител на титлата „мияч на пениси“. И двамата се ухилиха, когато видяха Мили. Целият персонал на Нюуелс харесваше дъщерята на шефа. За разлика от брат си Джаспър, Мили никога не беше груба и арогантна и знаеше достатъчно за конете, за да е полезна в конюшните.

От деня, когато порасна достатъчно, за да успее да се изкатери на седлото, макар и с помощта на столче, тя бе луда на тема коне. Израснала в престижна ферма — клиентите на баща ѝ идваха от целия свят, от Дъблин до Дубай и от Кентъки до Кемптън — мечтаеше един ден лично да печели състезания.

Но това беше преди злополуката да промени всичко.

Мили не помнеше нищо от онзи съдбовен ден преди две години — падането ѝ с главата надолу, шестте минути, в които лекарите трескаво, но безплодно се бяха мъчили да я върнат в съзнание, баща ѝ, седнал в линейката с посивяло лице и хванал ръката ѝ. Струваше ѝ се, че всичко това се е случило на друг човек, а не на самата нея.

До онзи момент ездата бе нейният живот, а бъдещето ѝ — надбягванията. Любимото момиче на татко, тя бе постоянната сянка на Сесил и вечно молеше да го придружава в командировките му. Не че той се нуждаеше от дълго убеждаване. Обожаваше дъщеря си и обичаше да я гледа как безстрашно язди огромни коне и се носи щастливо из полята на Нюуелс, крещейки от удоволствие.

От ранна възраст бе ясно, че Мили е изключително талантива ездачка. След като взе първите места във всички местни състезания, Мили започна да участва на районно и дори национално ниво, задминавайки категорично останалите млади ездачи от Нюмаркет, включително и Рейчъл Дилейни. Най-големият ѝ триумф бе наградата „Най-обещаващ млад ездач“, когато бе едва на четиринадесет години. Титлата вгорчи живота на Рейчъл много повече, отколкото Мили можеше да се надява.

Сесил я бе подтикнал да участва в тридневното състезание. Мили не беше съгласна отначало, тъй като това означаваше да пропусне страхотно надбягване в Нюмаркет. Но баща ѝ я бе убедил, че е разумно да обогати способностите си. И тя, винаги щастлива да го зарадва, го бе послушала.

Всичко, за което Сесил можеше да мисли на път към болницата, докато животът на любимата му дъщеря се държеше на косъм, бе, че

ако тя умре, той щеше да е виновен. И когато лекарите му съобщиха, че Мили ще се оправи, той се зарадва безумно. Стори му се, че му дават втори шанс. Шанс да я защитава и предпазва като добър баща. А това означаваше никаква езда вече. Никога.

Мили, разбира се, имаше други идеи.

— Но лекарите твърдят, че съм добре, татко — изхлипа тя отчаяно, когато Сесил ѝ събщи решението си в колата на път към къщи. — Всичките ми праш... преш...

— Прешлени — поправи я Линда автоматично.

— Добре са си. След шест месеца ще са точно такива, каквито бяха преди. Доктор Стафърд го каза. И ми обеща, че мога да се върна на седлото. Моля те, татко, не ми забранявай да яздя. Не можеш да ме спреш! Не можеш!

— Не ми пука какво е казал доктор Стафърд! — изрева ядосано любимият ѝ баща, когото винаги бе обожавала. — Можеше да умреш, по дяволите. Мили, разбираш ли ме? Няма да яздиш вече. Нито след шест месеца, нито след шест години. Не и докато живееш под покрива ми. За твое собствено добро е. И не искам да чувам и дума повече по въпроса.

Разбира се, за негово огромно съжаление, чу още безброй думи. Инатът му бе наследен от дъщеря му и през двете години след разговора им в колата Мили така и не спря да го убеждава да си промени решението. Вярваше, че ако му досажда достатъчно дълго, той накрая ще се предаде.

Но засега това още не бе станало. Междувременно тя бе принудена да наблюдава безутешно как Рейчъл и Джаспър — Джаспър, който имаше ездаческите способности на парализиран бръмбар — започнаха професионалната си кариера като жокеи и заживяха онова, което трябваше да е нейния живот.

Едва изтърпял кошмарно скъпото частно училище, братът на Мили го напусна на шестнадесет години, без да постигне нищо повече от тройка по дърводелство. Планът му бе да се мотае безгрижно, без да върши нищо, но Сесил не бе на същото мнение. Той заяви категорично на сина си, че му предоставя два избора: или да постъпи в армията, където, ако извади късмет и се възползва от връзките си, можеше да влезе в стария полк на дядо си, или да започне да си изкарва хляба като чирак и да стане професионален жокей.

И двете възможности звучаха зловещо на Джаспър, но накрая той избра втората, просто защото мразеше вида на кръв, особено собствената му, а като жокей имаше повече шанс да оцелее, отколкото като войник. Осем години по-късно, навършил двадесет и четири, Джаспър откри, че всъщност работата му не беше толкова лоша. Въпреки липсата на талант, треньорите все още му предоставяха конете си от лоялност към баща му. И макар заплатата да не бе голяма, възможностите да сваля безброй момичета я компенсираха.

Но за горката Мили кариерата на брат ѝ бе като наливане на киселина в отворена рана. А още по-ужасно бе това, че след като вече не се състезаваше, майка ѝ бе решила да се възползва и да си я върне от Сесил, като запълни неочаквано свободното ѝ време с неща, които ѝ се струваха по-женствени — любителски театър и неспирни досадни празненства и балове.

— Няма смисъл да се мотаеш мрачно из конюшните по цял ден и нощ и да приличаш на плашило — настояваше Линда. — Трябва да излизаш повече.

— Честно, мамо — отговаряше Мили възмутено, — караш ме да се държа като пациентка на лудницата.

Линда, разбира се, не ѝ обръщаше внимание. След като в главата ѝ влезеше някаква идея, тя действаше упорито с решителността на танк. Съдбата на Мили бе неизбежна.

Работещите в Нюуелс бяха като семейство и след като бяха свидетели на блажено безгрижното ѝ детство, сега им бе адски трудно да наблюдават мизерните ѝ тийнейджърски години. Не само любовта на живота ѝ — ездата — ѝ бе отнета, но и родителите ѝ изглеждаха твърдо решени да я измъчат докрай, като я превърнат в нещо, което тя не искаше да стане. Влачеха я по безкрайни танци, пиеси и готварски курсове, които момичето мразеше.

Часовете, които Мили прекарваше с Нанси, Пабло и останалите, скоро станаха спасителния ѝ пояс. Те правеха живота ѝ у дома поне отчасти поносим.

Тя се приближи до Лесна победа и се отърка обичливо в рамото му.

— Ще го оставя на мира, ако съм на твое място — посъветва я Пабло. — Тази сутрин е много възбуден. Нали, момче?

Лесна победа, упорит както винаги, реши да докаже, че конярят греши, като замръзна неподвижно и кротко. Но един поглед към „деловия му край“, както го наричаха ветеринарите, го издаде.

— Мили Боже! — засмя се Мили, като погледна забележително издутия му член. — Вижете това нещо.

— Забелязах — кимна Нанси. — А още дори не е видял кобилата. Тя е заключена с дразнител вече от петнадесет минути.

Дразнителите бяха евтини коне, използвани, за да създадат нужното настроение на кобилите, преди истинският им любовник да се появи. Никой не искаше Лесна победа да влезе в помещението за разплод, без да е добре дошъл. Особено когато ставаше дума за партньорка като Звездата на Витлеем.

— Надявам се да не го карат да чака дълго — каза Мили, като си погледна часовника. — Вижете го. Готов е да се развихри.

— Добро утро.

Всички въздъхнаха едновременно, когато Джаспър влезе в конюшната. Изключително хубав и елегантен, висок и мургав, поголемият брат на Мили бе ужасно суетен, да не споменаваме и колко мързелив и разглезен. Любящата му майка изпълняваше всичките му желания от ранна детска възраст — той винаги бе любимото дете на Линда — и вроденият му егоизъм бе придобил ужасяващи размери, граничещи с мегаломания.

— Какво искаш? — намръщи се Мили.

Беше очаквала с нетърпение да помогне при сутрешното чифтосване и последното, което искаше, бе Джаспър да се мотае наоколо и да създава неприятности.

— Ама че очарователно посрещане — нацупи се той.

Джаспър внезапно забеляза отражението си в мърлявото огледало до таблото за съобщения и отдели няколко минути да приглади косата си и да измъкне загнездило се между зъбите парченце спанак.

— Реших да се отбия да ви помогна — обясни той. — Това е всичко. Няма нужда да се дразниш и да изхвърляш играчките си от люлката.

— Глупости — изсумтя Мили, изразявайки мнението и на останалите, които знаеха добре, че Джаспър никога не се бе

интересувал от разплода, нито пък бе готов да помогне безвъзмездно. — Тук си, за да видиш Рейчъл, нали?

— Рейчъл? И тя ли е тук?

Престорената му изненада бе абсолютно неубедителна. Също като по-голямата част от мъжкото население на Нюмаркет, Джаспър мислеше Рейчъл Дилейни за великолепна. Е, не толкова красива като самия него, но достатъчно, за да го предизвика да флиртува с нея.

Мили изскърца със зъби. Не стига, че проклетата кучка беше тук, но сега трябваше да търпи и любовчийското настроение на брат си.

— Просто стой настрани и не пречи — изсъска тя. — Кобилата е девица, така че работата може да се обърка.

Девствените кобили бяха прочути с това, че нападаха и ритяха нетърпеливите си любовници. Мили бе виждала не един пострадад от неохотна кобила жребец, при това толкова лошо, че се налагаше да бъде приспан завинаги.

— Стой спокойно — отвърна Джаспър. — Както казах, тук съм, за да помогна. Ще бъда безценен.

— Джей? — възкликна Сесил при влизането си в помещението и погледна учудено сина си, който стоеше пред огледалото с вид на изгубен статист, някак си озовал се на погрешната снимачна площадка. — Какво правиш тук?

— Господи, не и ти — промърмори Джаспър, като отметна назад красивата си глава и си придаде обиден вид. — Вечно ме караш да проявявам повече интерес към оплождането. А когато го правя, почваш да се оплакваш. Не мога да ти угодя.

Сесил се намръщи. Драматизмът на сина му го изнервяше безкрайно. Но Линда винаги бе прекалено мека с момчето.

— Добре, добре — кимна той. — Просто стой настрани, ясно ли е? Това е важна работа. Не искам някой да я прецака.

Джаспър се нацупи.

— Да бе, сякаш бих го направил!

Мили се извърна към баща си и смени темата.

— Как е кобилата? — попита тя загрижено.

— Мисля, че е добре — отговори Сесил. — Нервна е, но я инжектирахме с дормоседан, за да я успокоим. Не смятам, че ще създаде проблеми.

Джаспър присви очи. Мисълта, че всички в конюшната, включително и баща му, се отнасяха към Мили с уважение, докато самия него третираха като досаден ученик, го подлудяваше. За коя, по дяволите, се мислеше сестра му?

— Знаеш, че Рейчъл е там, нали? — прошепна Сесил на Мили, когато тръгнаха към помещението за разплод.

— Чух.

— Дръж се любезно, моля те.

— Хм — изсумтя Мили. — Ще се опитам.

— Не се опитвай — твърдо каза Сесил. — Направи го. Това е бизнес, Мили. Не искам да вбесиш най-големия собственик на коне заради глупава детинска вендета. Ясно ли е?

— Да, да, добре — кимна тя мрачно. — Ясно е. Ще си държа устата затворена.

— Не се тревожи — прошепна Пабло, когато баща ѝ се отдалечи. — Рейчъл Дилейни е проклета кучка. Всички я мразим.

Мили се ухили.

— Благодаря. Приятно е да знам, че не съм единствената, която я мрази. Джаспър я гледа с оплезен език и дори мама май вярва, че слънцето изгрява от задника ѝ.

— Така ли? — попита Пабло, като повдигна вежди скептично. — Е, ще ти кажа нещо — сниши глас той още повече. — Задникът ѝ е достатъчно голям, за да накара планетите да се въртят около него.

Мили се засмя.

— О, Пабло — извика тя, прегърна го и го целуна по бузата. — Обичам те.

Въпреки неласкателните думи на Пабло за задника ѝ, тази сутрин Рейчъл изглеждаше още по-хубава от обикновено. Застанала до баща си в прилепнал бял клин и високи ботуши, с вталено черно сако за езда, което подчертаваше тънката ѝ талия и гигантски гърди, тя приличаше на Джесика Рабит^[1], готова за лов.

Мили никога не бе успяла да си обясни омразата на Рейчъл към нея, а тя бе съвсем проста. Мили беше досадното насекомо на предното стъкло на колата, зрънцето пясък в мидата, дребната, незначителна, но вбесяваща пречка в живота ѝ. Рейчъл вече бе най-

богатото, красиво и гледано със завист момиче в Нюмаркет. Но това, което желаше повече от всичко и смяташе за свое право по рождение, бе да стане най-великата ездачка в страната. Мили Локуд Гроувс бе направила това невъзможно.

Фактът, че Мили никога не се бе съревновавала с нея и яздеше просто защото обичаше това, вбесяваше Рейчъл още повече. За нея пренебрежението на Мили към омразата и яростта ѝ бяха обида. Когато се случи злополуката с Мили, ненавистта ѝ към нея вече бе толкова силна, че нищо не би могло да я намали. Мили беше и винаги щеше да бъде най-големия ѝ враг.

— Виж, татко, той идва — изписка Рейчъл, когато Лесна победа влезе царствено.

Едно от нещата, които Мили най-много мразеше у Рейчъл, бе гласът ѝ. Лигаво, високо пицнене на малко момиченце, което звучеше сякаш бе вдишала хелий за балони. Разбира се, мъжете го обожаваха.

— Мили Боже, той не е първа младост. На колко години е този кон?

— На петнадесет и е в отлично състояние — отвърна Мили.

Сесил я изгледа предупредително, но тя не му обърна внимание.

— Всичките му сперматозоиди са олимпийски плувци, нали така, момче? — не можа да устои тя.

— А, здравей, Мили — каза Рейчъл с тона на херцогиня, поздравяваща слугинята си. — Не те забелязах. Да видиш кобилата ми ли дойде?

Моята кобила? Я стига, помисли си Мили.

— Истинска кукла — обади се Джаспър, като целуна Рейчъл по двете бузи. — Сигурно си адски развълнувана.

— Така е. Тя ми е подарък от татко — усмихна се Рейчъл.

Разбира се, горчиво си помисли Мили. Сър Майкъл Дилейни беше чудесен човек, но абсолютно сляп, когато ставаше сума за дъщеря му. Каквото и дребен успех да беше постигнала Рейчъл като младши жокей, това се дължеше изцяло на факта, че баща ѝ беше похарчил милиони, за да ѝ осигури не само най-добрите коне, но и великолепно тренировъчни условия, ремаркета за коне и екипировка, за каквато другите ездачи дори не можеха да си мечтаят.

— Сър Майкъл, надявам се да нямате нищо против въпроса ми — каза Мили, без дори да обърне внимание на Рейчъл, — но защо

никога не сте я пускали да се надбягва?

— Знаеш ли, Мили, май не мога да ти отговоря съвсем точно — отвърна Дилейни, като потърка замислено големия си корем. — След като я купих, не се чувстваше много добре. Ветеринарите смятаха, че са овладели положението, но ми се струва, че още не е съвсем на себе си. Предполагам, че просто не съм искал да рискувам.

Мили се зачуди за пореден път как свестен и симпатичен човек като него бе създал подобно чудовище, каквото бе дъщеря му. Малко собственици били похарчили цял милион за състезателен кон, без после да посмеят да „рискуват“. Очевидно бащата на Рейчъл наистина обичаше животните си.

— Аз винаги съм възнамерявала да я използвам за развъждане — важно се намеси Рейчъл. — Нали така, татко?

Тъпа крава.

— Е, добре — обади се Сесил, доловил нарастващото напрежение между двете момичета. — Да започваме, а?

Лесна победа, който чакаше нетърпеливо с разширени ноздри и въртеше очи от желание, възбуден от миризмата на кобилата, бе бутнат безцеремонно напред от Пабло. Жребецът изцвили диво и се стовари върху гърба на Звездата на Витлеем. Дейви се втурна напред в точния момент, сграбчи основата на пениса на коня и го насочи да проникне в кобилата. После му помогна да се задържи на място, докато си свърши работата, което се случи след около двадесет секунди.

Петдесет хиляди лири за двадесет секунди, помисли си Мили. Добре платена работа.

Дори и тя трябваше да признае, че кобилата се държа чудесно. Не риташе и не се дърпаше. Дормоседанът бе направил чудеса. За момент изпита завист, когато си помисли, че красивата кобила, а скоро и бебето ѝ, принадлежаха на Рейчъл. Понякога имаше чувството, че проклетата кучка се бе появила на тази земя само за да я тормози.

— Ще се видим ли в Епсъм на четвърти?

За неин ужас Мили видя, че Рейчъл не само бе задала въпроса си на Джаспър, но и го гледаше кокетно и отмяташе съблазнително назад дългата си руса коса.

О, Господи, моля те, не! Не му позволявай да си падне по нея.

Доскоро Рейчъл участваше само в юношеските надбягвания и рядко пътищата ѝ се кръстосваха с тези на Джаспър. Но докато на брат

й бяха нужни цели шест години да се превърне в жокей, нейната съперница правеше светкавична кариера. Вече бе навършила осемнадесет и участваше в същите надбягвания като него. Доколкото Мили знаеше, не бяха нищо повече от познати. Но сега я осени кошмарната мисъл, че отношенията им може и да са по-близки.

— Разбира се — усмихна се Джаспър. — Получих потвърждение за Оукс. Не бях сигурен дали знаеш.

Мили побесня, когато забеляза как брат ѝ плъзна ръка по облекения в бяло задник на Рейчъл и го стисна нежно.

— Не знаех — възхитено отвърна Рейчъл. — Страхотно е. Сигурно се вълнуваш заради брат си — обърна се тя със злобна усмивка към Мили.

Всъщност Епсъм се бе превърнал в сериозен проблем в семейство Локуд Гроувс по няколко причини. Първата бе, че Джаспър, по някакво чудо, бе избран да язди в Оукс — Маркърс О'Райли, преуспяващ собственик на коне от Ирландия и един от клиентите на Сесил, се бе лишил от любимия си жокей, пострадал по време на надбягване, и бе убедил треньора си да позволи на Джаспър да язди великолепната му тригодишна кобила Мариголд. По-ужасното бе, че Мили бе принудена да пропусне събитието. Четвърти юни бе нощта на гнусния дебютантски бал и Линда бе настояла да прекарат целия ден в Лондон, за да се „подготвят“.

— Мили няма да присъства — каза Джаспър, решил да натрие носа на сестра си. — Но за мен ще е чудесно да знам, че ти си там, Рейчъл, и викаш за мен.

— Разбира се, че ще бъда!

Отново противното гласче, което звучеше като плоча, пуснати на бързи обороти. Ръцете на Мили потръпнаха неволно. Прииска ѝ се да има възглавница, която да притисне върху лицето ѝ. Надали някой щеше да я обвинява, ако удушеше проклетата вещица.

— Е, Мили, с какво си заета на четвърти? — попита Рейчъл със снизходителен тон. — С една от малките си пиеси ли?

— Не — отговори Сесил, очевидно без да осъзнае, че Рейчъл цели да уязви дъщеря му. — Всъщност Мили ще бъде на дебютантския си бал.

Сърцето на Мили се сви. Защо, по дяволите, баща ѝ не можеше да си държи устата затворена?

— Наистина ли, скъпа? — изкикоти се Рейчъл.

Мили реши, че ако гласът ѝ се повиши още малко, ще го чуват само прилепите.

— Колко мило. Трябва да накараш майка си да направи снимки. Не мога да си те представя в дебютантска рокля обаче. Нали, татко?

— Хм. А, да, предполагам, че си права.

Погледът на сър Майкъл бе все още прикован в кобилата и той определено не слушаше дъщеря си.

— Ще изглежда великолепно — усмихна се Сесил гордо, като прегърна нежно Мили.

— Сигурна съм, че ще е така — отвърна Рейчъл с победоносно светнал поглед. — И също така съм уверена, че Джаспър ще ни накара да се гордеем с него в Оукс.

Мили се уплаши, че ще повърне. И Сесил, и сър Майкъл не забелязваха дребната сценка, която се разиграваше пред тях. Но Нанси, която бе видяла всичко, се усмихна на Мили съчувствено.

Горкото хлапе. Сякаш животът ѝ не бе достатъчно лош.

Не искаше да ходи на проклетия бал и бе съсипана, задето щеше да пропусне надбягването в Оукс, макар че в него щеше да участва лигавият ѝ брат, а не тя. Но пък връзка между Рейчъл и Джаспър? Е, това наистина щеше да е гадно.

---

[1] Героиня от анимационен филм, символ на сексапил. — Б.р. ↑

3.

— Мога ли да ви предложа нещо, господине? Питие?

Прекалено любезната френска стюардеса наклони леко глава. Конската ѝ опашка се разлюля и тя се усмихна на Боби. Беше красиво момиче, но тази вечер той едва забеляза присъствието ѝ и изобщо не обърна внимание на вида ѝ.

— Кафе — отговори той.

Имаше да мисли за страшно много неща, преди да се прибере у дома утре и трябваше да остане буден.

— Моля ви — добави.

Паскал му съобщи за смъртта на баща му едва преди няколко часа и той още не бе успял да осъзнае случилото се. Разполагаше с кратко време да се отърве от Шантал и да си събере багажа преди появата на хеликоптера, който го откара до Ница. Шумът от перките подплаши конете и последният спомен на Боби бе пронизителното им цвилене и как препускат из ринга под него. Бе потърсил с поглед Мираж, но тя разумно бе решила да остане в конюшната. Умно животно беше. Чувстваше се ужасно, че я остави при проклетия Анри, но нямаше друг начин.

А сега седеше в самолета от Лондон. Закъсня и не успя да хване директен полет до Калифорния. Наложил се да остане една нощ на „Хийтроу“ и да се качи на първия самолет към дома си на следващата сутрин. По принцип мразеше престоите, но този път бе доволен от закъснението. Нуждаеше се от време, за да си събере мислите.

Смъртта на баща му не бе съвсем неочаквана. Ханк бе към шестдесетте, когато синът му се роди, а наскоро бе навършил осемдесет и сърцето му правеше номера от доста време. Но въпреки проблемите със здравето Ханк Камерън бе от хората, за които си мислиш, че ще са вечно около теб. Един от последните каубои от старата школа, Ханк бе част от пейзажа на долината Санта Инес, също като лозята и зелените хълмове. Откак Боби се бе запознал с него,

двамата никога не се бяха разбирали добре. Но все пак смъртта му бе неприятен шок.

Сега от Боби се очакваше да заеме мястото му, мисъл, която караше сърцето му да забие лудо всеки път, щом се сетеше за това. Щеше да наследи Хайуд с всичките му проблеми. Не бе наясно с подробностите, но знаеше, че през последните години ранчото едва свързваше двата края и баща му бе принуден да вземе заем и да заложи земята. Ако Ханк не бе фалирал, то бе съвсем близо до банкрута.

Ироничното бе, че на хартия той бе богат човек. Земята в Хайуд струваше цяло състояние, тъй като бащата на Ханк, Тоби Камерън, бе открил богат запас от нефт в имота си през двадесетте години.

Безброй нефтени компании му предложили безумна сума, за да продаде ранчото си. Но той не се заинтересувал от предложенията им.

— Аз съм каубой, това е каубойска земя. Винаги е била и винаги ще бъде — отговорил Тоби.

Боби бе чувал историята от баща си повече от хиляда пъти. Бе израснал с нея и винаги си бе представял, че един ден той самият ще каже същите думи на сина си: „Това е каубойска земя и винаги ще бъде.“

Да продължи семейната традиция. Да накара баща си да се гордее с него.

За съжаление придържането към принципите и запазването на стария начин на живот бе струвало скъпо на семейство Камерън. Печалбите от стадата спадаха непрестанно и те трябваше да разнообразят бизнеса си. Много от местните ферми се обръщаха към туризма, за да повишат доходите си, при това доста успешно. Искаха астрономически суми, за да водят богати бизнесмени от Ел Ей на езда и да ги учат как да се държат като каубои. Някои дори предлагаха курсове по мятане на ласо. Но Ханк не искаше да чуе и дума по въпроса.

— Да превърна Хайуд в шибан Дисни парк? Само през трупа ми — беснееше той пред всеки, допуснал грешката да го посъветва да отвори ранчото си за публиката. — Това е наследството ни, историята ни. Великата ни нация бе построена върху него. И искате да експлоатирам подобно свято нещо?

Боби винаги се развеселяваше, когато се запознаваше с хора, които го смятаха за безумно богат тип, който живее живот на

милионер.

— Ти си син на Ханк Камерън? Онзи, който притежава ранчо Хайуд? Господи, човече, сигурно се къпеш в мангизи. Това е най-ценната земя в Калифорния, нали?

Хората отказваха да повярват, че Боби никога не бе притежавал нова кола, че никога не бе посещавал частно училище, нито бе прекарвал лятната си ваканция в Хавай. Дори след като порасна, той никога не летеше в първа класа, освен ако, както днес, богат собственик като Паскал Бремо не платеше билета му.

Наистина, през последните две години бе започнал да изкарва добри пари като треньор в международните кръгове. Но все още всеки цент от приходите му отиваше за ранчото.

Сега, след като Хайуд най-последно бе негов, може би официално беше богат. Но в действителност се нуждаеше отчаяно от пари.

Боби притисна чело към хладната пластмаса на прозорчето и се вгледа навън в пълната тъмнина. У дома бе два сутринта. Зачуди се дали Уайът, Дилън и останалите работници в ранчото спяха. Или лежаха будни и се мъчеха да си представят живота си без Ханк Камерън.

— Кафето ви, господине.

Момичето стоеше пред него. Подаде му чаша с нещо, което приличаше и миришеше на течна кал. Боби отбеляза, че в първа класа ти сервираха калта в порцеланова чаша, но все пак си беше кал. Той отпи и се намръщи. Е, поне беше силно.

— Благодаря — кимна той и се протегна, за да раздвижи схванатите си мускули.

Беше смъртно уморен, но не му се струваше редно да заспи. Това щеше да направи смъртта на Ханк реална, а той още не бе готов за тази мисъл.

Дилън Макдоналд потупа понито си по врата и върза юздата му хлабаво на пилоната пред къщата. Искеше да е сигурен, че животното ще успее да стигне до коритото с вода, но не и до лехата с петунии на майка му. Дилън свали шапката си и тръгна към терасата.

— О, Дил, ето те.

Сестра му Съмър, красива с дългите си загорели крака и светлоруса коса, му махаше от срещнатата страна на двора. Облечена в любимите си зелени шорти и тениска, тя държеше голяма купчина книги под мишница и полуизяден геврек в свободната си ръка.

Очевидно отиваше в библиотеката. Съмър бе умницата в семейството. Беше работила като дявол цяло лято, за да се подготви за изпитите през есента, и бе твърдо решена да изкара достатъчно висок резултат, за да влезе в „Бъркли“ следващата година.

— Татко те търсеше — съобщи му тя. — Мисля, че ще те помоли да отидеш до летището и да вземеш Боби.

— Добре — кимна Дилън. — Къде е татко?

— Май в кухнята.

Съмър се изкатери в древния си пикап и метна книгите на седалката до нея.

— Двамата с мама говориха за погребението цяла сутрин. Адски потискащо.

Хлапетата на Макдоналд — Дилън и двете му сестри Тара и Съмър, бяха родени в Хайуд и бяха живели там през целия си живот. Баща им, Уайът, бе управител на ранчото и дясната ръка на Ханк Камерън от повече от четиридесет години. Уайът бе най-близкият човек на Ханк, макар връзката между двамата мъже да бе по-сложна от обикновено приятелство. Ханк бе разчитал на Уайът и му се бе доверявал изцяло. Уайът се бе отплатил на шефа си с безусловна лоялност, която бе част от културата в Хайуд.

И двамата бяха трудолюбиви, честни мъже. Но докато Уайът бе отдаден на жена си Маги и децата и водеше пълноценен светски живот, като участваше в църковните и училищните комитети и бе касиер на рибарския клуб, Ханк бе мрачен и затворен, почти отшелник. Честно казано, не бе лесно да харесаш човек като него.

Но Уайът го разбираше, а децата бяха свикнали с мрачното присъствие на Ханк в периферията на живота им още от най-ранна възраст. Дилън и Съмър не се преструваха, че изпитват истинска тъга заради смъртта му, но се тревожеха за баща си. Уайът бе седял със стареца вчера и бе държал ръката му в смъртта, както винаги бе правил и в живота.

Дилън беше убеден, че баща му е силно разстроен от смъртта на шефа си. Но Уайът никога не демонстрираше чувствата си и реакцията

му на случилото се бе практична. Час след смъртта на Ханк той вече говореше по телефона с местното погребално бюро в Солванг, а после се обади да съобщи лошата новина на Боби и майка му в Санта Барбара. Тази сутрин, вместо да яхне коня си заедно с Дилън, за да подкарат стадото към по-ниските пасбища, той си остана у дома с Маги и започна да изготвя списък с приготовленията за погребението, насрочено за следващия вторник.

Дилън влезе в кухнята и откри двамата си родители до масата, заобиколени с жълти листчета за бележки и телефонния указател, отворен до тях.

— Здравсти — усмихна се Маги Макдоналд на единствения си син, който се приближи и я целуна нежно.

С яките си крака, леко изкривени от ездата, гъстите си тъмни къдрици и честно, мъжествено загоряло лице Дилън не бе класически красавец като Боби. Висок само метър и седемдесет и осем, с мощен врат и набито тяло, той приличаше на младо биче. Но в очите му имаше игривост и топлина, които напълно компенсираха недостатъците в чертите му — счупения нос и тънката горна устна, която сякаш изчезваше, когато се усмихнеше. Маги бе пристрастна, разбира се. Но никой не можеше да отрече, че Дилън е чудесно момче. И вече се бе превърнал в опитен скотовъд, поне на външен вид.

Но майка му знаеше, че доста често видът лъже. Дилън винаги едва се бе примирявал с каубойския живот. Сестрите му бяха свободни да отидат в колеж и по-късно щяха да се омъжат и да напуснат долината, но неговото положение бе различно. Съдбата му бе предопределена. Очакваха от него да заеме мястото на баща си един ден и да изживее живота си в Хайуд. Ако младежът обърнеше гръб на семейната традиция, това щеше да разбие сърцето на Уайът.

За баща му фермерството бе призвание. Уайът обичаше всяка секунда от него. Но Дилън бе различен. Талантлив художник, той бе създал няколко гениални пейзажа: живи, впечатляващи експлозии от охра и теменужено синьо, достатъчно добри за галериите в Лос Оливос. Но Дилън пазеше таланта си за себе си, тъй като знаеше, че животът на професионален художник е завинаги затворен за него.

Не че не обичаше ранчото. Хайуд бе домът му, с богати тучни пасбища, огромни вековни дървета и плодородна земя. И като всички останали от семейството си, той се гордеше с ранчото. Но Маги

усещаше, че понякога синът ѝ се чувства заклещен тук. Ако не заради самата земя, то заради очакванията на Уайът, които тежаха на рамената му. Дилън никога не се оплакваше, но тя чувстваше тъгата му и изпитваше съчувствие към него.

— На печката има кафе и бекон, а кексчетата са във фурната — каза Маги.

— Няма нужда. Ядох с момчетата преди два часа — отвърна Дилън, като си наля чаша кафе, в която сипа три лъжици захар, и седна до нея. — Съмър каза, че сте ме търсили.

— Какво? А, да.

Уайът вдигна очи от документите и разтърка изморените си с тъмни сенки очи. На времето беше много хубав мъж, но годините езда и живот на открито се бяха отразили и сега кожата му бе покафеняла и покрита с бръчки като изсъхнало корито на река. Обикновено неукротимата му енергия сияеше в очите му, които приличаха на парченца лазурит, проблясващ в напуканото му като земя лице. Но не и днес. Сега Уайът изглеждаше измъчен и изтощен, сякаш бе блъснат от камион.

Господи, помисли си Дилън. Сигурно не е мигнал цяла нощ.

— Полетът на Боби пристига в три следобед — съобщи Уайът, твърдо решен да не се предава на умората, тъй като му предстояха още безброй задачи. — Помислих си, че може да отидеш да го вземеш.

— Ами новата пратка? — попита Дилън, като отпи от великолепно кафе на майка си. — В дванадесет часа ще се появят петдесет говеда, помниш ли?

Уайът отпусна глава в ръцете си и изстена.

— По дяволите. Наистина забравих. Това е последното, от което се нуждая днес.

— Всичко ще се нареди — успокои го Маги, като се протегна и започна да масажира врата на съпруга си. — Сигурна съм, че Уили ще се справи.

Уайът поклати глава със съмнение.

— Не може да се справи съвсем сам.

— Е, Малкия Боб може да му помогне, нали? И едно от момичетата ще отиде, ако се наложи. Наистина смятам, че Дилън трябва да е до Боби. Кой знае в какво състояние ще е горкото момче?

Дилън и Боби имаха само месец разлика във възрастта и бяха неразделни приятели, по-скоро братя, откак Боби се появи за първи път в ранчото като малко кльощаво момченце. Дори тогава Дилън никога не бе срещал човек като него. Възпитан да уважава и почита собствения си баща като божество, той наблюдаваше възхитено как Боби се бори за всичко с Ханк, от вечерния час до ходенето на училище и времето, което прекарваше в езда.

Родителите му се опитаха да му обяснят, че Боби е проблемно дете и поведението му се дължи на хипарското съществуване, което бе водил с майка си. Но на Дилън Боби му изглеждаше всичко друго, но не и проблемно дете. Струваше му се безстрашен и екзотичен и чудесен във всяко отношение. Когато Ханк го набиеше за някоя беля, Боби показваше синините си на Дилън с мъжкарската гордост на завръщащ се от война герой. А когато хлапетата в училище, които му завиждаха, защото щеше да наследи Хайуд, го отритваха и не го канеха по рождените си дни, Боби просто свиваше рамене и не им обръщаше внимание. А това изпълваше Дилън с възхищение.

Освен това Боби се доверяваше на Дилън като на най-близък човек. Никога не се бе натъквал на лоялност в краткия си живот, с изключение на конете, разбира се, и вярното приятелство на Дилън бе най-великолепното нещо за него.

Благодарение на чудесния си характер Дилън никога не бе завиждал на Боби, че ще наследи ранчото, докато той бе осъден да прекара живота си като наемен работник. Фактът, че най-добрият му приятел щеше да му е шеф един ден, му се струваше естествен и неизбежен като изгрева на слънцето. Просто така си беше.

Обичта му към Боби не намаля и в юношеските години, когато Боби се уреждаше с най-хубавите момичета. Всички те смятаха Дилън за сладък и мил, но истината бе, че той бе прекалено свестен, за да ги впечатли по същия начин като Боби Камерън. Използваха го най-вече, за да се доближат до Боби, а после, след като той ги изоставеше, плачеха на рамото на Дилън. Но той нямаше нищо против.

На деветнадесетгодишна възраст Боби се пребори с Ханк за пореден път и се хвана на работа като треньор на коне във Флорида. Момчетата се разделиха за първи път в живота си. Но макар и да водеха различен живот, никога не забравиха за приятелството си. Боби си оставаше герой за Дилън. А Дилън бе едно от малкото постоянни

неща в бурния живот на Боби, котва, на която разчиташе повече, отколкото бе готов да признае.

— Предполагам, че си права — усмихна се Уайът на жена си. — Боби е най-важното нещо в момента. Аз ще се справя с доставката. Дил трябва да отиде на летището.

— Да, татко — кимна Дилън с уважение.

Радваше се, че ще отиде на летището, но и бе леко нервен. Знаеше по-добре от когото и да било колко трудни и сложни бяха отношенията между Ханк и Боби, как приятелят му бе мечтал неговият баща да признае таланта му на треньор на коне, да му каже, че се гордее с него и да го потупа по гърба.

Но това не се случи.

И никога вече нямаше да се случи.

Боби винаги бе по-силният от двамата приятели, но сега Дилън трябваше да влезе в тази роля и да го подкрепи в мъката му. А честно казано, нямаше представа откъде да започне.

Докато Дилън стигне до летището в Ел Ей, костите започнаха да го болят от умора. Беше станал още в пет, както му бе обичай, но бе заспал чак към два часа и сега се чувстваше изтощен. А и движението към Ел Ей бе кошмарно както винаги. На магистрала 101 колите почти не помръдваха в свирепата следобедна жега. Нямаше да е толкова лошо, ако в пикапа му имаше климатик. За съжаление, древният вентилатор не успя да се пребори с високата температура и докато стигне до летището, Дилън бе плувнал в пот, а тениската му — абсолютно подгизнала.

Не можеше да си представи защо някой би избрал да живее в Ел Ей. Можеше да разбере привлекателността на градския живот — Париж, Лондон, дори Сан Франциско бяха места, където мечтаеше да се премести един ден. В най-дивите си фантазии виждаше малкото си художническо студио и космополитния живот, който можеше да води там, ако не бе прикован за ранчото. Но Ел Ей? Проклетият град приличаше на огромен, грозен, сух и бездушен паркинг.

Струваше му се невероятно, че селската идилия на Хайуд с великолепните му пейзажи, история и семейни ценности можеше да съществува толкова близо до вмирисания на бензин кошер. За Дилън

Ел Ей беше полудяло предградие, но без семейства като Брейди, които да вляят в него малко любов и морал. Всеки път, когато идваше тук, се депресираше.

По пътя се опита да се разсее, като обмисляше какво да каже на Боби, когато се видят. Как наистина да започнеш разговор с човек, чийто баща току-що е умрял? „Съжалявам за загубата ти“ звучеше прекалено официално. Но пък не можеше да използва и обичайното си „Как си, приятел“ при тези обстоятелства.

За съжаление, или по-вероятно за щастие, нямаше опит в жалеенето. Най-близката му среща със смъртта бе, когато любимото му пони Сапфирено синьо си счупи крака и се наложи да го приспят. По онова време Дилън беше на осем години и минаха месеци, докато се съвземе от ужасното събитие.

Дилън разбираше добре, че това не можеше да го подготви за задачата, която му предстоеше днес.

Когато Боби най-после излезе в залата за пристигащи, Дилън се бе отказал от търсенето на подходящ поздрав. Той просто пристъпи към приятеля си и го стисна в мечешка прегръдка.

— Радвам се да те видя — каза той и взе сака на Боби.

— И аз също — отговори Боби усмихнато.

Усмивката му зарадва Дилън. Очевидно приятелят му се справяше по-добре, отколкото бяха очаквали.

— Не мислех, че ще дойдеш да ме посрещнеш — каза Боби. — Не е типично за шефа да ти отпусне толкова много свободно време в работен ден.

— Шефът? — обърка се Дилън, тъй като така наричаха Ханк. — Татко ли имаш предвид?

— Разбира се — отговори Боби. — Кой друг? След като Ханк вече го няма, сега Уайът ръководи ранчото, нали?

— Хайде, човече — погледна го Дилън с обич. — Татко винаги е ръководил ранчото. Но това не го прави шеф. Сега ти си шефът.

Боби се намръщи и се вторачи в ботушите си.

— Не го казвай.

— Защо не? — учуди се Дилън. — Това е истината.

— Може и да е истина — въздъхна Боби. — Но звучи прекалено странно. Не съм готов, Дил — призна той. — Не знаеш какво е.

Подобна уязвимост бе нещо рядко за Боби. Дилън не знаеше как да отговори, затова просто го заслуша безмълвно.

— Цял живот се опитвах да го накарам да се гордее с мен. И винаги се провалях. Сега е мъртъв, а аз дори не бях тук. Не можах дори това да свърша като хората.

— Я стига — запротестира Дилън. — Не е вярно. Не можеше да знаеш...

Боби махна с ръка и го прекъсна.

— Може и така да е. Но не това е най-лошото. Знаеш ли кое е най-лошото?

Дилън поклати отрицателно глава.

— Единственото, за което мисля, откак се случи това, единствената ми шибана мисъл е как, по дяволите, ще стана шеф? Имам предвид, адски безсърдечно, нали? Ханк е мъртъв, а аз се тревожа за себе си. Притеснявам се, че няма да мога да заема мястото му.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво имам предвид — стрелна го с поглед Боби. — Никога няма да бъда каубой като него и всеки го знае.

Дилън изпита силно съчувствие към приятеля си. Той самият си имаше проблеми във връзка с очакванията на баща си. А колко ли трудно бе за Боби, син на истинска каубойска легенда?

— Слушай — каза той твърдо, когато излязоха под жаркото слънце, — забрави за заемането на мястото на Ханк. Ти винаги си бил самостоятелен човек, нали?

— Предполагам, че да — кимна Боби.

— Е? Заеми собственото си място тогава.

Боби му се усмихна мрачно. Само да беше толкова лесно.

Знаеше как гледа на него Дилън, а и всички останали: той бе упоритият син на Ханк, хлапето, което нарушаваше правилата и винаги правеше каквото си иска. Но сега баща му бе мъртъв и нямаше срещу кого да се възпротивява. И къде го оставяше това?

За първи път в живота си Боби бе изправен пред истинска отговорност. Хайуд вече му принадлежеше. Всички работници в ранчото щяха да разчитат на него. Беше време да погребее бунтовното егоистично хлапе, което бе навремето, и да порасне. Честно казано, мисълта направо му изкарваше акъла от страх.

— Повярвай ми — продължи Дилън, — ще станеш чудесен бос. Чакаше го цял живот, нали?

Да, помисли си Боби. Така си беше. Но защо тогава изпитваше толкова силен страх?

— Благодаря ти, човече — каза той.

Стигнаха до паркинга и Боби загледа как Дилън безцеремонно метна куфара му в каросерията на пикапа, сякаш изобщо не тежеше. За хиляден път благодари на бога за Дилън Макдоналд.

Каквото и да очакваше и него, и Хайуд в бъдеще, важното бе, че Дилън щеше да е до него.

4.

Джаспър Локуд Гроувс трепереше толкова силно на седлото си, че се уплаши да не повърне. Възседнал енергичната кобила на Маркърс О'Райли, Мариголд, той усещаше колко е нервен и се потеше обилно под яркото юнско слънце, докато обикаляше за последен път заграденото място до хиподрума в Епсърм.

Около него се мотаеха посетители на надбягването от двата пола и си бърбеха весело. Някои бяха приковали очи в състезателните си карти и се стрелкаха напред-назад между гишетата на букмейкърите. Други, които явно не се интересуваха от залаганията, се бяха съсредоточили върху купонджийската атмосфера — пиене, флиртове и забавления.

Почти всички бяха подходящо издокарани за случая. Жените на най-евтините места се бяха възползвали от горещото време, за да облекат най-късите поли и най-изрязаните блузки, които човек можеше да види извън квартала с червените фенери в Кингс Крос. На скъпите места също се виждаха къси поли и високи токчета, но примесени с костюми от туид, ниски обувки и скромно покритите задници на възрастни матрони, които се потяха под саката си. Ложата на кралицата се открояваше с пъстри шапки и пера.

Мъжете също бяха положили усилия. Високопоставени корпоративни служители, пристигнали тази сутрин в безукорни костюми, сега бяха навили ръкавите на ризите си и разхлабили вратовръзките, докато се наслаждаваха на петата или шестата си бира и обсъждаха успехите си при залаганията. Провинциални джентълмени, фермери с плоски каскети, дори банди татуирани хлапета от Ийст Енд се мотаеха из Епсърм с доволни усмивки.

Изпотеният Джаспър не се чувстваше спокоен и безгрижен като тях. В момента основната му тревога не бе надбягването, което бездруго нямаше шанс да спечели, а мисълта за това как зачервеното му лице контрастираше грозно с костюма в розово и лилаво, означаващ, че язди за Маркърс. Защо ли проклетият ирландец не бе

избрал по-нормални цветове? Например като тъмнозеленото и кафявото, в които шибаният Роби Пембъртън изглеждаше страшно елегантен, докато си бърбеше небрежно със собственика и треньора си.

Рейчъл се появи, както бе обещала. Изглеждаше още по-сексапилна от онзи ден в Нюуелс, издокарана в яркорозова къса рокля с огромни черни копчета отпред, високи до коляното ботуши от „Джими Чу“ и сложна украса на главата с черни пера, несъмнено изработена от Филип Трийси или някой подобен кошмарно скъп дизайнер. Вършеше работа, разбира се. Рейчъл сякаш заявяваше на света, че красотата и сексапилът ѝ позволяват да носи каквото си иска. Джаспър усети началото на ерекция, която не можеше да си позволи преди състезанието. След седмици, прекарани в нетърпеливо очакване, тази вечер просто трябваше да я изчука, иначе топките му щяха да експлодират.

Стори му се готова да се позабавлява, когато се видяха по-рано. Играеше си с косата си, кикотеше се и притискаше гърдите си към него. Но това бе преди той да облече гнусните копринени одежди. И преди онова копеле Пембъртън да се заразхожда наоколо нагло, сякаш бе собственик на хиподрума.

Всяка жена в света, изглежда, си падаше по Роби и вероятно и Рейчъл не бе изключение. Дори смотаната малка сестричка на Джаспър, която притежаваше сексапила на амеба, също бе влюбена в копелето. Лично той никога не бе разбрал защо жените вдигаха толкова шум. Е, засега Пембъртън бе най-преуспелият от новото поколение жокеи, но все пак си оставаше мазно дребно джудже.

Необичайно нисък дори за жокей, с миниатюрно чипо носле и гъста черна коса, според Джаспър той приличаше на издънка на лепрекон и мазна келнерка от цигански произход. Определено не беше Брад Пит.

Джаспър, благословен с хубост, но слаб като жокей, вечно завиждаше на съперниците си. Негодуваше срещу успехите на Роби и в ездата, и с жените.

Като дете Джаспър бе мечтал да стане прочут. За съжаление от рано стана ясно, че може да е компетентен жокей, но му липсваше необходимият талант, за да стигне до върха на спорта, в който го бе набутал баща му. Мили, която инстинктивно се сприятеляваше с

конете и притежаваше дива решителност да побеждава на всяка цена, бе неоспоримата звезда в семейството.

Ако не беше злополуката, Джаспър вероятно щеше да се откаже от състезанията. Но след като сестра му бе въвн от играта, а любящата му майка бе готова да осигурява не само пари, но и първокласните коне на Сесил, както и безценните му връзки по хиподрумите, за да подкрепи кариерата на синчето си, Джаспър реши да си опита късмета. А и единствените му други възможности бяха армията или съсипващ труд като коневъд. За разлика от Мили, интересът на Джаспър към разплода се отнасяше само до хората, и по-точно до самия него. Сексуалните игрички на конете го отегчаваха до смърт.

Баща му би се зарадвал страхотно, ако Джаспър се включеше в семейния бизнес. Но той бе прекалено мързелив и да го накараш да влезе в помещението за разплод бе все едно да се опитваш да изстискаш вода от камък. Не помагаше и фактът, че Линда подкрепяше сина си безрезервно.

— Той е просто млад, скъпи — настоя тя миналото лято, след като Сесил научи за трите бона, които Джаспър бе пръснал по момичета и купони. — Има предостатъчно време да овладее тънкостите на семейния бизнес. Не трябва да го лишаваме от малко забавления или от възможността да се възползва от таланта си. Труди се усърдно, за да стане добър ездач.

— Талант? Какъв талант, по дяволите? — изсумтя бесният Сесил.

Но Линда се направи, че не чува. Никакви доказателства не можеха да я убедят, че красивото ѝ момченце не бе най-добрият жокей в Англия. През годините тя упорито хвърляше вината за слабите му изяви върху лоши коне или некадърни треньори. И суетният Джаспър лесно повярва, че майка му е права. Може би пък наистина бе поталантлив, отколкото останалите смятаха. Момичетата от Йорк до Епсъм подсилваха убеждението му с това, че се нахвърляха върху него, зашеметени от чара и вида му. Самочувствието му бързо се повиши и стигна до точка, от която нямаше връщане.

— Хубав кон.

Роби неочаквано бе изникнал до Джаспър. Сигурен, че ще спечели надбягването, той можеше да си позволи да се държи

приятелски и да не се притеснява като останалите жокей, за които Оукс бе върхът в кариерите им.

— Тая дърта кранта? — злобно отвърна Джаспър. — Шегуваш се, нали? Тя има нужда от патерици.

Жокеите смятаха за страхотен грях да злословиш срещу собствения си кон, но Джаспър вечно го правеше. Знаеше, че това вреди на репутацията му, но иначе трябваше да обвини себе си за слабото си изпълнение, а самочувствието му никога не би позволило подобно нещо.

— Видях те да си бърбиш със сладката госпожица Дилейни — подхвърли Роби, като промени темата с дружелюбно намигване, което Джаспър незабавно сбърка със снизхождение. — Решил си да си опиташ късмета, а?

— И какво, ако съм решил? — настръхна Джаспър. — Нямах монопол върху всички красиви момичета.

— Добре, добре. Няма защо да се обиждаш — отвърна Роби изненадано и усмивката му се стопи. Сесил Локуд Гроувс бе свестен човек, но синът му очевидно бе задник. — Просто водех приятелски разговор — довърши той.

— Кретен — промърмори Джаспър, когато Роби се отдалечи.

Просто разговор, а? Очевидно и той си падаше по Рейчъл, но не бе достатъчно мъж, за да го признае. Е, майната му. Мазното копеле нямаше да спечели и това надбягване, не и ако той самият успееше да направи нещо по въпроса.

Сърцето му се сви, когато видя майка си да говори оживено със семейство Дилейни. Линда беше ужасен сноб и вечно се мъчеше да се залепи за някоя титулувана особа. Сър Майкъл Дилейни бе роден в Барнсли и бе спечелил титлата си благодарение на текстилната си империя, но все пак притежаваше титла, а по наследство и дъщеря му. Линда винаги бе смятала омразата между Мили и Рейчъл за пубертетска дивотия и не възнамеряваше подобно нещо да я лиши от компанията на семейство Дилейни.

Линда махна ентусиазирано на Джаспър и окуражи лейди Дилейни да направи същото, преди да се отправят обратно към ложата на кралицата. Господи, изглеждаше невероятно. Дори от това разстояние Джаспър не можеше да не забележи лимоненозеления ѝ костюм и подходящата шапка. За съжаление любовта на Линда към

сина ѝ бе едностранна. Той бе наясно, че трябва да е мил с нея, особено ако искаше да запази издръжката си, но винаги бе намирал публичните ѝ изяви на обич ужасно засрамващи.

Какво, по дяволите, правеше тя тук? Не трябваше ли да е в Лондон, където да подрежда цветя или нещо друго за тъпия бал на Мили?

Джаспър стисна зъби и ѝ махна, като се молеше наум майка му да не извърши някоя дивотия, която да провали свалката с Рейчъл.

Слава Богу, скоро бе разсеян от тревожните си мисли от гласа на стюарда.

— Заемете местата си, моля!

Вълнение обзе всички в претъпкания хиподрум чак до хълма, където семейства, местни ентузиастични и купища ухилени ирландци си бяха купили най-евтините билети. Джаспър се опита да потисне нервното ръмжене на червата си и се отправи към старта с останалите девет жокеи. Някои от конете вече се бяха запенили от възбуда. Други, като Мариголд, стояха спокойно и изглеждаха незаинтересовани като кралицата на вариететно представление.

Шибан ирландски боклук, изруга Джаспър мрачно. Няма да е лошо да се раздвижи най-после.

Внезапно вратите се отвориха и конете се понесоха напред. Джаспър едва чуваше крясъците на тълпата, които се опитваха да заглушат тропота на копита.

За съжаление неочакваната бързина на Мариголд го завари абсолютно неподготвен.

— Мамка му! — изкрещя Джаспър, когато левият му крак се изплъзна от стремето и той се наклони опасно на седлото. Едва не падна от кобилата, но все пак успя да си възстанови равновесието. — Мамка му! — повтори той вбесен.

Докато си поеме дъх, вече бе загубил важни секунди. Усещайки загубата на концентрация и контрол у ездача си, Мариголд започна да препуска по-спокойно. След няколко секунди Джаспър видя как сивата кобила на Роби го подмина отляво и се присъедини към водачите, докато той и Мариголд изостанаха към последните.

— Хайде, кучко! — изрева и плесна животното с камшика.

По-чувствителен и добър жокей би успял да намери начин да накара коня да запрепуска по-бързо, но дивите крясъци на Джаспър,

придружени от непрестанното плющение на камшика, имаха обратен ефект. Преди да се осъзнае, вече бяха изминали първата миля от пистата. Докато стигнат до последната дължина, бе останал на девето място.

Замаян от безсилие и разочарование, Джаспър спря кобилата навреме, за да чуе как обявяват Роби Пембъртън за победител с дължина и половина.

Заля го вълна от дива завист, докато гледаше как съперникът му се отправя бавно към мястото на победителя, като отговаряше едносрично на въпросите на репортерите. Роби не си падаше по емоционални изблици. Беше жокей от старата школа — силен и мълчалив, обичан и от жените, и от собствениците на коне.

А сега, след като две от кобилите му вече имаха по три корони, сигурно съвсем се бе надул, помисли си Джаспър ревниво. Мазното копеле!

Джаспър се върна мрачно в конюшната, където скоро бе приклещен в ъгъла от отчаяния Маркърс О'Райли и Доминик Бийл, треньора на Мариголд.

— Кофти късмет — каза Маркърс разочаровано, като потупа Мариголд по врата. — Е, направи най-доброто, което може, синко.

Дебел, весел ирландец, който притежаваше състезателни коне просто защото ги обичаше и гледаше на победите в надбягванията като на глазурата на тортата, Маркърс нямаше навика да се нахвърля върху жокеите си, независимо колко зле се бяха представили. Пък и три от най-добрите му жребци бяха дадени за разплод на Сесил Локуд Гроувс и той не искаше да си създава проблеми със сина му.

— Късметът няма нищо общо с това.

Дом Бийл, който бе наблюдавал надбягването, стиснал глава с ръце, бе побеснял, докато гледаше как месеци усилена работа отиват по дяволите заради този смотан жокей и определено не беше склонен да прости лесно като шефа си. За разлика от Маркърс, той тренираше състезателни коне, защото обичаше да печели и често се караше с много по-опитни от Джаспър жокеи, ако изпълнението им не бе на висота.

А представянето на Джаспър бе кошмарно.

— И ти се наричаш жокей? Сляпата ми баба щеше да язди по-добре от теб — изсумтя Дом. — Не си вече в детския ездачески клуб,

моето момче. Това е шибаният Епсъм. Ти си пълна трагедия. И в случай че се чудиш, просто забрави за шибания Сейнт Леджър — добави той, като поклати глава отвратено. — Мили Боже!

— Е, стига, Дом, успокой се — каза Маркърс. — Сигурен съм, че момчето направи каквото можа.

Джаспър бе яркочервен от гняв, срам и умора. Забеляза, че Рейчъл се приближава към него. Острите токчета на ботушите ѝ потъваха в тревата при всяка крачка. Сърцето му се сви. Последното, което искаше, бе Рейчъл да види как Дом Бийл му се кара като на дете, направило беля.

За щастие, тя бе спряна от някакъв репортер, който искаше да чуе мнението ѝ за надбягването и изпълнението на Пембъртън. Макар да не бе яздила днес, Рейчъл вече си бе създала репутация на сериозен състезател и спортните журналисти я цитираха често. Разбира се, всички я обожаваха, отчасти заради красотата ѝ и отчасти защото бе дъщеря на сър Майкъл Дилейни.

Добрите жокеи не се срещаха често. А красивите бяха като самородно злато.

Докато Рейчъл бе заета с репортера, Линда, която приличаше на захаросан бонбон в лимоненозеления си костюм, си проправи път към Джаспър.

— Скъпи — каза тя, като го погледна със съчувствие и обич. — Какъв лош късмет.

За първи път Джаспър се зарадва да види майка си. Дори на Бийл щеше да се наложи да потисне гнева си в присъствието на дама.

— Сигурно си абсолютно скапан — добави тя.

— Здравей, мамо — поздрави я той, като се смъкна от седлото и обърна гръб на треньора, за да я целуне. — Не очаквах да те видя тук. Не трябваше ли да си в Лондон, където да подготвяш нещата за вечерта?

— Да, всъщност трябваше да съм там — отвърна тя, като го погледна изпод бретона си с обожание.

Все още привлекателна, макар и не в първа младост, Линда бе слаба и благословена с естествена младежка кожа. За съжаление бе склонна да съсипва дареното ѝ от природата с тежък грим и с грешката да вярва, че името на известен дизайнер може да оправдае ярък и

вулгарен костюм като чудовищното творение на Джин Мюр, с което се бе издокарала днес.

— Но не можех да пропусна първата ти класическа езда, нали? — нежно добави тя. — Баща ти трябваше да остане във фермата с някакъв ужасен клиент, но семейство Дилейни любезно ме поканиха да се присъединя към тях. О, здравей, Маркъс. Как си, скъпи?

Обръщайки се към Маркъс, Линда ловко, макар и несъзнателно, успя да изтика разгневения Доминик още по-настрани. Най-последно той се отдалечи, тъй като не можеше да изтърпи любезностите и въздушните целувки. Джаспър въздъхна облекчено.

След миг Рейчъл се присъедини към малката групичка и обви ръце около Джаспър обичливо като загубено кученце, завърнало се при господаря си. Очевидно Джаспър не трябваше да се тревожи. Кошмарните му копирени одежди и ужасното му изпълнение не бяха отблъснали Рейчъл.

— Добре ли си? — попита тя, като го стисна за ръката. — Сигурно си ужасно разочарован.

— Да, бях — отвърна той, като сниши глас, за да не бъде чуто от Маркъс. — Проклетата кобила си сложи спирачка още в самото начало. Не можех да направя абсолютно нищо.

Ако Рейчъл не бе съгласна с мнението му, не го показа. Джаспър я придърпа към себе си и се ухили многозначително.

— Започвам да се чувствам по-добре. Много по-добре.

Той потърка вътрешната част на китката ѝ и усети как пулсът ѝ се ускорява от желание. Е, лесно щеше да се справи с нея.

— Искаш ли да се разкараме оттук? — прошепна в ухото ѝ, като плъзна ръка под роклята.

— Разбира се — засмя се тя. — Започвах да си мисля, че никога няма да ме попиташ.

Час по-късно Джаспър лежеше по гръб на пода в ремаркетото на Мариголд. Голата Рейчъл седеше върху него, отметнала глава назад, и стенеше от сексуален екстаз.

— Ооо, да! — изохка тя и стисна мускули около члена му. — О, Господи, да!

— Кажи името ми — изстена Джаспър. — Кажи, че съм най-добрият, с когото си била.

— О, Джаспър — промълви тя задъхано. — Не спирай! Ти си най-добрият. Най-добрият, с когото съм била!

Той стисна закръгленото ѝ дупе, проникна още по-дълбоко в нея и свърши с триумфален стон. Да, беше го направил. Официално беше заковал най-страхотното маце в жокейските кръгове.

Роби Пембъртън може да бе любимец на тълпите, но когато ставаше дума за жени, определено бе по-назад от Джаспър. Рейчъл можеше да притежава всеки мъж, когото си поискаше, но бе избрала него.

Не Роби, а него.

Рейчъл се изплъзна от бързо омекващия пенис на Джаспър и взе шепа слама да се избърше. Сексът не бе лош. Не великолепен, но приличен, а и членът на Джаспър не бе малък.

Но важното бе, че бе изпълнила задачата си: успешно бе съблазнила брата на Мили. Мисълта я накара да се усмихне доволно.

Като приятелка на Джаспър, тя щеше да има неограничени възможности да дразни Мили. Можеше да се мотае из конюшните на семейство Гроувс и да язди конете на Нюуелс, забранени на съперницата ѝ. А пък сближаването с простата майка на Джаспър и Мили, устремена към върховете на обществото, щеше да е проста работа.

След начина, по който Мили бе изпъквала пред нея, когато бяха деца, побеждавайки я с лекота при всяко надбягване, да не споменаваме и факта, че бе заела нейното място в младежкия отбор, отмъщението щеше да е сладко.

А цялата работа бе толкова проста. Не можеше да разбере защо не се бе сетила за това още преди години. Дори бе успяла да убеди суетния Джаспър, че идеята е изцяло негова. Очевидно той се смяташе за страхотен донжуан. Е, ако искаше да се заблуждава, че тя е невинно агънце, безпомощно пред животинския му магнетизъм, това не бе проблем. Най-важното бе да си отмъсти на Мили.

Вечерта, седнала в таксито до майка си, Мили бе готова да застреля някого, най-вече себе си. Когато Линда се върна в апартамента в Пимлико, развълнувана от победата на Роби Пембъртън и въоръжена с вечните си оправдания за скапаните изпълнения на Джаспър — Мили не можеше да си обясни защо сериозен собственик като Маркърс бе избрал кретен като брат ѝ да язди в такова престижно надбягване — момичето вече бе на края на силите си. Изпускането на състезанието и отиването на проклетия бал бяха достатъчно ужасни, но на всичко отгоре бе принудена да прекара целия следобед в изтърпяване на маникюр, педикюр, сушене и кола маски, които я накараха да се почувства като добре изскубано пиле.

Какво, по дяволите, караше жените да се подлагат на тези изтезания, помисли си Мили горчиво, когато сладкото, но тъпо момиченце, на което майка ѝ бе платила цяло състояние да дойде да я фризира, започна поредната си лекция относно състоянието на косата ѝ.

— Чувала ли си изобщо за балсами? — попита фризьорката, като се помъчи да срещне рошавата грива на Мили. — Трябва да се подстригваш по-често. И редовно да си правиш маски с горещо олио.

По-скоро ще се сваря в горещо олио, отколкото отново да мина през всичко това, помисли си Мили презрително, но се опита да се държи любезно. Единственото ѝ избухване бе, когато Карън, надутата гримьорка, се опита да я убеди, че всичките ѝ проблеми в живота се дължат на факта, че не носи достатъчно лилаво.

— Ако смесиш лилавото с розово върху горните си клепачи, ето така, ще се получи чудесен фин ефект.

— Фин! Да не си сляпа? — побесня Мили. — Вече бездруго приличам на Барбара Картланд^[1] в проклетата рокля. А сега искаш да ме превърнеш в лейди Една?

Всъщност въпреки намръщената ѝ гримаса, Мили изглеждаше чудесно. Спечелила битката с майка си за синята рокля — дълго, прилепнало творение от тафта, Мили имаше адски изискан вид, поне когато седнеше. Украсените с диаманти обувки „Маноло Бланик“ бяха невероятно красиви, но тя едва успяваше да стои в тях, да не говорим за ходене. Фалшивият тен, срещу който се бе борила следобед, направи чудеса за кожата ѝ и леденосинята рокля вече не я лишаваше от цвят. Благодарение на косата, която се спускаше на гъсти вълни по гърба ѝ,

лъскава и блестяща, изкусно гримираните ѝ очи и финия бронзов руж по бузите изглеждаше по-възрастна, елегантна и, макар самата тя да не го съзнаваше, страхотно сексапилна.

— Знаех си, че той ще се провали — заговори тя отново за смотания си брат. — Конете усещат кога жокеят няма представа какво прави.

— Не говори така, Мили — сгълча я майка ѝ. — Кобилата беше прекалено изтощена от тренировки. Всеки глупак можеше да го забележи.

— Глупости — възрази Мили категорично. — Обзалагам се, че аз щях да се справя с нея. Мариголд се представи чудесно в Ирландия тази година. Проблемът е Джаспър.

— Скъпа, знам, че ти е трудно да наблюдаваш професионалната езда на брат си, но наистина няма смисъл вечно да го оплюваш.

— Професионална ли каза? — заекна Мили възмутено. — Джаспър? Това е шега! О'Райли го избра само защото иска да се подмаже на татко. Пък и не го оплювам, само казвам истината.

— Не беше там, скъпа — напомни ѝ Линда.

— Да, и това бе адски несправедливо — отвърна момичето. — Проклетата Рейчъл Дилейни язди из цялата страна, а аз дори не мога да отида да гледам как брат ми се излага като кифладжия на едно от най-важните надбягвания.

Линда въздъхна. Беше ѝ писнало от безсмисления отегчителен разговор.

— Хайде да не повтаряме всичко отново, скъпа — каза тя изморено. — Не и тази вечер. Знаеш защо не ти позволяваме да яздиш. А какво прави Рейчъл, не е наша работа. Всъщност аз седях с нея и родителите ѝ в кралската ложа днес и трябва да призная, че я намирам за очарователна.

Мили завъртя очи. Как можеше майка ѝ да е толкова сляпа?

— Държа се много мило и с Джаспър — продължи Линда. — Не мислиш ли, че дългогодишната ви вражда вече е приключила? Защото аз не забелязах подобно нещо от страна на Рейчъл. Дори ме разпита за теб. Искаше да чуе всичко за роклята ти...

Но Мили не слушаше. Милото отношение на Рейчъл към Джаспър означаваше само едно.

— А, значи е душила около Джаспър, така ли? — поклати глава тя. — Каква изненада. А той е толкова суетен, че сигурно веднага се е хванал на въдицата. Нали?

— Нямам представа за какво говориш, Мили — отвърна Линда сковано. — Брат ти не е суетен.

— Ха! Хич не е суетен! — саркастично каза Мили. — Аз ли съм единствената, която вижда как Рейчъл го използва?

— Използва го? — обърка се Линда.

— За да се добере до мен — поясни Мили раздражено. — Господи, мамо, тя е успяла да убеди дори теб, че е забравила за враждата ни. Собствената ми майка!

— Това е абсурдно — заяви Линда решително, като пушна пудриерата си в чантичката и я закопча нервно, за да покаже, че разговорът е приключил. — Хайде да се съсредоточим върху вечерта, която ни предстои. Опитай се да се усмихваш повече, скъпа. Никой няма да иска да танцува с теб, ако се цупиш като тригодишна.

Мили се загледа през прозореца. Кога родителите ѝ най-после щяха да разберат? Ако баща ѝ можеше да превъзмогне страховете си и ѝ дадеше шанс да язди, всичко щеше да се промени. Но не. Майка ѝ вече бе планирала всичко. Жокейска кариера и тлъсто наследство за Джаспър, а за Мили — женитба и отегчение в някое тъпо имение. А пък Сесил щеше да си седи кротко и да позволи всичко това да се случи.

Отгоре на всичко сега проклетата Рейчъл Дилейни бе решила да настрои собственото ѝ семейство срещу нея. Не ѝ ли беше достатъчно, че бе заела мястото ѝ на състезателка?

Е, очевидно не.

— Слушай, скъпа — поде Линда, доловила мрачното настроение на дъщеря си. — Знам, че си разочарована задето изпусна надбягването днес. Но поне се опитай да се забавляваш тази вечер. Това е дебютантският ти бал, за Бога. Има свят и извън конните надбягвания. Не разбирам защо толкова държиш да се ограничаваш.

Естествено, че не ме разбираш, помисли си Мили ядосано, като се вторачи в сребристото отражение на луната в тъмните води на Темза. Наближаваха Уестминстър и вече виждаше познатия ярко осветен циферблат на Биг Бен. Знам, че не ме разбираш. Но причината е, че никога не ме слушаш. Нито ти, нито татко.

Никой никога не ме слуша.

Майка ѝ бе смахната на тема точност и обикновено се появяваше първа на празненствата, затова Мили изпита облекчение, когато пристигнаха в хотел „Гросвенър Хауз“ с прилично закъснение. Платиха на таксиджията и тръгнаха към балната зала — Линда с елегантна походка, а Мили се олюляваше зад нея на високите си токчета като малко жирафче на кокили.

Група смотани момчета, ненавършили двадесет и една, стояха в ъгъла до бара и се смееха високо на собствените си шеги. Повечето изглеждаха като издокарани в смокингите на бащите си. Един-двама се бяха опитали да се откроят от тълпата и бяха нахлузили пъстри елечета, покрити с отпечатъци от устни или ярки герои от анимационни филми.

Сърцето на Мили се сви. Каква идиотска купчина от тъпи пуберчета. Какво, по дяволите, правеше тя тук?

— Виж, скъпа, това е Хари Лайън — извика Линда ентузиазно, като посочи едно от най-ниските и пъпчиви момчета в групата.

Хлапето бе издокарано в кариано шотландско елече, явно за да напомни на всички за аристократичния си шотландски произход.

— Познаваш Хари, нали? — продължи Линда. — Игра ролята на Алджернън в аматьорския театър миналата Коледа. Не помниш ли?

Мили поклати глава. Беше положила сериозни усилия да заличи от паметта си бандата загубеняци от театралната трупа в Нюмаркет, с които бе принудена да прекара безчетни уикенди, вместо да се забавлява на пистата, където се подвизаваше тъпият ѝ брат.

Линда решително пренебрегна клатенето на главата ѝ и отегчения ѝ поглед.

— Хари беше в „Итън“ миналата година — усмихна се тя широко, сякаш това бе адски важно. — Мисля, че сега е в „Сандхърст“ и ще тръгне по петите на баща си в кариерата на военен. Хей! Хари!

Тя махна жизнерадостно на смотаняка, който моментално бе подигран от другарчетата си. След секунда Линда повлече ужасената Мили към момчето.

— Помниш Мили, нали? — попита тя весело, като бутна дъщеря си напред. — Тя не познава много хора тук. Чудя се дали би проявил любезност да се погрижиш за нея, преди другите момичета да пристигнат?

О, Господи, моля те, остави ме да умра, помисли си Мили, като едва успя да се усмихне на Хари и ококорените му приятели. Младежът ѝ се усмихна в отговор. Изглеждаше не по-малко притеснен от нея. Очевидно и той не я помнеше от театъра. За момент застанаха неловко един срещу друг и запристъпваха от крак на крак, а Линда изчезна, за да се присъедини към майката на Хари от другата страна на дансинга. Останалите момчета, очевидно притеснени от присъствието на истинско, при това красиво момиче, побързаха да се изпарят и оставиха Хари на произвола на съдбата.

— Би ли... би ли искала да потанцуваме? — промърмори той най-последно, като се опита да гледа Мили в очите, вместо да зяпа гърдите ѝ, които напиреха да изскочат от синята тафта.

Горкият. Изглеждаше абсолютно ужасен.

— Всъщност не — отговори тя. — Но бих убила за едно питие.

— В момента сервират само гнусен безалкохолен пунш — осведоми я Хари, като посочи огромната сребърна купа, пълна с подозрителна зелена течност, която изглеждаше като пристигнала току-що от Чернобил. — Мисля, че някои от майките се тревожат да не би да се напием преди церемонията. Миналата година Майло Сондърс се втрещил от пиене и се опитал да пхне ръка под роклята на Рейчъл Дилейни тъкмо когато я представяли.

— Хм — изсумтя Мили. — Сигурно е бил адски пиян, за да се нахвърли на оная дърта скумрия.

Хари се ухили. Той също бе пострадал от суетата и проклетията на Рейчъл в миналото и определено не ѝ беше почитател.

— Предполагам, че по-късно ще сервират бира, но не и през следващите един-два часа.

Мили изпита диво разочарование. Никога в краткия си живот не бе имала такава нужда от силно питие както тази вечер.

— Но имам няколко цигарки с трева — предложи младежът колебливо.

Хари очевидно се надяваше, че тя не е от онези смахнати фанатици, които биха се втурнали с писъци към майка си, за да го

обвинят, че търгува с дрога. За негово облекчение Мили се ухили доволно.

Той извади сребърна табакера от джоба си и ѝ показа три идеално свити цигари.

— Вижте как се е подготвил Хари — каза Мили с учителски тон.

— И е използвал двустранна лепенка за по-бързо! — довърши той любимата на даскалиците фраза.

Двамата се разсмяха весело. Внезапно му се стори, че Мили е симпатяга и с нея може да се говори.

— Значи пушиш, а? — попита.

— Е, тази вечер пуша — отвърна Мили, като завъртя очи към останалите дебютантки, които си бърбеха превъзбудено и сочеха момчетата, като че никога преди не бяха виждали представител на мъжкия пол. — Какъв шибан кошмар, а?

— Така си е — отвърна Хари съчувствено. — Майка ми ме принуди да дойда.

— Моята също — въздъхна Мили. — Мисля, че се опитва да ме продаде на онзи, който предложи най-много. Е, да вървим.

Тя хвана Хари за ръката и го повлече към противопожарната стълба. Момчето май щеше да се окаже нещо повече от пубер без брадичка.

— Взимай цигарките и да изчезваме оттук — добави тя решително.

Два часа по-късно Мили лежеше на плоския покрив в задната част на хотела, сгушена уютно в смокинга на Хари, вторачена в звездите. И двамата младежи бяха безнадеждно вкаменени.

— Мислиш ли, че някой вече е забелязал отсъствието ни? — попита Хари, като отхапа огромно парче от шоколада, който бе свил от магазина за сувенири, а после го предложи на Мили.

— Не знам — отговори тя, като задъвка шоколада благодарно. — Вероятно. Ох! — възкликна внезапно, сякаш си бе припомнила нещо изключително важно. — Мислиш ли, че изпуснахме реверансите пред тортата? Майка ми ще побеснее, ако сме ги пропуснали.

Хари се изкикоти диво.

— Реверанси пред торта! — изсмя се, после заповтаря думите упорито.

Накрая изразът звучеше толкова тъпо, че и двамата се загърчиха от смях.

— Споменах ли ти колко силно мразя Рейчъл Дилейни? — подхвърли Мили, след като си пое дъх. — Мразя я, мразя я, мразя я. МРАЗЯ Я!

— Спомена — кимна Хари бавно. — Два пъти. Или три... И ми каза, че преследвала брат ти...

— Когото също мразя.

— Когото също мразиш. Добави и че тя е скапана ездачка и единствената причина за съществуването ѝ е да те тормози.

Мили му се ухили.

— Значи ме слушаш внимателно, а?

— Разбира се — усмихна се Хари. — Как мога да не слушам внимателно момиче, красиво като теб?

Тя се изчерви и внезапно се почувства неудобно. Хари беше адски сладък, но определено не си падаше по него, а бе прекалено неопитна, за да знае как да приеме комплимент, без да се почувства задължена. Честно казано, нямаше практика. Повечето момчета се плашеха от мъжкаранската ѝ решителност и не смееха да ѝ кажат нещо мило.

— Май няма да е зле да се връщаме — промърмори притеснено. — Нямам представа от колко време сме тук. Ти знаеш ли?

Хари поклати глава. Копнееше да се наведе и да я целуне, но нямаше кураж. А и бяха прекарали чудесна спокойна вечер. Мили беше впечатляващо момиче. Не искаше сега да провали всичко заради една прибързана целувка.

— Не знам — сви рамене той. — Но си права. Трябва да се връщаме.

Надигна се, изтупа прахта от вечерния си панталон и ѝ протегна ръка кавалерски, за да я изправи на крака. Скоро неудобството им се изпари и двамата се закикотиха като малки дечица, докато се олюляваха по покрива. В един момент Мили се разсмя толкова силно, че се спъна в стъпалото на противопожарната стълба и си изкълчи глезена.

— Мамка му! — изруга тя. — Май счупих тока на една от тъпите обувки. А струваха цяло състояние.

— Няма значение — вметна Хари загрижено. — Ти добре ли си?

— О, да, добре съм — кимна тя.

През детските си години бе падала от коне безброй пъти и прагът на поносимостта ѝ към болка бе доста висок.

— Но не съм сигурна дали ще мога да вървя. Може да се наложи да ми помогнеш.

След няколко минути влязоха в балната зала и ужасено откриха, че повече от половината дебютантки и кавалерите им си бяха тръгнали и купонът очевидно приключваше. Красивата четириетажна торта с бяла глазура вече бе нарязана на стотици парчета. Някои от майките ги поглъщаха енергично или ги увиваха в салфетки и ги прибираха в чантите си.

Ох, по дяволите! Майка ѝ щеше да побеснее.

— Мили!

Линда се появи до тях, присвила очи и стиснала ядосано устни. Придружаваше я госпожа Лайън, майката на Хари, която ги гледаше не по-малко страшно.

— Къде, по дяволите, бяхте? Търсихме ви навсякъде. Ако не знаех, че си с Хари, щях да звънна в полицията.

— Аз съм виновен, госпожо Гроувс — благородно пое отговорност Хари.

Може и да беше войник в британската армия, но Мили се съмняваше, че някога е заставал пред по-ужасяващи врагове от намръщените им майки, и му беше адски благодарна за подкрепата.

— Седяхме на покрива и си говорихме. Сигурно не сме обърнали внимание как е минало времето.

— Не сте обърнали внимание? Пропуснахте целия бал! И след всичкия ми тежък труд! Как можа, Мили?

В очите на майка ѝ проблеснаха сълзи и Мили учудено осъзна, че наистина е засегната. За първи път през деня изпита вина заради поведението си. Е, добре, беше пропуснала надбягването заради тъпия бал и имаше право да е ядосана. Но си даваше сметка, че майка ѝ бе направила всичко от любов към нея. А също така знаеше, че бе положила страхотни усилия да организира вечерта.

— Съжалявам — каза Мили искрено.

За съжаление ефектът от извинението ѝ се изпари, когато залитна заради счупения ток и се просна на пода, повличайки горкия Хари със себе си. Усукани като черва, и двамата избухнаха отново в див смях. Съзнаваше, че не е смешно, но бе толкова дрогирана, че не можеше да спре.

— Слизай долу и ме чакай в колата — нареди ѝ Линда с леден тон.

Смехът на Мили след всички неприятности тази вечер бе последната капка.

— Погледни се само! — извика Линда, разтреперана от гняв. — Някога изобщо помисляла ли си за друг, освен себе си?

Мили не посмя да я погледне в очите. Улови погледа на Хари за момент и той ѝ се усмихна приятелски. Но нямаше смисъл да търси подкрепа от него или от когото и да било друг. Нищо вече не можеше да я спаси.

— Баща ти ще научи за това, госпожице. Веднага щом се приберем у дома — изсъска Линда, после реши да нанесе смъртоносния си удар. — И можеш да забравиш за работата си в конюшните до края на лятото. Докато не се научиш как да се държиш прилично, няма да се доближиш до кон.

Мили се ококори ужасено. До края на лятото? Майка ѝ не говореше сериозно, нали?

— Съвсем сериозна съм, Мили — заяви Линда с тон, от който кръвта на дъщеря ѝ замръзна. — От утре конюшните са затворени за теб.

---

[1] Авторка на любовни романи с историческа тематика. — Б.р. ↑

5.

Погребението на Ханк Камерън беше най-величествената гледка, която някой бе виждал в Солванг от повече от четиридесет години.

Каубои от целия щат пристигнаха да поднесат съболезнованията си и да почетат смъртта на починалата калифорнийска легенда. Репутацията на стареца бе нараствала с годините, въпреки уединения му начин на живот. Образът на Ханк Камерън, последния от истинските каубои, очевидно бе вкоренен дълбоко в съзнанието на хората.

Веднъж майката на Боби в рядък пристъп на мъдрост му бе казала, че хората са превърнали в идол Ханк, защото се нуждаят да вярват в нещо. Имаха потребност от герой, който да ги подкрепя, докато гледат как традиционната им западняшка култура неизбежно изчезваше. В наши дни, когато ставаше дума за каубои, всички си представяха холивудската версия — Клинт Истууд, Джон Уейн или мъжа от рекламата на „Марлборо“. Някои обичаха да се понесат към северната част на щата в джиповете си, настанили прехранените си деца на задната седалка, и да прекарат уикенда в туристическо ранчо, където западняшката култура им бе поднасяна на табла, придружена от каубойска шапка и порция ребра. Но истинските каубойски традиции, които някога бяха сърцето на долина Санта Инес, вече бяха почти мъртви. Ханк Камерън и ранчото му Хайуд бяха последните бастиони на обичания, но изчезващ свят.

Скован в официалния черен костюм и вратовръзка Боби не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствал толкова неудобно. И сякаш жегата и дразнещите дрехи не бяха достатъчни, та бе непрестанно измъчван от чувството, че всички го наблюдават внимателно и го чакат да излее скръбта си.

Какво искаха от него, за Бога? Всички знаеха, че не се бе разбирал с баща си. Но все пак Боби се страхуваше, че се проявява като безсърдечен, тъй като виждаше как абсолютно непознати хора

бършат насълзените си очи, докато самият той не можеше да изстиска и една сълза.

Не защото нямаше чувства. Но просто тези чувства бяха прекалено объркани — смесица от мъка и облекчение, гняв и съжаление пулсираха в главата му. На всичкото отгоре Боби бе истински син на баща си и не бе свикнал да показва какво става в душата му.

— Не бъди толкова суров към себе си — каза му Маги Макдоналд, като го хвана под ръка, докато се връщаха към ранчото след разотиването и на последните опечалени. — Всеки проявява мъката си по различен начин. Не е задължително да плачеш.

Боби ѝ се усмихна с благодарност. Маги отдавна се бе превърнала в нещо като майка за него. Той все още обичаше Даяна, тъй като притежаваше същия бунтарски неспокоен дух като нея, а и двамата се бяха сблизили през последните години, но бе хубаво да си има и втора майка, която му осигуряваше стабилността и мъдростта, които липсваха на първата.

— Ръководенето на ранчото ще бъде достатъчно предизвикателство за теб и без да се тревожиш какво говорят хората — настоя тя. — Пък и хората разбират, Боби. Повече, отколкото си мислиш.

— Предполагам, че е така — отвърна той със съмнение в гласа.

Вероятно заради факта, че през по-голямата част от живота си бе самотник и аутсайдер, той не споделяше вярата на Маги в хората. Ала все пак тя бе права за едно — Хайуд щеше да е страхотно предизвикателство. Заради подготовката за погребението не бе имал време да погледне счетоводните книги, нито да обмисли стратегия за подобряване на западащото ранчо.

Но вече не можеше да отлага. Трябваше да измисли нещо. И да го направи колкото се може по-скоро.

На следващия ден следобед той и Уайът оседлаха конете си за дълга обиколка на имота. Боби слушаше мълчаливо възрастния мъж, който му обясняваше някои от проблемите, свързани с финансите на Хайуд.

— Положението е лошо — заяви откровено Уайът, докато яздеха към ливадите откъм далечната страна на потока, който се виеше из долината зад старите къщи за служителите и хамбара. — Наистина лошо. Но предполагам, че вече го знаеш, нали?

— Имам представа от общата картина — отговори Боби, като се смъкна от коня, за да отчупи изгнило парче от оградата, което опасно стърчеше напред и можеше да нарани някое от говедата. — Но ти познаваше татко. Никога не обичаше да говори за сметки. Поне не с мен.

Уайът се засмя.

— Не го приемай лично, синко. Работих с баща ти през по-голямата част от живота си и никога не успях да го накарам да седне и да прегледа сметките, без преди това да вдигна страхотен шум. Там навън — размаха ръка той към тучните пасбища, които ги заобикаляха, — там Ханк бе гений. Не мога да го отрека. Но там долу — посочи към офиса на ранчото — баща ти вършеше не повече работа от воден пистолет при стихийен пожар.

Продължиха да яздят, а Уайът започна да му обяснява основните проблеми, пред които ранчото бе изправено. Цената на говеждото бе паднала почти наполовина през последните три години и всички местни фермери страдаха от това. А тъй като Ханк настояваше да отглеждат традиционните породи вместо по-обикновените и доходоносни британски говеда, Хайуд бе пострадал повече от останалите. Категоричният му отказ да разнообрази бизнеса също го бе съсипал финансово.

— Честно казано, ако не бяха твоите печалби от обучението на коне през последните две години, наистина не знам дали щяхме да успеем да платим лихвите по заемите — призна старецът. — Наистина се съмнявам.

— Господи! — поклати глава Боби безпомощно.

Винаги бе уважавал страхотно бащата на Дилън и винаги щеше да го уважава. Но как бе позволил на Ханк да провали бизнеса на ранчото по този начин?

— Защо не ми каза всичко това по-рано? Може би щях да направя нещо, за да помогна.

Уайът го погледна сериозно.

— Боби Камерън — нежно каза той, — знаеш отговора на този въпрос. Нямах право да върша подобни неща. Баща ти беше шефът.

Беше прав, разбира се. Ханк не би си и помислил да сподели с някого финансовите си проблеми, а най-малко със сина си. Гордостта му нямаше да го допусне.

— Сега ти разказвам, защото вече ти си шеф — добави Уайът.

Да бе, всички не спират да ми го повтарят, помисли си Боби.

Колко иронично, че печалбите му от тренирането на коне бяха подпомагали Хайуд през цялото време. Старецът никога не бе одобрявал кариерата му, особено когато заради нея се налагаше да напуска Калифорния. Наричаше клиентите му „тълпата от Кентъки с лъскави панталони“, а презрението му бе насочено към всички — от дребните местни коневъди с един или два състезателни коня до шейх Мохамед. Ако някой го беше попитал, вероятно щеше да опише и английската кралица като „собственичка от Кентъки с лъскави панталони“.

Боби се наведе назад на седлото и отпусна юздите. Бяха стигнали почти до най-високата точка в имението. Минаваше пет часа, но слънцето все още грееше силно. Боби заоглежда малкото райско кътче през трептящата мараня. В далечината, отвъд границите на ранчото, земята изглеждаше суха и прашна, доказателство за дългите месеци без капка дъжд. Но Хайуд с грижливо поливаните си пасбища, пълни с говеда, блестеше в зелено като Изумрудения град.

Той погледна надолу и едва ли не се задави от любов към ранчото. За момент му се стори, че сълзите, които не бе успял да пролее за баща си, щяха да потекат сега.

— Няма да загубя ранчото, Уайът — прошепна той. — Няма да позволя да фалираме.

— Радвам се да го чуя — отвърна старецът, като спря коня си до него. — Нито за миг не ми е минавало през ума, че ще позволиш, сине.

Уайът обичаше Боби почти като собствен син. Макар винаги да бе гледал с неодобрение на бунтарството му, напълно разбираше причините за него. Ханк не беше добър баща, а Даяна бе все още дете, когато момчето се роди. Нищо чудно, че Боби се бе научил да живее според собствените си правила.

Но въпреки борбата срещу всеки с авторитет, особено баща му, момчето явно се чувстваше отговорно не само за Хайуд, но и за

каубойските традиции, които семейство Камерън бе поддържало в продължение на седем поколения. Ханк винаги бе гледал на треньорската кариера на сина си като на изоставяне на корените и предателство към фамилиното име, но грешеше. Ако можеше да види сина си сега, изпълнен с любов към ранчото, щеше да осъзнае, че момчето винаги щеше да си остане каубой по сърце.

За съжаление, Уайът не можеше да каже същото за собствения си син.

— Според мен — заговори Боби, като се помъчи да сдържи емоциите си, — имаме два избора. Или да продължим по същия начин, като се опитваме да подобрим бизнеса с говеда...

— И да фалираме — довърши Уайът вместо него.

— И да фалираме — съгласи се младият мъж. — Или да опитаме нещо ново.

— Хм — реши да го подкачи Уайът. — Това ново нещо да не е свързано с обучението на чистокръвни коне?

— Почти улучи — ухили се Боби. — Но не съвсем.

— Така ли? — изненада се Уайът.

— Състезателни коне — обясни Боби.

— И какво ще направим?

— Ще ги обучаваме. Но не чистокръвни коне. Каубойски състезателни коне. Те са отговорът.

— На какво? — попита Уайът. — Престани да ми задаваш гатанки. Прекалено стар съм за тях.

Боби му метна юздите и скочи на земята. Заразхожда се напред-назад, като размахваше развълнувано ръце, докато говореше.

— Мислих много по въпроса. Още откакто чух новината във Франция... за татко — добави, като отметна косата от очите си и погледна Уайът решително. — И осъзнах нещо. Имам нужда да обучавам коне. Нуждая се от това, Уайът. Както се нуждая от въздух и вода. Това не е само професията ми. Това съм аз.

— Знам го — нежно отвърна Уайът. — Всички го разбираме, момчето ми.

— Е, татко не го проумя. Никога не ме разбра. И не одобряваше избора ми. А това е проблем.

— Какво имаш предвид?

— Мога да отворя конюшня за чистокръвни коне още утре — обясни Боби. — Но знам, че татко ще се обърне в гроба.

Уайът се засмя.

— Говоря сериозно — каза Боби. — Никога не бих могъл да оскверня паметта му по този начин. Независимо какво си мислят за мен хората, просто не бих могъл да го направя.

Уайът замълча. Боби беше по-добър син, отколкото Ханк се бе проявил като баща, това бе съвсем сигурно. Лоялността му, дори след смъртта, към човек, който никога не се бе държал мило с него, беше трогателна.

— Затова се спрях на каубойските състезателни коне — продължи Боби. — Вярно, не са говеда. Но надбягванията са каубойски спорт, нали? Никой, дори татко, не може да каже, че забравям корените си или излагам семейството си, ако тренирам състезателни коне. А в този бизнес има сериозни пари.

— Сигурен съм, че е така — кимна Уайът. — Но не забравяш ли нещо важно?

Боби го изгледа с недоумение.

— Парите — подсказа му Уайът. — Бездруго сме ей толкова близо до фалит — вдигна палеца и показалеца един до друг, за да покаже миниатюрното разстояние между сегашното им положение и банкрута. — Откъде планираш да вземеш пари, за да започнеш нов бизнес? А като изключим разкопаване на ранчото за търсене на петрол...

Боби го погледна ужасено.

— Само през трупа ми!

— И през моя — усмихна се Уайът. — И през моя. Но за нов бизнес имаш нужда от пари, Боби. Не си обмислил проблема внимателно.

— Разбира се, че съм — изтъкна Боби арогантно, като хвана юздите, изкатери се на седлото и потупа коня нежно по врата.

Уайът си помисли, че Боби вече бе мъж, но около конете все още приличаше на влюбено десетгодишно хлапе.

— Ще приключа с ангажиментите си до края на годината и ще спестя малко пари. Предстои ми работа във Флорида, после осем седмици в Англия. Някакъв лорд ми предложи цяло състояние, за да поработя с две от жребчетата му.

— Това е чудесно — каза Уайът, като се опитваше да прозвучи ентузиазирано. — Но все пак смятам, че не можеш да събереш необходимата сума. Шестмесечна заплата не може да купи коневъдна ферма. А и бездруго дължим на банката сумите, които ще спечелиш. Точно това се опитвам да ти обясня.

— Добре, тогава ще си намерим партньор — отвърна Боби спокойно. — Инвеститор. Някои от собствениците, за които съм работил, имат повече пари от Господ. Все някой от тях ще ме подкрепи. Лесна работа.

Уайът се опита да потисне тревогата си. Самоувереността на младите бе хубаво нещо, но не можеше да замести опита. Очевидно фантазията на Боби за обучаване на състезателни коне в Хайуд се бе настанила трайно в главата му като идеалното разрешение на проблема и му позволяваше да следва мечтите си, като същевременно остане верен на традициите на семейство Камерън. Но да включиш непознат в бизнеса бе сериозна стъпка.

— Слушай — предупреди го Уайът. — Не съм против идеята. А и, както казах, вече ти си шеф. Но мисля, че трябва да обсъдим въпроса по-сериозно. Вкарването на инвеститор в Хайуд ще те изложи на доста рискове. Партньорствата често са опасни, Боби. Нещата се объркват понякога.

— Нещата вече са се объркали — отбеляза Боби. — Фалирали сме.

Уайът въздъхна. За съжаление, не можеше да спори с това.

— Успокой се — ухили се младежът. — Може да не съм каубойска легенда като баща си, но познавам конете. И знам как да се възползвам от това. Довери ми се.

— Не става дума за доверие — започна Уайът.

Но Боби не го слушаше. Вече бе сръгал коня си в ребрата и галопираше надолу по стръмния хълм с шеметна скорост, оставяйки управителя на ранчото да си говори с прахта зад него.

В Хайуд кипеше оживен труд. Работниците тичаха напред-назад като мравки от оборите до хамбара, конюшните и офиса, като се опитваха да свършат колкото се може повече, преди да се стъмни.

Тара, по-голямата от дъщерите на Макдоналд, отговаряше за телефона в претъпкания бивш хамбар, който служеше за офис на ранчото. Проклетият телефон бе звънял упорито цял следобед. Обаждана се най-вече ядосани или разтревожени кредитори, които искаха да говорят с Уайът, или корпоративни инвеститори, молещи за среща с Боби. Семейство Камерън може да се бе зарекло никога да не експлоатира нефтените запаси на Хайуд, но останалата част от света не бе готова да се откаже лесно от борбата. Прочутият инат на Ханк бе пропъждавал всички, освен най-упоритите компании. Но смъртта на стареца бе отворила нова страница и сега всеки инвеститор в нефтения бизнес от Канада до Тексас се опитваше да е първият, направил на новия собственик на Хайуд неустойимо предложение.

Тара се усмихна изморено, когато видя Боби и му махна да седне и да я изчака да се отърве от поредния досадник.

— Ще му предам, господин Махони. Обещавам ви. Не, не мисля, че има смисъл да се обаждате по-късно. Не го очакваме да се прибере до късно през нощта. Да, ще му предам да ви се обади утре сутрин. Да. Обещавам ви.

Тя остави слушалката, облегна се на стола и прокара пръсти през косата си.

— Господи, Боби — поклати глава младата жена. — Няма да повярваш каква лудница е днес. Телефонът направо откачи.

— Представям си — усмихна се той.

Тара беше две години по-малка от него и Дилън, но винаги я бе чувствал като по-голямата си сестра. Не толкова красива като Съмър и по-набита от нея, Тара бе разумната в семейството. Нежна и мила, тя бе оптимист като брат си и бе наследила най-добрите качества на родителите си — хладнокръвието на Маги и спокойствието на Уайът, като бе добавила към тях собственото си чувство за хумор. Може да не беше най-сексапилното момиче в света, но бе невероятно забавна и никога не ѝ липсваха гаджета. Също като всички останали в Хайуд, Боби я обожаваше.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита той.

Тара поклати глава и му подаде напечатан лист със заглавие „Съобщения“.

— Записах най-важните. Човекът от „Уелс Фарго“ търси татко два пъти.

Боби потръпна. Уайът тъкмо му бе обяснил как банката тропа на вратите на ранчото още от деня, когато съобщиха за погребението. Ако търсеха поредната вноска, нямаха късмет. Поне докато Боби не си получеше парите от работата за Паскал Бремо.

— Кажи им, че отсега нататък ще трябва да говорят с мен — каза Боби, като се настани на стола и качи крака на бюрото.

Въпреки всички проблеми, пред които бяха изправени, започваше да осъзнава, че да си шеф си има и положителна страна.

— А после им кажи, че съм заминал. За неопределено време — добави. — Нещо друго?

— Всъщност, не — отвърна Тара, като разтърка уморените си очи. — Пасмина адвокати, купчина нефтени компании.

Боби размаха ръка нетърпеливо, сякаш отпъждаше досадна муха.

— А, обади се и човекът от родеото. Става дума за онзи бик.

— Мамка му, съвсем забравих — изруга Боби.

Повечето бикове приключваха живота си като нискокачествено месо, но от време на време Хайуд пенсионираше най-агресивния си и здрав мъжкар и го продаваше на местното родео, където някой лунатик рискуваше живота и здравето си в опити да го язди.

— Изпратиха ли човек да го вземе?

— Дилън е там — ухили се Тара. — Двамата с Уили опитваха да го приберат в обора цял следобед и сега бикът е бесен.

Боби схвана намека, излезе навън и тръгна към обора, където малка тълпа се бе събрала да гледа как Дилън се мъчеше да вкара един тон разгневени говежди мускули в ремаркетото за добитък.

Човекът, който се опита да язди този бик, щеше да си има страхотни проблеми. Дилън, смръщил съсредоточено вежди, танцуваше на коня си около вбесения бик и се опитваше да го насочи към тясното заградено пространство, което щеше да го отведе в чакащото ремарке. Засега обаче нямаше успех.

— Хайде, едри приятелю — ухили се той, когато бикът разшири ноздри зловещо и сведе глава, за да нападне. — Маниерите ти са ужасни.

За момче, чиято амбиция в живота бе да стане художник, Дилън бе прокълнат с брилянтни умения във фермерството. Ако Боби бе гений в успокояването на трудни коне, Дилън притежаваше същата дарба с говедата. Абсолютно безстрашен, той бе впечатляващо

талантлив, спокоен и бърз. В дните за жигосване успяваше да се справи с две телета за минута, като ги завързваше ловко и сръчно ги жигосваше със знака на Хайуд — ХД.

— Това ли е най-доброто, на което си способен? — извика Боби и си спечели светкавично показване на среден пръст от Дилън.

Двете момчета, които се обичаха като братя, вечно се съревноваваха във всичко. Сега присъствието на Боби подейства като допълнителен стимулатор за Дилън.

Конят на Дилън, застаряваща кобила на име Хелън, знаеше какво да прави, когато ставаше дума за насочване на упорити добичета. Дилън я смушка и поведе към задницата на бика и най-после успя да вкара упоритото животно в заграденото пространство, където Уили, дребен и енергичен четиридесетгодишен тип, чакаше да затвори вратичката. След няколко секунди бикът бе принуден да влезе в ремаркетото, откъдето ги изгледа със заплашителен поглед, който сякаш искаше да им покаже какво точно възнамеряваше да направи с тях, ако му се удадеше възможност.

Дилън се завъртя триумфално към Боби.

— Та, какво казваше?

— Добре, добре, признавам — ухили се Боби. — Добър си.

— Добър? — подигравателно повтори Дилън. — Какво ще кажеш за гениален?

— Е, не бих отишъл толкова надалеч — отвърна Боби. — Хелън беше гениална.

Той бръкна в джоба си и извади няколко от любимите на кобилата бонбони, после ѝ ги поднесе нежно, докато Дилън слизаше от седлото.

— Ти просто ѝ помогна да си свърши работата — добави.

— Да бе, давай — завъртя очи Дилън. — Похвали само коня.

Беше чудесно да се посмеят, а още по-хубаво бе най-после да измъкне крака от стремената с мисълта, че дългият ден бе приключил. Откак Ханк почина, баща му бе толкова зает, че работата на Дилън се бе удвоила, а това му оставяше още по-малко време от обикновено за любимото му рисуване. Не би имал нищо против, но подозираше, че когато Боби замине да тренира поредния кон, нещата щяха да се влошат още повече. Уайът щеше да затъне до гуша във финансовите

проблеми, а това означаваше, че всекидневното управление на ранчото щеше да се стовари почти изцяло върху раменете на Дилън.

— Дълъг ден, а? — подметна Боби, забелязал торбичките под очите на приятеля си.

— Дълъг? Е, разбира се — сви рамене Дилън, като се опита да скрие обзелата го тъга. — Не е ли винаги така?

— Искаш ли да поговорим?

Въпреки смелата физиономия, която Дилън си бе наложил, Боби го познаваше добре и можеше да чете по лицето му като по книга. Знаеше, че приятелят му се чувства заклещен в ранчото, тъй като не можеше да се занимава с изкуството си. Съчувстваше му силно, макар че нямаше как да му помогне. В крайна сметка единствено лоялността към Уайът задържаше Дилън в ранчото, а никой не можеше да отхвърли с лека ръка лоялността, най-малко Боби.

— Не — отговори Дилън. — Няма за какво, нали? Както и да е — усмихна се той, — достатъчно за мен. Как мина твоят ден?

— Добре — отговори Боби. — Поговорих си с баща ти.

Двамата млади мъже свалиха шапките си и тръгнаха към къщата на Макдоналд. Боби си имаше стая в голямата къща от другата страна на ранчото, но тя бе толкова огромна и празна, особено след смъртта на баща му, че обикновено вечеряше у семейство Макдоналд. Макар облечени еднакво в джинси и ботуши с шпори, младежите изглеждаха абсолютно различни: Боби — с дълги крака, пружинираща походка и светлоруса коса, а Дилън — як, набит и тъмнокос, трябваше да ускори крачка, за да върви до приятеля си.

— Ако отвориш няколко бири, ще ти разкажа всичко — каза Боби.

— Звучи добре — прозя се Дилън.

Надяваше се, че разговорът на Боби с баща му бе помогнал за изграждането на определен план. Защото в момента, колкото и да мразеше фермерството, то хранеше цялото му семейство. Ако Хайуд фалираше, родителите му щяха да изгубят дома си и пенсиите си, да не говорим за парите за колежа на Съмър.

Бъдещето на всички тях сега бе в ръцете на Боби.

6.

Седмиците след злополучния дебютантски бал бяха ад за Мили.

Сесил, който обикновено стоеше настрана от честите спорове между жена си и дъщеря си, сега подкрепи Линда решително, след като чу какво се бе случило в Лондон.

— Ужасно е да постъпиш така след всичките усилия на майка си — скара се той на Мили на сутринта след бала. — Ужасно.

— Е, нямаше да се случи, ако не ме бяхте принудили да се правя на тъпа дебютантка — отвърна тя рязко, защото знаеше, че не е права. — Ако аз бях яздила в Епсъм вместо господин Смотан...

— Смени плочата, момиче. Всички получаваме главоболие от теб — обади се Джаспър иззад вестника си.

Беше прекарал нощта при Рейчъл и се бе появил в осем сутринта с вида на котка, похапнала сметана. А после задрънка въодушевено за новата си приятелка, твърдо решен да натрие носа на сестра си.

— Не си се качвала на кон от две години. Не мислиш ли, че щеше да се провалиш в Епсъм? — усмихна се мазно и безсрамно повтори израза, с който Доминик го бе скастрил вчера: — Става дума за Епсъм, за Бога, а не за детския ездачески клуб.

Макар все още кисел заради провала си и публичните обиди, отправени му от тренъора на Маркърс, успешното съблазняване на Рейчъл го бе въодушевило до такава степен, че нищо не можеше да развали настроението му. След първия път в ремаркетото вчера го бяха направили още два пъти по молба на Рейчъл. Веднъж на задната седалка на джипа му на път към къщи, после в нейната спалня в Митлингсфърд, величествената къща на семейство Дилейни, която се намираще през няколко села от Нюуелс.

Макар да бе само на осемнадесет години, с една година по-голяма от Мили, Рейчъл бе невероятна в леглото, почти нимфоманка. Голото ѝ тяло се оказа по-съблазнително, отколкото Джаспър си бе представял — гърдите ѝ можеха да накарат Памела Андерсън да позеленеет от завист. Но не беше само това. Тя знаеше какво точно да

направи с гъвкавото си тяло, извивайки го сръчно във всяка възможна поза, за да достави удоволствие и на себе си, и на Джаспър.

Той отпи от кафето си и си припомни великолепните огромни гърди, които се люлееха пред лицето му, твърдите розови зърна, галещи устните му, и скоро му се наложи да потисне поредната си ерекция. Бе спал с много жени — почитателките на жокеите бяха безчет, но Рейчъл Дилейни несъмнено бе най-страхотната в леглото. А сега щеше да му е подръка винаги, когато си пожелаеше.

Не беше ли фантастично?

На всичкото отгоре, когато се прибра у дома, завари баща си да се кара на Мили задето се бе изложила на дебютантския бал. Браво, браво. Златното момиченце на татко най-последно се бе прецакало.

Прекрасна мисъл.

Джаспър мразеше сестра си, защото отказваше да го приеме сериозно като жокей и вечно му се подиграваше пред хората. Кошмарно суетен и надут, той не притежаваше способността да се надсмива над себе си и приемаше детинските закачки на Мили като зловещи обиди над достойнството му. Особено се дразнеше, когато сестра му го критикуваше пред момичета, които се опитваше да впечатли. Никога нямаше да забрави, нито прости за онзи път, когато Мили бе казала на Бека Дейвис, красавица, която почти бе свалил миналата Коледа, че прякорът му в юношеския клуб бил Пръдльо. Пълен кошмар! Дори сега, когато се сетеше за случая, Джаспър се изчервяваше зверски — нещо, което мразеше, тъй като разваляше идеалния му вид.

Баща му рядко пропускаше да му напомни колко чудесна е малката му сестричка. Вечно му повтаряше как „Мили направи това“, „Мили ми помогна с онова“ и „Защо не приличаш повече на Мили?“ Но тази сутрин Джаспър се чувстваше като завърналия се блуден син. Печаха телето в негова чест. И то ухаеше великолепно.

Линда бе категорична, че през следващия месец сестра му няма право да се доближи до кон, което означаваше, че най-последно щеше да му се разкара от главата на пистата. А още по-хубаво бе, че Сесил възнамеряваше да я прати на курс по готварство и аранжиране на цветя в Кеймбридж по време на месечното ѝ наказание. За мъжкараната, цял месец, прекаран в женска компания и подобни занимания, щеше да е истинско мъчение.

Наистина великолепно наказание.

Мили пренебрегна репликата за ездата ѝ и се обърна към баща си.

— Не можеш ли да ме накажеш по някакъв друг начин? — запита тя с умоляващ тон. — Татко, лудост е да ми забраниш да влизам в конюшните, знаеш го. Юни е един от най-натоварените ни месеци. Кой ще помага на Пабло и Нанси, ако не съм наоколо? Джаспър ли?

Сесил въздъхна. Вече беше установил, че Джаспър не можеше да замести Мили, но не искаше да го признае. Дъщеря му бе отишла прекалено надалеч този път. Трябваше да изтърпи наказанието си.

— Ще се справим — твърдо заяви той.

— Разбира се, че ще се справим — намеси се Джаспър, настръхнал при мисълта, че в конюшните ще му се зарадват не повече, отколкото на психиатър на симпозиум на лудите. — Не си незаменима, ще знаеш.

— Честно, Мили — обади се Линда разгневено, — изненадана съм, че имаш наглостта да молиш баща си за нещо след злощастното ти излагане в Лондон.

Бледа и изморена след безсънната нощ, издокарана в розов пеньоар с рюшове, Линда бе влязла точно навреме, за да чуе как Мили се опитва да умилостави баща си за пореден път. Е, нямаше да стане. Не и сега.

— Да, скъпа ми сестричке — доволно се ухили Джаспър. — Трябва да уважаваш мама повече.

Младото момиче се отпусна на стола и изгледа брат злобно, но си замълча. Знаеше, че не е разумно да продължи да спори. Очевидно молбите нямаше да променят решението на родителите ѝ.

Мисълта, че трябва да прекара цял месец далеч от конете, беше по-кошмарна от възможността Джаспър и Рейчъл да имат връзка, а това говореше много. Но какво можеше да направи? Този път наистина бе изгорила мостовете зад себе си. Щеше да ѝ се наложи да преглътне наказанието си.

Две седмици след потискащата закуска Мили се наслаждаваше на неделната си почивка — първата откакто бе започнала да става в седем, за да хване автобуса до Кеймбридж в осем и петнадесет и да

потегли към зловещия курс на Мадлин Хауърд, когато я събуди страхотен трясък откъм двора.

Тя скочи от леглото и видя Рейдър, един от най-новите жребци на баща ѝ, да се блъска диво в оградата на ремаркетото си с разтреперани крака, докато Сесил и Нанси се мъчеха да го успокоят.

— Мили, слез долу! — извика Сесил, когато забеляза сънената си дъщеря до прозореца. — Имаме нужда от помощ.

Момичето нахлузи чифт маратонки и изфуча на двора по пижама.

— Застани тук, където съм аз — изохка Нанси.

Рядката ѝ руса коса бе залепнала за челото и бузите ѝ от пот. Макар и силна жена, ветеринарката бе едва метър и шестдесет и не ѝ бе лесно да удържи животно като Рейдър.

— Натисни го отстрани с рамо — каза тя. — Колкото се може по-силно. Аз ще изтичам да донеса инжекциите му.

Мили се подчини безмълвно и натисна уплашения жребец с всички сили. Видя как баща ѝ се мръщи от усилие до задницата на коня и се опита да му помогне, като поеме част от тежестта на животното.

— Правил ли го е и преди? — попита тя.

— Два пъти — едва отговори Сесил.

Лицето му беше яркочервено, потеше се като гладиатор на обляна от слънцето арена. Баща ѝ винаги бе имал няколко излишни килограма, но сега Мили забеляза, че не изглеждаше особено добре.

— Нанси му направи всички възможни проби. Като изключим леко повишената температура, не можем да намерим нищо физически нередно. Странно е, но се случва само когато види ремаркетото. Сякаш му действа на психиката.

— Може да се страхува. Лош спомен от по-млади години.

— Може и така да е — изсумтя Сесил. — Но освен да го заведе на конски психиатър, не знам какво, по дяволите, да направя по въпроса.

Конят продължи да трепери неконтролируемо, ококорил широко очи от ужас. След известно време, което им се стори цяла вечност, Нанси се върна тичешком с кожената си чанта в ръка и извади дълга сребърна спринцовка. Напълни я с безцветна течност и я изпразни във врата на жребца. След няколко секунди треперенето намаля и

постепенно спря. Баща и дъщеря отстъпиха предпазливо назад. Рейдър все още се олюляваше леко, но поне можеше да стои без чужда помощ.

— Добре, върни го в обора — кимна Сесил на Нанси. — Очевидно не е готов да пътува, нали?

Ветеринарката поклати глава и отведе замаяния жребец. Шефът ѝ и дъщеря му останаха облеgnати на ремаркетото.

— Благодаря — усмихна се Сесил.

Двамата почти не си бяха проговаряли след злосчастния дебютантски бал и сега Сесил бе не по-малко щастлив от нея да разчупи леда.

— Не знам какво става с Дейви и Пабло. Нито пък с брат ти. Той трябваше да ми помага тук тази сутрин. Добре че ти беше наоколо. Господ знае какво щяхме да правим, ако те нямаше.

— Къде ще го водиш? — попита Мили.

— Във ферма „Сидърбрук“ — отговори Сесил.

„Сидърбрук“ беше от конкурентите им на около тридесет километра от Ньюелс.

— Ан Вос-Мензис възнамерява да го купи — обясни той, после поклати глава разочаровано. — Всъщност би трябвало да кажа, че възнамеряваше да го купи. Ще се наложи да ѝ обясня какво се случи и да се извиня, че няма да отидем. Хайде, ела — каза, като я прегърна и я поведе към къщата.

Независимо от всичките им разправии заради ездата на Мили, Сесил обожаваше дъщеря си и през изминалите две седмици бе нещастен като нея, когато я виждаше как се отправя към Кеймбридж всяка сутрин.

— Първо да звъннем на дъртия дракон, а после ще ти направя закуска.

Кухнята на Локуд Гроувс бе отчасти място за семейни сбирки и отчасти офис. Купчини с документи, свързани с конете, отрупваха старата дъбова маса. Пожълтели екземпляри от „Рейсинг Поуст“ лежах на пейката пред прозореца и по малкото празно пространство по бюфетите, което не бе покрито с готварските книги на Линда или буркани с екзотични подправки. Тя беше страхотна готвачка — друго женско умение, което дъщеря ѝ не бе успяла да наследи. Сесил бе допускан до любимата кобалтовосиня печка на Линда само когато приготвяше една от прочутите си неделни закуски.

Момичето го загледа как, притиснал стария телефон до ухото си, се захвана да разбива яйцата в купата, докато се опитваше да успокои проклетата Ан Вос-Мензис. Усмихна се, припомняйки си съдбовната неделна утрин, когато баба Мелън, претенциозната и надута майка на Линда, бе взела буркан с нещо, което смяташе за белтъци, и го бе изсипала в купата за разбъркване, миг преди ужасеният Сесил да влезе в кухнята и да ѝ съобщи, че току-що е съсипала сперма на стойност двадесет хиляди лири от един от най-добрите му жребци. Това бе последният път, когато баба Мелън приготви закуска в Нюелс и посмя да погледне чиния с бъркани яйца.

— Глупав дърт прилеп — изсумтя Сесил, след като затвори телефона, и изсипа яйцата в тиган с разтопено масло.

Проклетата госпожа Вос-Мензис не бе приятна и в най-добрите си моменти, а сега бе побесняла заради проблема с Рейдър.

— Наруга ме страхотно — добави Сесил. — Не съм виновен, че конят не иска да пътува.

— Разочарован ли си? — попита Мили, като отрязва две дебели филии пълнозърнест хляб и отвори бюфета, за да извади чинии.

— Не — ухили се баща ѝ. — Бездруго не ми се искаше да го продавам. Първите му отрочета не бяха фантастични, но си мисля, че с подходящата кобила...

Мили обичаше начина, по който баща ѝ обвиняваше кобилите, ако потомците на някой от жребците му се окажеха разочарование.

— Както и да е, скъпа, как са нещата при теб? — той сипа димящите яйца в две чинии и ги поръси с черен пипер, преди да ги остави на масата триумфално и да се настани до дъщеря си. — Как върви при Мадлин Хауърд?

Момичето завъртя очи.

— Ужасно — отговори с пълна уста. — Не можеш ли да направиш нещо по въпроса? Да помолиш мама да отстъпи малко? Наистина е кошмарно, татко. Класовете по аранжиране на цветя са достатъчни да те накарат да загубиш желанието си за живот.

Сесил сви рамене и се нахвърли върху закуската си.

— Сама си си виновна.

— Знам — съгласи се Мили. — Но чак пък аранжиране на цветя? Достатъчно лошо е, че не ми позволяваш да яздя, но да ме караш да

аранжирам проклети петунии във вази и да подреждам маси? Не сме в деветнадесети век. Кралица Виктория вече не е на трона.

Сесил се засмя на негодуванието ѝ и циничния тон, типичен за всички тийнейджъри в наши дни, резултат от постоянната телевизионна диета с американски комедии и австралийски сапунени опери. От време на време Мили го подлудяваше, особено когато ставаше дума за ездата ѝ, но не можеше да не се възхити на упоритостта ѝ. Самият той не се предаваше лесно, но пък дъщеря му изобщо отказваше да се предаде.

Освен това обожаваше бързината, с която Мили даваше отговор на абсолютно всичко.

— Наистина разстрои майка си — настоя той. — Балът означаваше страшно много за нея. И го направи заради теб.

— Знам — кимна Мили. — Разбирам, че мама е ядосана. Но този курс е средновековно мъчение. И от петнадесет дни не съм се доближавала до кон.

Тя наблегна на думата „дни“ по начина, по който затворник би произнесъл „години“. Все пак може би наказанието ѝ бе достатъчно. Седнала срещу него с рошавата си коса и издокарана във вехтата пижама на сини райета, Мили изглеждаше като дванадесетгодишно хлапе. Сесил усети как решителността му се изпарява.

Помисли си за момент за Джаспър. Ех, само ако синът му се проявяваше и наполовина толкова добре, колкото Мили в конюшните. Момчето беше почти на двадесет и пет, но все още се държеше така, сякаш светът му бе длъжен. Тази сутрин трябваше да е в двора в осем часа, за да помогне да приготвят Рейдър за пътуването. Но вместо това бе изчезнал на купон с дъщерята на Дилейни и оттогава не се бе появявал у дома. И очевидно не бе спал в леглото си.

— Слушай — каза той на дъщеря си, която все още го гледаше с умолителен поглед. — Не обещавам нищо, но ще поговоря с майка ти за курса при Мадлин Хауърд. Истината е, че Джаспър ще се състезава често до октомври и мога да използвам помощта ти.

Лицето на Мили засия.

— Само временно — добави Сесил бързо.

— Разбира се — кимна тя енергично. — Разбира се.

Ако баща ѝ бе на нейна страна, майка ѝ постепенно щеше да се примири.

— Майкъл Дилейни ще докара някакъв специалист треньор от Калифорния, за да поработи върху новите жребчета, които купи през април — продължи Сесил. — Помниш ли ги?

Мили кимна. Никога не забравяше кон.

— Очевидно лейди Дилейни отказала категорично да настане треньора в дома си. Някакво тъпо извинение, че майстори ремонтирали къщата, или нещо такова. Както и да е, аз предложих да го настаним тук. Това е чудесно, но означава, че ще трябва да се правя на любезен домакин, ето защо определено ще имам нужда от помощ в двора.

— Аха — повдигна вежди Мили. — Специалист треньор, а? Виктор няма да е много щастлив.

Виктор Рийд беше треньорът на Майкъл Дилейни и прекарваше четири дни седмично с конете му в Нюуелс.

— Най-вероятно — усмихна се Сесил, който никога не бе харесвал надутия Рийд. — Няма да е доволен. Всъщност и аз не съм. Имам си достатъчно работа и без да ми се налага да се правя на детегледачка на някакъв проклет янки. Но няма как. Затова пък мога да те използвам, стига майка ти да се съгласи и...

— Уха! Ура! — изкрещя Мили, скочи и се хвърли на врата на баща си.

— Казах ти, нищо не обещавам — каза Сесил, като се опита да си придаде строг вид, но се провали.

— Знам — сладко отвърна Мили с нежното гласче на дете, което знае, че е спечелило битката. — Важното е да поговориш с мама. Това е всичко, за което те моля.

Боби клекна, за да огледа глезена на кобилата отблизо.

— Не е добре — поклати глава той.

Намираше се във Флорида, в имението в Палм Бийч на милиардера от хартиената промишленост Ранди Кравиц, собственик на състезателни коне. Ранди го бе наел да поработи с красивата млада кобила, чийто крак сега почиваше в ръката на Боби. Ако знаеше колко зле бе наранено животното, никога нямаше да дойде тук.

До него в конюшната стояха конярят на кобилата, разтреперан от нерви, и Шон О'Фланегън. Прочут купонджия, ирландецът бе няколко

години по-възрастен от Боби. Същевременно бе един от най-уважаваните ветеринари на Западното крайбрежие и един от малкото истински приятели на Боби в състезателните кръгове.

— Отстъпи назад, моля те — помоли той Боби. — Позволи ми да я погледна още веднъж.

Разхождайки се из безукорно чистата, охладена с климатик конюшня, Шон прегледа раната на коня от всеки възможен ъгъл.

— Казвам ти, бодлива тел — настоя той за трети път. — Изобщо не се съмнявам.

Също като Боби, Шон имаше репутация на арогантен тип, но притежаваше такъв неустоим чар, че хората бяха склонни да му простят по-лесно, отколкото на приятеля му.

— Глупости — изтърси разяреният коняр. — Можеш да си настояваш колкото щещ, но това не го прави истина. Не съм изпускарал кобилата от поглед през последните три дни. При това в „Манли Фолс“ няма бодлива тел. Това не ти е някаква смотана колиба в област Килдеър, приятел.

Докато двамата мъже се гледаха с мрачна враждебност, Боби пристъпи напред и предпазливо опипа раната. Кобилата се стресна леко, но разбираше, че ѝ помагат, затова се въздържа и не го срита.

— Каквато и да е причината, раната е дълбока — каза той тихо. — Мисля, че не трябва да поема никаква тежест на този крак поне през следващите три седмици. Ти как мислиш, Шон?

Ирландецът се намръщи. Въпросът бе сериозен.

Беше дошъл тук, за да направи услуга на Боби. Намираше се в града заедно с шефа си, Джими Прайс, един от малкото собственици, по-богати дори от Кравиц. Ако Джими разбереше, че Шон е дошъл да помогне на съперника му, щеше да го уволни за миг. Ранди му бе обещал да си мълчи за днешното посещение и му бе платил цяло състояние за мнението му, което бе поуспокоило нервите на ветеринаря. Но все пак въпросът бе труден.

От една страна, раната бе наистина дълбока. Но от друга, Кравиц очевидно искаше животното да се състезава в предстоящото надбягване в Кентъки Оукс. Беше докарал Боби специално, за да подготви кобилата. Ако Шон я изключеше сега, щеше да прати по дяволите стотици хиляди долари от инвестицията на Кравиц.

— Не знам — отвърна той, като поклати глава. — Ако ѝ сложим лапа и я оставим да си почива тази седмица, а после ѝ направим физиотерапия, може и да успее да се състезава.

— Разбира се, че ще успее — рязко се намеси конярят. — Става дума за дребна драскотина, за Бога. Я ме оставете на мира.

Боби се изправи и сви рамене. Нямаше начин кобилата да участва в надбягването. Но в крайна сметка това не бе негов проблем, нито пък отговорност. Съжаляваше коняря, който вероятно щеше да бъде уволнен въпреки твърденията му, че е невинен и се е грижил добре за животното. Но не можеше да направи нищо.

— Ти решаваеш — обърна се към Шон, като взе шапката си и я сложи на русата си глава. — Но аз няма да я тренирам. Ще уведомя Кравиц довечера.

Боби излезе в двора, като остави Шон и коняря да се разправят насаме. Разкърши врата си, който изпука силно. Беше адски разочарован. От седмици очакваше с нетърпение да започне да тренира кобилата. Жребците, с които бе работил в Дубай през последните две седмици, не бяха нищо особено, макар собствениците да му бяха платили щедро за усилията.

Огледа се наоколо и се зачуди колко ли бе похарчил Кравиц за това място през последните десетина години. Двадесет милиона? Тридесет? „Манли Фолс“, кръстена на любимия къмпинг в Монтана, където Кравиц прекарвал лятото като дете, беше от фермите, за които по-скромните собственици само можеха да си мечтаят. Не притежаваше нищо от естествената красота на ранчо като Хайуд. Мястото бе проектирано да функционира колкото се може по-добре, с конюшни и обори с климатици, дълги отсечки за галопиране, заслонени от кошмарното слънце във Флорида с грижливо посадени редици палми. Дългите бели сгради с вид на болници приличаха на Боби повече на фабрики, отколкото на коневъдна ферма. Но все пак имението бе впечатляващо.

И каквото и да правеха в „Манли Фолс“, очевидно вършеше работа. Кравиц имаше двама победители в дербито в Кентъки, както и в Дюхърст, Ага Хан и Европа. Беше притежател на коне, с когото трябваше да се съобразяваш. Поканата да работиш с един от конете му бе привилегия и Боби го знаеше.

— Ще ѝ дам още един ден — каза Шон, като се присъедини към него.

— Загуба на време — отвърна Боби. — Няма да се възстанови за състезанието и ти го знаеш. Болката ѝ е ужасна.

— Не е толкова измъчена, колкото ще бъда аз, ако Джими разбере, че съм идвал тук днес — ухили се Шон, като прокара пръст по врата си и започна да издава гърлените звуци на човек, даещ се в собствената си кръв.

Боби се засмя. Познаваше Шон от години и винаги се бяха разбирали чудесно, макар че ирландецът бе по-дебелоглав и от него, когато ставаше дума за коне. Бе на мнение, че състезателният кон е инвестиция, а не любимо животно. Работата му беше да лекува конете и да ги изпрати на пистата, а не да ги глези.

Боби го наричаше „безсърдечно копеле“. Шон пък му отвърщаше със „сентиментален глупак“. Но се уважаваха взаимно и приятелството им не бе за пренебрегване.

— Както и да е, стига толкова за работата — смени темата ирландецът. — Все още възнамеряваш да останеш тук за купона довечера, нали?

Един от най-големите меценати на поло мачове в Палм Бийч правеше страхотен купон вечерта и всички от „Манли Фолс“ бяха поканени. Повечето служители бяха полудели от вълнение. Шон, който току-що бе пристигнал в града, не бе поканен, но възнамеряваше да придружи Боби. Момичетата в Палм Бийч бяха великолепни и той никога не би пропуснал веселбата.

— Разбира се — отговори Боби провлечено.

Откак баща му почина, бе потиснат и тъжен заради проблемите в Хайуд и бе крайно време да си позволи малко забавление.

— Ако ме помолиш мило — добави той ухилено, — може дори да ти оставя едно-две момичета.

— Ха! — изсмя се Шон. — Сякаш имаш шанс срещу ЛМО.

— ЛМО? — озадачи се Боби.

— Любовна машина О'Фланегън — отговори Шон, като повдигна вежди в стил Джеймс Бонд.

Боби избухна в смях.

„Любовна машина“ може да звучеше пресилено, но с черната си къдрава коса, дълбоки сиви очи и съблазнителен ирландски акцент,

Шон винаги бе привличал жените. Макар само метър и седемдесет и пет, той компенсираше ръста си със самочувствие, а репутацията му на животно в леглото се носеше из цяла Калифорния.

— Осъзнаваш, че си правиш илюзии, нали? — ухили се Боби.

Прекосяха двора и стигнаха до взетото под наем яркочервено БМВ. Шон метна ветеринарската си чанта на седалката и се настани зад волана.

— Ще видим — смигна той. — Залагам сто кинта, че парашутът ми ще се отвори преди твоя.

— О, моля те! — засмя се Боби. — Приемам залога. Просто бъди тук преди седем — надвика той шума от двигателя. — Иначе ще тръгна без теб.

До седем часа, когато потеглиха към купона, по-раншният ентузиазъм на Боби се бе изпарил.

Кравиц не остана доволен, когато му съобщи, че не може да тренира кобилата му и ще си тръгне на следващата сутрин. Неприятният им разговор бе развалил настроението му и макар идеята за момичетата все още да го привличаше, след кратката си дрямка следобед се бе събудил необичайно изморен и потиснат.

Дали стресът, на който бе подложен след смъртта на Ханк, най-после го бе надвил? Каквато и да бе причината, мисълта да си бърби със сбирщина флоридски запалянковци наполовина внезапно му се стори по-страшна от ослепяване.

— Развесели се, за Бога — подкани Шон, като взе поредния завой с шеметна скорост. — Отиваме на купон, а не на погребение.

— Съжалявам — извини се Боби. — Май съм доста разсеян.

— Мечтаеш си за състезателните коне в Хайуд, нали? — пробва да отгатне Шон. — Е, човек никога не знае. Може пък тази вечер да се запознаеш с подходящия инвеститор.

— Съмнявам се — махна с ръка Боби. — Повечето типове, които си падат по поло, не могат да отличат състезателен кон от хамбургер.

Ирландецът се засмя.

— Е, това е вярно — призна той. — Но жените тук са тъпкани с мангизи. Хвани си богатата съпруга в Палм Бийч, приятелю, и ще

можеш да си купиш колкото коне си искаш. И ще ги откараш до Калифорния с частен самолет!

— Страхотна идея — ухили се Боби.

— Е, ако не стане — добави Шон философски, — можеш поне да изчукаш нещо и да се позабавляваш, нали? В тази ситуация няма губещи.

— Не знам — изсумтя Боби мрачно. — Наистина не съм в настроение.

— Не си в настроение! — извика Шон възмутено. — Какво ти става? О, Господи, не си гей, нали?

— Не — отвърна Боби с негодувание. — Не съм гей. Благодаря ти, че попита. Мили Боже! И то само защото понякога имам импулс, който не излиза от панталона ми.

— Но това не е естествено, нали? — попита Шон сериозно. — Спал ли си с някое момиче откак пристигна тук? Поне едно?

— Шон, тук съм само от два дни.

— Точно така! — триумфално извика ирландецът, сякаш Боби тъкмо бе подкрепил подозренията му. — Престани да хленчиш като бабичка! Купонът ще е забавен. Спомняш ли си забавленията?

Едва, помисли си Боби.

Двадесет минути по-късно, когато влязоха в къщата, всички женски глави се завъртяха към тях. И двамата, издокарани в официални черни блейзъри и загорели от слънцето, изглеждаха по-печатляващо от хубавите аржентински играчи на поло, които обикновено привличаха вниманието на жените по светските събирания в Палм Бийч. Освен това имаха предимството на свежа кръв, макар че доста от момичетата познаваха Шон.

Агресивна блондинка, чиито огромни гърди бяха стегнати в черния корсаж на рокля от „Гучи“, се нахвърли върху ирландеца в мига, когато влязоха.

— Ти, копеле!

— Дейна — спокойно отвърна Шон. — Радвам се да те видя. Познаваш ли приятеля ми Боби?

— Защо повече не ми се обади? — нацупи се тя. — Чаках две седмици и не чух и звук от теб.

Говореше ядосано, но Боби забеляза леката усмивка в ъгълчетата на устата ѝ. След няколко секунди Дейна вече бе прегърнала Шон през

кръста и бе започнала да флиртува. Май „любовна машина“ не бе далеч от истината все пак.

— Обадох ти се, скъпа — възрази Шон неубедително. — Не получи ли съобщенията ми? Както и да е, не се ядосвай. Запознай се с Боби. Той е каубой.

— Каубой, а? — завъртя се блондинката към Боби и го заоглежда безцеремонно като купувач, който си избира нов кон. — Интересно — промърмори. — Е, какво те води в Палм Бийч, каубой? Да не си се загубил?

— Не — отговори Боби, без да се усмихне.

Флиртовете го отегчаваха — не виждаше смисъла в тях. А и бездруго нямаше желание да чука Дейна. Не се вълнуваше от гигантски гърди, а останалата част от нея не бе нищо особено.

— Работа — добави той.

— Хм. Дружелюбен — отбеляза Дейна саркастично. — Но ти — завъртя се тя отново към ирландеца — ела при мен по-късно. Може да си записал номера ми погрешно. А ако ме помолиш мило, ще ти го дам отново.

Боби я загледа как се отърка в издутината в панталона на Шон, преди да се върне при приятелките си, друсайки задник под стегнатата рокля.

— Е — ухили се приятелят му, след като русокосата се отдалечи, — дължиш ми сто кинта. Тази тук е сигурна работа.

Боби не възрази.

— Защо се държа толкова грубо с нея? Басът не е интересен, ако не положиш никакви усилия.

— Не е мой тип — отговори Боби протичко, като се протегна, за да вземе чаша шампанско от минаващия келнер. — А и тя си пада по теб.

— Само защото ти я пренебрегна — отсъди Шон. — Какво трябваше да направи горкото момиче? Да те съблече и да те върже за леглото?

Образът на Шантал Бремо с дългата ѝ тъмна коса, разпиляна по съвършените ѝ гърди, внезапно се появи пред Боби. Беше притесняващо възбуждащ.

— Не — усмихна се той на спомена си. — Не си падам по агресивни жени. Поне не обикновено.

— Е, ти си решаваш — сви рамене ирландецът. — Значи за мен ще има повече.

След тези думи той се вля енергично в тълпата в търсене на сексапилна мадама.

Боби се огледа наоколо и се опита да прецени останалите гости. Интересна смесица. Нископлатени коняри от испански произход и милиардери, запалени по поло, се мотаеха край луксозния марокански басейн и си опитваха късмета с многобройните разголени жени, повечето от които бяха съпруги или приятелки на членовете на клуба. Няколко от жените изглеждаха самотни и търсеци мъжка компания. Карло Уолджър, зашеметяващият герой на аржентинското поло, си бърбеше оживено с красивата двадесет и две годишна съпруга на шефа си, Бранди, макар че, ако се съдеше по погледа му, гърдите ѝ участваха в разговора вместо нея. Боби забеляза и неколцина известни жокеи, които явно бяха дошли да се съревновават с тълпата състезатели по поло. Изгряващата звезда Конър Харгрийвс стоеше облегнат на бара. Изглеждаше още по-загорял от обикновено след последното си триумфално посещение в Дубай, където бе яздил за шейх Мохамед.

До него беше Барти Луелин, треньор в една от най-големите коневъдни ферми в Кентъки, с чиито коне Боби бе работил миналото лято. Барти беше от малкото треньори, достатъчни уверени в собствения си талант, за да се зарадват на помощта на Боби и двамата се разбираха чудесно.

— Хей, я виж кой е тук! — извика Барти, когато го забеляза да си проправя път към него. — Боби Камерън. По дяволите, как си, хлапе? И какво те води в тая греховна бърлога?

Барти тъкмо беше прехвърлил шестдесетте, висок, жилав тип с късо подстригана посивяла коса и склонност към елегантно скроени ленени костюми. Никога не се беше женил и го смятаха за гей, макар че никой не си спомняше да е имал романтична връзка с мъж или жена. Както при много хора от тази професия, целият живот на Барти се въртеше около конете. Бе споменавал пред Боби, че ги чувства като собствени деца. А след като го видя в действие на тренировъчната площадка, Боби му повярва.

— Добре съм — отговори младежът. — Пристигнах преди два дни на работа тук.

— Така ли?

— Една от кобилите на Кравиц — обясни Боби, като сниши глас. — Но между нас казано, тя не става за надбягване в момента. Утре сутрин се връщам у дома. Няма смисъл да се мотая тук.

— Значи е сигурно, а? — намеси се със зловещ глас дебел мъж с кошмарна червена коса, причесана над челото като на Доналд Тръмп, и незапалена пура, стисната между зъбите в стил Ал Капоне. — Чух слух, че конят е смотан. Но е хубаво да получи и потвърждение.

— Здравсти, Джими — поздрави го Барти. — Боби, представям ти господин Джими Прайс. Джими, запознай се с Боби Камерън, мой приятел.

Боби неохотно протегна ръка. Знаеше кой е Прайс, макар никога да не се бяха срещали. Освен че бе началник на Шон, човекът бе легенда в калифорнийските състезателни кръгове. Вестникарски могол с добре документирана безмилостна жилка — беше зарязал първата си съпруга без цент след развода и впоследствие я бе докарал до самоубийство — той имаше златното докосване на Мидас, когато ставаше дума за купуване на коне. Необичайно за собственик, Джими не се ограничаваше само с чистокръвни коне, а успешно се бе включил и в покупките на каубойски състезателни коне, както и такива за поло. Жокеите го ухажваха безсрамно с надеждата да бъдат спонсорирани от човека, който бе подпомогнал много състезателни кариери, включително и тази на Конър Харгрийвс. С огромното си състояние, великолепни коне и безспорни позиции в пресата, помощта на Джими Прайс можеше да изпрати избраното от него протеже в медийната стратосфера.

Но независимо от всичко това Боби не му бе почитател. Той самият може и да бе женкар, но никога не би наранил някого по начина, по който Джими бе постъпил с бившата си съпруга. Мръсникът очевидно вярваше, че ако имаш достатъчно пари, можеш да нарушаваш правилата, които се отнасяха за останалите обикновени простосмъртни. Почтеността и лоялността също бяха сред тези правила. Някъде по пътя към успеха Джими бе опериран от съчувствие и съжаление, а Боби нямаше време за такива хора.

— Винаги ли подслушвате разговорите на хората, господин Прайс? — попита младежът с леден тон.

Дори Джими да се обиди от резкостта му, не го показа.

— Разбира се — сви рамене той. — Ако са достатъчно интересни. Щом не искаш хората да те слушат, хлапе, дръж си устата затворена. Особено когато става дума за конете на шефа ти. Ако работеше за мен, щях да те уволня заради дрънкането ти.

Боби стисна устни отвратно, когато видя как Джими грабна парче пилешко с дебелите си като наденици пръсти и го натъпка в лакомата си уста. Дори начинът, по който дъвчеше, бе гнусен. Как ли го търпеше Шон?

— Кравиц не ми е шеф — възрази той заядливо. — Работя за себе си. А, повярвайте ми, господин Прайс, в ада ще настъпи студ и мраз, преди да се съглася да работя за вас.

Барти се засмя нервно. Винаги беше харесвал хлапето на Камерън, но понякога то можеше да е най-лошият си враг. Джими Прайс не беше от хората, които би си пожелал за врагове, особено ако живееш в Калифорния и имаш амбиции в състезателния бизнес.

— Съжалявам за баща ти — намеси се Барти, като бързо промени темата.

— Благодаря — кимна младежът.

При други обстоятелства би споделил с Барти неспособността си да тъжи истински за Ханк и проблемите, пред които бе изправен Хайуд. Под елегантната си и суха външност Барти беше мил и чувствителен човек и Боби чувстваше, че би го разбрал. Но проклет да бъде, ако покаже уязвимостта си пред Джими Прайс. Познаваше го само от двадесетина секунди, но всичките му предубеждения към него вече бяха потвърдени.

Той бръкна в джоба на самото си и извади една от новите визитни картички, които Тара му бе направила още докато беше във Франция, и я подаде на треньора Барти.

— Заминавам за Англия през следващите дни — каза. — Но ми се иска да поговорим, когато се върна. Ето номерата ми.

Възрастният мъж кимна и прибра картичката.

— До Коледа ще съм затрупан с работа в ранчото, затова не съм сигурен кога ще мога да дойда до Кентъки...

— Ранчото? — внезапно наостри уши Джими. — Коневъд ли си, синко?

— Боби е от старо каубойско семейство — обясни Барти. — Баща му, Бог да го прости, почина преди няколко седмици и момчето

пое ранчото. Чувал съм, че е едно от най-красивите имения на Западното крайбрежие.

Боби кимна с благодарност за комплимента.

— Каубой? — изсмя се Джими презрително, запали пурата си и духна дима право в лицето на младежа. — Шегуваш се, нали? Стада говеда, обори и такива глупости? Още ли се прави?

Боби усети как ръцете му неволно се свиха в юмруци. За кого, по дяволите, се мислеше този задник?

— Да, господин Прайс, точно така — ледено отвърна той. — Защо? За смешно ли го намирате?

Едно бе те двамата с Дилън да се оплакват от фермерството и да си говорят, че в живота има и друго, освен отглеждането на стада. Но нагъл тип като Прайс да обижда каубойската култура бе съвсем друга работа.

Джими забеляза агресивността на Боби, но не се плашеше лесно. Дръпна силно от пурата и издиша дима през ноздрите, преди да отговори.

— Предполагам, че го намирам за отживелица. Тук в Палм Бийч не можеш да срещнеш много каубои, нали, Барти? Освен ако не броиш строителните предприемачи.

Отметна червенокосата си глава назад и се засмя, безсрамно впечатлен от собствената си духовитост. Тлъстите му бузи се затресоха като бузите на Джаба Хътянина.

— Ще ти се обадя — каза Бари, който разумно бе пристъпил между двамата мъже, преди да се стигне до удари. — Веднага щом се върнеш от Англия. Става ли?

— Да — кимна Боби, като отстъпи назад, но си позволи да хвърли последен презрителен поглед на Прайс, преди да си тръгне. — Непременно го направи.

След няколко минути Шон се появи до него изненадващо, като пиян ирландски дух, изскочил от лампата. На всяка от ръцете му бе увиснало по едно момиче. И двете приличаха на аржентинки. А това означаваше, че са тук с играчите на поло и следователно бяха недостъпни за всеки, който не искаше да бъде пребит от ревнивите им съпрузи.

— Каква беше тази разправия с Джими? — нервно попита Шон. — Не си се изпуснал, че съм идвал при Кравиц, нали?

— Не — раздражено промърмори Боби. — Но едва не го халосах. Този тип е абсолютен кретен. Тръпки ме побиват от него. Как можеш да работиш за него?

— Ако беше видял конете му, нямаше да ми зададеш подобен въпрос — отговори вечно практичният Шон. — Бих работил и за Адолф Хитлер, ако имаше конюшните на Джими.

— Не говориш сериозно — усмихна се недоверчиво Боби.

— Страхувам се, че съм съвсем сериозен. Но достатъчно за моето проституиране. Трябва да се запознаеш с приятелките ми. Мария, Кончита — завъртя се той към двете красавици, — това е добрият ми приятел Боби Камерън.

Момичетата кимнаха и се усмихнаха. Очевидно и двете не говореха английски.

— Страхувам се, че страда от прекалено сериозни принципи — продължи Шон. — Работи само за добрите. Дори го диагностицираха като страшен моралист. Не е ли така, Боби?

Преди да успее да халоса Шон по ухото, Боби се озова в прегръдката на сексапилна аржентинка. Едно от момичетата, приело речта на Шон като намек да се представи на Боби, се хвърли върху него като лабрадор, който се радва на стопанина си.

— Приятно ми е да се запознаем — засмя се Боби.

Забеляза, че приятелката ѝ е пъхнала ръка в панталона на Шон, без да обръща внимание на минаващите наоколо гости.

— Не си срамежлива, а? — добави той.

Позволи на момичето да го обсипе с целувки и почти забрави за неприятната си среща с Джими Прайс. Най-после започваше да се забавлява, когато някой го потупа по рамото.

— Съпрузи вляво от теб, четиридесет и пет градуса — изсъска Шон.

Боби се завъртя и видя двама аржентинци, яки като циментови блокове, които се приближаваха заплашително.

— Съжалявам, сладурче — каза той, като се освободи от момичето и се отправи към вратата. — Трябва да тръгвам.

Клекнали зад беembeто на Шон, задъхани от тичането, двамата изчакаха в сенките играчите на поло да се предадат и да се върнат в къщата.

— Мамка му, едва се отървахме! — изсмя се Боби, когато опасността премина. — По колко пържоли ядат тези типове? Онзи вляво приличаше на сумист.

— Жалка работа — въздъхна ирландецът. — Момичетата бяха красиви и готови на всичко. Можехме да си ги поделим.

Боби ококори очи в тъмнината.

— Чудесна мисъл — каза той, — но предпочитам да оставя груповите изпълнения за теб. Едно момиче на вечер ми е повече от достатъчно.

Шон поклати тъжно глава.

— Трябва да разшириш хоризонта си, Дороти^[1] — подхвърли той. — Вече не си в Канзас.

Боби се засмя и изтупа прахта от ръкавите си. Опита се да си представи какво ли биха си помислили баща му или Уайът, или някой от другите работници в ранчото за групов секс със съпругите на други мъже. Но всъщност никой дори не би се замислил по въпроса. Подобни неща просто не се случваха в долина Санта Инес.

— Да, предполагам, че не съм — кимна той. После помогна на приятеля си да се изправи и внезапно се почувства безкрайно изморен. — Съжалявам, че те разочаровам — рече с прозявка. — Но единственото легло, което искам в момента, е моето собствено.

---

[1] Алюзия на героинята от „Магьосникът от Оз“. — Б.р. ↑

7.

Джаспър седеше намръщено в тъмосиния рејндж роувър на баща си и оправяше косата си, вторачен в огледалото за обратно виждане. Наскоро си бе пуснал по-дълъг бретон, който мажеше обилно с гел и оформяше на кичури в стила на модерните банди. Повечето момичета, които се мотаеха около жокеите, харесаха новия му вид. Но откакто преди две вечери по време на секс Рейчъл му бе казала, че изглежда така сякаш на главата му е легнал таралеж и е умрял там, бе започнал да се съмнява в прическата си.

Двамата със Сесил отиваха към „Хийтроу“, за да посрещнат наетия от Майкъл Дилейни прочут калифорнийски треньор, който щеше да им гостува.

— Не разбирам какво толкова му е специалното на този тип — изхленчи Джаспър мрачно, за трети път през последните два часа.

Негодуваше срещу факта, че баща му го повлече към летището само за да посрещне и приветства бъдещия им гост. Шибаният Боби Камерън за него бе пълна досада. Рейчъл го отегчаваше от седмици с дрънкане колко гениален бил Боби с конете. Да бе! Сякаш на някого му пукаше.

— Честно казано, Джаспър, аз също не разбирам — отвърна Сесил, като отби в бързата лента и задмина мърлявия пушещ камион пред тях. — Майкъл вече има един от най-добрите треньори в страната и всичките му кончета се представиха чудесно този сезон. Защо смята, че трябва да докара тук и Джон Уейн, нямам представа. Но важното е, че правим много пари от жребците на Дилейни. Нищо няма да ни стане, ако подслоним момчето за няколко седмици.

— Хм. Добре. Но все пак си мисля, че е адски нагло — изсумтя Джаспър. — Нямам време да забавлявам някакъв си шибан дресьор на коне посред сезона. А и той ще ни се мотае в краката из двора, нали? Ще размята ласото си или каквото там прави.

Сесил настръхна. В краката *ни*? Ама че шегичка. Джаспър се появяваше в двора единствено когато се нуждаеше от пари или искаше

баща му да моли клиентите си, за да му осигури коне за езда. А тази сутрин дори прояви наглостта да мрънка, че трябвало да дойде до „Хийтроу“. Сякаш имаше нещо друго да прави.

— Е, да дадем шанс на момчето — каза Сесил спокойно. — Ако е добър както твърди Майкъл, може пък да научиш нещо от него. Да погледнем истината в очите, представянето ти напоследък не е особено добро.

— Да науча нещо? Съмнявам се — арогантно се тросна Джаспър и се нацупи на отражението си в огледалото. — Не се интересувам от дълги разходки из прерията. Интересувам се само от печеленето на надбягвания. Не виждам как някакъв смотан каубой, който язди диви мустанги, ще ми помогне да постигна това. Ти представяш ли си го?

У дома в Нюуелс Линда беше заета с приготвянето на неделното печено в чест на интересния нов гостенин. В нейните очи Боби бе интересен както всеки друг, свързан по някакъв начин със сър Майкъл и лейди Дилейни.

Мили се прибра от конюшните почти без оплаквания, тъй като искаше майка ѝ да е добре настроена към нея след колебливото им сдобряване. Сега беше на горния етаж и оправяше леглото на гостенина, като застилаше чисти чаршафи и подреждаше подходящи сини хавлии в банята.

Потръпвайки от срам, Мили огледа стратегически разположените снимки на родителите си, запознаващи се с кралицата в Аскът и с кралицата майка в Гудууд, изтикани на предно място на тоалетката. Майка ѝ сигурно ги бе преместила от всекидневната, за да се увери, че светският ѝ триумф няма да остане незабелязан от американския гостенин.

И какво, за Бога, правеше това тук?

Мили ужасено дръпна черно-бялата си снимка от участието си в хоровото изпълнение на коледния концерт миналата година и я скри в чекмеджето на нощното шкафче. Камерата я бе заковала в кошмарната ѝ рокля от прасковено кадифе, зинала широко, за да изпее „На времето в града на цар Давид“. Ако изобщо ѝ се удадеше възможност да накара прочутия треньор да я види като жокей, не искаше снимката да е първата му представа за нея.

Откак баща ѝ заяви, че Боби ще живее при тях, в главата на Мили се бе оформил определен план. Сесил почти си бе признал, че няма да има време да забавлява американеца. Значи най-лесното за нея щеше да е да влезе в ролята на домакиня. Е, поне в конюшните. А това означаваше много време, прекарано с конете на баща ѝ и тези на Дилейни. Щеше да запознае Боби с жребчетата на сър Майкъл, да изглади отношенията между него и Виктор и като цяло да се прояви като полезна. Надяваше се, че в замяна на това Боби щеше да ѝ предаде няколко тайни урока по обучение на коне. Ако я сметнеше за добра, разбира се.

Но щеше да я хареса. Тя щеше да положи усилия.

А вероятно непознат човек имаше по-големи шансове да успее да убеди баща ѝ, че за нея е безопасно да язди.

Преди около десет дни Мили най-после взе категоричното решение да въстане срещу забраната на родителите си. Беше се прибрала изтощена от омразния курс по аранжиране на цветя и бе влязла в кухнята, където откри Рейчъл Дилейни, настанена на нейния любим стол, да си бърби приятелски с майка ѝ и да ѝ разказва как прекарала деня в яздене на конете на Сесил. Мили никога нямаше да забрави победоносния поглед на Рейчъл, който сякаш ѝ казваше: „Признай си, Мили, загуби. Имам всичко, което някога си искала. Дори собствената ти майка ме обича. А ти не можеш да направиш нищо по въпроса!“

Е, проклета да е, ако се предаде. Щом Рейчъл искаше война, щеше да си я получи. Мили щеше да язди отново и щеше да победи тази долна кучка.

Нуждаеше се само от възможност. А посещението на Боби Камерън можеше да се окаже точно тази възможност.

Мили приключи с оправянето на леглото, после започна да аранжира грижливо лилиите и белите рози, които Линда бе донесла от цветарницата в Нюмаркет. След двете кошмарни седмици при Мадлин Хауърд Мили знаеше, че не можеше просто небрежно да плъкне цветята във вазата.

— О, скъпа, изглеждат великолепно — зарадва се Линда, когато видя букета, и за щастие на дъщеря си пропусна да забележи изчезналата снимка. — Стаята също е чудесна. Благодаря ти, миличка. А сега няма да е зле да отидеш да се преоблечеш. Баща ти се обади от

магистралата преди около пет минути, така че очаквам да се приберат скоро.

— Да се преоблека? — намръщи се Мили, която се бе надявала да се върне в конюшната и да провери как е Лесна победа. — Не мога ли да се появя така?

— В никакъв случай — категорично отсече Линда, като потръпна при вида на мърлявите бричове и безформената тениска на дъщеря си. — Иди и се преоблечи. Опитай се да намериш нещо поне малко женствено.

Мамка му, изруга Мили ядосано след няколко минути, като ровеше из разхвърляните си чекмеджета в опит да открие чиста дреха. На Боби Камерън със сигурност нямаше да му пука дали изглежда женствена или не. Тя неохотно си изми лицето със сапун и се намаза с крема, който Линда ѝ бе купила. Отказваше да си сложи грим, но поне се среса и върза косата си на конска опашка, после пръсна малко парфюм по врата и китките си.

По никакъв начин нямаше да облече рокля. Достатъчно лошо бе, че ѝ се налагаше да го прави за празненствата, но нямаше да започне да се облича така и у дома. Но пък не искаше да дразни майка си в този решителен момент. Стисна зъби и се спря на компромисното решение: бял панталон и синя риза на цветя от „Ралф Лорън“, която Сесил ѝ бе подарил за рождения ден преди две години, но така и не бе обличала. Мили откъсна със зъби етикета и без да си направи труда да разкопчае копчетата, я нахлузи презглава.

След няколко минути какофонията от лай от страна на Каин и Авел, двата древни териера, страдащи от артрит, възвести, че комитетът по посрещането се прибира.

Линда вече бе отворила предната врата и целуваше високия рус гостенин по двете бузи, когато Мили се появи на стълбите.

— Боби, това е дъщеря ми Милисент — представи я Линда, като отстъпи настрани, за да им даде възможност да се видят.

Мили замръзна на стълбите като статуя, стиснала здраво парапета. Не ѝ бе присъщо да се срамува или да обръща внимание на другия пол. Но за първи път в живота си откри, че безумно ѝ се искаше да бе облякла нещо по-секси и да си е сложила малко грим. Или поне да си бе измила косата! Защото пред нея стоеше несъмнено най-великолепният мъж, когото някога бе виждала. А тя се бе издокарала

като малко момиченце с покрити с цветя гърди и лъскави бузи. Защо вечно ѝ се случваха такива неща?

— Приятно ми е, Милисент — каза Боби, като пристъпи към стълбите и протегна ръка, широко усмихнат.

Мили знаеше от Джаспър, който го бе чул от Рейчъл, че Боби е на двадесет и три години. Едва три години по-голям от горкия Хари Лайън. Но този Адонис срещу нея изглеждаше много по-възрастен. Истински зрял мъж. Внезапно идеята да го спечели за съюзник срещу баща си ѝ се стори абсурдна и тъпа. Дори детинска. В миг Мили осъзна, че последното, което искаше, този човек да гледа на нея като на дете.

— Всъщност съм Мили — заекна тя.

Искаше ѝ се да слезе по стълбите с грацията на Грейс Кели, но тялото ѝ сякаш бе заживяло собствен живот и стоеше упорито заковано на място.

— Всички ме наричат Мили — добави тя.

— Аз съм Боби — огря я той с прекрасната си усмивка. — Радвам се да се запознаем.

— Да. Много добре. Здравей. Чудесно.

За неин ужас думите изскочиха от устата ѝ неволно. Все едно говореше една от ужасните кукли, които ѝ бяха подарили, когато беше малка. Бузите ѝ запламтяха и тя се помоли на Господ да не е толкова зачервена, колкото си представяше.

Боби се усмихна леко. Горкото хлапе изглеждаше ужасено. И очевидно се бе облякло на тъмно. Сесил му бе казал, че има луда на тема коне седемнадесетгодишна дъщеря, но момичето изглеждаше много по-младо.

— Да отидем ли да обядваме? — жизнерадостно предложи Линда. — Сигурно умираш от глад, Боби — тя явно не забеляза с какво затруднение дъщеря ѝ заслиза надолу по стълбите. — Джаспър ще те заведе в стаята ти, след като обядваме — добави тя.

— А после аз ще те разведа из конюшните — каза Сесил. — Ако се интересуваш от тях, разбира се.

— Естествено — кимна Боби. — Ще е чудесно. Нещо ухае великолепно.

— Благодаря — изчерви се Линда като момиченце. Очевидно Мили не бе единствената, зашеметена от чара на Боби. — Надявам се,

че и вкусът е добър като аромата — додаде. — Човек никога не е сигурен с агнешкото — тя хвана Боби под ръка и го поведе към трапезарията. — Да започваме ли?

Обядът бе изключително вкусен, макар че Боби бе прекалено изморен, за да има апетит. А и бездруго му бе по-интересно да разглежда домакините си.

Щеше да остане в Англия шест седмици, най-дългия му ангажимент досега. Мисълта, че до средата на есента няма да види любимия си Хайуд, го държеше буден нощем, но трябваше да е луд да не приеме огромната сума, която сър Майкъл Дилейни му бе предложил. Уайът щеше да полудее, ако бе отказал. А и бе чувал впечатляващи неща за фермата в Ньюелс от някои от коневъдите в Кентъки. Шансът да поживее тук и да огледа лично конете на Локуд Гроувс не можеше да бъде пропуснат.

Сесил изглеждаше симпатяга. Доста лаконичен, с което му напомни за Ханк, но за разлика от баща му Сесил говореше с топлота в гласа. По време на дългия път от летището се бе проявил като дружелюбен и забавен, и положи всички възможни усилия да улесни госта си. Можеше да говори с часове за коне и очевидно знаеше за развъждането им повече, отколкото останалите коневъди. Освен това беше любезен — нещо, което Боби ценеше високо, но срещаше все по-рядко напоследък, когато се отдалечаваше от Хайуд и стриктните му правила за учтиво поведение.

От друга страна, синът на Сесил беше пълен кретен. Мрачен и нацупен като тийнейджърка с предменструален синдром, Джаспър никак не се бе постарал да прикрие неприязънта си към Боби. Свикнал с враждебността от страна на треньорите, Боби не можеше да разбере защо некадърният жокей с размиваща прическа се чувстваше толкова застрашен от него. Но очевидно се плашеше. Единственият път, когато наруши мрачното си мълчание в колата, бе да се похвали с ездаческите си умения, а това го представи като смотан и неуверен. Явно не знаеше абсолютно нищо за жребците на баща си, странно за единствен син, който щеше да наследи фермата. Като цяло, Джаспър бе разглежено и досадно егоистче.

— Джаспър, скъпи, още картофи? — обърна се Линда към сина си, като му поднесе купата с димящи картофи, сякаш се чувстваше виновна за лошото настроение на отрочето си.

Хм. Нямахте съмнение. Ставаше дума за сериозен едипов комплекс. Очевидно Джаспър бе любимецът на мама.

Но най-вече го заинтересува горката пренебрегната дъщеря. Отначало си бе помислил, че Мили е прекалено срамежлива, за да каже нещо. Всеки път, когато я погледнеше, тя се изчервяваше като зрял домати. Но веднага щом разговорът се насочи към жребците на баща ѝ, момичето се превърна в друг човек. Отърси се от неловкостта си като издигнал се от пламъците феникс и прояви впечатляващи познания за родословното дърво, потомците, здравето и тренировъчния режим на всеки от конете. Боби наистина се впечатли.

— Мили, предполагам, че и ти яздиш, нали? — попита той, след като изслуша проблемите на едно от новите жребчета на сър Майкъл.

Очевидно познанията ѝ за конете не се ограничаваха само до животните на баща ѝ.

— Всъщност не — вметна Джаспър злобно. — Напоследък интересът на Мили към конете е само академичен. Нали така, сестричке?

Боби забеляза убийствения поглед, който Мили хвърли на брат си, и се зачуди в какво ли семейно минно поле се е набутал.

— Напоследък? — повдигна вежди той, но този път баща ѝ отговори вместо нея.

Никой ли не разрешаваше на горкото момиче да проговори?

— Мили е великолепна ездачка — обясни Сесил, като внимателно подбираше думите си. — Но трябваше да се откаже от ездата по здравословни причини.

— Измислени причини — промърмори Мили под нос, но достатъчно високо, за да бъде чути.

Боби ѝ се ухили широко и отново я накара да се изчерви. Сесил реши да се направи на глух и продължи.

— Но загубата за ездата се оказа печалба за фермата — каза той. — Дъщеря ми е незаменима в конюшните.

— Да, мога да си го представя — съгласи се Боби.

Сърцето на Мили заби ускорено от удоволствие. Харесва ме! Наистина ме харесва!

— Джаспър е професионален жокей — намеси се Линда, като поднесе купата със сос на Боби. — Миналия месец язди в Епсъм. Нали така, скъпи? — не можа да се сдържи тя.

— Наистина ли? — наостри уши Боби. — Това е впечатляващо. Как мина?

Малката вена на челото на Джаспър започна да тупти, а горната му устна се сгърчи в нервен тик. Беше готов да застреля майка си.

— Лошо — триумфално обяви Мили. — Девети. От десет участници.

Аха, помисли си Боби. Значи не е свенлива, а само потисната. Очевидно братът и сестрата не се обичаха. А той знаеше добре на чия страна е.

— Конят му беше прекалено изтощен от трениране — намеси се Линда, за да защити сина си. — Джаспър язди добре.

Мили избухна в такъв див смях, че се задави с черненото вино.

— Мили! Опитай се да бъдеш полезна и започни да прибиращ чиниите — скара ѝ се Линда.

Ужасена, че се бе оплискала с вино пред красивия Боби, Мили бе доволна от оправданието да напусне масата. Събра чиниите светкавично и се втурна в кухнята, за да се почисти.

Зачуди се дали има време да се върне в стаята си и да си сложи малко грим. Поне да смекчи цвета на пламтящите си бузи преди десерта...

След като момичето излезе от трапезарията, Боби погледна Сесил с любопитство.

— Тези здравословни причини — каза той — сериозни ли са?

Сесил се намръщи и младият мъж незабавно съжали, че го е притиснал.

— Дъщеря ми претърпя инцидент — лаконично отговори домакинът. — Преди доста време. Но всичко е вече минало. И тя е съвсем щастлива.

Да бе! А аз съм Савската царица, помисли си Боби.

— Знаеш какви са тийнейджърките — намеси се Линда. — Отегчават се адски лесно. Но скоро ще забрави за конете и ще започне да мисли за момчета.

Мили, която влезе навреме, за да чуе кошмарните думи на майка си, едва не изпусна порцелановите купички за пудинга.

— Никога няма да се отегча от конете — решително заяви тя. — Никога! И не се интересувам от момчета, мамо. Знаеш го.

— Наистина ли? — злобно я захапа Джаспър. — Защото това на носа ти определено е пудра. Какво направи? Нанесе я с лопата?

— Не знам за какво говориш — отвърна тя с достойнство, като остави купичките на масата. — Явно гелът ти е проникнал в черепа и напълно е повредил мозъка ти.

Боби се засмя и улови погледа на Мили за момент.

О, Господи, моля те, помисли си тя, нека да е толкова готин, колкото изглежда. И ако е прекалено да искам да ме хареса, можем ли поне да бъдем приятели?

Ако Боби я подкрепеше срещу баща ѝ, както вече бе направил с Джаспър, може би все пак щеше да се окаже нейният спасител.

По-късно следобеда, след като Боби разопакова багажа си, Сесил го поведе на обиколка из фермата. Беше все още август, но времето явно бе решило, че е настъпила есен. Цял ден не спря да вали, макар че сутрешният проливен дъжд сега се замени с постоянно ръмене, което мокреше лицата им, докато вървяха.

— Впечатлен съм — каза Боби, след като двамата със Сесил обиколиха конюшните и помещението за разплод и се понесоха във вехтия пикап на домакина към огромния тренировъчен ринг. — Не знаех, че действаш толкова мащабно. Това място ми напомня за „Овърбрук“.

Сесил се засмя.

— Е, не бих се мерил чак с тях — каза той, тъй като „Овърбрук“ бе една от най-големите и престижни коневъдни ферми в Кентъки. — Но не сме и толкова назад, колкото повечето американци си мислят.

— Значи фермата ти е наполовина за развъждане и наполовина за обучение на жребци? — попита Боби, вторачен в двете красиви кестеняви кобили, разхождани от конярите.

— Не, не — уточни Сесил. — Основният ни бизнес е развъждането. Получих лиценз за състезания преди няколко години и обучавам няколко от собствените си коне. Но това е всичко.

— Аха — кимна Боби изненадано. — Никой от клиентите ти ли не тренира конете си тук?

— Е, не официално — намигна му Сесил. — Но да кажем, че някои близки приятели използват тренировъчното оборудване от време на време.

— Като Дилейни ли?

— Понякога — потвърди Сесил. — Да, Майкъл е лоялен клиент, затова се радвам да му помогна. Виктор Рийд, треньорът му, работи на нашия ринг четири дни седмично.

— Какъв човек е Виктор? — попита Боби с престорено небрежен тон, тъй като ужасно му се искаше да научи колкото се може повече за прочутия Виктор преди първата им среща на следващия ден.

— Честно казано ли? — ухили се Сесил. — Абсолютен шибаняк.

По принцип Сесил бе истински професионалист и не би си позволил да говори така открито пред един от служителите на клиента си. Но нещо у Боби сякаш го подтикваше да му се довери и той откри, че говори по-свободно, отколкото бе възнамерявал.

— Така ли? — замисли се Боби.

Беше разочарован, но не и изненадан. Точно от това се нуждаеше, мамка му, поредния враждебен треньор, с когото да се съобразява.

Внезапно му стана студено и се почувства изцеден от умора.

— Ей, горе главата — окуражи го Сесил, като се кореше, че е уплашил горкото момче. — Всичко ще е наред. Сигурен съм, че си работил и с по-зловещи треньори от дъртия Виктор.

— Да — потвърди Боби, като си припомни тиранина Анри Дювал. — Наистина е така.

Качиха се в топлия пикап и се понесоха обратно към къщата.

— А, ето ви — приветства ги Линда, когато влязоха в кухнята и си съблякоха мокрите якета. — Сесил, какво си направил с горкото момче? Изглежда абсолютно съсипан. Мили, заведи Боби в стаята му. И се увери, че има всичко, от което може да се нуждае.

Боби вдигна очи и видя дъщерята на Сесил, потънала в последния екземпляр на „Рейсинг Поуст“. Беше се преоблякла в стари джинси и пуловер, определено подобрение след цветния кошмар, който бе носила по-рано. Всъщност Мили имаше чудесна фигура, макар и леко момчешка.

— А? — момичето неохотно вдигна очи от статията за надбягването в Епсъм и се стресна, когато забеляза погледа на Боби.

Беше чела толкова съсредоточено, че не го бе чула да влиза. Внезапно ѝ се стори, че не знае какво да прави с ръцете си и пусна вестника притеснено.

— Съжалявам, мамо, какво каза?

— Говорех за госта ни, Мили — въздъхна Линда примирено. — Би ли го завела горе?

— Няма проблеми — намеси се Боби. — Знам къде отивам.

— Не! — извика Мили по-енергично, отколкото възнамеряваше, и си спечели учудените погледи на родителите си. — Искам да кажа, няма проблеми. Ще те заведа.

Погледна Боби и му се усмихна леко. Той отговори на усмивката ѝ. Хлапето наистина беше готино.

Горе, в стаята за гости, тя положи монументални усилия да запази хладнокръвие, докато му показваше новото му жилище.

— Душът не е идеален, но ако го оставиш да потече минути, водата става гореща — обясни тя, вторачена решително в обувките си. — Кърпите са на леглото. Ако се нуждаеш от още закачалки, в стаята на Джаспър има предостатъчно. А също и сапун и други такива неща. Ако имаш нужда, мога да ти донеса още...

— Добре съм — прекъсна я Боби, като сложи ръка на рамото ѝ, за да спре нервното ѝ бърборене. — Благодаря.

Мили застина. Докосването му я вцепени и дори след като младежът дръпна ръката си, не можеше да си възвърне самоконтрола.

— Вероятно утре ще можеш да ми разкажеш за проблемите с жребчетата — усмихна се Боби. — Баща ти ми каза, че ги познаваш по-добре от всеки друг. Ако не си прекалено заета, разбира се.

Момичето кимна безмълвно. Не можеше да изрече и дума.

— Чудесно — каза Боби. — Е, ще се видим по-късно, нали?

Той повдигна вежди развеселено, когато Мили отново не помръдна, и реши да ѝ обясни по-подробно.

— Трябва да поспя малко.

— Ох! — стресна се Мили и най-после разумът ѝ се завърна. — Разбира се. Извинявай. Ще те оставя да поспиш.

Тя изскочи от стаята, затвори вратата енергично и изфуча надолу по коридора въодушевано.

Утре щеше да прекара деня с него! Беше я помолил да му помогне с жребчетата. А на нея не ѝ се наложи да прави абсолютно

нищо!

Нахлу доволно в стаята си, изкатери се на стола и съдра от стената плакатите на Роби Пембъртън и Франки Детори. Кой имаше нужда от плакати, като жива и прекрасна мечта спеше близо до нея. После взе купата от юношеското състезание от рафта, притисна я до гърдите си и се завъртя лудо, докато ѝ се зави свят.

Джаспър и Рейчъл можеха да са си отвратителни, а родителите ѝ — упорити, но всичко това вече беше без значение.

Тя щеше да язди отново. Това бе важното.

А красивият Боби Камерън щеше да ѝ помогне.

8.

— Добре сега, назад, назад! — извика Боби в отекващото празно пространство на закритото тренировъчно помещение, хванал шапката си с една ръка и размахващ другата към блажено замаяната Мили, която мина покрай него. — Наведи се назад!

Изминаха три седмици откак младият мъж се появи в Нюуелс за първи път, а Мили вече почти не си спомняше времето преди пристигането му.

— Ще го нарека ПК — беше му казала тя щастлива вечерта след първата им тренировка заедно. — Преди Камерън.

След всичките ѝ планове и надежди привличано на Боби като съюзник и учител се бе оказало много по-лесно, отколкото бе очаквала. Спечелването на любовта му, за съжаление, се оказа много по-трудно. Но засега приятелството му и дивото удоволствие от ездата ѝ бяха достатъчни да я държат в почти постоянен екстаз.

— Хей, момиче — поклати глава той. — Не разбираш ли какво значи „назад“?

Мили се понесе към него върху Илайджа, един от най-ценните жребци на баща ѝ. Стоеше високо на седлото, навела се толкова ниско над ушите на коня, че можеше да се претърколи през главата му всеки момент.

— Какво? — попита тя с невинен вид. — Само го направлявам. Как мога да говоря с него и да му кажа, че е добро момче, ако не ми позволяваш да се доближа до врата му?

Боби се опита да сдържи усмивката си, но не успя. Момичето му напомняше невероятно много на самия него на същата възраст. Отначало се бе подразнил от начина, по който го следваше навсякъде като сянка. Всяка сутрин, като по часовник, я заварваше в конюшните. Решеше конете, лъскаше подовете, дори правеше кафе за него и Виктор. Боби положи известни усилия да я отпрати любезно — последното, от което се нуждаеше по време на работа, бе да го разсейва въодушевено хлапе със светнали очи. Накрая бе принуден да

пристъпи към обичайната си пряма тактика и ѝ заяви категорично да му се разкара от пътя.

Но Мили реши да не обръща внимание на грубостта му и продължи да се появява наоколо. Напомняше му на свещ, която просто не можеш да духнеш. А и все пак бе полезна, не можеше да го отрече. Никоя задача не бе прекалено трудна или неприятна за нея, а познанията и инстинктите ѝ за конете на Дилейни бяха несравними.

За първи път в живота си Боби срещаше човек, чиято връзка с конете да съперничи на неговата. При това момичето бе и упорито като муле, черта, на която той винаги се бе възхищавал. Започнаха да прекарват доста време заедно и колкото повече я опознаваше, толкова по-силно съчувствие започна да изпитва към нея.

Бе наблюдавал безмълвно гнусния начин, по който се отнасяше с нея дъщерята на сър Майкъл. Рейчъл също бе започнала да се мотае из двора след пристигането на Боби. Обикаляше около него в сексапилния си тоалет за езда и се опитваше да привлече вниманието му и да накара Джаспър да ревнува. Но още по-лош бе начинът, по който и двамата ѝ родители потискаха амбициите на Мили. Забраната им да язди бе смахната и жестока. Колкото до брат ѝ, задникът просто се нуждаеше от един хубав бой.

Отначало Боби се притесни, когато момичето го помоли за помощ. Все пак баща ѝ бе негов домакин и сигурно щеше да побеснее, ако узнаеше, че Мили язди, а Боби е съучастник в деянието ѝ. Но след като го убеди да я види на седлото поне веднъж, всичките му съмнения се изпариха.

Мили беше добра. Не, беше чудесна. А като се имаше предвид, че не бе яздила повече от две години, бе направо феноменална. Най-силно го впечатли ездата ѝ на кратки разстояния. Също като Джаспър, Мили бе агресивна ездачка. Но за разлика от него не бе агресивна към конете. Просто позволяваше на заразителната ѝ конкурентност и безстрашие да подтикнат конете към див галоп.

Мили бе невероятна състезателка. Какво, по дяволите, бе накарало Сесил да смаже таланта ѝ по този начин?

За първи път след смъртта на Ханк Боби откри, че е успял да се съсредоточи върху нещо различно от Хайуд и собствените си проблеми. И по някакъв странен начин това бе истинско облекчение.

— Аз ще го яздя до двора — каза той, като удължи стремената и се метна на седлото. — Ти остани тук и помогни на Пабло да избърше Кингдъм.

С Кингдъм, по-трудния от жребците на Дилейни, бяха работили най-много през последните два дни.

— А, освен това ще те помоля да довършиш тренировъчните бележки на Виктор за утре. Довечера ще ходя на купона на Джони Дейвънпорт и няма да имам време.

— Добре — кимна Мили с натъжено лице.

Твърдо решена да го зарадва колкото се може повече, тя никога не се оплакваше, когато Боби ѝ струпваше прекалено много работа. Но мисълта, че той щеше да отиде на поредния купон, определено я разстрои.

Боби винаги бе смятал англичаните за резервирани и сковани и сега се изненада страхотно от топлия прием на домакините в Нюмаркет. Всички се радваха на присъствието му и непрестанно го канеха на гости. Е, всички, с изключение на Джаспър, чиято ярост към каубоя, нахлул в територията му, нямаше граници.

— Момчето се смята за божи дар — хленчеше той непрестанно пред Рейчъл и всеки друг, готов да го изслуша. — И тези досадни обръщения „госпожо“ и „господине“. А какво да кажем за абсурдната шапка, която носи из двора. Толкова е фалшив, че ми се иска да повърна.

Но раздражението му бе нищо в сравнение с мъката на горката Мили. Да вижда как Боби се понася на купон всеки ден и да си представя как всяка агресивна фенка на надбягванията в Нюмаркет прави опит да го съблазни, я караше да хлипа от безпомощност. Ала най-ужасни бяха нощите, когато Боби си довеждаше момиче у дома. Мили лежеше будна, скърцаше със зъби от гняв и се опитваше да не чува пиянското кикотене, последвано от затварянето на вратата на спалнята му. Сърцето ѝ се свиваше от мъка и отчаяние.

Не разбираше ли Боби, че тя го обича? И е много по-добра за него от смотаните курви, които водеше в къщата.

С всеки изминал ден любовта ѝ нарастваше все повече. Но отношението на Боби към нея напомняше най-вече на обичта на грижовен родител. Беше опитала всичко възможно, за да го накара да я забележи като сексуален обект, дори бе инвестирала двумесечната си

издръжка в чифт прилепнали бричове като на Рейчъл Дилейни, които обуваше за тайните им тренировки. Но Боби не бе забелязал абсолютно нищо. Понякога Мили си мислеше, че дори да се появи гола като лейди Годайва, той щеше да продължи да ѝ говори как трябва да се отпуска по-назад на седлото. Безразличието му я подлудяваше.

Единствената ѝ утеха бе, че Боби не обръщаше никакво внимание и на чара на Рейчъл. Джаспър бе прекалено суетен, за да се замисли над наглия начин, по който приятелката му флиртуваше с Боби, но нахалството ѝ бе очевидно за всеки друг.

Веднъж Мили се обърна към него със свито сърце и го попита какво мисли за Рейчъл. Боби ѝ бе отговорил с незабравими думи: „Прекалено агресивна и отчаяна.“

При това го бе казал в момент, когато Мили си мислеше, че не би могла да го обича повече от сега.

В неделя вечер, няколко дни след тренировката ѝ с Илайджа, Мили влезе във всекидневната, където завари Боби сам, вторачен в замиращите пламъци на огъня.

— Пени за мислите ти?

— А?

Той вдигна глава стреснато, но се усмихна, когато видя Мили.

По принцип не беше голям пияч, а вчера бе ходил на коктейл в ергенския апартамент на прочут жокей и бе пил повече текила, отколкото възнамеряваше. После, загубил задръжките си благодарение на алкохола, бе прекарал по-късната част от нощта с дружелюбна млада дама на име Дебра. Преживяването бе приятно, но днес си плащаше прескъпо за него.

Досега Англия се бе оказала много по-забавна, отколкото бе очаквал. Дори Шон О'Фланегън щеше да се гордее с любовните му постижения. Но днес го обзе неочаквана меланхолия. Благодарение на ужасния махмурлук и странните болки в тялото му, мислите му се бяха насочили към ранчото и всички проблеми, които го очакваха у дома. Тренировките на Мили и напредъкът, който бе постигнал с конете на сър Майкъл, го бяха разсейвали в продължение на седмици. Но колкото и да му се искаше, не можеше да забрави за Хайуд.

— Съжалявам — извини се той. — Бях на километри оттук. Всъщност си бях у дома. Мислех за бъдещето.

Мили се намръщи. От устата на Боби „бъдеще“ звучеше отвратително. Напомняше ѝ, че скоро той ще напусне Нюуелс и нея завинаги. От друга страна, обичаше да слуша разказите му за живота в Америка. Знаеше, че Боби не говори за тези неща с никого, освен с нея, а това я караше да се чувства специална.

Тя се настани на износеното кожено канапе и се наведе леко напред, за да разкрие част от гърдите си, които напиреха да изскочат изпод новата ѝ блуза. Въпреки всичко все още не се бе отказала от надеждата, че някой ден Боби щеше да осъзнае, че тя е жена.

— За бъдещето? Имаш предвид плановете ти за ранчото? — попита тя колебливо. — За каубойските състезателни коне?

Вълнението, което се изписа по лицето на Боби, му придаде още по-красив вид, ако това изобщо бе възможно. Днес беше облечен в избелели джинси и стара зелена тениска, която очертаваше мускулестото му тяло. Въпреки сенките под очите и тъмнорусата едnodневна брада, все още бе великолепен като статуя на Микеланджело, а хипнотичните му кафяви очи винаги караха Мили да изтръпва.

Боби взе една от розовите възглавници на Линда, метна я в другия край на стаята и седна на пода пред Мили. Близостта му я зашемети.

— Каубойските състезателни коне са толкова красиви — каза той, знаейки, че у Мили бе открил сродна душа. — Ще се шашнеш. Кълна ти се, те са най-умните и чудесните животни, които някога си виждала.

Боби бе толкова близо до нея, че желанието да протегне ръка и да погали грубата четина по бузата му бе почти непреодолимо.

— Споменах ли ти, че всички те, цялата раса, произхождат само от един чистокръвен кон? — попита Боби.

— Не — бързо излъга Мили, която никога не се уморяваше от разказите му.

Беше ѝ разказал историята на Джейнъс поне два пъти, но не ѝ пукаше.

— Плантатор на име Мордекай Бут докарал коня Джейнъс във Вирджиния. Купил го в Англия — започна Боби за пореден път. —

Използвал го за развъждане на каубойски състезателни коне. Така започнало всичко.

Той приближи лице към нейното и Мили усети топлината на дъха му по бузите си. Господи, обичаше го толкова силно, че чак я болеше. Как можеше да ѝ говори по този начин, да споделя страстите, надеждите и мечтите си, а да не е готов да сподели и себе си?

Притеснена от развълнуваната си гръд под селската блуза, Мили се зачуди дали мъжете можеха да помиришат желанието на жените, както жребците долавяха миризмата на кобилите. Замоли се да не е така.

— Разбира се, повечето треньори на чистокръвни коне смятат, че питомците им стоят по-високо от каубойските коне — продължи Боби, без да забележи изтезанието, на което бе подложил Мили. — Но тези типове са просто идиоти.

— Разбира се — потвърди тя решително, макар преди няколко седмици изобщо да не бе чувала за каубойски състезателни коне. — Пълни идиоти.

— Не осъзнават, че в този бизнес има много пари — продължи Боби. — И наистина имам предвид много пари. Фондът на състезателната асоциация е два милиона долара. Два милиона! Представяш ли си? Само да нямахме такива ужасни дългове... Можех да започна нов бизнес в Хайуд веднага... Мога да направя цяло състояние с конете, знам си го.

Обзет от въодушевление, Боби я хвана за ръката. Стори ѝ се, че сърцето ѝ спря за миг. Едва успя да проговори.

— Такъв късметлия си — въздъхна тя. — Можеш да тренираш коне и да правиш каквото обичаш, а никой не може да те спре.

— Е, не съвсем — отвърна младият мъж, като пусна ръката ѝ. — Знам, че изглежда така, но имам и много отговорности. Трябва да изкарам Хайуд от финансовата бъркотия, преди да мога да направя нещо.

— Така е — кимна Мили. — Но в крайна сметка ще го направиш, нали?

— Надявам се — отговори Боби.

— А после ще можеш да тренираш. Колкото до мен, обзалагам се, че ще си седя в Нюмаркет и няма да яздя. Вероятно ще съм омъжена, ако мама успее да постигне своето.

Мили произнесе думата с такова отвращение, че Боби се засмя.

— Толкова ли е лошо това?

— Да! — потвърди тя пламенно. — Разбира се, че е ужасно.

После, внезапно осъзнала значението на думите си, започна да отстъпва назад.

— Е, имам предвид... предполагам, че зависи. Нали разбираш, от момчето. Искам да кажа от мъжа — изчерви се тя. — Но липсата на ездата ще си е ужасна. Знаеш го.

Боби се изправи и се завъртя към огъня. Не знаеше как това момиче успяваше да го накара да изпитва съчувствие, вина и отговорност едновременно, но не можеше да се отърве от упоритата мисъл, че трябва да направи нещо, за да ѝ помогне. Въпреки смъртта на баща му и проблемите в Хайуд решителното девойче му напомняше страхотно за самия него и караше сърцето му да се свива.

Настъпи дълго мълчание, през което Мили се измъчваше с въпроса дали бе казала нещо нередно и ако бе така, как да поправи въобразяемите щети.

— Мога да те тренирам — най-после каза Боби.

Тя го погледна тъпо за момент, после заекна.

— Какво?

— Можеш да дойдеш с мен в Калифорния — обясни той, сякаш това бе най-нормалното предложение в света. — Ще работиш в ранчото и ще получаващ храна и квартира. А вечер и през уикендите, когато не пътувам, ще те тренирам. Ще те науча да яздиш каубойски коне.

Сега беше ред на Мили да се засмее.

— Да бе — каза недоверчиво. — И ще стигна дотам на вълшебен килимче, като тропна три пъти с токове и кажа: „Няма място като Хайуд“.

Боби обаче не се засмя и Мили внезапно осъзна, че бе говорил сериозно.

— Ами родителите ми? — попита тя. — Те никога няма да се съгласят — добави тъжно. — Защо биха се съгласили?

Боби сви рамене.

— Защото има логика. Защото дълбоко в себе си баща ти знае, че греши по отношение на ездата ти. Не знам, по дяволите. Но няма да сме сигурни, докато не ги попитаме, нали?

Боби се разкъсваше от противоречиви чувства. Не искаше да събужда напразни надежди в душата на хлапето. Все пак, твърде вероятно бе Сесил да го прати по дяволите. Навярно щеше да се ядоса, ако разбереше, че Боби бе позволил на Мили да язди с него през последните няколко седмици. Можеше дори да го изрита от дома си. А дори да не го направеше, надали щеше да пусне любимата си седемнадесетгодишна дъщеря да отлети на другия край на света.

Но трябваше да направи нещо, дори и само да покаже на Мили, че е благословена с талант, за който си заслужава да се бори. Знаеше добре какво е баща ти да стои на пътя на дарбата ти. Ако Боби не ѝ помогнеше, кой щеше да го направи?

— Какво мислиш? — попита той. — Струва ли си да опитаме?

Какво си мислеше ли? Господи! Какво би си помислил гладуващ бежанец, ако му предложиш чиния супа? Какво би си помислил Майкъл Джаксън, ако му предложеха работа в детска градина? Беше прекалено хубаво да е истина. Да живее и работи с Боби в Калифорния? Да избяга от клаустрофобията на Нюелс, от Джаспър и Рейчъл, от майка си и от тъпия Нюмаркет? Да бъде професионално тренирана като жокей, макар и с коне, които не познаваше?

Искаше ѝ се да закрепци от вълнение. Наистина ли Боби би направил това за нея? Но реалността смаза фантазията бързо.

— Чудесна идея — въздъхна тя. — Но няма да стане. Дори да убедиш баща ми, мама никога няма да се съгласи. Не и след милион години.

— Може и да си права — кимна Боби. — Но позволи ми да поговоря със Сесил. Няма какво да губиш. И дори да откажат, искам да ми обещаеш, че няма да загубиш вяра в себе си. Ти си великолепен жокей, Мили. И никой не може да реши бъдещето ти, освен самата теб. Знаеш го, нали?

В този момент единственото, което Мили знаеше със сигурност, бе, че никога нямаше да обича друг мъж така, както обичаше Боби. Застанал пред нея, висок, силен и решителен, той имаше вид на човек, който би могъл да накара Сесил да разсъждава логично. Принц, който щеше да я спаси от затвора ѝ.

Ех, само наистина да ставаше така в живота.

— В никакъв случай.

Сесил затръшна вратата на обора зад себе си и тръгна към колата. Бяха изминали три дни от разговора на Боби с Мили и той най-после бе уцелил подходящия момент да поговори с баща ѝ за отиването ѝ в Хайуд. Засега обаче разговорът им не вървеше добре.

— Защо не? — упорито настоя Боби. — Няма смисъл да я държиш тук. Ще се грижа добре за нея.

— Как? Като я качиш на кон, за да си строши врата? — извика Сесил, извади полуизпушена пура от джоба си и я запали. — Не мисля така, младежо. Ако исках Мили да язди, щях да ѝ позволя да го направи тук. Но знаеш, че това няма да стане.

Разгневеният му крясък, когато Боби му призна за тайните тренировки на Мили, можеше да се чуе чак в Кеймбридж, но младият мъж все пак бе решил да сподели с него идеята си за отиването на дъщеря му в Хайуд. Бездруго бе вбесил домакина си, можеше поне да довърши работата.

Макар и ядосан, Сесил се възхити на упоритостта на момчето и на дъщеря си. Откога ли бе подготвяла плана си, зачуди се той.

— Слушай, Боби — отстъпи той леко. — Благодарен съм ти за това, което се опитваш да направиш. Знам, че двамата с Мили се разбирате добре и тя те обожава.

— Не е важно дали я харесвам, господине — откровено заяви Боби. — Макар че, разбира се, харесвам я. Тя е страхотно хлапе.

— Така е — кимна Сесил и издуха дима от пурата си.

— Важното е, че има талант на ездачка от световна класа. Повярвай ми, работил съм с някои от най-прочутите жокеи. И Мили може да е една от тях. Сигурен съм. Нуждае се само от малко помощ, за да стане идеална за каубойски състезателни коне. Може да е следващия Джо Бадила.

— Съжалявам, Боби, но не съм убеден — намръщи се Сесил, който нямаше представа кой е Джо Бадила. — Мили не е яздила от две години. Поне се надявам да не е. Не може да е толкова добра.

— Добра е — упорито заяви Боби. — Погледай я.

Сесил усети как гневът му се надига отново. Не искаше да я гледа. Нито пък искаше да слуша лекциите на американския женкар, когото познаваше отскоро. Харесваше Боби, но не възнамеряваше да следва съветите му относно това кое е най-добро за дъщеря му.

— Какво толкова си се загрижил за Мили? — попита Сесил, като присви очи. — Сигурен ли си, че интересът ти е чисто професионален?

Боби се протегна и се изсмя арогантно. Ако Мили го бе чула, сърцето ѝ щеше да бъде разбито.

— Ако намекваш това, което си мисля — отвърна той, — грешиш страхотно. Може да обичам жените, господин Локуд Гроувс, но не съм педофил.

— Хм — изсумтя Сесил недоверчиво. — Е, както и да е. Страхувам се, че и дума не може да става. А и малките ви тренировки трябва да приключат.

Той се качи в джипа си и затръшна вратата решително. Но Боби още не бе свършил. Беше обещал на хлапето, че ще положи усилия да ѝ помогне и трябваше продължи с натиска.

— Мили не е щастлива тук — каза той, като пъкна глава през отворения прозорец на колата. — Мисля, че го знаеш. Дори Стиви Уондър може да види, че Мили е несравнимо по-добра ездачка от брат си, но не ѝ се дава шанс да покаже на какво е способна. По дяволите, ако слушаш жена си, Мили дори няма да припари до конюшните, макар да има страхотен усет към жребците ти.

— Стига! Достатъчно — спря го Сесил с намръщено лице. — Как, по дяволите, си позволяваш да критикуваш Линда? Трябва ли да напомням, че си гост в тази къща?

Боби отстъпи назад. За първи път се почувства леко засрамен. Беше положил усилия, но очевидно нямаше да успее да убеди Сесил.

— Съжалявам — извини се той. — Не исках да се държа грубо. Просто...

— Е, държа се грубо — ядосано отбеляза Сесил. — Това не е твоя работа. Нямах право да се месиш в семейните ни проблеми.

Боби го загледа как се отдалечава бързо и усети с изненада, че го обзема истинско разочарование.

Наистина не знаеше защо толкова държеше на Мили. Но това бе факт. Мисълта, че талантът ѝ щеше да увехне напразно, просто го подлудяваше.

Ала разочарованието му не бе нищо в сравнение с нейното.

— Няма нищо — каза тя смело, когато по-късно ѝ разказа за разговора си със Сесил.

Бе заварил Мили в конюшната на Лесна победа, който се бе чувствал зле през деня, дошла да провери как е болното животно. Момичето безуспешно се постара да прозвучи небрежно и добави с пресилено весел глас.

— Знаех си, че няма да се съгласи. Благодаря ти, че опита.

Но не успя да скрие сълзите в очите си, а и Боби забеляза начина, по който раменете ѝ се затресоха, когато зарови глава във врата на коня, както правеше самият той, когато нещата се объркваха.

Горкото хлапе!

Не трябваше да ѝ дава напразни надежди.

— Може пък баща ти да се вразуми най-после — утеши я Боби. — Вероятно има нужда от време, за да свикне с идеята.

Думите му прозвучаха безсмислено, дори за самия него. И двамата знаеха, че Сесил няма да се поддаде, колкото и време да му отпуснеха.

— Може и да стане — отвърна Мили отчаяно. — Поне не побесня прекалено много за тренировките, които вече направихме.

— Да — потвърди Боби. — А това все пак е нещо, нали?

Въпреки усилията ѝ гореща сълза се търколи по бузата на Мили.

— Ох, мамка му — изсумтя Боби. — Не плачи, моля те.

Без да знае какво друго да направи, той се приближи до Мили, дръпна я нежно от коня и я прегърна здраво.

Мили зарови глава в гърдите му, вдъхна великолепия му аромат и избърса сълзите си в ризата му, като през цялото време се опитваше да запечата спомена в ума си. Боби я прегръщаше! Наистина я прегръщаше! Но същевременно си даваше сметка, че тази прегръдка може да е последната. Скоро Боби щеше да се върне в Америка и всичките ѝ надежди да язди отново щяха да отлетят заедно с него.

Преди появата на Боби в Нюуелс никога не би си помислила, че е възможно да изпитва едновременно силно разочарование и дива радост. Очевидно любовните песни говореха точно за това: как любовта е объркваща и болезнена, макар да е чудесна. Преди не ги беше разбирала, но сега нещата се промениха. Точно така се чувстваше с Боби. Сигурно бе истинска любов.

— Ще дойдеш да гледаш пиесата ми довечера, нали? — попита тя.

— Пиесата? Разбира се — кимна Боби. — Не бих я пропуснал.

Всъщност бе забравил напълно за участието на Мили в местната любителска постановка и бе планирал да се види с Дебра, момичето, което страстно му бе показало британското гостоприемство в събота вечер. Но един поглед към насълзените тъжни очи на Мили му бе достатъчен да промени решението си. Сърцето му не позволяваше да я разочарова два пъти в един ден, дори и да се наложеше да пропусне среща с британския еквивалент на Памела Андерсън.

— Ура! — извика Мили и се усмихна.

Усмивката ѝ беше изключително заразителна. За миг му се стори толкова красива, че Боби усети началото на добре познатата ерекция. Ужасен, се постара да се овладее.

Какво, по дяволите, си мислеше? Мили беше дете, за Бога. Може би Сесил го познаваше по-добре, отколкото той самият се познаваше. Неприятна мисъл.

— Трябва да се връщам на работа — каза той, отдръпна се и се отпрати към вратата, преди да се накисне в по-сериозна каша. — Ще се видим довечера.

— Разбира се — кимна Мили и се завъртя към Лесна победа.

Все още зашеметена от неочакваната прегръдка на Боби и разочарована от реакцията на баща ѝ, вече не знаеше дали да се засмее, или да заплаче. Все пак Боби щеше да я гледа довечера.

И за момента това бе достатъчно.

На около тридесет километра от Ньюелс, в имението на Дилейни в Митлингсфърд, Рейчъл и Джаспър се чукаха въодушевено в спалнята ѝ.

— Харесва ли ти така? — изстена Джаспър, като проникна дълбоко в нея, възхищавайки се на мускулите си и стегнатия си задник в огледалото.

Напоследък бяха започнали да отварят вратата на гардероба, докато правеха секс. Оправданието бе, че Джаспър искаше да наблюдава Рейчъл по време на акта, но в действителност той прекарваше повече време вторачен в собствения си образ.

— Аха — промърмори Рейчъл.

Всъщност бе потънала дълбоко във фантазията си за Боби Камерън и определено се наслаждаваше. Засега истинският Боби се бе

оказал разочароващо неподатлив на чара ѝ. Изглежда единственото, което го интересуваше, бе да забавлява Мили, а това бе непонятно за Рейчъл. Но все пак не се бе отказала от надеждата да го съблазни, преди да си замине.

Междувременно използваше Джаспър като жив вибратор.

Тя усети забързването му и малките капчици пот, които паднаха по гърба ѝ, и осъзна, че Джаспър се канеше да свърши.

— О, Джей! Моля те, не спирай — изстена тя.

За щастие собственият ѝ оргазъм приближаваше. Трябваше да признае, че макар и досаден и суетен, Джаспър бе добър в леглото.

— Почти стигнах до върха! — извика тя.

След няколко секунди Рейчъл свърши, а стоновете ѝ докараха Джаспър до края. Тя едва успя да се въздържа да не извика името на Боби, като го замени с „О, Боже“, което Джаспър прие като комплимент.

— Не е лошо, а? — ухили се той, като се отдръпна от нея със самодоволен вид.

Рейчъл не си направи труда да отговори, а скочи от леглото и се пъкна под душа. Никога не си бе падала по бърбенето след секс и не възнамеряваше да промени навика си заради Джаспър Локуд Гроувс.

След няколко минути се върна в спалнята и започна да си суши косата.

— Той със сигурност ще дойде, нали? — извика тя, за да заглуши сешоара.

— Кой? — намръщи се Джаспър. — Къде да дойде?

Не беше свикнал момичетата да го пренебрегват и поведението на Рейчъл определено го вбесяваше. Повечето жокейски фенки, с които бе спал, щастливо бърбеха за уменията му на любовник след секса. Честно казано, той получаваше удоволствие повече от похвалите, отколкото от самото чукане. Но Рейчъл никога не си правеше труда да го похвали, а това го караше да се чувства несигурен. Положението се влошаваше от факта, че носът му бе страхотно зачервен и лъскав след сексуалната гимнастика. Ако проклетата Рейчъл се бе забавила малко по-дълго под душа, можеше да грабне пудрата ѝ и да приглуши блясъка на носа си преди тя да го забележи.

— Боби — отговори Рейчъл, като спокойно започна да се бърше между краката. — Ще дойде да гледа пиесата на Мили довечера, нали?

— Съмнявам се — отговори Джаспър.

Започваше да му писва. Подлудяваше го вниманието, което Боби получаваше от всички в Нюелс, да не споменаваме местното женско население. Дори собственото му гадже изглежда бе харесало тъпия американец.

— Онзи ден си имаше сериозна разправия с татко заради Мили — нацупи се Джаспър. — Очевидно е яздил тайно с нея и татко побесня. Пък и теб какво те интересува дали Боби ще се появи довечера?

Долната му устна се издаде напред недоволно и той заприлича на петгодишно хлапе, изпуснало сладоледа си в пясъка. Рейчъл въздъхна наум, спря сешоара и се върна в леглото. Възседна Джаспър, наведе се и го целуна страстно.

— Не ме интересува — успокои го тя нежно. — Просто съм любопитна.

Ревността на Джаспър беше жалка работа, но ѝ се налагаше да внимава. Дори търпението на Джаспър си имаше граници, а последното, което искаше сега, бе да я зарита. Едва бе започнала тормоза над Мили и поне засега се нуждаеше от брат ѝ.

Все пак се надяваше, че Джаспър греши и Боби ще се появи довечера. Той бе единствената причина за съгласието ѝ да присъства на досадното изпълнение на „Ромео и Жулиета“. Е, разбира се, и фактът, че Мили щеше да побеснее, когато научи, че Линда я е поканила, също не бе за пренебрегване. Майката на Джаспър, обзета от амбиции за издигане в обществото, се бе въодушевила страхотно, когато разбра, че малкият Джони Аштън, бъдещият лорд Аштън, щеше да играе Тибалт. Въпреки протестите на Мили, че дъхът на Джони вони на котешка храна, а лицето му има повече петна от калинка, Линда не се бе отказала от надеждата си да създаде приятелство между дъщеря си и почитаемия Джон, както наричаше малкия пъпчивец.

— Добре — усмихна се Джаспър, като хвана ръката ѝ и я сложи върху надървения си пенис. — Защото, ако те видя близо до Самотния рейнджър...

— Шшт — прошепна Рейчъл в ухото му. — Защо ми е, когато си имам теб?

Успокоен, Джаспър се захвана с това, което вярваше, че прави най-добре: да чука Рейчъл. Боби можеше да има всяко друго момиче в

Нюмаркет, но всички момчета искаха Рейчъл, а тя бе негова. И щеше да си остане само негова.

Общинската зала в Митлингсфърд бе типична за следвоенната селска архитектура. Грозна тухлена постройка със зелен тенекиен покрив, тя беше мрачна и потискаща и отвън, и отвътре. Малка дървена сцена се издигаше срещу спретнатите редици неудобни столове от метал и брезент. Във въздуха се носеше тежка миризма на дезинфектант.

Зад кулисите Мили непрестанно надничаше през процепа в завесите, за да не пропусне появата на Боби и тайно поглъщаше последния екземпляр от „Рейсинг Поуст“, който бе пхнала между страниците на сценария.

Джони Аштън стоеше на няколко метра от нея. Изглеждаше позеленял. Пъпчивото му лице бе изпънато от ужас и Мили изпита съжаление към него. Останалите участници в пиесата го подиграваха, че има вид на изправен пред разстрел. Положението се влошаваше от факта, че и двамата му ужасни родители, лорд и лейди Аштън, седяха на първия ред, готови да критикуват и най-дребната му грешка. Семейство Аштън бяха от типа родители, които караха Мили да изпитва благодарност към собствените си майка и баща, а това говореше много.

В ума ѝ обаче нямаше много място за горкия Джони. Мислеше само за Боби и прегръдката им в конюшнията. Знаеше, че Боби не я обича, поне не по страстния, отчаян начин, по който тя го обичаше. Но я харесваше. Определено я харесваше. А това все пак бе начало.

Къде ли беше? Обеща ѝ, че ще присъства, пиесата щеше да започне след минута, а него още го нямаше.

— А, не, мамка му! — изруга тя тихо, когато забеляза как Рейчъл се настаняваше на празното място до родителите ѝ — мястото на Боби.

Проклетата кучка се бе издокарала в розова рокличка, която правеше гърдите ѝ да изглеждат още по-големи, ако това въобще бе възможно. Какво, по дяволите, правеше тя тук?

Засега, слава Богу, Боби не бе проявил никакъв интерес към Рейчъл. Но за разлика от тъпия си брат Мили виждаше, че

неприятелката ѝ си пада по него. А от собствен опит знаеше, че Рейчъл винаги получаваше това, което искаше.

— Пет минути! — извика Уилям Бест, невротичният режисьор на театралния състав, като плесна с ръце.

Оживените разговори зад кулисите замряха. Мили бързо метна вестника на задните стълби и надникна към публиката за последен път.

Слава Богу! Боби беше тук.

Сърцето ѝ заби лудо, докато го гледаше как си проправя път към родителите ѝ. Очевидно двамата с баща ѝ се бяха сдобрили, тъй като Сесил се усмихна и незабавно започна да размества столовете, като грабна един от празните от задния ред и го сложи до своя. Едва когато Боби се отпусна на стола, Мили осъзна ужасено, че сега Рейчъл седеше от другата му страна.

Боби, макар да не му личеше, бе под не по-малък стрес от Мили. Раздразнен, че изпуска срещата си с Дебра, и притеснен от желанието, което бе изпитал към Мили в конюшната, той се бе хвърлил в работа, за да не мисли. И както винаги, когато бе зает с конете, загуби представа за времето и тръгна за Милингсфърд доста късно. Загуби се из зашеметяващо обърканите пътища, които водеха към селото. Тъкмо бе започнал да се паникьосва, че ще пропусне пиесата, когато най-после стигна до залата.

— Съжалявам. Извинете — промърмори той нервно, когато хората се надигнаха от местата си, за да му направят път.

— Не си от най-точните, а? — изсъска Джаспър.

Раздразнен, че майка му го бе принудила да дойде да гледа тъпата пиеса, и ядосан задето Боби и баща му се бяха сдобрили, Джаспър определено не бе в добро настроение.

Боби пренебрегна заядливата му забележка и се обърна към Сесил.

— Тези шосета са кошмар в тъмното — прошепна той. — Съжалявам.

— Няма проблеми — усмихна се Сесил. — Важното е, че сега си тук.

— Здравсти. Помниш ли ме?

Страхотно! Само от това имаше нужда: развратната дъщеря на сър Майкъл се наведе към него в рокля, която приличаше на нощницата на евтина курва, и набута гигантските си цици в лицето му.

Защо толкова много красиви момичета се обличаха по начин, който не оставяше нищо на въображението? Беше адски несексапилно.

— Рейчъл — кимна студено той.

Беше видял отвратителното ѝ държане с Мили и не възнамеряваше да е любезен с нея. Но тя очевидно не забеляза враждебния му тон, а се закикоти като малко момиченце. После, след като лампите угаснаха, се протегна и нагло го хвана за ръката.

Дали си въобразяваше? Или нахалницата току-що бе погалила вътрешната част на китката му с палеца си?

Преди Боби да успее да реагира, завесата се вдигна. Публиката заръкопляска енергично, когато изпълнителите се появиха на сцената. Мили се ухили на Боби и му махна весело, като петгодишно хлапе, видяло майка си в публиката.

— О, виж, тя ти маха — прошепна Рейчъл в ухото му, като се наведе толкова близо до него, че го нокаутира със силната миризма на парфюма си. — Мисля, че си пада по теб.

Боби издърпа ръката си от нейната и изсъска:

— Мили и аз сме добри приятели. А и тя е още дете.

— Точно така.

Рейчъл отново не обърна внимание на враждебността му, нито забеляза, че е докоснала оголен нерв.

— Предполагам, че предпочиташ истински жени, нали? Жени с опит?

Тя се прикри с чантата си, протегна ръка и го погали по бедрото. При други обстоятелства Боби вероятно би се изкефил да свие мръсен номер на Джаспър, който седеше само на метър от него. Но всичко у Рейчъл Дилейни го отвращаваше.

Той рязко издърпа ръката ѝ.

— Предпочитам жени, на които имам доверие — заяви категорично. — Никога не бих могъл да уважавам някоя обикновена развратница. Никога.

Рейчъл присви очи и нацупи ядосано устни, после се сви на стола си.

— Той досажда ли ти? — попита Джаспър, който не чу размяната на реплики, но забеляза, че бе станало нещо.

— Не — отговори тя, благодарна, че Джаспър не можеше да види зачервените ѝ бузи в тъмнината. — Но си прав за него. Арогантен е. И

съвсем обикновен на външен вид. Не разбирам какво виждат у него хората.

Джаспър пхна ръка под роклята ѝ и я погали между краката.

— Разбира се, че съм прав — прошепна той нежно и я целуна по врата. — И никога не би могъл да те задоволи като мен, Рейч. Никой не би могъл.

Първото действие бе ужасно — безброй пропуснати реплики и олюляващи се декори, които едва не приспаха публиката. Боби се мъчеше упорито да остане буден. Краката му се схванаха на малкия стол, който би засрамил дори седалките във втора класа на „Америкън еърлайнс“. Щом завесата падна, той скочи облекчено на крака.

Сесил се извини и излезе, за да се обади по телефона. Рейчъл и Джаспър побързаха да изскочат навън, за да пушат, и оставиха Боби да си бърби с Линда в пригодения бар, оптимистично наречен „Фоайето“. Всичко в това място — столовете, прозорците от шестдесетте години, грозният кафяв балатум — му напомняше на старата му училищна зала в Солванг, място, от което нямаше много щастливи спомени. Боби потръпна неволно, когато се сети за него.

— Какво мислиш? — попита Линда, като му подаде пластмасова чаша с топла бира.

Беше облечена консервативно за нея, в електриково късо сако, подчертано от яркосините сенки, които се бяха залепили за бръчките ѝ като пластилин.

— Мили беше чудесна, нали?

— Тя... въъ... беше от най-добрите актьори в пиесата — искрено я похвали Боби, като подбираше думите си внимателно. — Сигурно си много горда.

— О, да — усмихна се Линда. — А видя ли как я гледаше почитаемият Джон?

— Почитаемият кой? — учуди се Боби.

— Джони. Бъдещият лорд Аштън — въодушевено обясни Линда. — Той си пада страхотно по нашата малка Мили. Влюбен е в нея!

Боби осъзна, че тази информация не му хареса. Ако някакво мърляво хлапе си падаше по Мили, майка ѝ трябваше да негодува, а не

да се радва. Може би нямаше да е лошо да поговори със Сесил. Но пък май не бе разумно да прекалява.

— С какво му досаждаш сега, мамо?

Мили, все още издокарана в дългата си черна пола и виненочервена блуза, се бе промъкнала зад тях.

— Какво правиш тук? — ахна Линда възмутено. — Трябва да си зад кулисите заедно с останалите. Хайде, тръгвай — размаха ръка тя. — Отиди да си поговориш с Джони, скъпа. Сигурна съм, че той има нужда от компания.

— Съмнявам се — отвърна Мили небрежно. — Изскочи да драйфа навън още когато спуснаха завесата. Родителите му са такива шибани тирани, че горкото момче е пълна развалина. Както и да е, отбих се тук само за минута, за да поздравя Боби.

И му се усмихна широко. Бузите ѝ бяха зачервени и очите ѝ блестяха щастливо. Боби отново изпита вина за начина, по който я бе разочаровал, а също и, че по-рано я бе пожелал. Разликата им беше само шест години, но на тази възраст това си бяха светлинни години. Само преди няколко дни бе казал на баща ѝ, че не е педофил, а сега вече не бе толкова сигурен.

Е, стига толкова. Утре сутрин щеше да си даде почивка, да отиде до дома на Дебра и да прави секс, докато му се завие свят. Един сексуален марафон с истинска зряла жена щеше да му върне разума.

— Свърши чудесна работа — похвали той Мили. — Очаквам второ действие с нетърпение.

— Хм — изсумтя тя. — Нямаше да чакам нетърпеливо, ако бях на твое място. Ще бъде адски отегчително. Видях те да говориш с Рейчъл по-рано — добави с престорено небрежен тон.

— Нямах избор — увери я той и бе възнаграден с нова широка усмивка.

— Мили, скъпа — намеси се Линда, раздразнена, че сватосването с Джони Аштън се бе провалило, — ужасно си груба. Време е да се връщаш зад кулисите.

— След минута — отвърна Мили. — Ооо, това за мен ли е?

Сесил се бе върнал от бара със сладоледи в ръка. Той подаде по един на жена си и дъщеря си и извади вибриращия си мобифон.

— Локуд Гроувс — каза, без да обърне внимание на ледения поглед на Линда.

Но изражението ѝ се промени, когато след няколко секунди видя как лицето на мъжа ѝ пребледня и се намръщи разтревожено.

— Мили Боже — прошепна Сесил. — Сигурна ли си?

Джаспър и Рейчъл се бяха появили в бара и сега наблюдаваха Сесил заедно с останалите.

— Кога стана това? Потърси ли помощ?

Сърцето на Мили се сви. Не можеше да си спомни някога да е виждала спокойния си баща толкова паникьосан. Очевидно бе станало нещо сериозно.

— Да, добре. Добре — кимна Сесил мрачно. — Идвам.

— Какво има? — попита Линда, когато той затвори телефона. — Всичко наред ли е?

— Не — отговори Сесил. — Не е. Беше Нанси — обясни той с посивяло от страх лице. — Рейдър припаднал преди двадесет минути. Според нея няма да оживее.

Мили се ококори и вдигна ръка към устата си в ням жест на ужас. Боби инстинктивно обви ръка около раменете ѝ, но тя бе прекалено разстроена, за да забележи. Момичето се отдръпна от него и се заразхожда нервно напред-назад.

— Какво му има? — попита с треперещ глас.

— Конски грип — обясни Сесил мрачно. — Адски силен вирус. Страхувам се, че има и по-лошо. Някои от другите жребци също са се заразили.

Мили се закова на място.

— Кои?

— Лесна победа вече има висока температура — отвърна Сесил, потвърждавайки най-ужасните ѝ страхове. — Чувства се много зле — додаде, после се завъртя към жена си. — Съжалявам. Трябва веднага да отида в конюшните.

Без да мисли, Мили хвана ръката на Боби, който стисна нейната в подкрепа. Знаеше колко силно хлапето обичаше коня.

— Идвам с теб — заяви тя на баща си.

— Аз също — обади се Боби.

— Не ставай смешна, Мили — намеси се Линда. — Трябва да си довършиш пиесата. И дума не може да става. Джаспър ще отиде да помогне на баща ти, ако се наложи.

Мили пусна ръката на Боби и се обърна към майка си. На лицето ѝ бе изписана такава решителност, че Линда се стресна.

— Майната ѝ на пиесата — заяви. — Отивам в конюшната. Още сега. Лесна победа има нужда от мен.

9.

В Нюуелс цареше страхотна суматоха.

Под силната светлина на прожекторите тълпа ветеринари, коняри и работници тичаха към къщата и обратно със спринцовки, кофи с вода, одеяла, кърпи и бинтове. Нанси видя джипа на Сесил и се втурна към тях. По петите я следваше притеснен мъж, който явно бе изкаран от леглото. Все още бе облечен с долницето на пижамата си, натъпкано в ботуши за езда. Отгоре носеше дебел вълнен пуловер, нахлузен наопаки.

— Шофирах като луд, но тези шибани селски пътища отнемат много време — извини се Сесил, като погледна часовника си, а после ветеринарката. — Какво е положението?

— И двамата са още живи — отговори Нанси, като кимна за поздрав на Боби и Мили, които бяха дошли със Сесил за нейна радост.

Ако някой можеше да помогне в успокояването на конете, това бяха двамата младежи.

— Но не изглеждат добре. Температурата на Рейдър е вече четиридесет и два градуса, а Лесна победа го следва по петите. Носът му прилича на Ниагарския водопад.

— Може ли да го видя? — попита Мили, като едва успя да потисне риданието си.

— Разбира се — мило отговори Нанси. — Следвай ме. Това е Дрю, между другото. От института за проучване на конските болести.

Тя представи мъжа с пижамата, докато бързаха към обора, където бяха изолирани Рейдър и Лесна победа. Институтът бе добре познат в Нюмаркет, а ветеринарите и учените му бяха сред най-уважаваните в Европа.

— Помолих го да дойде, в случай че ние сме пропуснали нещо.

— И? — попита Сесил. — Имаше ли нещо пропуснато?

— Страхувам се, че не — отговори Дрю с мек шотландски акцент. — Типичен грип, макар от най-жестоките, които съм виждал. За съжаление, както всички грипни вируси, и този е силно заразен.

Няма да знаем със сигурност колко от животните са били засегнати в следващите един-два дни, макар че ако се съди по сериозността на тези два случая, очаквам симптомите да се проявят в следващите няколко часа, ако вирусът се е разпространил.

— Но ние имунизирахме всички коне, за Бога — обади се Мили. — Аз лично видях как Лесна победа си получи инжекцията.

— Нови вируси се появяват непрестанно — обясни Боби. — Това е проблемът.

— Точно така — съгласи се ветеринарят. — Нужен е само контакт с един непознат кон, пътувал в чужбина, да речем, или изложен на нов мутирал щам. И грипът се разпространява като стихийен пожар.

— Но не е фатален, нали? — попита Мили, като отвори вратата към помещението под карантина.

— Обикновено не е — отговори Дрю, като я последва вътре. — Но, както казах, това е необичайно лош случай. Също като хората, най-изложени на риск са по-старите и най-младите. Рейдър има по-добър шанс от стареца ви — посочи той Лесна победа, който лежеше в ъгъла, свит на трепереща, окъпана в пот топка.

Прекалено изморен да вдигне глава, конят завъртя очи при звука от гласа на Мили и я погледна с обич. Горкото животно вече изглеждаше някак си смалено от ужасния вирус, който го бе атакувал внезапно.

— Горкичкият ми — коленичи Мили до него и обви ръце около врата му.

Стори й се, че се притиска до мокър радиатор. Конят бе невероятно горещ.

— Не можем ли да направим нещо? Искам да кажа, не можем да го оставим просто така.

— Мога ли да помогна? — попита Боби.

Чувстваше се адски безпомощен, застанал встрани като излишна резервна част. Седмицата бездруго бе тежка за Мили, но той знаеше, че останалите й разочарования са нищо в сравнение с възможността да загуби Лесна победа. Искаше му се да помогне с нещо.

— Благодаря, но всъщност не можеш — отговори Нанси. — Конят получи болкоуспокояващи, но високите дози намаляват

способността му да се бори с вируса. Охлаждаме го с вода и студени кърпи. Няма какво друго да направим, освен да чакаме.

Сесил прокара ръка през косата си отчаяно. Също като Мили, и той обичаше конете си, особено Лесна победа, стареца в конюшните. Но за разлика от дъщеря си, можеше да огледа кошмарното заболяване и от делова перспектива. Лесна победа бе най-доходоносният жребец в Ньюелс и загубата му щеше да е сериозен удар. Но ако и останалите жребци бяха засегнати, бизнесът, който бе изграждал в продължение на двадесет години, щеше да бъде съсипан. Сесил беше застрахован срещу загубата на собствените си животни. Но ако се разчуеше, че развъдникът не е безопасен или в него върлува зараза, това щеше да е краят. Дори най-старите му клиенти и приятели, като сър Майкъл Дилейни, не можеха да си позволят да рискуват състезателните си коне и потомците им.

— Знам, че не това искаш да чуеш — обади се Дрю, — но най-доброто, което можем да направим засега, е да охлаждаме конете, да ги оставим да си починат на спокойствие и да ги държим далеч от останалите.

Мили погледна Боби отчаяно.

— Какви са шансовете им? — попита Сесил, който не бе очаквал животните да изглеждат толкова зле. — Честно.

— Честно? — повтори Дрю, като хвърли замислен поглед на Нанси. — Петдесет процента. И се страхувам, че това е в най-добрия случай.

Ноцта бе една от най-дългите в живота на Сесил. Следвайки съвета на ветеринарите да остави двете болни животни да си почиват, той прекара повечето време в конюшните на останалите жребци, като проверяваше температурата им и вида им непрестанно. Първите симптоми на конския грип се проявяваха с хрема, депресия, умора и загуба на апетит, а при подобен силен вирус можеше да очаква, че признаците щяха да се развият бързо и температурата да се повиши светкавично, както бе станало с Рейдър и Лесна победа. В ранната сутрин всички бяха обзети от надеждата, че по някакво чудо останалите коне са незасегнати. Някои от жребците бяха раздразнени и

объркани от необичайните нощни посещения, но никой от тях нямаше висока температура.

Боби също изкара дълга нощ. Тичаше нагоре-надолу с мокри кърпи в ръка и правеше безбройни чаши кафе. Накрая към пет часа реши да поспи около час. Отправи се към къщата, като се прозяваше и се протягаше изморено. Последната му спирка бе карантинното помещение с двете изолирани животни. Искаше да провери как е Мили. Надникна вътре и я завари свита като ембрион в сламата до предните крака на Лесна победа, облегнала нежно ръка на изпотения врат на коня. Рейдър спеше дълбоко в другия ъгъл. Все още облечена в дългата черна пола и виненочервената блуза от пиесата, които вече бяха окаляни и покрити с конски косми, Мили бе изритала черните обувки и бе свила босите си крака под себе си.

За втори път този ден Боби изпита прилив на нежност към момичето. Знаеше какво е да загубиш животно, което обичаш така, както Мили обичаше Лесна победа. Щеше да е толкова лесно да отиде и да легне до нея. Да я прегърне и успокои.

И искаше да го направи. Мамка му, толкова му се искаше, че го болеше. Но със свирепост усилие Боби се въздържа. Господ знаеше, че нямаше скрупули, когато ставаше дума за секс. Но да се възползва от детинското влюбване на Мили, когато е слаба и уязвима? Не би могъл да живее в мир със себе си, ако направеше подобно нещо.

Той клекна над нея и нежно я погали по бузата. Тя сънливо отвори очи.

— Хей — прошепна Боби. — Съжалявам. Не исках да те будя. Просто проверявах дали си добре.

— Добре съм — отвърна тя неубедително.

Очите ѝ бяха подути и зачервени от плач, а носът ѝ течеше почти като на Лесна победа.

— Не спях — успокои го тя и попита: — Отиваш да си легнеш ли?

— Да, така възнамерявах — отговори Боби, като се изправи и разтърка схванатия си врат.

Въпреки мъката и отчаянието си Мили си пожела да докосваше нейния врат в момента.

— Нанси и баща ти казаха, че засега не може да се направи нищо повече.

Тя се вторачи в него. Застанал над нея в мъждиво осветеното от луната помещение, Боби бе красив както винаги.

Момичето виновно се извърна към Лесна победа. Как можеше дори да мисли за нещо друго, когато любимецът ѝ бе толкова болен?

— Как е той? — попита Боби, сякаш разчел мислите ѝ.

— Няма промяна — отговори тя, като погали задницата на коня. — Дишането му е затруднено и не спира да трепери.

— Искаш ли да остана с теб? — предложи Боби, като едновременно се надяваше и страхуваше, че Мили ще се съгласи. — Ще ми е приятно да ти правя компания.

Момичето с тъга осъзна, че никога в живота си не бе искала нещо по-силно. Но си даваше сметка, че това може би са последните ѝ часове с Лесна победа. Той се нуждаеше от нея повече, отколкото тя от Боби.

— Не — отговори, като зарови глава във врата на коня. — Иди да поспиш. Добре съм сама.

— Е, хубаво.

Той се опита да прикрие разочарованието си, свали коженото си яке и го наметна на раменете ѝ. Мили се бе свила на топка, така че якето я покри изцяло като одеяло. Виждаше се само красивото ѝ бледо лице.

— Знаеш къде съм, ако имаш нужда от мен — бяха последните думи на Боби, преди да си тръгне и да затвори вратата на обора тихо.

Сесил влезе в обора след около час, малко след шест. Мили все още бе свита под якето на Боби и спеше дълбоко. За изненада и радост на баща ѝ Рейдър бе на крака. Конят наостри уши при звука от стъпките и раздвижи глава, като турист, който се опитва да разкърши врата си след дълго пътуване със самолет, после примигна към Сесил, сякаш искаше да го попита за какво бе цялата суматоха.

— Здравсти, болнико — усмихна се Сесил и погали коня по челото. — Добре дошъл обратно.

Рейдър притисна муцуна в него обичливо. Очевидно не бе забелязал присъствието на Мили и безжизнения си стар другар.

Сесил се завъртя и въздъхна тежко. Току-що ветеринарите го бяха успокоили, че останалите коне са добре и той бе почти готов да се

порадва на облекчението. Но сега сърцето му се сви, когато видя това, от което се бе страхувал, макар да го бе очаквал. Лесна победа бе мъртъв.

Сесил клекна и нежно разтърси дъщеря си.

— Мили — прошепна той, но тя не помръдна. — Мили — повтори по-високо.

— Всичко е наред, татко — отвърна тя изморено със затворени очи. — Няма нужда да ми казваш. Знам. Мъртъв е, нали?

Опитът ѝ да прояви смелост въпреки изтощението и мъката си го накара да се просълзи. Лесна победа бе изключителен жребец и щеше да липсва на всички. Но Мили имаше специална връзка с него — бяха невероятно близки.

Дъщеря му се бе променила много през последните няколко седмици след пристигането на Боби. Струваше му се, че старата Мили отпреди инцидента бе оживяла. Макар да се бе ядосал, когато Боби му призна за тайните им тренировки, сега Сесил осъзна колко силно му бе липсвала щастливата му, безгрижна дъщеря, чиито очи заблестяваха в мига, когато се настаняваше на седлото. А напоследък очите ѝ се озаряваха всеки път, когато Боби Камерън влезеше в стаята, помисли си Сесил с бащинска загриженост.

Малкото му момиченце растеше. И щеше да порасне побезболезнено, ако той ѝ позволеше.

Мисълта, че Мили ще язди отново и ще поема рискове, все още го изпълваше с ужас. Но дълбоко в себе си, още след разправията с Боби, Сесил осъзнаваше, че момчето бе право. Може би пък Мили наистина трябваше да отиде с него в Калифорния?

Думите на младежа непрестанно звучаха в главата му. „Тя не е щастлива тук.“ А когато Боби си заминеше и особено сега, след смъртта на Лесна победа, Мили щеше да е още по-нешастна.

Дали щеше някога да му прости, ако не я пуснеше да замине?

А и защо ли да му прощава, щом позволяваше на страха си да съсипва живота ѝ и да унищожават таланта ѝ?

Сесил пхна ръка под якето на Боби, стисна ръката на момичето и отблъсна мислите и страховете за бъдещето. Каквито и грешки да бе допускал като баща, обичаше малката си дъщеричка повече от всичко на света. И му се искаше и тя да знае това.

— Да, скъпа — каза той лаконично. — Ужасно съжалявам. Лесна победа е мъртъв.

В далечния Солванг Уайът Макдоналд се опитваше безуспешно да прогони мрачното настроение, което го бе обзело в ранната утрин, докато бързаше надолу по улица „Мейн“.

Есенното небе бе синьо и безоблачно като от туристическа брошура и дори в този ранен час слънчевите лъчи бяха достатъчно топли да сгорещят гърба му. Уайът отиваше в банката на среща с управителя, стария му приятел Джин Дръмонд. Въпреки приятелството, срещата нямаше да е приятна и перспективата за нея го караше да се мръщи мрачно.

— Добро утро, Уайът — поздрави го Мери Лонсдейл, ужасно дебелата, но симпатична чиновничка от пощата, която излизаше от аптеката на Девън.

— Мери — свали шапка той и се усмихна любезно.

Уайът я познаваше от близо четиридесет години. Тя бе една от най-нежните души, които някога бе срещал.

Най-хубавото в Солванг, както и в другите малки градчета, бе, че съседите се познаваха добре и държаха един на друг. Популярна местна фигура като Уайът не можеше да измине и двадесет метра, без някой да се втурне да го поздрави и да го попита как са децата и как се справят в ранчото след смъртта на Ханк. Слава Богу, вече бе септември и повечето туристи си бяха заминали, но Уайът подмина малка група любопитни, които отиваха към „Уелс Фарго“ в далечния край на града. Туристическият автобус от Ел Ей загрозяваше централния паркинг на селото.

Основан от датски заселници от Средния запад, пристигнали в Калифорния, за да създадат нова колония в началото на двадесети век, Солванг винаги бе привличал туристи. Името му означаваше „Слънчева долина“ и напълно отговаряше на истината. Но това, което най-силно привличаше посетителите всяко лято, бе уникалната му датска архитектура, образец на стария европейски начин на живот, застинал във времето като вкаменелост в кехлибар. С павираните си улички, газови фенери, островърхи покриви и четирите вятърни мелници Солванг приличаше на картинка от „Дисни“. Но зад

туристическата фасада на хотел „Веселата вятърна мелница“, където майката на Боби, Даяна, бе работила навремето, и безбройните магазини за сувенири, които продаваха датски знамена и селски кукли, съществуваше истинско живо общество. Някои от семействата, с имена като Соренсен, Расмусен, Скредер и Олсен, живееха тук от четири поколения и приемаха датския си произход насериозно. Естествено, те се бяха смесили с още по-старите местни семейства, някои от които, като Камерън и Макдоналд, живееха в долината и работеха като каубои от почти два века.

Уайът изкачи белите дървени стъпала на старата сграда на банката, свали шапката и изтупа прахта от краката си, преди да се приближи към чиновничката.

— Добро утро, Филис — усмихна се той.

— Здравей, Уайът — му отвърна с почти беззъба усмивка старата жена. — Джин те очаква. Можеш да влезеш направо при него.

Старият му приятел се надигна иззад бюрото си и пристъпи да го поздрави.

— Уайът, радвам се да те видя. Как си напоследък?

Странен въпрос, като се имаше предвид, че бяха прекарвали заедно половин час едва миналия вторник на родителската среща в училището, където си бяха бърбили за Хайуд и живота. Но пък Джин вероятно бе просто нервен и се чудеше какво да каже.

— Добре — отговори Уайът, като седна на посочения от Джин стол. — Но нещо ми казва, че може да не се чувствам толкова добре, когато срещата ни приключи. Хайде, давай. Не ме дръж в напрежение. Какво имаш наум?

— Първо, искам да знаеш, че не съм виновен за това, Уайът — започна Джин, като се размърда неудобно на стола си. — Решението идва от шефовете. Аз съм само вестносец.

— Знам — успокои го Уайът. — Продължавай.

— Ами... второто е, че всъщност би трябвало да проведе този разговор с Боби. Сега той е собственик на Хайуд и...

Уайът вдигна ръка, за да го спре.

— Джин, вече ти казах, че Боби е в Англия. Имам пълномощно като управител на ранчото. Имам право на достъп до цялата финансова информация. Мога да ти донеса подписаните документи, ако искаш.

Приятелят му поклати глава.

— Господи, Уайът, не. Не е необходимо. Надявам се, че мога да се доверя на думата ти.

— Е, и аз се надявам, Джин — отвърна Уайът, раздразнен от посоката, която взимаше разговорът.

Но пък нямаше смисъл да си разваля отношенията със стар приятел заради нещо такова. В крайна сметка, човекът само се опитваше да си свърши работата.

— Добре, тогава ще говоря направо — поде Джин с необичайно тъжен за веселия му нрав глас. — Изостанали сте с половин година в плащанията по лихвите.

Уайът потръпна.

— Знам. Но през последните три месеца наваксваме. Печалбите на Боби...

— Не са достатъчни — прекъсна го Джин. — Ханк бе наясно, че миналата година го заплашваше опасност да си загуби ранчото. Вярно е, че по онова време печалбите на Боби убедиха банката да отложи конфискацията. Проблемът е, че обикновено е в техен интерес... наш интерес... да решим въпроса някак си, особено когато виждаме, че задълженото лице се опитва да плати и има изработена система за намаляването на дълга си.

— И ние имаме такава — каза Уайът, като повиши тон от безпомощност.

— Може би. Но знаеш не по-зле от мен, че с целия нефт там...

Джин не довърши изречението. Нямаше нужда. Уайът бе наясно какво имаше предвид приятелят му. Банката бе заинтересувана Боби да се провали в изплащането на дълга си. По този начин щеше да стане собственик на Хайуд и следователно и на нефтените му залежи.

— Какво точно искаш да ми кажеш, Джин? — попита Уайът спокойно. — С колко време разполагаме?

— Точно в това е въпросът, Уайът. Нямаме време. Не повече от няколко седмици. Важното е, че трябва да изплатите напълно изостаналите си вноски и да продължите да плащате лихвите. Едно закъснение и тези типове ще ви се нахвърлят като гладни скакалци. И ще донесат сондите си.

Уайът прокара ръка през косата си и притисна слепоочия, сякаш търсеше вдъхновение.

— Ами ако си намерим партньор? — попита той, като си припомни предложението на Боби. — Някакъв инвеститор? Някой с мангизи.

Джин кимна одобрително.

— Това ще е идеално. Но, Уайът, трябва да наблегна на нещо: времето е изключително важно. Ако имаш наум някой рицар, предлагам веднага да му се обадиш. Защото, ако скоро не измислите нещо, приятелю...

— Знам, знам. Не го казвай.

— Работата ми е да го кажа — изтъкна Джин. — Като управител на банката и като твой приятел. Намери парите, Уайът. В противен случай Боби ще загуби ранчото.

Тод Кренбърн излезе на терасата на огромния си палат в Бевърли Хилс и се вторачи доволно в гледката под себе си.

Поредният великолепен безоблачен ден. Леката утринна мъгла се бе вдигнала и навън бе достатъчно топло за шорти и тениска въпреки ранния час. Точно под къщата лежаха безукорните ливади на голф клуба в Бел Еър, където се виждаха миниатюрни фигурки в карирани панталони, които се носеха напред-назад в количките за голф, прекалено мързеливи, за да изминат пеша стотината метра и да си приберат топките.

Тод мразеше голфа. Намираще го отегчителен до смърт. Богатите старци, които се мотаеха по ливадите всеки следобед, го караха да потръпва от ужас. Нещастните дядовци бяха доволни да прекарат пенсионните си години в удряне на топки или поглъщане на уискита в клуба, готови на всичко, за да избягнат компанията на проклетите си съпруги с опънати от хирурзите лица. Зловеща работа. Но пък му харесваше да живее над игрището за голф. Домовете в тази част на Бел Еър бяха най-престижните и търсените в Ел Ей заради близостта им до голф клуба и великолепната гледка към града и океана. Тези къщи бяха най-добрите. А Тод Кренбърн обичаше най-доброто.

Роден в Бостън преди тридесет и седем години, най-младият от тримата синове на родители от работническата класа (баща му Боб прекара петдесет години на конвейера във фабрика за пластмаси извън града, а майка му Сиобхан бе домакиня), Тод направи първия си

милион в недвижимите имоти преди двадесет и петия си рожден ден. Първият от семейството, завършил колеж, той напусна Нюйоркския университет на деветнадесет години за изненада на родителите си и започна бизнес с местен строителен предприемач. Купуваха малки помещения в универсалните магазини в Ню Джърси и ги даваха под наем с огромна печалба. Скоро Тод се прехвърли на ваканционни апартаменти. Винаги се фокусираше върху количеството и в поевтиния край на пазара.

След няколко години бе натрупал достатъчно, за да изрита партньора си. С невероятния си инстинкт за бизнес и безмилостната си самодисциплина — никога не се хвърляше, без да мисли, върху мечтан имот, а се придържаше към онова, което познаваше, спазваше бюджета си, взимаше скромни заеми и съкращаваше загубите до минимум — скоро състоянието му възлизаше на десетки милиони.

Първото, което направи, когато забогатя, бе да се обърне към семейството си. Предложи да купи на родителите си нова къща и вечно изкушаваше братята си с нови коли и скъпи почивки, като Дядо Коледа. Но макар и радостни заради успеха му, дълбоко вроденото чувство на гордост на хора от работническата класа ги накара да отхвърлят щедрите предложения.

Тод не можеше да ги разбере. Не бяха ли парите му достатъчно добри за тях? Мразеха ли го задето бе образован? Изтълкува гордостта им като завист и тъп инат и се затвори в черупката си наранен. След няколко години контактите му с братята му се свеждаха до картички за рождените дни и Коледа. А скоро след това престанаха напълно.

Отчуждаването от семейството му имаше ужасен ефект върху Тод. Лиши го напълно от доверие в най-близките му и го накара да намрази страстно класовите предразсъдъци.

Но горчивината не навреди на кариерата му, а го подтикна към нови висоти. Тод разшири бизнеса си до Флорида и Калифорния, където увеличи състоянието си четирикратно, благодарение на умните инвестиции в индианците, които му позволиха да заобиколи щатското планиране и строителни регулации, да не споменаваме и за данъците.

— Бебчо? Навън ли си? Къде отиде?

Катрин, тъмнокосата мръсница от Долината, която бе свалил на купона у Луис Фрамптън снощи, излезе на терасата. Беше облечена в

една от любимите му индигово сини ризи от „Интерно Ото“, а масивните ѝ силиконови гърди опъваха плата почти до скъсване.

Настроението на Тод се развали. Защо тези момичета не постъпваха почтено и не си тръгваха на сутринта? Дрезгавият ѝ глас на страстна пушачка го бе възбудил невероятно миналата вечер след пет мартинита и малко страхотен кокаин. Но сега му действаше като драскане с нокът по черна дъска.

— Здравсти — каза той студено. — Имам много работа тази сутрин, сладурче, затова реших да започна рано — и си погледна часовника. Мамка му! Вече минаваше девет. — Мога ли да ти предложа нещо?

Предложението бе изречено с нетърпение и нелюбезност, но момичето явно не ги забеляза. Не бе от най-умните, затова прие идеята въодушевено. Приблужи се и се залепи за него, а ръката ѝ с кошмарно дълги ѝ червени нокти се пъкна под шортите му.

— Разбира се, че можеш да ми предложиш нещо — прошепна тя, като го изгледа с нещо, което погрешно смяташе за сексапилен поглед, и започна да масажира члена му.

Предишната вечер се бе втвърдил като желязо при допира ѝ, но сега бе отпуснат и безжизнен. Тод сбърчи нос отвратено — момичето още миришеше на секс и пот и горещата ѝ миризма го зашемети. Той дръпна ръката и ѝ се усмихна делово.

— Мислех си по-скоро за такси — поясни той.

Тод обичаше секса, но не обичаше жените. Тъй като бе богат и неженен мъж в Ел Ей, можеше да си избира сред най-красивите момичета в Америка — това бе една от причините да се засели в този красив, но плиткоумен град — ала рядко спеше с едно и също момиче повече от веднъж.

Жените се тълпяха около него не само заради мангизите му. Беше привлекателен мъж, с яка боксърска фигура и гъста кестенява коса. Чертите му бяха изсечени: солидна квадратна челюст, голям счупен нос, който странно му отиваше, и широка уста с тънки, леко извити устни. Някои дори твърдяха, че им напомня за Джак Никълсън, прилика, с която Тод тайно се гордееше.

Също като Никълсън, и той бе женкар. Но за разлика от Джак не беше от мъжете, които обожават жените. Страхотното му либидо се дължеше на нещо съвсем друго — гняв, дори горчивина, които

оставяха лош вкус в устата му и след най-приятните еротични преживявания. Изпитваше същото и сега с Катрин. Искаше му се момичето да се изпари и да го остави на мира.

Това за съжаление не стана. Обидена, задето бе отхвърлена, Катрин се нацупи и захленчи като разглезено дете. Тод едва се въздържа да не я зашлеви. Най-после тя му позволи да ѝ повика такси, но едва след безброй уверения от негова страна, че ще ѝ се обади, когато приключи с работата си, и по-късно ще се видят отново. Дали наистина момичетата вярваха на тези дивотии, зачуди се Тод. Накрая, когато я отпрати и седна пред компютъра да провери имейла си, осъзна, че Катрин си бе тръгнала, издокарана в скъпата му италианска риза.

По дяволите! Защо тъпите курви вечно налитаха на най-хубавите неща? Трябваше да накара Луиджи да сложи ключалка на гардероба му, преди да доведе поредната у дома.

Тод прегледа съобщенията си набързо — пощата му винаги бе пълна — и се съсредоточи върху писмото на адвоката си от Санта Барбара.

— Мамка му — изруга той на глас, когато го прочете.

Някои от местните жители бяха подали петиция, с която протестираха срещу покупката на земя близо до Бюелтън, осъществена с помощта на малка група индианци. След като си осигуреше петдесет и един процента от имота, възнамеряваше да застрои огромен квартал с евтини жилища без намеса от страна на щатското правителство. Местните правилно подозираха, че Тод се канеше да съсипе великолепната им долина.

Самодоволни мухльовци от средната класа. Тод губеше търпение с тези хора с проклетите им комитети, завист и манталитет на жители на малко градче. Ако толкова много искаха да запазят земята си, трябваше да се сетят да я купят. Той не вършеше нищо незаконно, така че можеха да си натъпчат тъпата петиция в задниците.

Зачете по-надолу и се спря на последния параграф, като забрави за Бюелтън за момент.

„Може да си чул, че Ханк Камерън най-после ритна камбаната преди два месеца. Ранчо Хайуд в момента

принадлежи на сина му Боби.“

Интересно. Преди шест-седем години Тод се пазари безуспешно с Ханк, за да купи част от ранчото му. Ханк отказа категорично. Години по-късно Тод се среща със сина му във Флорида. Момчето очевидно го биваше с конете, но Тод помнеше най-вече арогантността му. Боби не му обърна никакво внимание, когато се запознаха на един купон. По-късно подсили обидата, като си тръгна с червенокосата красавица, на която Тод бе хвърлил око. И сега можеше да твърди, че със сигурност не е почитател на Боби.

Но ранчото на Камерън, пълно с повече нефт от Тексас, бе нещо съвсем различно. Тод би дал всичко, за да сложи ръка на част от Хайуд и нефтените му запаси.

„Преди да попиташ, трябва да ти кажа, че синът не иска да продава. Но чух от различни източници, че финансовото му положение е трагично. Говори се, че възнамерявал да обучава каубойски състезателни коне, но очевидно не може да събере пари, за да започне. Както и да е, ти ме помоли да си държа очите отворени, затова реших, че ще искаш да узнаеш новината.“

Да, новият адвокат беше добър. Умен. Тод се облегна на стола, затвори очи и се опита да си представи земята на Камерън. Не се интересуваше от природата, но Хайуд бе толкова красиво място, че се бе запечатало в паметта му. За съжаление идилията беше нарушена от мисълта, че всичкият нефт просто се хабеше там. Как бе възможно каубоите да са такива тъпащи? Когато затвореше очи, Тод можеше да долови миризмата на изгорени пари. А от нея стомахът му се свиваше.

Той взе меката лилава топчица за потискане на стреса — стар подарък от майка му — и я стисна ядосано. Трябваше да има някакъв начин да установи контакт там.

От начина, по който Боби го пренебрегна във Флорида, можеше да съди, че момчето сигурно не знаеше кой е. А това му осигуряваше предимство. Също така важен бе и фактът, че каубоят се нуждаеше от

пари, за да започне бизнеса си с коне. А Тод имаше много пари. Номерът бе да се сближи с Боби внимателно, за да не го уплаши. Защото, ако хлапето усетеше, че Тод се стреми към нефта, щеше да побегне бързо като баща си.

Тод се замисли съсредоточено и се опита да си припомни името на управителя на ранчото. Уили? Уес? Нещо такова. Истински стар каубой като шефа си, застинал в сантиментите на работническата класа. И двамата не притежаваха усет за бизнес, но пък бяха лишени и от алчност. А това ги правеше несигурни клиенти.

Хм. Трябваше да помисли по-сериозно.

Той вдигна телефона и се залови да проведе деловите си разговори с Източното крайбрежие. Фактът, че бе неделя, както и великолепният калифорнийски ден, който едва започваше, не означаваха нищо за Тод.

Целият му живот бе в работата му. И така му харесваше.

10.

В седмиците след избухването на грипа атмосферата в Нювелс бе изключително напрегната.

Смъртта на прочут жребец като Лесна победа бе страхотна новина в Нюмаркет. Страшни истории за фатален супервирус от конски грип се разпространиха по-бързо от самото заболяване. Сесил бе принуден да се мъчи да намали щетите. Прекарваше дните си в обиколки из страната заедно с ветеринарския си екип, като се опитваше да увери клиентите си, че конюшните му са безопасни. Дългите часове и силният стрес бяха ужасни. В редките случаи, когато се прибираще у дома, той бе необичайно раздразнителен и груб с всички — от Линда до конярите.

Около три седмици след смъртта на Лесна победа той влезе в кухнята с по-изтормозен вид от обикновено.

— Виждали ли си Джаспър? — попита той жена си, после изруга под нос, когато видя, че захарницата е празна, и шумно започна да отваря и затваря шкафовете в търсене на нов пакет. — Трябваше да упражнява Дани и Калигула тази сутрин, но мързеливото копеле отново е изчезнало.

— Мисля, че е в Митлингсфърд — спокойно отговори Линда, като извади захарта от шкафа и напълни захарницата. — Джулия Дилейни имаше нужда от помощ, за да се подготви за празненството, и Джаспър предложи своята. Не трябва да си толкова суров с него.

— Не трябва да съм суров с него? — изсумтя Сесил, после отпи от кафето и изгори езика си. — Мъча се да задържа главите ни над водата, Линда. А синът ни по-скоро би сгъвал салфетки за проклетата си приятелка, вместо да ми помогне.

Тази вечер бе ежегодното празненство на семейство Дилейни по случай края на лятото, най-очакваното светско събитие в Нюмаркет. Линда беше безумно развълнувана. Сега, след като Джаспър и Рейчъл вече бяха двойка, тя щеше да е част от вътрешния кръг на най-желаните гости, онези, които прекарваха най-много време със сър

Майкъл и лейди Джулия, или просто Джулия, както я наричаше напоследък.

— Мога да поема Калигула, ако искаш — предложи Боби, който тъкмо бе влязъл в кухнята в мърлявите си джинси и изпотената си тениска след тренировката с жребците. — Днес следобед съм свободен.

— Наистина ли? — попита Сесил, като усети известно облекчение.

Боби се бе проявил като истински спасител откак грипът избухна. Помагаше колкото се може повече, без да се интересува, че това не влизаше в задълженията му. По-ранното им скарване заради тренировките на Мили бе напълно забравено и простено. А и Боби бе единствения, който можеше да говори с Мили след смъртта на Лесна победа. Тя се бе затворила в черупката си, прекарваше часове сама в стаята си, вторачена в празното пространство, потънала в мъка. Дори вече не хленчеше, че не ѝ позволяват да язди, което бе толкова нетипично, че тревожеше Сесил повече от всичко друго.

Мисълта, че след по-малко от седмица Боби щеше да се качи на самолета за Калифорния, го ужасяваше. Ако Мили не излезеше от депресията си дотогава, Сесил просто не знаеше как да ѝ помогне.

Точно в този момент Мили се появи в кухнята. Приличаше на изтормозен призрак в раирана пижама. Кимна бързо на Боби и без да каже и дума на родителите си, започна да си препича филия.

— А, ето те — каза Линда делово.

За разлика от мъжа си тя не се трогваше от театралното цупене на Мили и смяташе, че мъката ѝ по мъртвия кон е абсурдна.

— Надявам се, не си забравила за празненството у семейство Дилейни довечера?

Мили изстена и завъртя очи.

— Довърши си закуската бързо — подкани Линда, без да ѝ обърне внимание. — Ще те взема в града с мен. Косата ти се нуждае от подстригване и... Господи, скъпа, краката ти! Приличаш на хобит. Ще проверя дали ще те вземат и за педикюр.

— Не си прави труда. Няма да дойда — отвърна Мили, като си взе чиния.

— Разбира се, че ще дойдеш — твърдо заяви Линда. — Вече потвърдих, че всички ще присъстваме. Ще бъде изключително грубо

да откажеш.

— Ами значи ще бъда изключително груба — заключи Мили, като грабна филията и се настани до Сесил. — Пък и аз никога не съм потвърждавала нищо. Ти прие, защото все още се опитваш да ме сватосаш с Джони Аштън, сякаш съм тъпа гейша.

— Не бъди груба с майка си — автоматично я укори Сесил.

— Въпросът не подлежи на обсъждане — категорично заяви Линда. — Идваш с мен, дори да се наложи да те влача. И ще си направиш косата.

Мили блъсна стола си назад и скочи на крака, приковала свиреп поглед в майка си.

— Мразя те! — изхлипа тя. — Не искам да ходя на шибаното празненство. Лесна победа е мъртъв. Не разбираш ли? Мъртъв! Обичах го. Това не означава ли нищо за теб?

— Всички го обичахме — отговори Линда с леден глас.

— Ти? — Мили поклати глава с недоверие. — Никога не си го обичала. Не можеше да го познаеш, ако го видеше сред други коне. Знаеш го!

— Мили, достатъчно — намеси се Сесил.

Но дъщеря му изскочи ядосано от кухнята, като затръшна вратата след себе си.

— Може би трябва да поговоря с нея — каза той, като бутна кафето си настрани с разтревожен вид.

— Не смей — спря го Линда.

Беше ѝ писнало от въртенето около Мили и вечните ѝ изблици на ярост.

— Това просто е лошо поведение. Не знам как можеш да си толкова суров към горкия Джаспър, а да насърчаваш Мили се държи като разглезено дете.

Боби усети началото на съпругеска разпрания и се измъкна от кухнята. После тихо се качи горе.

— Чук-чук — каза той тихо, като откряна вратата на стаята на Мили.

Тя лежеше по корем на леглото си и цялото ѝ тяло се тресеше от ридания.

— Изчезвай! — извика приглушено изпод възглавницата.

Радваше се, че Боби бе дошъл при нея, но колкото и да ѝ се искаше да се хвърли в прегръдките му, нямаше желание да я види със зачервено и мокро лице. Тази сутрин дори не бе имала време да си измие зъбите, така че сигурно миришеше кошмарно.

— Хайде, ела — каза той, като приседна на крайчеца на леглото ѝ.

Лъхна я миризма на пот и конски косми, от която на Мили ѝ се зави свят.

— Говори с мен — добави Боби. — Знаеш, че няма да си тръгна, докато не го направиш.

Тя неохотно се претърколи на леглото. Очите ѝ бяха зачервени и насълзени, гъстата ѝ грива стърчеше във всички посоки. Бледите ѝ устни трепереха. Не можеше да се определи дали от гняв или мъка. Боби знаеше само, че никога не бе изглеждала толкова красива.

Тя е хлапе, повтори си той твърдо. Трябваше да се върне в Хайуд и да забрави за нея и увлечението си.

— Не ми пука какво казва мама — подсмръкна Мили. — Няма да отида. По-скоро бих яла змии.

— Аха — усмихна се той. — Лоша работа. Пък аз разчитах, че ще ми помогнеш да преживея вечерта. Длъжен съм да отида. Бащата на Рейчъл ми плаща.

Мили седна и си избърса носа в ръкава на пижамата.

— Нямаш нужда от мен — рече тя, като не успя да прикрие горчивината в гласа си. — Там ще е пълно с момичета, които с радост биха се погрижили за теб. Сигурна съм, че и Дебра ще е там — добави многозначително.

— Може би — кимна Боби. — Но не мога да говоря с нея така, както си говоря с теб.

Мили се изчерви от удоволствие. Това бе най-милото нещо, което някога ѝ бе казал. След прегръдката им в обора на Лесна победа Боби се отдръпна от нея по странен начин. Веселото им приятелство сякаш се изпари, заменено от неудобство, което тя не знаеше как да превъзмогне.

Имаше моменти като онзи в обора, когато бе почти готова да повярва, че Боби изпитва нещо към нея. Но после той отново ставаше възрастен и отдалечен и се връщаше към Дебра и останалите изискани,

сексапилни момичета. Очевидно те му даваха нещо, което тя не можеше да му предложи. Господи, как ги мразеше всичките!

Хубаво бе, че тя е единствената, с която Боби можеше да си говори. Но би предпочела да е онази, от която да не може да свали ръцете си.

Боби стана, отиде до прозореца и се загледа навън. Беше мрачна и облачна сутрин и вятърът разпиляваше окапалите листа из двора.

— В четвъртък си тръгвам — съобщи той. — Връщам се в Щатите.

— Този четвъртък? — извика Мили ужасено. — Но това е само след шест дни! Мислех, че ще останеш шест седмици.

— Минаха шест седмици — отвърна той, като сви рамене с престорено спокойствие. — Всъщност, дори станаха седем. А трябва да ръководя ранчото. Хората у дома сигурно са забравили как изглеждам.

— Не, не са — възрази Мили.

Прехапа долната си устна, за да спре сълзите си, но Боби разбра, че е разстроена заради заминаването му. Може би пък това бе една от причините, поради които изпитваше такова силно привличане към нея? Другите момичета го искаха, но никое от тях не държеше на него като Мили.

— Можеш да ми дойдеш на гости — предложи, като я хвана за ръка и я погали нежно. — След като си купя коне.

— Да бе — изсумтя Мили, но преплете пръсти с неговите и си пожела той да остане завинаги при нея. — Не мисля, че родителите ми ще се съгласят.

— Човек никога не знае — отвърна Боби, макар да бе съгласен с нея.

Сесил и Линда със сигурност биха предпочели Мили напълно да забрави за него. И това може би не беше толкова лошо. Тя щеше да си намери свястно английско момче на нейната възраст. И да осъществи мечтите на майка си.

— Ако наистина искаш да дойда довечера, ще го направя — каза внезапно Мили. — Но го правя само заради теб, а не заради проклетата ми майка.

— Разбирам — кимна той и най-после обърна гръб на прозореца. — Кой знае? — добави весело. — Може пък да се позабавляваме.

Стана седем и петнадесет преди всички най-после да се настанят в колата.

Джаспър обикновено бе примадоната на семейството, но тази вечер бе отишъл при Рейчъл по-рано и за първи път Мили задържа останалите, като настоя да си смени тоалета в последната минута.

Възнамеряваше да облече елегантна червена рокля, която отиваше на новата ѝ изискана прическа с вдигната нагоре коса. Но внезапно се паникьоса, че прилича прекалено много на Ивана Тръмп, затова реши да се преоблече в масленозелена прилепнала рокля от „Фон Фюстенберг“.

Беше доволна от резултата. За първи път Боби щеше да я види в сексапилен вид. А това бе почти достатъчно да я зарадва, че бе решила да отиде на тъпия купон на Рейчъл.

Тя заподскача към колата, изпълнена с надежда и нетърпение, и се завъртя пред Боби като балерина.

— Та-та! — засмя се. — Какво мислиш?

Боби се намръщи.

— Изглеждаш... различна.

Мили се натъжи. Това определено не бе реакцията, на която се надяваше.

— Не ти ли харесва?

— Хайде, побързайте — извика Сесил нетърпеливо, преди младежът да успее да отговори. — Влизайте в колата. Бездруго сме закъснели.

Мили се настани отчаяно на задната седалка до Боби и се почувства абсолютно съсипана. Е, явно не можеше да го впечатли. Почувства се привлекателна колкото гъбичките по краката.

Седнал неудобно, Боби упорито отказваше да погледне към нея. Зелената рокля, която прилепваше по извивките ѝ съблазнително, го изнервяше. Не, не го изнервяше. Направо я мразеше. Как можеше да не гледа на Мили като на сексуален обект и да зачита невинността ѝ, когато се бе издокарала като шибаната Одри Хепбърн? Ами целият този грим, покрил луничките ѝ? Искаше му се да протегне ръка и да го избърше. Но вместо това седя безмълвно, вторачен през прозореца по целия път до дома на Дилейни.

— Уха — подсвирна той, когато Сесил вкара колата през покритите с мъх каменни колони на портата.

За момент забрави за Мили, докато се носеха по частния път, който водеше към великолепия палат на семейство Дилейни. Къщата бе от червени тухли, покрити с бръшлян и изглеждаше невероятно.

— Красиво, нали? — попита Сесил.

— Не е лъжа.

Боби бе чувал за имението от различни хора, но за първи път го виждаше лично. Лейди Дилейни бе отказала категорично да допуска гости в дома си преди строителите да завършат работата си и всички срещи на сър Майкъл се провеждаха в Ньюелс. Но хората бяха прави — къщата беше зашеметяваща. Величественият стил „Кралица Ана“ я отличаваше от останалите къщи в Митлингсфърд със сламени покриви — притежаваше елегантна симетрична фасада и безукорно подстриган жив плет по края на изумруденозелените поляни, които приличаха на кадифе. Тази вечер, осветена от стотици свещи, подредени встрани от пътя или окачени по ниските клони на дърветата, изглеждаше още по-великолепна от обикновено.

— Хайде да намерим бара — предложи Сесил.

Също като дъщеря си, той нямаше желание да присъства на празненството — фермата му бе в криза и никак не му допаднаше да се прави на изискан светски мъж, но вече бездруго бяха тук и перспективата за силно питие пооправи настроението му.

Мили обаче се чувстваше по-потисната от когато и да било преди. Боби все още не й обръщаше внимание, сякаш го бе обидила по някакъв начин, макар че не можеше да си обясни какво бе направила. Защо я бе помолил да дойде тази вечер, ако само щеше да се цупи?

Тя го загледа как крачи към къщата, без да погледне към нея, и се подготви за дълга и противна вечер. Преди няколко часа бе въодушевена от вида си и изпълнена със самоувереност. А сега се чувстваше като Пепеляшка след полунощ — мизерна, унила и не на мястото си.

— Мили. Как си? — нахвърли се Рейчъл върху нея в мига, когато влязоха вътре.

Проклетата кучка се правеше на адски мила и любезна, несъмнено в чест на Линда. Дори Мили трябваше да признае, че неприятелката й изглеждаше страхотно в черна рокля без гръб и с

огромно деколте. Русата ѝ коса падаше по голите ѝ рамене на гъсти вълни. Застанала до нея, Мили знаеше, че сигурно изглежда смотана в сравнение с Рейчъл, и последните остатъци от доброто ѝ настроение се изпариха.

— Чудесно, благодаря — отвърна тя с леден глас.

— За по-младите гости има безалкохолни напитки в библиотеката — обърна се Рейчъл към Линда. — Предполагам, че не искаш Мили да пие алкохол, нали? Освен това има видеоигри и разни такива неща, ако се почувства отегчена.

— Не съм дете — вметна Мили рязко, като прекалено късно осъзна, че киселата ѝ забележка я правеше да изглежда точно като нацупено хлапе.

Боби се обърна към нея и я погледна за първи път откак бяха седнали в колата. Но по лицето му се четеше такава силна болка, че ѝ се прииска да не го бе направил. Какво му ставаше тази вечер?

— Рейчъл само се опитва да ти помогне, скъпа — стълча я Линда. — Скъпи! — засия тя, когато Джаспър се приближи към тях. — Изглеждаш великолепно!

— Здравсти, мамо — целуна я той по бузите. — Татко.

Вторачен враждебно в Боби, Джаспър обви собственически ръка около покритата с пайети талия на Рейчъл. Макар тя да бе заявила, че не се интересува от американеца, Джаспър отдавна бе научил, че когато ставаше дума за потенциални сексуални съперници, бе разумно да държиш приятелите си близо, а враговете си — още по-близо.

— Къде, по дяволите, изчезна днес следобед? — попита Сесил, чието лошо настроение се завърна в мига, когато видя сина си. — Имахме нужда от теб в Нюуелс. Накрая се наложи Боби да изведе конете. И отново да свърши твоята работа.

— Бях зает — отвърна Джаспър, като огледа идеално маникюрираните си нокти с упражнено отегчение, което влуди баща му. — Но, благодаря ти, Боби. Готов да се притече на помощ както винаги. Истински герой си, а?

Боби усети как юмруците му се свиха неволно. Тоалетът на Мили вече бе развалил настроението му, а заядливите думи на Джаспър бяха глазурата на тортата. Би дал всичко, за да може да халоса гнусната мутра на лекето.

— Правя каквото мога — отвърна през зъби.

— Не трябваше ли да работиш с моите коне днес? — заяде се и Рейчъл, която не бе забравила как Боби я бе отхвърлил и търсеше възможност да му го върне тъпкано. — Татко ти плаща за това, нали?

— Конете са на баща ти, Рейчъл, а не твои — грубо отвърна Боби. — А и вече съм си свършил работата с тях. Но оценявам загрижеността ти.

Мили се ухили широко. Боби може и да се бе проявил като кретен към нея, но поне майсторски слагаше Рейчъл на мястото ѝ. Така ѝ се падаше, тъпа крава.

— Това звучи абсурдно! — ядоса се Рейчъл, която вече имаше вид на човек, в чието око току-що са пръснали лимон. — Конете винаги могат да се подобрят. Виктор тренира жребчетата от година и все още го прави.

Боби сви рамене.

— Аз съм по-добър от Виктор — отвърна спокойно, после се запъти към бара.

— Арогантно копеле! — изсъска Джаспър.

— Може и да е арогантен, но поне винаги е на разположение, когато имаш нужда от него — рязко каза Сесил.

Но не и когато аз имам нужда от него, помисли си Мили, като видя как Боби изчезна в тълпата.

След няколко дни той щеше да напусне живота ѝ завинаги. А тази вечер трябваше да е специална за тях. Как нещата се бяха объркали толкова много?

Боби влезе във всекидневната и се замая от тълпата гости и тежката миризма на цигарен дим. Стаята приличаше на извадена от историческа книга. Лъскав паркет и висок таван, двойни врати, които се отваряха към верандата. Той грабна чаша уиски от бара и излезе навън. Вдъхна свежия вечерен въздух, наситен с аромат на орлови нокти, и се опита да се отпусне.

Рейчъл Дилейни беше кучка. По-зла от гърмяща змия и кошмарно разглезена. Тя и Джаспър определено си бяха лика-прилика.

Тръгна към потока, който се виеше в долната част на градината, и се опита да не мисли за тях и за Мили. Две кикотещи се блондинки минаха покрай него, изгледаха го многозначително и той им се

усмихна, но не спря. За момент се зачуди дали бе спал с едната от тях преди няколко седмици, но после видя, че е друго момиче. Е, бездруго не можеше да се сети за името на онази, с която бе спал.

Припомни си бурните забавления през първите няколко седмици в Англия, когато чукаше която му падне с безгрижието на колежанин във ваканция. Но това бе преди да се влюби в Мили и положението да се усложни.

Боби се огледа наоколо и разпозна няколко красиви лица от онези първи седмици, както и група жокеи и треньори, с които се бе запознал покрай Сесил. Празненството у семейство Дилейни бе събитие в жокейските кръгове в Англия и всички от състезателния свят се появяваха да се порадват на легендарното гостоприемство на сър Майкъл.

Старите идоли на Мили — Франки Детори и Роби Пембъртън, също бяха тук. Последният бе пристигнал със зашеметяваща червенокоса красавица, която се извисяваше над него като троянската Елена на кокили. Боби позна прочутия американски жокей Джаки Фостър и купчина британски звезди. Както обикновено, те бяха най-шумните гости, забавляваха се с гигантски водни пистолети, напълнени с бира.

След седем седмици в Англия едва започваше да схваща сложното социално разделение в британските ездачески кръгове. Очевидно тълпата от надбягванията смяташе прескачането на препятствия за аматьорска работа. От своя страна пък жокеите от прескачанията гледаха отвисоко на онези от надбягванията, намираха ги за парвенюта и рядко им обръщаха внимание по светски събития. Но тази вечер и двете страни бяха сключили временно примирие.

— Господин Камерън! — извика Майкъл Дилейни, като се приближи към Боби с широка усмивка и протегнати ръце. — Радвам се, че успяхте да дойдете.

Сър Майкъл държеше чаша пунш в ръка и ако се съдеше по зачервеното му лице, тя бе поне петата или шестата. Издутият му корем изпъваше копринения му пояс до скъсване.

— Не бих пропуснал празненството за нищо на света — отвърна Боби. — Градините ви са великолепни, между другото.

— Благодаря — усмихна се сър Майкъл доволно. — И ние ги харесваме. Макар че, доколкото знам, в Калифорния ви очаква доста

красиво място.

— Да — кимна Боби, като се усмихна щастливо за първи път тази вечер. — Така е.

Беше го срам да си признае, че напоследък Мили бе изместила Хайуд в мислите му. Но сега, когато вече настъпваше време да се прибере у дома, бе започнал да се връща в действителността. Обажданията на Уайът ставаха все по-чести и тревожни. Ако Боби искаше да започне бизнеса с каубойски коне, а той копнееше за това, щеше да му се наложи да стигне до някакво споразумение с банката, и то светкавично бързо.

— Сигурно ви липсва.

— Така е, липсва ми — потвърди Боби искрено. — Но и тук има неща, които ще ми липсват, когато си замина — добави, като огледа градината, търсейки Мили, но нея я нямаше.

— Е, наистина съжалявам, че се налага да си заминете — призна сър Майкъл. — Свършихте невероятна работа с конете ми. Невероятна. Анди! — извика той, като махна на възрастен мъж, който говореше с две не по-млади от него жени на няколко метра от тях. — Ела да се запознаеш с моя приятел Боби Камерън. Той е американският треньор, за когото ти разказвах.

Докато Боби разсейваше лошото си настроение в единия край на градината, Мили седеше сама под плачеща върба в другия и се напиваше все повече.

— Хей! Хейй! — извика тя на минаващия покрай нея келнер. — Искам една от тези. Мооля.

Той ѝ поднесе сребърна табла, отрупана с миниатюрни наденички, увити в бекон, и загледа неодобрително как Мили изсипа всичките в чинията си. След като келнерът се отдалечи, тя отпи щедра глътка шампанско от бутилката, която бе задигнала по-рано, и натъпка шепа мазна храна в устата си. Депресията ѝ бе отворила апетит. Или пък алкохолът бе виновен?

Мили изрита настрани обувките с високи токчета — проклетите неща ѝ бяха направили мехури, а очевидно и Боби не ги намираще за секси, и разпусна косата си. Фризьорът бе изпънал косата ѝ толкова силно, че скалпът я болеше. След седмата наденичка Мили се почувства не много добре и реши, че кратка разходка може да прочисти главата ѝ. Видя Боби, който говореше с няколко души край

потока, и тръгна в другата посока, като се олюляваше безцелно към рододендроновите храсти.

Бяха достатъчно отдалечени от къщата и светлината не достигаше до тях. Всъщност бе толкова тъмно, че Мили едва успяваше да запази равновесие по неравната почва. Внезапно чу някакъв шум откъм храстите, нещо между стон и охкане. Май някой си имаше сериозни проблеми.

— Хейй! — извика Мили колебливо. — Има ли някой там?

Никакъв отговор.

— Добре ли сте?

Тишина. После звукът се чу отново. С кураж, който се дължеше най-вече на шампанското, Мили си проправи път сред храстите. Роклята ѝ се закачаше ужасно по клонките и вероятно щеше да е съсипана, но ако някой лежеше там наранен, а тя не направеше нищо, никога нямаше да си прости.

— Хейй!

— Господи! Мили!

Виж ти, Джаспър. Не ранен, а прав, макар и с присвити колена. Панталонът му беше усукан около глезените. Брат ѝ се кефеше на ентузиазирания минет, който му правеше Луси Маккалъм, една от тъй наречените най-близки приятелки на Рейчъл. Очевидно Луси бе толкова съсредоточена в изпълнението си, че не чу приближаването на Мили и тъмнокосата ѝ глава продължи да се клати напред-назад като махало на часовник.

Мили изпищя, завъртя се и побягна отчаяно, като на няколко пъти се спъна и падна на земята. Никога в живота си не бе виждала нещо по-гнусно. Мисълта, че Джаспър вече изневеряваше на Рейчъл, би могла да я развесели при други обстоятелства, но да го види гол и как го прави... стомахът ѝ се преобърна от отвращение и тя съжали задето бе погълнала огромното количество наденички.

Прекося бързо ливадата и хукна към верандата, откъдето нахлу във всекидневната, без да мисли. Внезапно, въпреки паниката и алкохолния унес, тя видя, че всички в стаята са се вторачили в нея.

Колко иронично, Рейчъл последна забеляза неочакваната поява на босата Мили. Откак Джаспър бе изчезнал някъде, тя се забавляваше чудесно в компанията на загорял и с блестящи бели зъби спортен агент на име Дезмънд Лийч.

— Няма съмнение, че можеш да правиш много повече мангизи, отколкото в момента — уверяваше я Дезмънд. — Става дума за основната цел, нали?

Той не бе първият, който я съветваше да се възползва от интереса на пресата към младата и сексапилна ездачка. Макар да се преструваше на раздразнена от наглите репортери, Рейчъл тайно се наслаждаваше на вниманието им и често си фантазираше, че ще стане любимото момиче в жокейските кръгове.

— Ще изглеждаш чудесно в „Джи Кю“ — продължи Дезмънд, като се приближи към нея. — Представям си красиви сексапилни снимки, на които стоиш в конюшната само по бельо. Направени с вкус, разбира се.

Рейчъл тъкмо започваше да възприема съблазнителната идея, когато в стаята нахлу проклетата Мили с вид на току-що изнасилена. Косата ѝ стърчеше във всички посоки, ръцете, краката и лицето ѝ бяха омазани с кал, а роклята ѝ — съдрана.

— Какво, за Бога, ти се случи? — извика Рейчъл, като се отдръпна от Дезмънд.

— Какво? — попита Мили объркана.

В бързината да се отдалечи от Джаспър тя не бе помислила как изглежда, но сега погледна съдраната си рокля и внезапно осъзна защо всички я зяпаха изумено.

— А, това ли? Нищо. Паднах. И се търколих.

Боже, не беше лесно да се оформи смислено изречение след цяла бутилка „Дом Периньон“.

— Господи! Добре ли си?

В следващия момент Боби бе до нея, обвил ръка около раменете ѝ. Тревогата в очите му контрастиреше рязко на враждебността на Рейчъл. Мили се зарадва за миг — Боби изглежда бе забравил за мрачното си настроение, но скоро радостта ѝ се замени с ужас, когато осъзна как изглеждаше, особено застанала до елегантната Рейчъл.

— Какво стана, Мили? — повтори той с изпълнен с нежност глас, който едва не я накара да заплаче. — Някой нарани ли те?

— Не — поклати глава тя. — Нищо такова. Ще ти разкажа по-късно.

— Да бе, не мисля така — възрази той, като я прегърна и изведе навън. Ако някой я беше докоснал... ако някой бе я докоснал дори с

пръст... — Разкажи ми веднага.

— Слушай, нищо страшно не е станало — рязко отвърна тя.

Вероятно раздразнението ѝ се дължеше на шампанското, но вече наистина ѝ бе писнало Боби да се държи странно с нея: нежен и обичлив сутринта, мрачен и отчужден цяла вечер, а сега отново в ролята на благороден рицар.

— Бях долу в храстите...

— Какво? — намръщи се Боби. — Защо? С кого?

— С никого — отговори Мили. — Сама. Или поне си мислех, че съм сама.

Преди да успее да продължи, Джаспър изфуча по хълма към тях. Беше страхотно зачервен. Боби си помисли, че е от умора, но Мили знаеше причината — пълна паника. Джаспър не обърна внимание на Боби и се втурна към сестра си.

— Нали не си казала нищо? — попита той задъхано.

Мили не отговори и той добави:

— Ако си споменала и дума по въпроса, животът ти ще се превърне в пълен ад. Обещавам ти.

— Я си го начукай — отвърна Мили рязко. — Какво мислиш, че ще направя? Ще вляза вътре и ще заявя пред целия свят, че съм те хванала да си играеш на „Скрий кренвирша“ с една от най-добрите приятелки на Рейчъл? Сякаш ми пука.

— Съжалявам — ухили се Боби, загрял какво бе станало. — Скрий кренвирша? Мисля, че тая игра не я знам.

— Глупости — процеди Джаспър горчиво. — Ти си шибан олимпийски шампион по нея, така че не се прави на ударен, Камерън. И ти ще си държиш устата затворена, ако не искаш да ти се случи нещо лошо.

— Така ли? — настръхна Боби от наглата заплаха. — И ако не те послушам?

— Аз... аз... ще видиш — избъбри Джаспър стреснато. — Ще те накарам да съжаляваш, това е.

— Честно казано, съмнявам се, че на Рейчъл ще ѝ пука — обади се Мили, която с удоволствие видя как брат ѝ отстъпва страхливо. — Тя се чувстваше адски уютно с онзи хубав спортен агент на канапето. Мисля, че напълно те е забравила.

— Глупости — изсумтя Джаспър, но на лицето му се изписа тревога и той забърза към къщата.

— Наистина ли ги хвана на местопрестъплението? — засмя се Боби.

Мили кимна.

— Оная курва Маккалъм му правеше минет в храстите. Най-гнусното нещо, което съм виждала в живота си.

Беше чудесно отново да си говорят по този начин.

— Нищо чудно, че изглеждаше сякаш бе преживяла война — отбеляза Боби.

— О, Господи — засрами се Мили, като вдигна ръце и започна да търка размазаната по лицето ѝ кал. — Сигурно видът ми е кошмарен.

— Не — възрази Боби, като дръпна ръката ѝ от лицето. — Недей. Изглеждаш много по-добре. Естествена. Не те харесах преди, защото не беше истинската ти.

Мили не смееше да помръдне и се наслаждаваше на топлината на ръката на Боби. Внезапно удоволствието бе нарушено от пронизителен писък откъм терасата зад нея.

— Помощ!

Гласът на майка ѝ не можеше да бъде сбъркан, но паниката в него беше непозната и страшна.

— Някой да ми помогне! Бързо!

Мили се освободи от ръката на Боби и се втурна по стълбите към Линда, която бе коленичила над нечие тяло.

— Джулия, повикай линейка — обади се авторитетният глас на сър Майкъл.

— Мамо?

Разтреперана, Мили си проправи път през тълпата. Едва когато стигна до майка си, разпозна проснатата на терасата фигура, чиято глава се люлееше наляво-надясно в полусъзнателно състояние. Беше Сесил.

Всички се понесоха към болницата. Линда се качи в линейката заедно с вече упоения Сесил и Джаспър, който бе пребледнял от шока. Рейчъл, която никога не пропускаше вълнуваща драма, настоя да го придружи за „подкрепа“, така че докато Мили стигне до линейката, за

нея вече нямаше място. Тя неохотно се съгласи да последва семейството си в колата на баща си, шофирана от Боби.

— Хората от „Бърза помощ“ съобщиха на мама, че става дума за лек инсулт — каза тя, като нервно кършеше ръце, изтрезняла светкавично. — Но дали изобщо има лек инсулт?

— Разбира се — увери я Боби, макар да нямаше представа за какво говори. — Половината от объркването му и заваянето на думи вероятно се дължи на алкохола. Почакай и ще видиш. Ще му направят всички изследвания и ще се оправи за нула време.

Когато пристигнаха в болницата, Линда и Джаспър вече седяха в чакалнята. И двамата бяха посивели от тревога. Рейчъл седеше между тях. Гримът ѝ все още бе идеален, въпреки пресилено загрижения поглед, който бе приковала в Линда, докато стискаше ръката ѝ. При други обстоятелства Мили би я удушила, но в момента можеше да мисли само за баща си.

— Как е той? — попита тя Джаспър.

— Още не знаем — отговори брат ѝ, като за първи път в живота си забрави за грубото си държане. — Сестрата каза, че може да мине известно време преди да ни позволят да го видим.

— Тогава ще отида да купя кафе, ако някой иска — обади се Боби. — Предполагам, че предпочитате да останете сами за малко. Рейчъл, искаш ли да дойдеш с мен и да оставим хората на спокойствие?

За момент фалшивата маска в стил принцеса Даяна изчезна от лицето на Рейчъл. Тя се намръщи и присви ядно устни.

— Не, благодаря — отговори раздражено. — Смятам, че тук мога да помогна повече. Но ако отиваш за кафе, донеси и за мен. С мляко и две бучки захар. Същото и за госпожа Гроувс.

Линда ѝ се усмихна благодарно.

— Толкова е мило, че помниш, Рейчъл.

— Не отивай — извика Мили и го стисна за ръката. — Искам да останеш. Моля те.

Калта вече бе избърсана от бузите ѝ, но спиралата ѝ се бе размазала под очите и я правеше да прилича на мокър опосум. На всичкото отгоре не можеше да спре да трепери в тънката си рокля. В болничния коридор ставаше ледено течение, от което русият мъх по ръцете ѝ настръхна.

Боби не я беше виждал толкова уязвима от нощта, когато Лесна победа умря. И никога вече не искаше да я види така.

— Разбира се, че ще остана — увери я той, като едва устоя на желанието да я прегърне. — Ако го искаш. Просто нямах желание да се натрапвам — добави, като изгледа многозначително Рейчъл, която отвърна мрачно на погледа му.

Минаха два часа преди усмихната сестра да изскочи иззад рецепцията и да им съобщи, че пациентът е достатъчно добре, за да приеме посетителите си. По настояване на Мили Боби последва семейството по ярко осветения коридор, който вонеше на дезинфектант. Рейчъл не изчака да я поканят, а тръгна веднага. Влязоха в стаята на Сесил, гола грозна кутия без прозорци с легло от ковано желязо. Сесил лежеше облегал на четири огромни възглавници. Усмихна им се притеснено, когато всички нахлуха при него.

— Скъпи — изхлипа Линда, като се втурна и го прегърна. — Толкова се разтревожихме. Добре ли си?

— Добре е — обади се глас откъм вратата.

Никой не бе забелязал лекаря, който стоеше там, и всички се извърнаха към него стреснати.

— Аз съм доктор Тигс — представи се той на Линда и кимна на останалите. — Съпругът ви прекара инсулт, госпожо Гроувс, а това е сериозно нещо. Но слава Богу, скенерът и другите тестове не показаха постоянни увреждания върху мозъка и нервната му система.

— Видя ли? — прошепна Боби, като намигна на Мили.

— Знаете ли каква е причината, докторе? — попита Рейчъл.

Сега, след като най-лошото бе минало, Мили си позволи да се раздражни от начина, по който Рейчъл се натрапваше. Изобщо не трябваше да е тук и да задава въпроси. Нейният баща не бе пострадал.

— Не можем да кажем със сигурност — отговори лекарят, който очевидно я помисли за дъщерята, като погледна строго към Сесил. — Но нивото на алкохол в кръвта му беше шокиращо, а артериите му приличат на шосе в час пик. Най-вероятно ужасната му диета и пълната липса на упражнения имат нещо общо със състоянието му.

— Знаех си! — извика Линда. — Колко пъти съм ти говорила за диетата ти, Сесил? Колко?

— Преди да се отнесеш напълно — спря я Сесил, — трябва да знаеш, че според доктор Тигс и стресът може да е бил сериозен

фактор. Така че никой няма право да ми крещи или да ме храни насила с марули, защото това е адски стресиращо за мен. Нали така, докторе?

Лекарят го изгледа строго като ядосан учител, приковал очи в провинил се четвъртокласник.

— Да, крясъците трябва да се избягват — потвърди той, — но марулите ми звучат като чудесна идея.

Линда се усмихна победоносно.

— За момента обаче се нуждаете от почивка. Посещението не може да е повече от десет минути. После всички ще се приберат у дома и утре сутрин ще дойдат да ви видят отново.

— Изглеждаш изморен, татко — отбеляза Мили, като грабна пластмасов стол и избута Рейчъл, за да се настани до леглото на баща си. — Искаш ли вече да си тръгваме?

— Не — отговори Сесил. — Всъщност искам всички да останете. През последните няколко часа размишлявах върху някои неща. Не знаех какво ми има и дори не бях сигурен дали ще оживея или не.

— О, скъпи, не говори такива неща — потръпни Линда.

Рейчъл обви ръка около раменете ѝ и Мили забеляза как майка ѝ се облегна на нея доволно. Откога пък двете се бяха сблизили толкова? Сигурно след смъртта на Лесна победа, когато самата тя бе прекалено разстроена, за да забележи. Проклетото момиче би използвало всяка трагедия, за да се натрапи в семейството.

— Независимо дали ще го кажа или не, това е истината — заяви Сесил, като се размърда, за да се настани по-удобно. — Подобни неща те карат да се замислиш — добави, като се усмихна нежно на Мили. — Дължа ти извинение, скъпа.

— За какво? — изненада се тя.

— За много неща — отговори Сесил, а очите му се напълниха със сълзи. — Но последното е задето ти забраних да отидеш в Америка. Време е да заживееш собствения си живот, и ако това означава отново да яздиш, така да е. Боби ти предложи страхотна възможност и би трябвало да се възползваш от нея.

Мили го изгледа тъпо. Не можеше да осмисли шокиращите му думи, особено след всичките вълнения, които бе преживяла тази вечер. Все едно надзирателят в затвора да ти връчи ключовете за килията

заедно с паспорт и празен чек, за да започнеш нов живот. Едно просто „благодаря“ нямаше да е достатъчно.

— Скъпи — нервно се засмя Линда. — Не мисля, че сега е подходящият момент да взимаме такива сериозни решения. Нека да поговорим за това утре сутрин, когато дойдеш на себе си.

— Права е — обади се Джаспър, подкрепен от ентузиазираното кимане на Рейчъл.

Идеята Мили да язди отново в надбягвания, дори и в далечната Америка, изпълни и двамата с ужас.

— Не си го обмислил добре, татко — добави той.

— Затвори си устата — твърдо каза Сесил. — Говоря със сестра ти. Мили?

— Не знам какво да кажа — призна тя, като се молеше наум решението на баща ѝ да не е продиктувано само от лекарствата.

— Все още ли искаш да отидеш? — попита Сесил.

— Разбира се! Разбира се, че искам — извика тя. — Ако наистина говориш сериозно. И ако предложението на Боби все още е в сила.

Боби, който се мотаеше в другия край на стаята и се опитваше да не пречи, се почувства неудобно от всички погледи, насочени към него. Очите на Линда, Джаспър и Рейчъл бяха присвити подозрително. Сесил се бе ококорил очаквателно, а погледът на Мили беше изпълнен с надежда.

Дори и да искаше да си промени решението, вече не можеше да го направи.

— Разбира се — потвърди усмихнато. — Разбира се.

— Ще те помоля само да се грижиш добре за нея — каза Сесил.

— Ще се грижа за нея отлично, господине — обеща Боби. — Имате думата ми.

Е, това беше. Мили идваше в Хайуд и в живота му, независимо дали това му харесваше или не. Зарадва се, задето нямаше да му се наложи да се раздели с нея, но знаеше, че присъствието ѝ щеше да е повече изкусително мъчение, отколкото радост.

Романтичното му увлечение трябваше да бъде забравено. Не само защото бе прекалено млад и трябваше да спаси ранчото си, но и бе обещал на болния ѝ баща да се държи като родител. А каквито и

други недостатъци да имаше, Боби Камерън винаги спазваше обещанията си.

Когато пристигнеха в Калифорния, щеше да влезе в ролята на баща на Мили. Бе твърдо решен да го направи.

11.

Дилън Макдоналд рисуваше в стаята си в Хайуд. Откакто Ханк почина, животът в ранчото бе толкова трескав, че почти не му оставаше време да твори. Но днес бе неделя, а светлината бе толкова добра, че реши да пропусне закуската и да се заеме с картината си.

Застанал пред статива в стария си анцуг и тениска, Дилън довършваше портрета на баща си, който бе започнал тайно преди три месеца с помощта на стара снимка.

Спокойствието му бе нарушено от почукване на вратата. Той бързо метна кърпа върху платното и се опита да сдържи раздразнението в гласа си.

— Кой е?

— Аз съм, Съмър. Донесох ти захар с малко кафе в нея. Мога ли да вляза?

Дилън се ухили, отвори вратата и дръпна сестра си в стаята. После взе от ръката ѝ димящата чаша с любимата му напитка. Обичаше цялото си семейство, но се чувстваше най-близък със Съмър. По-млада и не толкова сериозна като Тара, с тази му сестра го свързваха най-много неща, макар че ако някой сравнеше гарваново черните му къдрици и маслинената кожа с нейната руса като на шведка коса и бяла кожа, никога не би могъл да предположи, че са брат и сестра.

— Мога ли да видя? — попита тя, като махна към покрития статив.

Дилън се намръщи.

— Е, предполагам, че можеш.

Не обичаше да показва творбите си. Като всеки истински талантлив художник, той се измъчваше от невротични съмнения в способностите си, които в случая бяха подсилени от мисълта, че баща му и останалите работници в Хайуд смятаха рисуването за педалска работа. В Санта Инес признанието, че си художник, бе равносилно на това да съобщиш на света, че заминаваш за Сан Франциско, променяш

името си на Прасковка и възнамеряваш да изпълняваш песните на Барбра Стрейзънд, издокаран в бална рокля.

Съмър обаче бе различна. Тя винаги го бе разбирала.

— Мамка му, Дил — подсвирна възхитено, когато видя портрета. — Невероятен е. Страхотна работа. На колко години е на снимката?

Дилън ѝ подаде овехтялата черно-бяла снимка, която бе взел от албума на майка си.

— Няма дата, но предполагам, че е бил на двадесет и две-три.

Съмър поклати глава и се засмя.

— Готино копеле е бил, а? Какво, по дяволите, е станало? Сега прилича на спаружена слива.

— О, престани — спря я Дилън. — Чакай да видиш ти как ще изглеждаш в края на петдесетте — след четиридесет години, прекарани в обработване на земята.

— Аз ли? — засмя се тя, като се метна на леглото му. — Не възнамерявам да прекарам и четиридесет минути в обработване на земята, камо ли четиридесет години. Ще отида в „Бъркли“, а после ще завърша право в „Харвард“. След това ще спечеля милиони, ще живея в Ел Ей и ще стана толкова богата, че ще си направя пластична операция при появата на първата бръчка. Със сигурност няма да приличам на слива.

И ще го направи, помисли си Дилън, загледан в гладкото лице на сестра си, изпълнено със самоувереността и надеждите на младостта. Съмър бе дори по-умна, отколкото красива, и щеше да постигне всичките си цели. А аз ще си остана заклещен тук да карам стадата и да обздвам конете на Боби, докато ми отнесат в ковчега.

— Каква, мислиш, ще е тя? — внезапно промени темата Съмър.

Пристигането на Мили бе основната тема на разговорите в ранчото откак Боби се бе обадил да им съобщи, че ще доведе дъщерята на английския коневъд със себе си. Очевидно планът бе Боби да я тренира да се надбягва с каубойски коне, в замяна на което тя щеше да помага в ранчото.

Дилън сви рамене.

— Не знам. Боби твърди, че е страхотна ездачка.

— Хм — намръщи се Съмър скептично. — Ще го повярвам, когато го видя.

Всички други се вълнуваха от запознанството с Мили, но Съмър определено не беше въодушевена. Макар да не би го признала пред никого, тя обичаше Боби откак се помнеше. И последното, което искаше, бе някаква надута английска мадама да се настани тук и да обсеби вниманието му.

Не че той някога бе проявявал и най-малкия романтичен интерес към нея. Приемаше Съмър като малката си сестричка, но тя възнамеряваше да промени положението един ден. А междувременно се утешаваше с мисълта, че никога не бе имал сериозна връзка въпреки многото момичета, с които бе ходил. Колкото и незадоволителна за нея да бе роднинската им връзка, тя си оставаше най-близката приятелка на Боби.

Мили бе първото момиче, което заплашваше отношенията им. И макар никога да не се бяха виждали, Съмър вече я мразеше с дива страст, която все по-трудно прикриваше.

— Би могъл да продадеш портрета — каза тя, като седна и насочи вниманието си отново към картината на брат си. — Адски е добър. Защо не го покажеш на майката на Марта Бентли? Знаеш ли, че освен мястото в Лос Оливос, тя току-що отвори нова галерия в Санта Барбара?

Разположен на около осем километра от Солванг, Лос Оливос бе красиво винарско градче, което напоследък се бе превърнало в рай за художници, писатели и „хипита от цяла Калифорния“, по думите на Уайът. Там имаше още няколко галерии, освен онази на Бентли.

— Не мисля така — поклати глава Дилън и решително покри картината. — Никой в Санта Барбара няма да купи портрет на татко. Пък и не съм доволен от него. Все още се нуждае от доста работа.

Съмър обви ръце около кръста му и го целуна нежно.

— Глупости. Великолепен е — каза тя.

Дилън винаги бе прекалено скромнен и предпочиташе да се крие в сенките и да остави някой друг да блести пред него. Искаше й се брат й да е по-отворен.

Тя самата не страдаше от липса на самочувствие. Нито пък бягаше от схватки. Ако нахалната Мили си мислеше, че ще си осигури любовта на Боби, първо щеше да й се наложи да се пребори с нея. Съмър си имаше и добри страни — бе обичлива сестра и вярна приятелка, но когато решише, можеше да е впечатляващ противник.

На около осемдесет километра от ранчото Боби бе толкова изморен, че едва успяваше да се съсредоточи върху пътя. Ала въпреки изтощението си определено се наслаждаваше на пътуването от летището в компанията на Мили. Тя бе прекарала повечето време с подадена навън глава, като нетърпеливо кученце, вторачена въодушевено в калифорнийската провинция около тях.

Мили все още не можеше да повярва, че празненството у семейство Дилейни и припадъкът на баща ѝ се бяха случили едва преди седмица. Дивата радост, която изпита след промяната на решението на Сесил, бе последвана от кратка остра мъка при мисълта, че напуска Нюуелс. Разбира се, вълнуваше се, че заминава за Америка с Боби и ще се състезава отново, но Нанси, Пабло и останалите се бяха превърнали в нейно семейство през изминалите години. Знаеше, че те и конете ще ѝ липсват страхотно. В известна степен смъртта на Лесна победа бе направила раздялата не толкова болезнена, както и фактът, че вечното присъствие на Рейчъл я затрудняваше да се почувства добре в собствения си дом.

Майка ѝ също не я бе улеснила със сълзите и гнева си в краткото време преди заминаването ѝ.

— Какво ще правя без теб? — изстена Линда на сутринта, когато потеглиха към летището. — Баща ти работи по цял ден, Джаспър пътува по състезания из страната и аз ще съм съвсем сама тук.

Очевидно Линда бе забравила, че през последните шест седмици бе прекарала с Рейчъл много повече време, отколкото с дъщеря си, а в кратките моменти, когато двете с Мили бяха сами, се бяха карали непрестанно.

— Мамо, отивам в Калифорния, а не на Марс — утеши я Мили, като метна последния тежък куфар в джипа. — Ще се върна, преди да се усетиш.

Но дали щеше да го направи? Поканата в Хайуд нямаше срок и въпреки чудесните разкази на Боби, тя нямаше представа какво я очакваше там. Знаеше само, че мечтите и съдбата ѝ бяха от другата страна на Атлантическия океан. И бе нужно нещо много по-сериозно от хленченето на Линда, за да я принуди да си остане у дома.

— Невероятно красиво е — ахна тя, когато поредната изумруденозелена долина се простря пред тях. — Нищо чудно, че си влюбен в това място.

— Чакай само да видиш Хайуд — гордо отвърна Боби. — Ще ти вземе акъла, обещавам ти.

Мили не се съмняваше. Никога преди не бе виждали подобна природа. Или пък бе смесица от най-красивите места, които бе виждала: зелените хълмове на Езерната област и величествените швейцарски Алпи и съчетание с нормандските макови полета и небето на Лазурния бряг. Великолепната зеленина бе толкова ярка, та изглеждаше едва ли не фалшива, сякаш Господ бе взел гигантска безукорно поддържана поляна и я бе нагънал на хълмове и долини.

— Всъщност точно така е станало — засмя се Боби, когато Мили сподели с него мисълта си. — Праисторическите земетресения са нагънали земята по този начин. А преди милиони години е била равна.

След двадесет минути се спуснаха към друга долина и пейзажът се промени. Тук бе по-равно и земята бе култивирана. Отбиха към Бюелтън. От двете страни на шосето се редяха високи кипариси, които му придаваха вид на парижко авеню. Бели огради маркираха входовете на конюшни и обори.

— Нали каза, че тук развъждат основно стада? — изненада се Мили.

— Да — кимна Боби. — Но каубоите имат нужда и от коне. А това са ферми за каубойски състезателни коне.

— Чудя се защо баща ти е бил против идеята да започнеш да обучаваш коне тук. Всички други го правят.

При споменаването на Ханк Боби се натъжи. В Англия успяваше да избута мисълта за смъртта на баща си на заден план. За него бе едва ли не облекчение да потъне в нечий друг свят и чужди проблеми и да забрави за своите. Но от момента, когато кацнаха в Ел Ей, усети как мрачният облак отново се спуска върху него. Струваше му се, че усеща неодобрението на баща си дори от гроба.

— Баща ми се противеше на много неща без основателна причина — отвърна той мрачно.

Мили се канеше да се засмее и да каже „и моят също“, но нещо в лицето на Боби я накара да замълчи. Очевидно проблемите му с Ханк

бяха по-сериозни от забрана да язди. Той надали щеше да се зарадва на сравнението.

Чак когато стигнаха до ранчото, усмивката се завърна на лицето му.

— Здравсти, шефе! Радвам се да те видя. Добре дошъл у дома — извика Уайът, като се понесе към тях с енергията на младеж и топло прегърна Боби. — А вие сигурно сте госпожица Локуд Гроувс?

— Наричайте ме Мили, моля — усмихна се тя, като раздвижи схванатите си крака и оправи потните си джинси, преди да му подаде ръка. — Как сте, господин Макдоналд?

Макар да изглеждаше по-стар, отколкото си бе представляла от описанието на Боби, тя веднага разбра, че това е Уайът. Беше ѝ казано да търси широка открита усмивка и впечатляващо сини очи. И въпреки безбройните бръчки, лицето на Уайът все още бе хубаво.

— Наричай ме Уайът — засмя се той. — Добре съм, Мили, благодаря. Добре дошла в Хайуд.

Преди да успее да му отговори, Мили бе заобиколена от жените от семейство Макдоналд. Маги изтича откъм къщата първа. Милото ѝ лице бе зачервено, а кичури от посивяващата ѝ руса коса се бяха изплъзнали от кока ѝ.

— Боби Камерън, пусни ме веднага! — засмя се весело, когато младежът я вдигна и завъртя щастливо. — Ще те напляскам, ако не ме слушаш!

Боби бе обяснил на Мили, че Маги му е като майка, а и по всичко личеше, че двамата са много близки.

— Съжалявам, скъпа — каза тя, като протегна на Мили набрашнената си ръка. — Аз съм Маги. Страхотно се радвам да се запознаем.

— Аз също — усмихна се момичето.

Всички тези хора бяха изключително мили. Тя се завъртя към красивото момиче, което стоеше зад нея.

— А ти сигурно си Съмър?

— Тара — отговори момичето и взе якето и чантата, които Мили все още стискаше в ръка.

Това ли беше Тара? Според Боби Тара бе сестрата с по-семплата и обикновена външност. Как ли, по дяволите, изглеждаше Съмър тогава? Като младата Клаудия Шифър?

След няколко секунди получи отговор на въпроса си, когато изумително дългокрака блондинка в чифт миниатюрни шортички, които не биха покрили и половината задник на Мили, се хвърли върху Боби въодушевено.

— Върна се! — извика тя. — Върна се! Върна се! Върна се!

Докато Боби я целуваше и прегръщаше, Мили огледа внимателно прочутата Съмър. Определено бе много по-красива от описанието на Боби. Безукорна кожа, високи скули, розови пълни устни и гъста руса грива, която се спускаше на вълни по гърба ѝ. А пък фигурата ѝ... Според Мили около осемдесет процента от тялото ѝ се състояха от бедра, а останалите двадесет процента — от гърди. Ако Рейчъл Дилейни бе по-висока и елегантна и хиляда пъти по-красива, пак щеше да бъде бледа имитация на Съмър Макдоналд.

Инстинктивно Мили изпита враждебност към богинята, която все още отрупваше Боби с целувки и неспирни въпроси за пътуването му. Опитът ѝ показваше, че красиви като Съмър момичета обикновено са ужасни кучки.

Но не трябваше да съди за хората прибързано. Боби бе описал Съмър като „сладко хлапе“ и може пък наистина да беше такова. Все пак не бе виновна, че е толкова красива.

Мили заобиколи колата и зачака за пауза в разговора им, за да се представи.

— Аз съм Мили — каза тя най-после. — Ще тренирам с Б...

— Знам коя си — хладно я прекъсна Съмър, без да отговори на усмивката ѝ. — Новата сензация в надбягванията с каубойски коне. Поне Боби твърди така.

— О! — прошепна Мили притеснено.

Всички други бяха толкова мили и любезни, че внезапната грубост я стресна.

— Е, не бих казала точно сензация. Просто получавам възможност да се уча — заекна тя.

— Мили ще е страхотна — намеси се Боби, без да забележи мрачния поглед, който Съмър хвърли на гостенката. — Разбира се, първо ще трябва да построим тренировъчните площадки и помещения — добави той с копнеж.

— Да. Трябва да обсъдим това — каза Уайът. — Тази сутрин отново говорих с банката...

— За Бога, Уайът, остави момчето поне да си влезе у дома, преди да заговориш за бизнес — прекъсна го Маги, после се обърна към Мили. — А ти, скъпа, сигурно си изтощена. Тара — погледна тя по-голямата си дъщеря, — помогни ѝ да внесе нещата си. Ти ще живееш в голямата къща заедно с Боби — обясни тя на Мили, — но повечето време ще се храниш с нас. Разбира се, вратата ни е винаги отворена, ако се нуждаеш от компания.

— Благодаря — отвърна Мили.

Съмър изстена шумно.

Майната ти, кучко. На кого му пука какво мислиш, каза си Мили. Тя щеше да живее в къщата на Боби. Само те двамата. Сами. Нужно бе много повече от някакво си злобно русо насекомо да съсипе радостта ѝ.

Тара вдигна най-тежкия ѝ куфар енергично и Мили се повлече след нея към къщата, грабнала по-малкия. Изкачиха се по широките дървени стълби към стаята ѝ.

— Е, това е апартаментът за гости — заяви Тара, като метна куфара на леглото и отвори вратата към банята, великолепно помещение, във викториански стил с огромна вана и красива бяла кана до мивката. — Кърпите са в шкафа ей там, а в кошницата има сапун и тоалетни принадлежности. Ако имаш нужда от нещо друго, веднага ни кажи.

Мили се отпусна на леглото и се опита да събере мислите си. Стаята беше невероятна. Всъщност цялата къща приличаше на музей, скърцащ дървен храм на викторианския Див запад. Всяка от стаите все още бе с оригиналното си дюшеме, тежки дъбови врати и корнизи. Но в цялото това величие имаше нещо тъжно. Къщата сякаш принадлежеше на стар човек. Вероятно духът на Ханк още не се бе успокоил напълно. Каквато и да бе причината за странното настроение, Боби сигурно се чувстваше ужасно самотен при завръщането си у дома след смъртта на баща си.

Но вече нямаше да е самотен. Тя беше тук.

Боби обаче не бе направил опит да се доближи до нея след онази нощ в конюшната на Лесна победа. Не че се бе отчуждил, но сякаш се бе превърнал в по-голям брат, откакто Сесил ѝ бе дал благословията си да замине за Хайуд. Е, това не я притесняваше много. В Нювелс непрестанно чуваше тиктакането на часовника. Но сега имаше месеци,

дори години, за да спечели Боби. И тук, в красивата стара къща, сигурно нямаше да мине много време, докато той осъзнае, че им е предопределено да бъдат заедно.

— Вечерята е в седем в нашата къща — съобщи Тара с мек глас, женствена версия на зашеметяващия провлечен говор на Боби. — Мама направи ябълков щрудел с орехи в чест на пристигането ти. Надявам се да си гладна.

Щрудел звучеше чудесно, но докато Тара затваряше вратата зад себе си, Мили си помисли, че това, от което наистина се нуждаеше, бе една хубава баня. Съмър може да бе проклета крава, но свежият ѝ и красив вид напомни на Мили колко изморена и мърлява изглежда самата тя. Ако искаше да накара Боби да се влюби в нея, не можеше да си позволи да се разхожда наоколо вмирисана като чифт от старите чорапи на Джаспър и да остави Съмър да блести до нея като ухаеща на рози Венера.

Надигна се с мъка и се завлече в банята. Е, какво, по дяволите, бе направила с електрическата бръсначка?

Междувременно в къщата на семейство Макдоналд Боби седеше до кухненската маса с Уайът и Дилън, който тъкмо се бе върнал от Лос Оливос, където бе ходил по работа. Боби едновременно преглеждаше натрупаната за два месеца поща, слушаше новините от ранчото и похапваше от вкусния кекс на Маги.

— Имам и добри новини — каза Уайът. — Един тип ще дойде да се запознае с теб утре сутрин. Иска да говорите за каубойски коне.

Боби наостри уши.

— Наистина ли? Инвеститор ли е?

— Възможно е — отговори Уайът. — Казва се Тод Кренбърн. Твърди, че те познава или май е познавал Ханк. Нещо такова. Дори спомена, че се познава и с мен, макар че аз не го помня. Както и да е, занимава се с недвижими имоти в града. Очевидно чул, че мислиш да започнеш бизнес тук и търсиш пари.

— Интересно — кимна Боби, като потърка наболата си брада замислено. — Но защо пък човек, който се занимава с недвижими имоти, ще се интересува от коне?

Уайът сви рамене.

— Нямам представа. Реших, че ти ще проучиш въпроса. Знам само, че засега той е единственият, който не е споменавал думата „петрол“. Изглежда сериозен по отношение на инвестирането и определено е достатъчно богат, за да ни помогне.

— Кренбърн — промърмори Боби. — Май ми звучи познато. Дил?

— Никога не съм чувал за него — отговори Дилън, като натъпка последното парче кекс в устата си. — Но просяците не могат да избират, нали? Ако има мангизи...

— Не сме просяци, Дилън — укори го баща му.

— Не още — усмихна се Боби. — Но да погледнем истината в очите. Едва се справяме. Ако изборът е между господин Кренбърн и конфискуване на ранчото, знам на кой кон ще заложа. Ако наистина се интересува от каубойски коне...

Боби потъна в мечтата си за луксозни конюшни с климатици и помещения за тренировки.

— Е, да видим първо какви идеи има — заключи Уайът, предпазлив както винаги.

Уайът бе по-практичен от Ханк и никога не се бе противил на идеята на Боби за обучението на коне. Фермерството, също като всеки друг бизнес, трябваше да се развива, за да оцелее. Знаеше го. И стига да не съсипваха земята с петролни кладенци, а по ливадите да пасяха стада, той бе достатъчно щастлив.

Тревожеше го мисълта, че Боби се хвърля сляпо в нещо. А още по-лошо бе да се опитва да изгради нов бизнес, преди да се справи с дълговете от стария. Но Боби винаги бе нетърпеливо хлапе и вечно мислеше, че е прав.

— Достатъчно приказки — прекъсна ги Дилън, тъй като му бе писнало да слуша за инвеститори и фалити. — Как беше в Англия? И каква е тази Мили?

— Красива е — обади се Тара, която тъкмо се бе върнала от голямата къща. — Дребна, но със страхотна фигура.

— Я моля ти се — изсумтя Съмър, като вдигна очи от романа на Стайнбек, който поглъщаше от три дни. — Никак не е красива. Мисля, че е мъжествена.

— О, не, не бих казала такова нещо, нали, Боби? — намеси се Маги от другия край на кухнята, където довършваше щрудела.

— Не знам — мрачно отвърна Боби. — Никога не съм се замислял по въпроса.

Съмър засия, когато чу отговора му. Беше забелязала начина, по който Мили го гледаше, като младата Присила, диво влюбена в Елвис, но очевидно чувствата бяха само от нейна страна.

— Никога не си мислил по въпроса? — изненада се Дилън. — Ти никога не си мислил? Боби Камерън, великият любовник, никога не е мислил дали Мили е готина?

— Тя е на седемнадесет години, Дил — рязко отвърна Боби. — Ясно ли е? Тук е да язди и да работи. Чудесно хлапе е, но нищо повече.

— Добре. Разбира се — ухили се Дилън и повдигна вежди към Тара.

Боби бе прочут с избухливия си нрав, но обикновено не го проявяваше пред него, поне със сигурност не и заради някое момиче.

— Просто любопитствах, това е всичко — оправда се Дилън.

След два часа любопитството му бе задоволено. Двамата с Уайът прекараха остатъка от деня в поправяне на оградите и закъснях за вечеря. Майка му стоеше и си скубеше косата до печката, където се мъчеше да попречи на тиквичките да се превърнат в загоряло пюре.

— Ето ви! — извика тя намръщено. — Крайно време беше!

Закъснението за вечеря бе страхотен грях в дома на Макдоналд.

Маги вдигна огромната тенджерата с картофи и изсипа водата от нея в мивката.

— Картофите бяха готови още преди двадесет минути — замърмори тя. — Тара, занеси маслото на масата. Къде е Мили?

— Тук съм — обади се момичето откъм вратата, където стоеше и сънливо разтъркваше очи. — Съжалявам, че закъснях. Взех си гореща вана и полегнах за пет минути, но се страхувам, че заспах. Трябваше да ме събудиш — обърна се тя към Боби.

Той незабавно си представи голото ѝ тяло, проснато на леглото. Неуспешните му опити да прогони образа от съзнанието си развалиха настроението му.

— Съжалявам — извини се той мрачно. — Унесох се в работа.

— Е, няма значение — намеси се Маги нежно, тъй като не искаше момичето да се чувства неудобно и вече съжаляваше за резкия си тон по-рано. — Мили, седни до Дилън. Вече можем да започваме.

Мили се усмихна нервно. По принцип не бе свенлива, но всички от семейство Макдоналд изглеждаха толкова загорели, красиви и здрави, а и напълно доволни да бъдат заедно. Седнала до тях, тя се чувстваше като същество от друга планета: бледо, смотано и не на мястото си.

Тъй като се успя, не ѝ остана време да положи достатъчно грижи за вида си, макар че ужасно ѝ се искаше да го направи поне първата вечер в Хайуд. Спря се на първото, което измъкна от куфара си. Чифт чисти бели джинси и пепеляворозов кашмирен пуловер, под който вече започваше да се поти заради жегата в кухнята на Маги. Е, поне успя да си измие косата, която, макар и още влажна, блестеше като полирано дърво по гърба ѝ. Гримът ѝ се състоеше само от спирала и гланц за устни. На път към дома на семейство Макдоналд, ощипа набързо бузите си, вместо да се разкраси с ружа, чиято кутия се бе счупила в куфара, съсипвайки поне три тениски.

— Здравсти, аз съм Дилън.

Усмихнат чернокос младеж се отдръпна настрани, за да ѝ направи място. Напомняше на боксьор със счупения си нос и леко изкривена уста и никак не приличаше на сестрите си. Бе наследил цветовете на Уайът и прочутата широка усмивка на Макдоналд. Също като баща си, Дилън не би трябвало да се смята за хубав, но всъщност бе страшно привлекателен. Ако не беше толкова влюбена в Боби, Мили лесно би си паднала по него.

— Боби твърди, че си следващият Джо Бадила — ухили се той.

— Кой? — обърка се Мили, после си припомни, че Боби ѝ бе споменавал същото име и добави: — А, жокеят на каубойски коне? Да. Искам да кажа... — внезапно се изчерви тя, — не че съм следващия Джо, а знам кой е. Боби ми разказа.

Тя погледна към Боби и се зачуди дали и той помнеше, но в момента бе потънал в сериозен разговор с Уайът и не вдигна очи.

След кратко затишие, по време на което Маги сервира вечерята, започна разпитът на Мили.

— Е — поде Маги, след като темите за английската мода, кралското семейство и дали Мили бе виждала Дейвид Бекъм на живо бяха изчерпани от Дилън и Тара. — Как върви настаняването ти тук? Харесва ли ти стаята ти?

— Обожавам я — възторжено отвърна Мили. — Страшно харесвам викторианските мебели, ваната и леглото от ковано желязо. Адски е красиво. Прилича на извадено от стар уестърн. Имам чувството, че ми трябва кринолин или нещо такова.

Съмър, която бе мълчала упорито досега, я изгледа злобно.

— Повярвай ми — рязко каза тя, — Хайуд няма нищо общо с филмите на Клинт Истуд. Можеш да забравиш романтичните си представи за каубои и индианци. Ако си очаквала подобно нещо, предстои ти сериозно разочарование.

— Нямах предвид това — отвърна Мили обидено и се зачуди защо проклетото момиче я мрази толкова. — Не исках да се държа снизходително.

Копнееше Боби да се застъпи за нея или поне да я погледне, но той изглежда бе решил твърдо да не ѝ обръща внимание тази вечер. Тя се опита да потисне разочарованието си. Все пак не се бе прибирал у дома от месеци и трябваше да навакса със страхотно количество работа, както и да се види със старите си приятели. Но ѝ се искаше да са сами както по време на дългото пътуване от Англия. Всъщност и тогава я бе пренебрегвал, но подобно отношение се понасяше по-лесно без публика.

— Я не ѝ обръщай внимание — намеси се Дилън, като изгледа укорително Съмър, която се престори, че не го разбира. — Сестра ми е станала със задника нагоре тази сутрин.

Съмър вбесено се сви в черупката си. Първо Мили бе замаяла Боби, а сега малката вещица накара и Дилън да се застъпи за нея. А я познаваше едва от пет минути! Вторачена в Мили, която се нахвърли върху картофите на майка ѝ, Съмър отправи безмълвна молба към Господ да накара проклетницата да се задави.

Дилън обаче бе очарован. Как бе възможно Боби да не сподели каква красавица бе Мили? Вярно, беше на седемнадесет години, но какво толкова! Не беше на седем, все пак. Невероятната коса, сладките лунички, розовият пуловер, прилепнал съблазнително към стегнатите ѝ закръглени гърди, които приличаха на два розови грейпфрута, всичко бе великолепно. Би било чудесно, ако можеше да я нарисува.

След като приключиха с вечерята, той и Съмър отнесоха чиниите и се върнаха до масата с купички, натъпкани до ръба с ябълков щрудел, щедро полят със сметана. По време на вечерята Мили бе прекалено

заета с опитите си да привлече вниманието на Боби, за да се наслади на храната, но сега внезапно осъзна колко бе гладна. Никога в живота си не бе виждала нещо толкова калорично като щрудела, но пък цялото семейство Макдоналд изглеждаше като слязло от реклами за фитнес. Сигурно тренираха адски упорито.

— Господи, не мога да изям всичко това! — ахна тя, когато видя порцията си. — Майка ми ще получи инфаркт. А аз ще се превърна в кит.

— Първо го опитай — посъветва я Уайът. — Една хапка от щрудела на Маги и няма да можеш да спреш. Тя е легенда в долината, когато става дума за готвене.

Мили опита първата хапка и затвори очи в екстаз. Уайът не се шегуваше. Десертът бе божествен.

— А и не трябва да се тревожиш, че ще се превърнеш в кит — обади се Боби.

Това бяха първите му думи към нея тази вечер и Мили засия. Дали пък Боби не се канеше да ѝ направи комплимент?

— От утре ще работиш толкова усърдно, че ще свалиш излишните килограми за нула време — добави той. — Ще имаш нужда от цялата енергия, която можеш да получиш.

Мили лапна следващата хапка, за да прикрие разочарованието си. Това ли бе единственото, което го интересуваше? Енергията ѝ?

— Хей, та тя изобщо не трябва да се притеснява от килограмите си — намеси се Дилън. — Има великолепна фигура, но още няколко кила няма да ѝ навредят. Хубаво е да видиш жена с извивки.

Мили му се усмихна благодарно. Защо Боби никога не ѝ казваше мили неща като него?

— Е — каза тя, — може и да е хубаво от мъжка гледна точка. Но не е много хубаво за жокей. Аз вече съм на границата на позволеното.

— В такъв случай — обади се Съмър, като протегна дългата си слаба ръка и грабна купичката на Мили — аз ще изям твоя десерт. Мога да ям каквото си поискам, без да кача и грам.

— Съмър! — изсъска Маги, шокирана от странното поведение на малката си дъщеря. — Остави храната на хората.

— Какво? — вдигна ръце Съмър с престорена невинност. — Мили заяви, че вече е на границата, нали? Просто се опитвам да ѝ помогна.

Да бе, помисли си Мили яростно. Малката госпожица Макдоналд вече ѝ лазеше по нервите.

Малката сладка сестричка, за която Боби ѝ бе разказвал. Друг път! Съмър бе сладка колкото проклет питбул.

По-късно, след като всички се оттеглиха по спалните си, Дилън спря Съмър, която излизаше от банята.

— Каква беше тази история с Мили по време на вечерята? — попита той.

— Каква история? — направи се на невинно учудена Съмър.

Беше облечена в една от старите му бели тениски и бе пъхнала крака в пухкави пантофи. Косата ѝ бе вдигната на кокче. Изглеждаше много мила, но Дилън я познаваше добре.

— Много добре разбираш какво имам предвид — каза строго той. — Никога не съм те виждал толкова враждебна. Какво имаш срещу момичето?

Съмър сви рамене. Макар и да бе близка с брат си, никога не би признала пред никого чувствата си към Боби.

— Не знам — отговори тя. — Не мога да определя точно. Но у нея има нещо, което не ми харесва. Например не спря да дрънка колко прекрасна е Англия.

— Не е дрънкала — поправи я Дилън. — Ние ѝ зададохме въпроси и тя отговори.

— Мили е шест месеца по-малка от мен — продължи Съмър, без да му обърне внимание. — Но вече си мисли, че ще е следващата сензация в надбягванията. Как, по дяволите, може да е толкова самоуверена? Бездруго ще минат месеци, преди Боби да осъществи идеята си. А междувременно тя ще ни досажда като лоша миризма. Знаеш, че ще е безполезна в ранчото.

— Знам само — каза Дилън, като обви ръка около раменете ѝ, — че сериозно ревнуваш.

— Да ревнувам? — извика Съмър и се опита да си придаде възмутен вид. — От нея? Моля те! Не ме карай да се смея. Мили има акъл колкото малоумна жаба, а е и ужасно грозна.

Дилън се засмя.

— Не е!

— Според мен пък е — нацупи се Съмър. — Както и да е, обзалагам се, че мога да я победя в ездата.

— Ти дори не се интересуваш от яздене — възрази Дилън. — Отиваш в Ел Ей, за да натрупаш милиони, нали така?

— Не съм казвала, че се интересувам — сопна се Съмър. — Просто казах, че мога да победя Мили. Според Боби тя не се е качвала на кон от две години. А преди това е яздила само чистокръвни коне.

— Мисля, че трябва да й дадеш шанс — предложи Дилън. — Не си справедлива. Момичето е на хиляди километри от дома си и това място сигурно ѝ се струва адски чуждо. В крайна сметка тя ще остане тук, независимо дали това ти харесва или не, така че няма да е лошо да положиш усилия да се сприятелите.

— Хм — изсумтя Съмър мрачно. — Стига тя да положи усилия да се сближи с мен. Защото дотук не виждам какво Боби или всички вие виждате в нея.

След тези думи тя отиде да си легне, като остави Дилън на собствените му, напълно различни от нейните мисли за Мили и за това как бъдещето ѝ в Хайуд щеше да се отрази на всички тях.

12.

Тод Кренбърн натисна бутона до волана и се усмихна, когато покривът на любимото му „Ферари Маринело“, струвало му четиристотин хиляди долара, се вдигна назад и позволи на яркото слънце в долина Санта Инес да облее колата.

Денят беше великолепен и слънцето го огряваше и в буквален, и в преносен смисъл. Снощи адвокатът му се обади с новината, че съпротивата на местните жители срещу покупката на земята в Бюелтън най-после бе сломена. Слава Богу! С индианските си партньори сега можеше да започне строежа на евтините блокове, които го бяха направили богат. Може би дори още следващия месец. Господ да благослови индианците!

Той лениво се зачуди колко ли пари бяха похарчили противниците му досега. Триста-четиристотин хиляди долара? Надяваше се да се задавят с тях. Всеки един от проклетите тъпи протестанти от средната класа.

Но чудесното му настроение се дължеше не само на сделката с имотите. Тод възлагаше страхотни надежди на днешната среща в Хайуд.

Очевидно основният му интерес към ранчото, както и на всичките му съперници, бе петролът. Но освен това очакваше с нетърпение да надхитри арогантния Боби Камерън. Благодарение на сделките си в провинциална Калифорния Тод вече знаеше малко за каубойския манталитет: смахнатата им гордост от архаичната им култура, романтичните им фикс идеи за фермерството и земята. Знаеше, че ще е грешка да се втурне напред с празен чек и въодушевен поглед, още по-голяма грешка щеше да е да прояви и минимален интерес към петрола в Хайуд.

Ханк Камерън беше тъп и упорит като муле. От малкото, което знаеше за Боби, Тод си представяше, че и той ще е същият, ако не и по-лош, когато се стигнеше до делови преговори. Трябваше да използва

арогантността му в своя полза. Също като шампион по джудо, трябваше да обърне силата на врага срещу самия него.

Каубойски коне. Те щяха да са примамката. Хлапето се нуждаеше от реструктуриране на дълга, за да измъкне имота си от настоящия финансов кошмар. Но в действителност искаше да построи училище за обучение на коне. Младежът, когото Тод помнеше, бе разглезен, арогантен и бунтовен тип, готов да сложи желанията пред нуждите си. Всъщност, да сложи желанията си преди всичко друго.

Тод прекара последните два дни в проучване на каубойските коне и сега се чувстваше достатъчно уверен да говори за мускулите, бързината и гъвкавостта им, които им помагала да се отличат във всичко — от надбягванията до родеото.

Ироничното бе, че дори това ограничено проучване го бе убедило във възможностите да спечелиш сериозни пари от смахнатия спорт на западниците. Ако изиграеше картите си правилно, можеше да се възползва от него, докато чакаше шанса си да сложи ръка върху петрола. Приятна странична придобивка. Важното бе да си осигури собственост поне върху част от имота. И днес щеше да го направи.

Реши да стигне до ранчото през Лос Оливос и Солванг, вместо по пътя край Бюелтън. Така щеше да си запази удоволствието да огледа новата си покупка на път за вкъщи.

Спря пред портата на Хайуд и погледна бележките за последен път, за да си припомни семейната история на Камерън и имената на важните играчи.

— Уайът Макдоналд — промърмори Тод, като подкара колата по дългия частен път. — Не Уили. Уайът. Като Уайът Ърп.

Паркира точно пред голямата къща, като се увери, че лъскавият кабриолет е колкото се може по-далеч от мърлявите трактори и пикапи. Изтупа прахта от панталона си и тръгна към вратата. Нямаше звънец, само старо медено чукало, което той удари енергично три пъти.

— Вътре няма никой — обади се глас зад гърба му.

Тод се извърна и видя усмихнато двадесетгодишно момиче, облечено в гащеризон. Лицето и ръцете му бяха омазани с нещо черно, което приличаше на катран. Очевидно бе дъщеря на някой от работниците.

— Боби или Уайът търсите?

— И двамата — лаконично отговори той. — Аз съм Тод Кренбърн. Имам среща с Боби в дванадесет.

— Тара Макдоналд — представи се момичето, като избърса мръсната си ръка в гащеризона и му я подаде.

По дяволите. Дъщерята на Макдоналд. Тод се наруга наум заради прибързаността си, усмихна се чаровно и разтърси ръката ѝ, като се опита да не потръпне от вида на черните ѝ нокти.

— Татко е в офиса ей там — посочи тя към малка къщичка с червен покрив.

Тод се зачуди дали постройката бе оригинална. Тези стари къщи струваха цяло състояние в наши дни.

— Мисля, че Боби е още на хълма.

— На хълма?

— Да — кимна момичето. — Трябваше да върнат няколко заблудени добичета от хълма.

Добичета? Да ги върнат от хълма? Господи, тези хора наистина живееха в миналото.

— Добре тогава — усмихна се Тод. — Май е по-добре да отида да се видя с баща ви. Ще му съобщите ли, че съм тук?

— Разбира се — отговори Тара, която вече вървеше към офиса. — Последвайте ме.

Междувременно горе на хълма Мили едва успяваше да се задържи на седлото, докато конят ѝ се препъваше по камъните и се мъчеше да се изкачи до върха на кошмарно стръмния склон. Винаги се бе смятала за безстрашна и самоуверена ездачка, но никога преди не бе правила нещо подобно и трябваше да си признае, че бе ужасно уплашена.

Намираха се в дивата северна част на ранчото. Тя, Боби и шестима работници, включително Дилън, макар той да бе от другата страна на билото. Няколко упорити говеда се бяха отклонили по време на паша миналата седмица и Боби мислеше, че за Мили ще е полезно да помогне при залавянето им.

И тя вероятно щеше да се справи по-добре, ако бе поспала поне малко миналата нощ. Но след вечеря бе лежала будна в продължение

на часове, като мислеше за всички духовити реплики, които можеше да отпрати към Съмър, ако се бе сетила по-рано.

В два часа, изтощена и отчаяна, тя изскочи в коридора, за да вземе приспивателно от чантата си. В тъмнината се сблъска с Боби.

— Господи! — извика стреснато. — Уплаши ме. Какво правиш?

— Съжалявам — извини се той.

Боби забеляза, че Мили беше боса и облечена в стара нощница с кученце отпред. И ако това не бе достатъчно да подчертае, че е още дете, носеше и вехто меченце в ръка.

Мили забеляза погледа му и се изчерви.

— Господин Тед — усмихна се тя смутено. — Знам, че е глупаво, но спи с мен откакто бях съвсем малка.

Късметлия е господин Тед, помисли си Боби и преглътна с мъка. Господи, Мили беше прекрасна. Прекрасна, но не по-готова за сексуална връзка от шестокласничка.

— Много сладко — промърмори той.

Сърцето на Мили се сви. Защо изобщо бе донесла тъпото мече със себе си? Не искаше да е „сладка“. Искаше да е сексапилна, изискана и неустоима. Нищо чудно, че Боби се отнасяше с нея като с дете, щом тя се държеше като такова.

— И ти ли не можеш да заспиш? — попита, като скри мечето зад гърба си и направи опит да си придаде съблазнителен вид.

— Не — призна младият мъж с предрезгавял от желание глас, който Мили сбърка с болно гърло. — Предполагам, че е заради умората от пътуването.

— С мен е същото — въздъхна тя. — Дойдох да си взема хапчетата — и размаха шишенцето, като се помъчи да не гледа втренчено голите му гърди.

Пижамата на Боби се състоеше само от чифт бели боксерки. Той се облегна на стената в коридора и й заприлича на модел на бельо за Калвин Клайн.

Всъщност причината за безсънието му не бе преумората от пътуването, а изкушението и чувството за безпомощност при мисълта, че Мили спеше сама близо до него. Измъчван от фантазиите си, Боби бе станал да се поразходи, да прочисти главата си, но вместо това се бе натъкнал на топлото ѝ полуголо тяло в коридора. Мамка му, искаше я толкова силно, че бе готов да закрепци.

И нямаше да е трудно да осъществи фантазиите си. Мили не бе достатъчно опитна, за да види желанието му, но нямаше начин да не видиш нейното. Понякога, също като тази вечер, копнежът ѝ по него бе толкова силен, че той едва ли не можеше да го помирише. Знаеше, че ако я придърпа към себе си, тя незабавно щеше да отговори на ласките му.

Но не беше редно. Не и с Мили.

Имаше достатъчно други момичета, с които можеше да си направи удоволствието. С нея щеше да е все едно да откраднеш шоколадчето на дете. Не можеше да го направи.

— Е, добре — прокашля се той нервно. — Аз... ще те оставя да се върнеш в леглото. Лека нощ.

— Лека нощ.

Смазана от разочарование, Мили се върна в стаята си и се пъкна в леглото. Боби дори не я беше целунал по бузата за лека нощ. Беше избягал като уплашен паяк, сякаш нямаше търпение да се отдалечи от нея.

Какво, по дяволите, ѝ имаше?

Е, не беше супермоделът Хайди Клум. Но наистина ли беше толкова невидима и лишена от сексапил, че да я пренебрегва човек, който през едно лято в Нюмаркет бе преспал с повече момичета, отколкото рапъра Пи Диди за цяла година?

Прекалено изморена, за да заплаче, Мили глътна хапчето си и най-после се унесе в сън около три часа. Но в шест бе събудена от Боби, който тропаше по вратата ѝ. След половин час вече язدهа нагоре по хълма. Все още замаяна от приспивателното, Мили почти не можеше да говори, камо ли да язди.

— Проста работа е — обясни ѝ Дилън, когато тръгнаха. — Отиваме до хълма, правим голям кръг и заобикаляме говедата. После ги подкарваме към обора.

Но не ѝ спомена, че хълмовете бяха по-скоро скали, покрити с камъчета, по които дори най-опитните коне едва се задържаха. Освен това имаше и бодливи храсти, гъсти и високи колкото човешки ръст, които издраха зловещо ръцете и лицето ѝ, докато се опитваше да се задържи на седлото. А заобикалянето на говедата не бе по-лесно от хващането на хлъзгав сапун в бурно море. В мига, когато Мили се доближеше на около стотина метра до някоя крава, проклетото добиче

се втурваше да бяга по неравния терен. При това го правеше с лекота, сякаш тичаше по състезателните писти в Нюмаркет.

След четири часа малкият отбор каубои не бе открил и половината липсващи животни. Мили си помисли, че е изгубила половината от теглото си в потене от усилия и страхове.

— Ела горе! — извика Боби, кацнал на билото на около двадесет метра над нея.

Макар да бяха в същия екип и да яздеха на метри един от друг, той ѝ бе казал не повече от две-три думи цяла сутрин. При това повечето бяха команди. Нямаше начин да не се почувства обезкуражена.

— Опитай се да минеш вляво — продължи Боби. — Земята там е по-твърда.

Да бе, каза си Мили горчиво. Сякаш изобщо мога да мръдна нанякъде. Надяваше се само кончето ѝ, както Боби упорито наричаше огромния жребец, който ѝ бе дал, да има по-добра представа от нея какво да прави, както и инстинкт за самосъхранение, за да стигнат до върха на хълма, без да се сгромолясат в злоещата пропаст.

Най-после Мили изкачи върха и се приближи към Боби. Беше напълно изтощена.

— Добре ли си? — лаконично попита той.

Добре ли?! Искаше ѝ се да закрепци. Не, не съм добре, мамка му. Погледни ме, за Бога. Имам чувството, че съм преживяла война.

— Добре, благодаря — излъга тя бързо. — Но можеше да ме предупредиш. Наклонът е смъртоносен капан. Някой може да умре тук.

— Случвало се е — небрежно отвърна той.

— Да умрат? — ужаси се Мили.

— Разбира се — спокойно отговори Боби. — Но не и опитни ездачи като теб. Не бих те довел тук, ако смятах, че не можеш да се справиш.

Мили предположи, че това е комплимент, но не му се зарадва много.

— Колкото повече работиш с коня си и го контролираш на подобен терен, толкова по-добра ще си на пистата. Повярвай ми — додаде Боби. — Всичко е част от процеса.

Мили изстена. Вече знаеше, че Боби си пада страхотно по „учебните процеси“. Още първия път, когато я видя да язди в Нюуелс, ѝ бе заговорил колко е важно да познаваш животното добре и да разбираш действията му. В желанието си да му достави удоволствие, тя се бе съгласила с него, но все още не можеше да проумее как преследването на тъпа крава по хълмовете щеше да я превърне в по-добра ездачка.

Единствената ѝ надежда бе, че скоро щеше да започне да тренира истински, вместо да преследва говеда. Да, каубойските номера определено изглеждаха по-лесни по телевизията.

Боби си погледна часовника.

— Трябва да се върна в ранчото след минута — съобщи той. — Имам среща. Но ти остани тук и иди до онзи обор там. Виждаш ли го? Над кедрите?

Тя кимна изморено.

— Дилън ще е там след около двадесет минути. Той ще ти покаже накъде да отидеш след това. Междувременно, ако се натъкнеш на други говеда, просто стой на север от тях. Ясно ли е? Не им позволявай да минат покрай теб.

И как ли точно си мисли, че ще ги спра, запита се Мили. Всички крави, които бе виждала досега, не ѝ обръщаха повече внимание, отколкото на листата по пътя си.

За щастие, няколко минути по-късно Дилън ѝ се притече на помощ.

— Къде е Боби? — попита той с жизнерадостен глас, който пооправи настроението ѝ. — Не те е изоставил вече, нали?

— Страхувам се, че ме изостави — отговори тя, като подкара коня си към него. — Очевидно има някаква среща.

Дилън я погледна и се ухили. Косата ѝ стърчеше във всички посоки, изскочила от розовия ластик. По ръцете и лицето ѝ имаше драскотини. Тениската ѝ бе пропита от пот, а носът и челото ѝ бяха изгорели от слънцето. Връхчетата на ушите ѝ бяха червени като малини.

— Казах ти да си сложиш шапка — закачи я той. — С този нос можеш да си осигуриш работа като светофар.

— Я се разкарай — тросна се тя, засрамена, но и усмихната, като бързо покри носа си с ръка.

Сутринта Боби ѝ предложи каубойска шапка, но тя отказа, защото се страхуваше да не изглежда смешна. Искаше да е сексапилна, когато той е наоколо, ала планът ѝ се провали.

— Какво стана? — попита Дилън. — Да не си се сбила с някой трън?

— Нещо такова — усмихна се момичето, като неохотно откри носа си. — Нямах представа, че ще е толкова трудно. Едва се задържах на седлото. Боби непрестанно ми повтаряше да не оставя нито една крава да мине покрай мен, но е безнадеждно. Цяла сутрин се мотах нагоре-надолу по хълмовете като идиот, а можех да си остана в леглото.

— Разбирам как се чувстваш — каза Дилън, като се възхити крадешком на гърдите ѝ, които се повдигаха под тениската. — Но мога да те утеша, че и ние не се справихме много добре, а аз се занимавам с това много по-дълго от теб. Някои дни е лесно, други — много по-трудно. Това е фермерството.

Мили въздъхна.

— Боби твърди, че всичко това ще ми помогне, когато започна да се състезавам, но не разбирам как.

— Е — усмихна се Дилън. — Не съм сигурен, че и аз разбирам. Но Боби си знае работата, когато става дума за коне.

— Така е — бързо потвърди Мили. — Затова съм тук. Той е невероятен.

Нямаше начин да не доловиш обожанието в гласа ѝ. Дилън бе чувал същото от безброй други момичета. Боби може и да не забелязваше колко красива е ученичката му, но тя определено бе лудо влюбена в него.

— Не бих се косил, ако бях на твое място — посъветва я нежно. — Боби има среща с инвеститор от Ел Ей. Ако извадим късмет, ще тренираш състезателни коне след няколко седмици и каубойската ти кариера ще приключи. Искане ми се и аз да бях такъв късметлия.

Мили повдигна вежди.

— Мислех си, че обичаш фермерството. Боби вечно ми разправя колко си страхотен и как ранчото е целия ти живот.

— Да, това е целия ми живот — сви рамене Дилън. — Но не означава, че го обичам.

— Какво искаш да правиш? — удиви се Мили.

— Искам да рисувам — отговори той с копнеж в гласа. — Но няма да стане.

— Никога не знаеш — възрази тя. — Преди няколко седмици мислех, че никога вече няма да яздя или да се състезавам. Но сега съм тук.

— Да, тук си — ухили се младежът.

Мили беше адски готино момиче. Дори издрана и наранена след тежката сутрин чарът ѝ бе неустоим. Дилън осъзна, че лесно можеше да се влюби в нея. Но нямаше смисъл. Тя искаше Боби, не него.

Винаги ставаше така с момичетата. В сравнение с Боби той сякаш не съществуваше.

Уайът пресрещна Боби в двора.

— Къде е човекът? — попита младият мъж, като се смъкна от коня.

— В офиса е — отговори Уайът и сложи ръка на рамото му. — Слушай, бъди внимателен. В този тип има нещо, на което не се доверявам.

— Какво?

— Не знам — намръщи се Уайът. — Трудно ми е да го опиша. Просто е... мазен.

— Мога да се справя с това — небрежно отвърна Боби.

— Може и така да е — търпеливо се съгласи Уайът. — Но не бързай. Опознай го, преди да се обвържеш с нещо. Понякога си склонен да прибързваш.

— Кой го казва? — настръхна Боби. — Баща ми ли? — едва сдържаше раздражението си. — Благодаря за загрижеността. Но вече не съм дете, Уайът. Мога да се справя с този тип. Знаем какво искам.

Възрастният човек кимна почтително и му направи път. Нямаше смисъл да настоява повече. Ироничното бе, че Боби приличаше на Ханк много повече, отколкото осъзнаваше — бе упорит като муле. Ханк никога не бе приемал съвети и това доведе до влошаването на положението в Хайуд. Боби бе същият, но към упоритостта му бе прибавена и младежка самоувереност, която го правеше още по-неконтролируем. Уайът се молеше шестото му чувство относно Тод Кренбърн да го е подвело. Но докато гледаше как младежът влиза

енергично в офиса, изпита същото усещане за обреченост, както когато наблюдаваше как агнетата отиват на заколение.

— Боби? — скочи на крака Тод Кренбърн и протегна ръка приятелски.

Беше забравил, че момчето приличаше на манекен и бе доста високо. По-неуверен човек от Тод би се притеснил от физическото несъответствие между тях двамата, но той не страдаше от липса на самочувствие.

— Как си? — попита любезно. — Не знам дали си спомняш, но преди няколко години се запознахме във Флорида.

Боби раздруса ръката му и седна на бюрото, без да си направи труда да покани и госта си да се настани удобно.

— Страхувам се, че не помня — нетактично подхвърли. — Но управителят на ранчото ми съобщи, че на времето си преговарял с баща ми.

Нагло малко лайно, помисли си Тод, но усмивката остана здраво залепена на лицето му.

— Точно така. Е, преговори не е съвсем точно казано. Както знаеш, аз се занимавам с недвижими имоти. Винаги съм се интересувал от земята на баща ти, но бе очевидно, че той няма да ми продаде нищо.

Тод бръкна в джоба си, извади инхалатор и вдъхна дълбоко. Въздухът в малкото помещение миришеше на коне, кучета и говеда и той усети как гърдите му се стягат, а очите му се зачервяват въпреки огромното количество антихистамин, което бе погълнал сутринта. Как някой можеше да предпочете да живее в тая дивотия бе напълно непонятно за него.

— Съжалявам — извини се той. — Алергия.

— Защо се интересуваш от Хайуд? — попита Боби агресивно, без да обърне внимание на неудобството на госта си.

Изкара тежка сутрин след безсънната нощ, а предупреждението на Уайът влоши бездруго мрачното му настроение. Бе решил твърдо да покаже на всички, че е способен да води трудни преговори.

— Предполагам, че заради петрола, нали? — добави той.

— Ни най-малко — излъга Тод бързо. — Първо, ранчото никога не е било внимателно проучено. Знаем, че се говори как дядо ти бил

открил петрол тук, но никой не знае дали става дума за богат залеж и дали изобщо има смисъл да се правят сондажи.

Боби се заслуша, като се опита да прикрие изненадата си. Никога преди не беше чувал тази теория. Бе израснал, вярвайки, че петролът в Хайуд е факт. Отчасти благословия, отчасти проклятие, но неоспорим факт. Замисли се дълбоко и си припомни разказа на баща си, че земята е била проучена преди десетки години. Но дали спомените не го лъжеха? Може пък Тод да беше прав.

— Пък и не се занимавам с петрол — продължи Тод, като кихна отново. — Правя си парите с бизнес, който върви чудесно. Също като стареца ти.

Боби кимна.

— Разбирам. Е, звучи логично.

Уайът можеше да е притеснителен като старица от време на време. Кренбърн изглеждаше открит и почтен човек.

— От какво всъщност се интересуваш? — попита Боби.

— От каубойски състезателни коне — спокойно отговори Тод.

— Наистина ли? — младежът изгледа скептично безукорно скроения му костюм и маникюрирани ръце и си помисли, че Тод определено не приличаше на типичния каубойски ентузиаст.

— Не ме разбирай погрешно — обясни Тод, като оправи възела на копринената си вратовръзка „Ермес“. — Нямам желание да се занимавам с подробностите по обучението на коне. Абсолютно никакво. Те са твоята област. Гледам на това като на чиста инвестиция.

През следващите десет минути Тод плавно издрънка всичко, което бе научил за света на надбягванията. И както бе очаквал, Боби попи всяка дума.

Първото правило на добрата търговия: кажи на хората онова, което искат да чуят.

— Не твърдя, че съм експерт — завърши той скромно, — но прегледах постиженията ти като треньор на чистокръвни коне. Трябва да призная, че съм развълнуван от възможността тук. Имаш нужда от инвеститор. Аз пък имам нужда от партньор, който разбира от коне и обучението им. Съвсем просто е.

— Хайде да се поразходим — предложи Боби, като отвори вратата и в офиса нахлу горещ въздух.

Тод го последва навън.

— Беше честен с мен, Кренбърн — каза Боби, — затова и аз ще говоря откровенно с теб. Определено се интересувам.

— Добре — кимна Тод небрежно. — Надявах се, че ще е така.

— Но трябва да си изясним нещо от самото начало — продължи Боби. — Хайуд ми бе завещан от баща ми като традиционно ранчо с каубойски традиции в развъждането на стада.

Почна се, помисли си Тод. Носталгичните каубойски дивотии.

— Доста хора и семействата им зависят от мен. Трябва да запазя мястото като ранчо и да оправя финансовото му положение. Конете са страстта ми и съм убеден, че в тях е бъдещето на Хайуд. Но не мога просто да размахам вълшебна пръчка и да превърна ранчото в тренировъчна площадка като „Осем дъба“ за една нощ.

— Да, знам — кимна Тод.

„Осем дъба“ бе най-прочутата ферма за развъждане на чистокръвни коне и мечтата на всеки собственик в Кентъки.

— Първо трябва да разчистиш боклука от терена, за да можеш да строиш на него, нали?

— Точно така — потвърди Боби.

— Е, какво ще кажеш за това? — подхвърли небрежно Тод, сякаш идеята току-що му беше хрумнала. — Ще поема дълга ти, целия дълг, в замяна на партньорство в ранчото.

— А, не знам... — промърмори Боби със съмнение в гласа.

Чу предупредителните думи на Уайът от вчера вечерта: „Ако започне да ти иска партньорство, изчезвай колкото се може по-бързо.“

— Изслушай ме — настоя Тод. — В добавка ще ти осигуря сто процента от капитала, за да изградиш тренировъчните помещения и площадки.

— Сто процента?

Тод кимна.

— Точно така. До стотинка.

Образът на великолепните конюшни, които можеше да построи с неограничен капитал, се завъртя съблазнително пред очите на Боби. Господи! Можеше да осъществи мечтата си за Хайуд и да изплати дълга към банката. И то само след няколко седмици.

Внезапно самоувереността му се завърна. Уайът беше чудесен управител на ранчо, но не разбираше от бизнес, а още по-малко от

обучение на коне и страхотните мангизи, които можеха да се изкарат от него.

— Бизнесът със стадата ще си остане само твой — продължи Тод. — Печалбите от конете ще делим осемдесет на двадесет в моя полза.

— Шестдесет на четиридесет — контрира Боби.

— Седемдесет и пет на тридесет и пет — ухили се Тод. — Ти няма да вложиш и цент, забрави ли?

— Да, но влагам уменията си — изтъкна Боби. — И времето си. Аз ще ръководя бизнеса.

— Седемдесет на тридесет — склони Тод, като му протегна ръка.

— Готово.

Горкото хлапе. Усмиваше се доволно, сякаш го бе победило и сключило страхотна сделка. Всъщност само за неколкостотин хиляди Тод току-що си бе осигурил собственост в струващ няколко милиона имот и бе направил първата важна стъпка към контрола върху петрола на Камерън.

Хлапето беше изключително наивно и самоуверено. Дори не осъзнаваше какво бе станало. И макар още да нямаше нищо на хартия, Тод знаеше, че каубоите от старата школа по-скоро биха умрели, отколкото да престъпят думата си в сделка, за която си бяха стиснали ръцете.

Работата беше свършена, мисията — изпълнена.

Прикрил триумфа си, докато Боби го изпращаше до колата му, Тод внезапно забеляза някаква фигура, която от изтощение едва-едва се влачеше към тях. Когато горкото създание се приближи на няколко метра, той осъзна, че това не е старец, а момиче. Много младо момиче.

Имаше рошава, мокра от пот коса, зачервено лице и дрехи за езда, толкова съдрани и мърляви, сякаш ги носеше от седмици. Но бе невероятно красива, а зелените очи и пълните устни ѝ придаваха съблазнителен вид, който дори умората и мръсотията не можеха да прикрият. Внезапно Тод изпита желание да остане по-дълго в ранчото. Винаги намираще време за красиви момичета.

— Здравсти — усмихна се той. — Мисля, че не се познаваме. Аз съм Тод.

— О, здравей — разсеяно отговори момичето. — Казвам се Мили.

Първото, което Тод забеляза, бе английският акцент. Второто бе начинът, по който погледна направо през него, фокусирайки цялото си внимание върху Боби, чието тяло се напрегна, сякаш това го притесняваше.

Готов да се съревновава във всичко, особено когато ставаше дума за жени, Тод мразеше да го пренебрегнат. А вече за втори път момиче, по което си падаше, предпочиташе Камерън. Това го вбеси страхотно.

— Свършихме — каза Мили, като погледна Боби като римска робиня, влюбена в императора. — Мога ли да вляза да се изкъпя?

— Може — лаконично разреши Боби. — Но не се бави. Чака ни още много работа.

Тонът му беше толкова груб, че Тод се зачуди дали двамата не са се скарали. Или по-скоро дали грубостта на момчето не бе симптом на дълбоки чувства, които не искаше да разкрие. Във въздуха определено се долавяше силно сексуално напрежение.

— Боби и аз ще бъдем партньори. Ще създадем тренировъчни площадки за състезателни коне тук, в Хайуд — обади се Тод, като направи втори опит да прикове вниманието на Мили и успя.

— Наистина ли? — засия тя. — Това е великолепно! Кога ще започнете? Боби ме доведе тук, за да ме тренира. Аз съм жокей. Е — поправи се, — ще тренирам за жокей. Но съм по-добра на спринтове и Боби реши, че каубойските коне ще бъдат идеални за мен, защото...

— Мили, господин Кренбърн е зает човек — прекъсна я Боби.

Беше забелязал начина, по който Тод я гледаше, и той не му хареса. Искеше Мили да изчезне оттук.

— Няма време да слуша мечтите ти за жокейска кариера.

— Нищо подобно — възрази Тод, забелязал как усмивката на Мили се стопи при грубите думи на Боби. — Нямам нищо против. Англичанка, която язди каубойски коне. Интересно.

Мили му се усмихна благодарно и за първи път забеляза, че Тод всъщност бе хубав мъж. Е, хубав като за стар мъж. Не разбираше защо Боби се държи толкова гадно.

— Надявам се да поговорим повече следващия път, когато дойда тук — каза Тод, като пренебрегна неодобрителното смръщване на Боби. — Но сега наистина трябва да тръгна — добави, като натисна бутона на дистанционното и отвори вратата на колата си. — Искам да се отбия в Бюелтън на път за къщи — обясни на Боби. — И да

поговоря с адвоката си довечера за сделката ни. Да го помоля да изготви документацията.

— Звучи добре — усмихна се Боби и му подаде ръка през прозореца.

Двигателят на ферарито изръмжа и Тод потегли, вдигайки облак прах.

— Ще ти се обадя — извика той на Боби, после изпрати въздушна целувка на Мили.

— Защо го направи? — скара ѝ се Боби, когато Тод се отдалечи.

Знаеше, че се държи като ревнив кретен, но не можеше да се спре.

— Какво съм направила? — изуми се Мили, като се опита да спре сълзите си.

— Флиртува с него.

— Какво? — ококори се тя.

Ако Боби не се държеше толкова грубо, щеше да е смешно.

— Не съм флиртувала с него! — горещо възрази тя. — Не ставай смешен. Той е стар. Никога не бих... никога...

Стресът и притеснението не ѝ позволиха да довърши изречението си.

— Хм — изсумтя Боби. — Е, добре. Но запомни: той е делови партньор, а не приятел. Аз ще ръководя бизнеса, така че надали ще ти се наложи да го видиш отново.

— Добре.

Мили се втурна към къщата, за да не му позволи да види сълзите от срам и гняв, които се стичаха по лицето ѝ.

Как можеше да я обвинява и да я унижава така пред непознат човек? Какво бе направила, за да заслужи подобно нещо?

Знаеше, че не може да очаква животът в Хайуд да е идеален, особено от първия ден. Беше наясно и с напрежението, на което бе подложен Боби. Но дори омразата на Рейчъл, жестокостта на Джаспър и вечното мрънкане на майка ѝ не бяха толкова лоши като неговото отношение.

Грубостта му почти я накара да съжали, че не е останала в Нюмаркет.

А това говореше много.

13.

Мили седеше на вехтото кожено канапе във всекидневната на семейство Макдоналд, завита с грубо одеяло и отворила местния вестник пред себе си, и мърдаше пръстите на краката си доволно. Беше неделя през ноември и първият следобед от два месеца насам, в който не работеше. И твърдо възнамеряваше да му се наслади.

От момента, когато Боби подписа сделката с Тод, бизнесът със състезателните коне потръгна с шеметна скорост и тя скоро започна да тренира по цял ден. Ездата отново се превърна в удоволствие, но трябваше да помага и в ранчото и комбинацията бе изтощителна.

Емоционалният стрес също не бе за пренебрегване. Отношенията ѝ с Боби бяха далеч от идеалните. Засега не бе избухвал така, както в онзи ден с Тод Кренбърн, но близостта, на която се радваха в Англия, се изпари. На нейно място се появи колегиално приятелство, което беше учтиво, но кошмарно отчуждено.

В някои моменти фасадата се пропукуваше. Когато Мили спечели първото състезание, незначително местно надбягване, спонсорирано от земеделския колеж в Санта Инес, Боби се втурна и я прегърна здраво. А от начина, по който я гледаше, си личеше, че наистина се гордее с нея. Но това бе само искрица от топлината, с която я бе засипвал навремето. Сега вече беше само неин шеф и треньор. И макар непрестанно да си фантазираше за него, Мили започна да се отказва от надеждата, че ще имат романтична връзка.

Истината бе, че дори и да бяха по-близки, и двамата бяха толкова изморени и съсредоточени върху бъдещето си, че нямаха много време за връзки. Всяка секунда от деня на Мили бе плътно заета. А Боби бе още по-претрупан. Опитваше се да се раздели на три между обучението на Мили, ръководенето на ранчото и изграждането на новия бизнес.

Независимо от трудностите, той постигна страхотен напредък. Дори Уайът трябваше да го признае. Блестящите конюшни и великолепно училище бяха издигнати за седмици, с бързина и

деловитост, каквито не бяха виждани преди в Хайуд. Тара бе натоварена с отпечатването на лъскави брошури за привличане на собственици и синдикати от по-известните училища в Бонсал и Ромоланд. Тод Кренбърн, макар че Уайът още му нямаше доверие, засега се проявяваше отлично и вливаше безкрайни суми в ранчото. На всичкото отгоре бе изготвил и план за реконструкция на дълга, който най-после бе спрял банката да им диша във врата.

Нещата определено изглеждаха добре.

— Пак ли четеш това?

Съмър, завърнала се от мача си по хоккей, се просна в креслото в другия край на стаята. Разбира се, за нея не беше достатъчно да е зашеметяващо красива и адски умна. Държеше да се проявява и като страхотна спортистка.

— Не попи ли всички похвали досега? Беше само дребно местно състезание, за Бога. А не надбягването в Лос Аламитос.

Мили сдържа гнева си и остави вестника настрана. В спортната страница имаше статия за представянето ѝ в Санта Инес. Журналистът я бе описал като „британска каубойка“ и тя тайно се наслаждаваше на определението. Дилън ѝ показа вестника тази сутрин и я похвали мило, както винаги. А пък Съмър, типично за нея, не можа да устои да не я подразни.

— Не че е твоя работа — отвърна Мили, която отдавна се бе отказала от опитите да се държи любезно със Съмър, — но всъщност четях статията за родеото в Балард. Боби ме записа да участвам в две състезания там следващия уикенд.

Съмър се прозя отегчено.

— Чух! Родеото в Балард. Голяма работа.

— Да, наистина е голяма — изтъкна Мили. — Тази година ще участват доста известни състезатели.

— О, да, сигурно — саркастично изсумтя Съмър. — Това е поканата ти за голямата игра. Следваща спирка Руидосо Доунс. Холивуд! Целият свят!

— Майната ти — изруга Мили и взе вестника, решила да не обръща повече внимание на проклетата кучка.

Враждебността на Съмър все още я озадачаваше, но се бе отказала от опитите да я проумее. Щом момичето искаше война, щеше

да я получи. След цял живот, прекаран с гнусната Рейчъл Дилейни, Съмър Макдоналд бе шега работа.

— Здравейте, момичета — извика Тара, жизнерадостна както винаги, като влезе в стаята с пакет за Мили.

От самото начало тя отказа да бъде въввлечена в битките между Съмър и Мили и сега се престори, че не забелязва напрежението във въздуха.

— Това пристигна в офиса — съобщи, като подаде пакета на Мили. — Изглежда е от родителите ти.

Мили засия и съдра опаковъчната хартия. Изпитваше известна вина задето не се обаждаше у дома по-често, най-вече защото баща ѝ все още не се бе оправил напълно. Но бе толкова заета с тренировките и състезанията, че не ѝ оставаше време да изпадне в носталгия. Пък и когато приключеше работата си за деня, в Англия вече бе полунощ и прекалено късно да звъни по телефона.

Каквото и да бе съдържанието на колета, опаковката му бе невероятно здрава. Мили се опита да откъсне лепенката със зъби. Струваше ѝ се, че вътре има списания и се надяваше да види последните екземпляри на „Рейсинг Поуст“, за които бе помолила Сесил преди две седмици. Най-последно разкъса кафявата хартия и разочаровано видя вътре тъпия „Татлър“, към който бе прикрепена кратка бележка от майка ѝ.

„Мили, помислих си, че ще искаш да видиш това.
Страница 34. Липсваш ми, макар да признавам, че Рейчъл се грижи страхотно за мен и дори направо ме глези. Обади се скоро.

Целувки. Мама“

Мили усети как кръвното ѝ се покачва. Първо, защо майка ѝ имаше нужда от грижи? Другите майки не се нуждаеха. Представяше си как гнусната Рейчъл се подмазваше, за да си осигури обичта на Линда. Никога нямаше да забрави фалшивата загриженост на кучката в нощта, когато Сесил пострада. Нито пък как се бе натрапила в семейството ѝ.

Но очевидно онази нощ бе само върхът на айсберга.

— Готин тип — отбеляза Съмър, като се приближи до канапето и надникна над рамото на Мили към тридесет и четвърта страница. — Познаваш ли го? Някое гадже?

Всяко гадже на Мили бе добре дошло, стига да не бе Боби.

— В никакъв случай — ледено я срязва Мили. — Това е брат ми. А курвата до него — забучи пръст тя в образа на Рейчъл — е приятелката му. Кофти късмет.

Снимката показваше как Джаспър и Рейчъл се забавляват на елегантен бал — мечтата на майка ѝ. И двамата изглеждаха противно привлекателни с блестящите си бели зъби и правилни черти. Текстът под снимката гласеше:

„Звездната жокейска двойка: Рейчъл Дилейни и Джаспър Локуд Гроувс блестят на дансинга.“

— Мисля, че е много красива — искрено се възхити Съмър.

— Да, убедена съм, че го мислиш — процеди Мили.

Въпреки нежеланието си тя откри, че чете статията под снимката. В нея се разказваше за последните успехи на Рейчъл в типичния помпозен стил на „Татлър“. Но дори ако човек пренебрегнеше дивотиите, личеше си, че Рейчъл се справя добре. Откак Мили бе заминала, беше спечелила две надбягвания в Бат и две в Йорк. Изглежда и връзката ѝ с фотогеничния Джаспър ѝ бе помогнала да се превърне в любимка на медиите. Според репортера, Рейчъл очакваше два чудесни спонсорски договора — един за „Хакет“ и друг за нова марка луксозно бельо. Какво ли щеше да е следващото? Да я изберат за спортната звезда на годината?

Внезапно собствените ѝ успехи на състезанията в Санта Инес се сториха на Мили незначителни и мизерни.

И точно когато и последните остатъци от доброто ѝ настроение се изпариха, Боби надникна в стаята с притеснен и разсеян вид.

— Някой виждал ли е куфара ми? — попита той. — Зеленият, с кожените ремъци?

Трите момичета вдигнаха глави от списанието.

— На тавана в голямата къща — отговори Тара.

— Сигурна ли си? — прокара ръка през косата си той. — Вече търсих и там, но не го видях.

— Там е — спокойно потвърди Тара. — Ще отида да проверя, ако искаш.

— Защо ти е куфар? — обади се Мили. — Заминаваш ли някъде?

Не искаше да демонстрира интереса си към плановете на Боби, но не можа да се въздържа.

— Отивам в Ел Ей — обясни той. — За десетина дни. Тод ще ме запознае с потенциални клиенти.

— Десет дни? — извика Мили и изпусна списанието на пода. — Но това означава, че няма да си тук следващия уикенд. Ами състезанието в Балард? Каза, че ще дойдеш там.

Боби въздъхна. Не му беше приятно да я разочарова, но нямаше начин. Клиентите нямаше да паднат от небето, а Кренбърн възнамеряваше да го запознае с доста хора.

Последният месец бе тежък и за него. Знаеше, че наранява Мили, като се държи на разстояние от нея, но не знаеше какво друго да направи. Абсолютно мъчение бе да работи по цял ден с нея и да живеят сами в къщата. Струваше му се, че е бивш алкохолик, принуден да работи във фабрика за спиртни напитки. Единствената му надежда да се справи с положението бе да не ѝ обръща внимание.

За съжаление беше много по-лесно да имитира незаинтересованост, отколкото наистина да я изпитва. Гордееше се страхотно с постиженията на Мили като ездачка, но не си бе дал сметка колко стресиращо ще е да я предпазва от другата страна на състезателния свят. Останалите жокеи бяха мъже в по-голямата си част и минимум пет години по-възрастни от нея. Повечето бяха каубои или работници, които обичаха да се забавляват здраво, както и работеха.

Мили бе вълнуваща новост за тях. След всяко надбягване орди мъже я канеха на жокейските купони. А Боби знаеше от собствен опит, че тези купони доста напомняха оргии. След състезанията той се чувстваше като надзирател на Мили, а не треньор. Отблъскваше обожателите ѝ решително и я отвеждаше у дома, преди нещата да излязат извън контрол.

И колкото повече се правеше на родител, толкова повече Мили влизаше в ролята на намусен тийнейджър. Преди няколко седмици, изпълнен с отчаяно желание да се разкара от Хайуд за няколко часа,

Боби прие поканата за рождения ден на един жокей, Дани Марън. Празненството щеше да се състои в конюшните на един от близките му съседи.

— Защо не мога и аз да дойда? — захленчи Мили, докато той се приготвяше. — Познавам Дани.

— Виждала си го само веднъж — отсече Боби. — Не го познаваш. А и не си поканена.

Това всъщност бе лъжа. Но Дани бе прочут купонджия и Боби по никакъв начин не би пуснал Мили на някоя от сбирките му. Бе все едно да хвърлиш зайче в стая със змии.

— Не съм дете — извика тя вбесено. — Нямах право да ми забраняваш да се забавлявам.

— Докато живееш с мен, имам право — категорично заяви Боби, като нахлузи ботушите си. — Няма да дойдеш и това е.

Очевидно за една нощ се бе превърнал от приятел и баща и от треньор в затворнически надзирател. Ролята не му харесваше повече, отколкото на Мили.

— Дилън ще те заведе в Балард — каза той сега, като се вгледа в разочарованото ѝ лице. — Ще можеш да се надбягваш. Но аз трябва да замина, сладурче. Става дума за бизнес.

Тайничко Боби се надяваше, че ще може и да се позабавлява в Ел Ей. Шон О'Фланегън все още бе в града, тъй като не бе напуснал оня кретен Джими Прайс, и бе обещал да го заведе в Холивуд, за да полудуват.

— Въздържанието е сериозен риск — настоя Шон, когато Боби му разказа историята с Мили. — На времето познавах един тип в Ирландия. Не беше чукал толкова дълго, че накрая ритна камбаната. Отравяне от тестостерон.

Боби се засмя, но разговорът с Шон го накара да осъзнае на какъв стрес бе подложен. Кратко забавление с хубава мадама можеше да е идеалното лекарство.

— Напомни ми отново — каза Боби, когато Шон взе поредния завой с шеметна скорост. — Как, по дяволите, ме убеди в това?

Беше четвъртък вечер и отиваха да прекарат уикенда в имението на Джими Прайс в Палос Вердес.

— Ами — отвърна Шон, като стисна здраво волана на любимото си синьо порше, — ти каза, че трябва да се свържеш с хора, които се занимават с каубойски коне. И аз ти обясних, че в такъв случай трябва да говориш с Джими. Освен това каза...

— Че по-скоро бих си отрязал топките с ръждясал нож — довърши Боби вместо него.

— Да, нещо такова — призна Шон. — Но аз, като истински добър приятел, те посъветвах да си извадиш главата от задника и да не бъдеш такова тъпо и упорито копеле.

— А пък аз бях толкова пиан, че те послушах.

Последните три дни в Ел Ей бяха страхотни. Веселбите с Шон — откачени както винаги. А и бизнесът процъфтяваше. За новак в света на каубойските коне Тод Кренбърн имаше невероятни връзки. Вече бе запознал Боби с доста собственици, много от които бяха склонни да преместят конете си в Хайуд, ако получеха добра цена. И въпреки че Тод не бе човек, когото би си избрал за приятел — беше прекалено мазно гражданче, а и имаше нещо адски прикрито у него, макар Боби да не би го признал пред Уайът, все пак като партньор бе чудесен.

Единственото, което все още го тормозеше, бе, че Тод настояваше да участва в бизнеса. Когато подписаха сделката, Боби прие, че ще има мълчалив партньор, който просто връчва чековете и си чака печалбата. Но Тод се оказа съвършено различен. Проявяваше интерес не само към новите конюшни и площадки, но и към всички финансови и практични дела в ранчото.

А когато Боби му спомена за възможността да се видят с Джими Прайс, прие идеята с изненадващ ентузиазъм.

— Не мога да повярвам, че дори го обмисляш — каза той. — Разбира се, че ще отидем. Джими разбира от каубойски коне така, както султанът на Бруней от чистокръвни. Знаеш го.

Възраженията на Боби, че Джими е и гаден мръсник, зарязал жена си по най-долен начин, бяха отхвърлени.

Ако Шон можеше да им уреди покана, щяха да отидат.

И така, след час и половина в поршето на Шон, което се опитваше да счупи всички рекорди по бързина, двамата стигнала до електрическия портал на имението на Прайс.

Вратите бяха метални и невероятно дебели, сякаш човек влизаше в банков сейф, а не в нечий дом.

— Какво е това? — попита Боби. — Форт Нокс?

Шон го изгледа ухилено.

— Охраната е по-солидна, отколкото във Форт Нокс. Работя тук от почти две години и още не знам кода за конюшните. Джими е фанатик на тема охрана и безопасност.

Докато пътуваха към къщата, Боби разбра защо. Беше посещавал много красиви домове из целия свят покрай работата си, но къщата на Прайс бе нещо друго.

Първото, което забеляза, бе десетметров фонтан в центъра на огромния преден двор. От двете му страни се простираха идеално оформени градини, които стигаха до хоризонта. Къщата бе построена отчасти на хълм и се издигаше над тях на върха на дълго каменно стълбище. Беше от избледнял жълтеникав камък, който ѝ придаваше вид на стара европейска вила. Античната атмосфера бе подсилена от бръшляна и глицинията, които се виеха около високите прозорци.

Определено не приличаше на вулгарните тузарски домове в Ел Ей, които бе посетил миналата седмица с Тод. Джими Прайс може и да беше задник, но имаше вкус или поне достатъчно разум да си наеме добър архитект.

— Какво мислиш? — попита Шон, като се протегна към задната седалка и взе куфара на Боби. — Смяташ ли, че богатият ти партньор ще бъде впечатлен?

— Можеш да го попиташ след минута — отговори Боби, забелязал тъмносиньото ферари с номер ТК1, паркирано отпред. — Вече е тук.

Той последва Шон по каменните стъпала и подаде шапката си на униформената камериерка, която ги въведе в къщата. Едва успя да огледа богатия наситеносин купол на тавана, когато две пищящи двегодишни хлапета се понесоха на колелата си към тях по излъскания мраморен под.

— Мамка му! — изкрещя от болка Шон, когато едно от децата прегази крака му.

Хлапето не обърна внимание на агонията, което бе причинило, а само погледна небрежно през рамо, преди да продължи към официалната всекидневна.

— Чейс! Чанс! — извика изморено момиче с кошмарно наднормено тегло, задъхано и зачервено от гонитбата. — Видяхте ли

децата някъде?

— Да — отговори Шон и посочи към коридора, където бяха изчезнали хлапетата. — Едно от тях ме обезобрази за цял живот — добави, като вдигна крака си. — Малкото лайно ме прегази най-нахално.

— Е, поне е прегазило само теб — усмихна се моминото, като се приближи към Шон и го целуна по бузата. — Обикновено наранява и истинските гости.

— О, много ти благодаря — ухили се Шон. — Това е моят приятел Боби, между другото. Той е истински гост. Боби, запознай се с Ейми, най-чудесното същество в това място.

Момичето погледна Боби и се зачерви като домат. Той се опита да си припомни последния път, когато някой бе изглеждал толкова смутен, но не успя и реши, че е било адски отдавна.

— Вие гувернантката ли сте? — попита той, като ѝ се усмихна мило. — Изглежда, имате доста работа.

— Всъщност не съм гувернантка — задъхано отговори тя. — Аз съм сестра им. Явно изплащам страшно много грехове.

Преди да им обясни по-подробно, зашеметяваща блондинка изскочи от всекидневната. Беше облечена в дълга до земята рокля в телесен цвят и с цепка до чатала, която отдавна бе прекосила границата от секси към неприлична. Блондинката хвърли на Ейми мрачен поглед, от който кръвта ти можеше да застине.

— Децата са побеснели — излая тя. — Погрижи се за тях, преди баща ти да получи инфаркт.

— Те не ме слушат — изморено се оплака Ейми. — Опитвам се да ги сложа да си легнат от цял час.

— Опитай по-сериозно — рязко заповяда блондинката. — Ако не беше толкова дебела, нямаше да могат да тичат в кръг около теб. О! — внезапно тя осъзна присъствието на Шон и Боби и в миг намръщената гримаса се замени от широка, фалшива усмивка. — Не ви видях, момчета. Здравейте.

Акцентът ѝ беше южняшки и провлечен.

— Аз съм Кенди Прайс — усмихна се тя съблазнително на Боби. — Съпругата на Джими.

Кенди напомняше на котка със зелените си очи и високи скули. По-висока, по-млада и по-развратна Мишел Пфайфър.

— А вие сте?

— Остави го на мира, Кенди — каза Шон, като я целуна по бузите.

Очевидно отношенията му със семейството на работодателя му бяха доста близки.

— Това е Боби Камерън, мой приятел.

— Аха — засмя се тя кокетно. — Каубоят. Тъкмо чух много неща за вас.

— Наистина ли? — учуди се Боби.

— Аха. От партньора ви. Радвам се да се запознаем, Боби.

— Аз също — отвърна той неубедително.

Размяната на реплики между Кенди и Ейми бе траяла само няколко секунди, но бе достатъчна за Боби да реши на чия страна е. Втората госпожа Прайс очевидно бе проклета кучка.

— Не знаех, че Джими е женен повторно — изсъска той в ухото на Шон след минута, когато двамата последваха домакинята във всекидневната.

— Преди пет години — прошепна Шон. — Но е толкова потаен, че много хора не знаят. Дори и сега, когато имат деца.

— Това е странно — подхвърли Боби. — Не ми изглежда майчински тип.

Шон завъртя очи.

— Направо е ужасна — каза той. — Красива, но адски зла. И превръща живота на горката Ейми в истински ад.

Всекидневната на Прайс напомняше на огромен хамбар или катедрала. Или на нещо друго с гигантски размери. Ако не бяха всичките безценни антики и пухкавите канапета от „Ралф Лорън“, вътре сигурно щеше да има ехо.

Първото, което Боби забеляза, бе Джими, облегат на рояла в далечния ъгъл на стаята, да пуши пура и да си бърбри с Тод, сякаш бяха стари приятели.

— А, ето ви! — извика той, като тръгна към Шон и Боби, усмихнат широко и стиснал между зъбите си пурата, също както първия път, когато се запозна с Боби във Флорида. — Любимият ми ветеринар. И Самотния рейнджър с него. Как си, хлапе? — плесна той Боби по гърба. — Тъкмо говорех с партньора ти за новия ви бизнес.

Боби се усмихна със стиснати зъби и заби нокти в дланите си, за да се въздържи и да не каже какво мисли за наглата дебела жаба, въпреки всичките му мангизи и власт.

— Здравейте, господин Прайс — каза той, след като се овладя.

Щом домакинът им насочи вниманието си към красивата си съпруга, Боби прошепна на ухото на Тод:

— Мислех, че имаш работа в Ел Ей. Не те очаквах до утре.

— Графикът ми се разтовари — отговори Тод, като сви рамене небрежно. — Реших да изпреваря задръстванията.

Истината бе, че и той си имаше причини да се сближи с Прайс, но те нямаха нищо общо с каубойските коне. Все още търсеше инвеститори за строежа на четири блока в центъра на Ел Ей. Знаеше, че Джими се занимава и с имоти, ако сделката го заинтригува, а банковата му сметка бе по-тлъста от тази на Крез. Покани за уикенда в Палос Вердес бяха по-редки от самородно злато и потенциално много по-ценни, ако човек знаеше как да се възползва от тях. А Тод определено знаеше.

— Запознахте ли се с момчетата ми? — попита Джими, хванал по едно хлапе във всяка ръка.

Хилеше се широко като рибар, горд с гигантския си улов. Погледнати отблизо, момчетата приличаха страхотно на баща си: същите дебели ръце и рижави коси. Имаха нужда само от по една пура в устата.

— Това е Чейс — посочи той ревящото хлапе вляво, което се различаваше от брат си само по сопола, който се спускаше от носа му. — А това е Чансълър — показва той чистото дете. — Наричаме го Чанс. Нали така, приятел?

Ощипа бузата на сина си гордо, а хлапето го изгледа мрачно.

Боби реши, че Чанс започваше да му харесва.

— Имат страхотна енергия — добави Джими, като остави децата на пода и завъртя очи, когато момчетата се понесоха с крясъци из стаята.

За разлика от жена си, той изглеждаше бащински настроен и затича след синовете си с усмивка.

— Хей — прошепна Тод, като сръга Боби в ребрата в мига, когато Джими се отдалечи. — Огледа ли вече жена му? Страхотно тяло, а?

Кенди отново се караше, този път на безпомощната камериерка, която изскочи от стаята като уплашена мишка.

— Не е мой тип — хладно отвърна Боби.

Тод настръхна. За кого, по дяволите, се мислеше това хлапе? За някой като Брад Пит? Кенди беше от жените, които се харесват на всеки мъж.

— Наистина ли? — саркастично попита той. — Да не би да предпочиташ дебеланата?

И посочи Ейми, която най-последно бе успяла да хване братята си и се бореше с тях, за да ги заведе да се изкъпят.

— Престани — смърри го Боби. — Тя изглежда много мило момиче.

— Господи, шегуваш ли се? — засмя се Тод гнусно. — Погледни я. Прилича на камион за боклук.

Младежът се намръщи. Не беше светец по отношение на жените, но не беше и жесток. А не за първи път чуваше Тод да се държи гадно. През изминалата седмица партньорът му бе показал небрежна безмилостност, която го накара да се замисли. Не се бе случило нищо сериозно и не си бяха развалили отношенията, поне не открито. Но предупрежденията на Уайът да не се втурва в партньорство с човек, когото едва познава, непрестанно се въртяха из главата му като издраскана плоча. Тази вечер му бе особено трудно да не им обръща внимание.

Най-последно гувернантката пристигна и освободи Ейми от досадните ѝ братя. Шон незабавно ѝ подаде чаша със силно питие и я настани на канапето да си побъбрят. Щяха да вечерят след няколко минути и той искаше да ѝ даде възможност да се разтовари пред някого, преди да седнат до масата.

Междувременно, Джими си говореше за недвижими имоти с Тод, обвинил едната си дебела ръка собственически около кръста на жена си. Боби се мотаеше на заден план и наблюдаваше останалите.

Кенди беше почти тридесет сантиметра по-висока от мъжа си със златните си остри токчета. Напомняше на сексапилна Снежанка, която гали най-дебелото рижаво джудже. Макар да бе няколко десетилетия по-млада от Джими, в начина, по който прокарваше пръсти през оредялата му коса, имаше нещо майчинско. Странна гледка. Същевременно, очевидно бе доволна да флиртува с Тод, също

както бе постъпила с Боби в коридора преди няколко минути. Джими като че ли не забелязваше момичешкото ѝ кикотене на шегите и комплиментите на Тод. Явно се чувстваше уверен в любовта на жена си. Според Боби увереността му не бе съвсем оправдана.

— Извинете, госпожо — каза камериерката тихо, като се приближи притеснено до господарката си. — Не искам да прекъсвам разговора ви, но вечерята е сервирана.

По време на вечерята говориха най-вече за коне и за безумните цени, на които се продаваха чистокръвните жребци на търговете в Кентъки.

— Мога да купя шест великолепни каубойски коня за цената на онази кобила, която Мание плати миналия месец — заяви Джими с пълна уста. — Името ѝ беше Роза или нещо такова. Разбира се — преглътна той с помощта на щедра глътка червено вино, — и аз самият съм харчил не по-малки суми за чистокръвни коне.

— Я, стига бе — изсумтя Шон под нос.

— Но изкарвам повече пари от каубойските коне — продължи Джими. — Макар че много хора намират това трудно за вярване.

Боби, седнал от дясната страна на Ейми, я хвана да се прозява и се ухили.

— Не се ли интересуваш от коне?

— А, да, разбира се, че се интересувам — промърмори тя автоматично, като се изчерви смутено, но после, след като видя, че баща ѝ не я слуша, призна откровено. — Не, всъщност не се интересувам. Чистокръвни коне, каубойски коне... Не правя никаква разлика. Дори не ги забелязвам. Но татко е луд на тема коне.

— Някои хора твърдят същото и за мен — каза Боби. — Имам предвид, че съм луд. Конете са страстта ми.

Ейми се засмя горчиво.

— Съмнявам се, че можеш да се сравниш с баща ми.

За първи път Боби я огледа внимателно. Вероятно беше само около година по-млада от мащехата си, но разликата между двете бе от небето до земята. Ейми носеше обикновена права рокля от черен лен, която приличаше на чувал. Краката ѝ бяха обути в обувки с прекалено дебели токове, които подчертаваха тежестта на глезените ѝ. Косата ѝ

беше рядка и руса, светла почти като на албинос. На всичкото отгоре бе наследила червеникавите мигли на баща си, както и проблема му с наднорменото тегло. Чертите ѝ обаче сигурно бяха наследени от майка ѝ — къс прав нос, дълбоки, нежни очи и идеални устни. Красотата ѝ се губеше напълно в тлъстините, но си личеше, че ако свали около двадесет килограма, може да стане много хубаво момиче.

— Нали разбираш, татко обича не само конете и победата — продължи тя тихо, за да не даде възможност на Джими да я чуе. — Пада си и по всички светски дивотии, свързани с това. Кенди е същата. А и майка ми беше такава, когато беше по-млада.

Боби се размърда неудобно на мястото си, притеснен от забележката за първата госпожа Прайс.

— О, не се тревожи — успокои го Ейми, усетила смущението му. — Няма проблеми. Вече мога да говоря за нея. Мина много време. Наистина.

— И моята майка беше купонджийка — каза Боби. — Всъщност, още си е такава.

— Ейми — изрева Джими гръмовно, — престани да досаждаш на Боби.

Момичето сведе глава и потъна в мълчание. Сърцето на Боби се сви от съчувствие. Струваше му се, че гледа как пръскат мравка с „Райд“. В един момент горкото същество бе оживено и весело, а в следващия — жестоко убито.

Да, не бе трудно да се разбере кои от децата си обичаше Джими. Нищо чудно, че Кенди се държеше толкова грубо с доведената си дъщеря. Очевидно следваше примера на мъжа си.

— Той иска да говори за коне, нали, хлапе? — продължи Джими.

Преди Боби да успее да отговори, Тод се намеси агресивно.

— Започваме на дребно в Хайуд, но репутацията на Боби като треньор е незаменима и имаме страхотни надежди. А по отношение на помещенията, никой в Калифорния не може да ни съперничи.

— Така ли? — удиви се Джими. — И вече тренирате там?

— Само моите коне — уточни Боби. — Довел съм едно младо момиче от Англия, много обещаваща жокейка, с която работя в момента.

Джими погледна Тод.

— Мили, нали? Сексапилното парче?

Боби впери убийствен поглед в съдружника си. Сексапилно парче? Така ли мислеше за нея?

— Тя е на седемнадесет години — ледено подчерта той. — Още е дете.

— Бих искал да се запознаем — усмихна се Джими, без да обърне внимание на враждебността му. — От години търся добър жокей, когото да издигна. Ако наистина е толкова добра и сексапилна, както твърди Тод, може да натрупа цяло състояние от сделки със спонсори. С подходящата помощ, разбира се...

Боби стисна зъби толкова силно, че го заболя. От идеята Джими да „помага“ на Мили или дори да се запознае с нея, му се доповръща. Колкото до интереса на Тод... щяха да си поговорят по-късно.

Опита се да увери себе си, че тези чувства бяха продиктувани от желанието да я защити, но дълбоко в сърцето си знаеше, че не е така. Страхуваше се да не я загуби. С всеки изминал ден невероятният ѝ талант като жокей ставаше все по-очевиден. Колко ли време щеше да мине, преди Мили да поиска да разпери крила и да полети сама? Нямахше да е достатъчно дълго, това бе сигурно. Щеше да започне да пътува по състезания, наобиколена от акули като Прайс, че дори и по-лоши. А той нямаше да може да я предпазва винаги.

И от къде на къде, по дяволите, Тод я зяпаше като някакъв перверзник и подхвърляше в главата на Прайс идеи за кариерата ѝ?

— Мили още не е готова за национална кариера — каза той по-грубо, отколкото бе възнамерявал. — А когато стане, аз ще съм нейният мениджър. Тя се интересува от ездата, а не от спонсорските сделки.

Джими се разсмя.

— Не се заблуждавай, Камерън — отвърна той, като запали отново пурата си, която пушеше дори когато ядеше. — Всички искат слава. Особено жените.

— Мили не иска — изръмжа Боби. — И не е жена. Все още е дете.

Тод не каза нищо и остави разговора да се върне в по-безопасни води. Но мислите му препускаха лудо.

Очевидно Боби си падаше по Мили, и то адски много. Интересно.

Още не бе решил как точно би могъл да се възползва от това. Но ако искаше да сложи ръка върху петрола някой ден, трябваше да започне да търси слаби звена в бронята на Камерън.

Може би в лицето на госпожица Мили Локуд Гроувс щеше да намери такава.

14.

Ноември в Кембриджшир беше сив и мрачен както винаги. Дебелите облаци не бяха успели да смекчат хапливия сибирски вятър, който виеше в оградите и превръщаше дъждовните капки в остри иглички. Хората трепереха под якетата и шапките си и мечтаеха за пролет или поне за леко затопляне.

Рейчъл беше свикнала с това. Яздеше при всички климатични условия, но лошото време все пак я потискаше. Днес, когато блестящото зимно слънце най-после склони да се появи и облациите изчезнаха от бледосиньото небе, тя се събуди в необичайно добро настроение.

Пусна радиото в новия безумно скъп мерцедес кабриолет, който родителите ѝ бяха подарили за осемнадесетия рожден ден, и се отправи към Ньюелс. Напоследък прекарваше там все повече време. Но снощи ѝ писна и реши, че има нужда от почивка от Джаспър и вечното му хленчене. След провала в Елсъм кариерата му бе тръгнала надолу със същата скорост, с която нейната се издигаше към висините. В резултат на това самочувствието му, което си бе крехко и в най-добрите моменти, сега се нуждаеше от вечно внимание. По принцип я биваше да слуша търпеливо и без да се смее на абсурдните му теории за конспирации, които обясняваха защо не го търсеха за повече надбягвания. Тя дори го хвалеше прилежно всеки път, когато правеха секс. А и бе здраво залепена за него винаги, когато се появяваха в обществото. Но понякога дори тя се нуждаеше от спокойно място, където да отиде да покрещи.

Но си струваше, помисли си, присвила очи заради яркото слънце. Отначало, когато Сесил реши да позволи на Мили да отиде да се състезава в Америка, Рейчъл побесня. Едва не заряза Джаспър още тогава. Ходеше с него само за да дразни Мили. И защо да си прави труда да продължава, щом Мили нямаше да е в страната?

Но след един-два дни си промени решението. Отсъствието на Мили не беше пречка, а възможност. И тази възможност ѝ

позволяваше да спечели смотаната Линда, която несъмнено щеше да търси заместител на дъщеря си. Адски вбесяващо бе, че позволиха на малкото леке да се състезава, но все пак съперничката ѝ бе ограничена в някакъв тъп каубойски спорт на другия край на света. А това означаваше, че вече няма да е заплаха за амбициите на Рейчъл да стане най-известната ездачка в Англия.

Докато Мили се върнеше от Америка, ако изобщо го направеше, титлата ѝ щеше да бъде напълно узурпирана.

Междувременно, колкото и досаден да беше Джаспър, от ходенето с него имаше полза. Рейчъл бързо осъзна, че се бе превърнала в любимка на медиите отчасти заради връзката си с него. Въпреки неуспехите в кариерата, Джаспър все още бе желан в светските кръгове. А и сексът не бе за пренебрегване. През повечето време Джаспър бе жалък, суетен и тъп орангутан, но дори Рейчъл трябваше да признае, че е много по-добър в чукането, отколкото в надбягванията. Откак бяха заедно, той бе научил какво ѝ харесваше и сега успяваше да я докара до оргазъм два или три пъти, когато се чукаха, а го правеха всеки ден.

— Рейчъл, скъпа!

Линда, издокарана в градинарските си одежди: безукорно изгладен панталон от зелено рипсено кадифе, зелени ботуши и пуловер с избродирани гребла и лопати, изскочи от къщата да я посрещне.

— Е, не ме дръж в напрежение. Каква е чудесната новина?

Рейчъл изстена наум. Проклетата ѝ майка. Сигурно бе грабнала телефона в мига, когато тя излезе от къщата. Един от основните недостатъци на преструвката ѝ, че харесва семейството на Мили, бе това, че родителите ѝ бяха последвали примера ѝ и бяха приели Сесил и Линда за новите си най-добри приятели.

— Здравей — усмихна се тя фалшиво и целуна Линда по двете бузи. — Не е нещо кой знае какво.

— Какво не е? — намеси се Джаспър, застанал до кухненската врата, все още облечен в долнището на пижамата си и тънък, прилепнал по гърдите му кашмирен пуловер.

Винаги когато бе възможно, Джаспър обичаше да ходи полугол, за да покаже яките си бицепси и широките обезкосмени гърди, но дори той не смееше да го направи в този студ. Прилепналият пуловер трябваше да свърши работата.

— Джулия се обади преди няколко минути — обясни Линда въодушевено. — Явно Рейчъл има страхотни новина. Но е ужасно скромна.

Момичето я изгледа презрително. Линда беше като малко дете или кученце, желаещо да достави удоволствие на господаря си. Нищо чудно, че Джаспър се срамуваше от нея.

Истината бе, че имаше новина, която намираще за адски вълнуваща. Но нещо ѝ подсказваше, че Джаспър надали щеше да се въодушеви. Ето защо се нуждаеше от време, за да реши как най-добре да му я поднесе, но сега проклетата Линда я бе принудила да го направи прибързано.

— Не се правя на скромна — каза тя, като прегърна Джаспър през кръста, докато влизаха вътре. — Честно казано, не е нещо зашеметяващо. Чували ли сте за едно списание, наречено „Заредени“?

Линда я изгледа тъпо. Джаспър се отдръпна от Рейчъл, сякаш бе ужилен от оса.

— Ловно списание ли е? — попита Линда колебливо.

От години се мъчеше да накара Сесил да отиде на лов, като мислеше, че това ще им помогне да се сблизат с местната аристокрация, но той никога не бе проявил и най-слаб интерес. В резултат на това Линда не бе наясно с ловните и рибарските списания. Надяваше се да не е издала невежеството си пред Рейчъл.

— Не — отговори Рейчъл, като се опита да си придаде небрежен вид, въпреки очевидната ярост на Джаспър. — Стилно списание за мъже.

— Аха — кимна Линда, без да схваща точно за какво ставаше дума. — Разбирам.

— Това е меко порно, по дяволите! — избухна Джаспър. — Няма да го направиш.

— Не ставай глупав, скъпи — подхвърли Рейчъл, като запали цигара, за да успокои нервите си. — Дез смята, че ще е чудесно за имиджа ми. Нали разбираш, жена ездачка, която преуспява в мъжкия жокейски свят?

— Кой е Дез? — попита Линда.

— Агентът ми — гордо отговори Рейчъл, която се чувстваше като филмова звезда, когато споменеше, че си има агент.

— Дез не е с всичкия си — излая Джаспър. — Достатъчно лошо е, че се мотаеш по бельо за „Райски аромат“.

„Райски аромат“ бе фирмата за бельо, която наскоро бе наела Рейчъл като модел.

— Но приятелката ми няма да се съблича за някакво гнусно списание и да се кисне в пяна или каквато друга простотия ще те карат да правиш.

Рейчъл се нацупи и се помъчи да се насълзи. В никакъв случай нямаше да се откаже от трите страници в „Заредени“ само защото господинът с комплекси ревнуваше. Но в същото време не можеше да си позволи да го загуби. Не още.

— О, стига, не плачи — обви ръка около рамената ѝ Линда и изгледа сина си намръщено.

Мразеше скандалите им. Откак бяха станали гаджета, бе прекарала безброй щастливи часове в мечти за великолепна светска сватба, отразена в „Хелюу“. Представяше си Джаспър, красив и елегантен пред олтара, и себе си, майката на младоженеца... в какво? Може би в костюм на Джон Галиано? Или нещо по-консервативно, например „Стела Макартни“?

Но мечтата ѝ нямаше да се осъществи, ако Джаспър продължаваше да се налага и да разстройва момичето.

— Джаспър, скъпи, мисля, че трябва да се извиниш — каза тя строго. — Виж как разстрои Рейчъл.

— Но, мамо — извика той вбесено. — Това е порно!

— Какво е порно? О, здравей, Рейчъл.

Сесил, завърнал се от първата си сутрешна обиколка из конюшните, влезе в кухнята в търсене на чаша горещ чай. Все още бе адски слаб, помисли си Рейчъл небрежно. А Линда ѝ бе доверила, че след инсульта енергията му бе намаляла ужасно. С изключение на няколко нервни клиенти, които го бяха напуснали уплашено, коневъдната ферма се бе съвзела напълно след проблемите с конския грип. Сесил имаше доста работа и усещаше тежко липсата на Мили и безценната ѝ помощ из двора. Очевидно бе, че управлението на Ньюелс го изморяваше много повече от преди.

— „Заредени“ — поясни Джаспър горчиво. — Рейчъл си въобразява, че ако си покаже циците пред всички в страната, това ще помогне на кариерата ѝ.

Линда ахна и прошепна ужасено:

— Не би... искам да кажа... не е наистина... порнография...
Нали, Рейчъл?

— Не, не — небрежно каза Сесил. — Разбира се, че не е. Престани, Джаспър. Ти самият четеш „Заредени“. Не е „Пентхаус“ все пак.

— Вероятно — промълви Рейчъл тихо, все още в ролята на дълбоко наранена — вероятно бихме могли да го направим заедно. Нещо като любимата двойка на медиите?

— Е — изсумтя Джаспър. — Това ще помогне, предполагам.

Пипнах те, помисли си Рейчъл. Честно казано, ако не беше толкова жалко, щеше да е смешно. Джаспър не можеше да понесе мисълта, че тя ще е в светлините на прожекторите. Но веднага щом му намекна, че и той може да участва, промени мнението си.

— Както и да е — подсмръкна тя, — не сме длъжни да вземем решение веднага.

Джаспър я дръпна в скута си и Линда въздъхна облекчено. Заминаването на Мили за Америка бе нанесло сериозен удар на светските ѝ домогвания. Но сега ударът бе смекчен от процъфтяващата любов между двамата красиви младежи.

— Е — каза тя жизнерадостно, — трябва да се захвана с градинарството. Оставям ви да си поговорите на спокойствие. Хайде, Сесил.

— Ама още не съм си изпил чая — възрази съпругът ѝ тъжно.

— Няма значение — твърдо отсече тя, като го хвана под ръка и го дръпна навън.

Няколко дни по-късно в Калифорния бе слънчево и красиво за откриването на родеото в Балард.

Въпреки заядливите реплики на Съмър, Балард всъщност беше голямо и нетърпеливо очаквано събитие в местния календар. Нещо като смесица между панаир и сериозно надбягване. В продължение на три дни в края на ноември малкото градче, състоящо се от няколко викториански къщи от двете страни на тясно шосе, старо училище от червени тухли и две порутени, но добре посещавани църкви, се превръщаше в оживен център на търговия, хазарт и диво забавление.

В девет сутринта пикапи и ремаркета за коне задръстваха пътя и вече бяха запълнили трите огромни полета, които местните фермери даваха под наем всяка година. Търговци от Лос Оливос и Санта Инес, дори от Санта Барбара и Окснард, бяха пристигнали часове по-рано, готови да продават всичко — от пресни плодове и зеленчуци до свещи, сапун, мебели, дрехи и земеделско оборудване — на стотиците семейства, които се стичаха в града. Някои от тях бяха сериозни запалнянковци по надбягванията. Други се интересуваха повече от традиционните каубойски състезания като мятане на ласо и надбягвания в бъчви или от по-веселите конкурси като печене на кексове и отглеждане на зеленчуци. За майките и бащите бяха издигнати безброй будки за бира. Децата се забавляваха с разнообразни игри. Разбира се, имаше и хиляди будки за залози, за да бъде сигурно, че всички ще се забавляват и най-вече ще харчат пари.

Мили пристигна в девет и петнадесет с Дилън и се зашемети от гледката.

— Мили Боже — подсвирна тя нервно, когато Дилън паркира ремаркетото в запазеното им място до пистата. — Никога не съм виждала толкова много хора накуп. Мислех си, че това е само дребно местно състезание.

— Такова е — потвърди той, като изключи двигателя и разкопча предпазния колан. — Но в каубойските среди „местно“ е широко понятие. Миналата година тук имаше дванадесет хиляди души. Според мен днес са повече.

— Мислиш ли, че са дошли да видят Бен Девино? — попита Мили.

Победител в Лос Аламитос, Девино бе местно момче, потеглило към върха, несъмнено изгряваща звезда на небосклона на състезанията с каубойски коне, но само защото бе страхотен жокей. Освен умения, Девино имаше и чудесен външен вид — приличаше на младия Робърт Редфорд.

— Сигурен съм, че някои от тях са дошли заради него — усмихна се Дилън. — А други са тук, за да видят Мили Локуд Гроувс — единствената английска каубойка.

— Да бе — засмя се Мили. — Не мисля така.

Но изпита силна благодарност заради подкрепата. Тъй като Съмър се държеше отвратително с нея, а Боби бе в Ел Ей в големия ѝ

ден, беше хубаво да има поне един приятел наоколо.

Знаеше, че е дребнаво и глупаво, но откак бе видяла снимката на Джаспър и Рейчъл в „Татлър“, бе обзета от комплекс за малоценност. За една нощ радостта, че се надбягваше отново, и гордостта от напредъка ѝ в нов и напълно различен спорт се бяха стопили и сега се чувстваше потисната, сякаш се бе провалила. Рейчъл имаше спонсорски сделки, за Бога. Яздеше прочути коне на писти, за които всички бяха чували. А Санта Инес звучеше като Марс за хората у дома. Това бе потискащо.

Когато Боби говореше за каубойските коне, всичко изглеждаше вълнуващо. Телевизионни репортажи, награди за милиони, бързина, каквато не можеше да се види на другите надбягвания. Но досега Мили не бе видяла нищо подобно. Дори в днешното състезание, където щеше да се надбягва с поне двама национално известни ездаци, наградата бе само десет хиляди долара. А единствените телевизионни екипи, които забеляза, бяха местни.

— Да видим как е нашият красавец — предложи Дилън, като отвори новото алуминиево ремарке.

Купено с парите на Тод, то бе елегантно и ултрамодерно. Огромен инициал — Хайуд, бе изрисуван с черно отстрани. Майтапът бе, че сега конете пътуваха по-удобно и луксозно от хората.

— Здравсти, готин — засия Мили, като се втурни и погали Дани, един от най-новите жребци в Хайуд и вече неин любимец.

Бръкна в джоба си, извади един от бързо намаляващите бонбони „Поло“ и го поднесе към сухите устни на коня. Ужаси се, когато научи, че в Америка не продават „Поло“, и бе много пестелива със запасите си. Но сега се ухили доволно, когато видя как Дани омете подаръка си.

— Това е за енергия — каза тя сериозно, като тренъор, даващ наставления на най-добрия си играч. — Днес искам сто и десет процента от теб, момче. Да покажем на Боби какво изпуска.

Както и при другите надбягвания тук, в които бе участвала, атмосферата в Балард бе много по-спокойна и небрежна от всички подобни събития в Англия. Състезателите и зрителите се мотаеха заедно наоколо. Виждаха се много хора на коне и бе трудно да определиш кой се състезава и кой не. За щастие Дилън бе до нея, за да ѝ помогне.

Той поведе нея и Дани към дългата редица маси, където група мъже отбелязваха имената в списъците и раздаваха хартиени лигавници с номерата на ездачите.

— Имам чувството, че съм на училищно състезание — отбеляза Мили, когато ѝ закачиха зелен лигавник с номер 4.

Всички жокеи носеха джинси и тениски и само няколко от тях, включително Мили, бяха решили, че е нужно да си сложат каска.

— Не изглежда много професионално, нали?

— Разбира се, че е професионално — възрази Дилън. — Професионално означава, че ще ти платят, нали? Ако спечелиш, ще вземеш десет хиляди долара. А аз ще получа петстотин.

— Така ли? — обърка се тя.

— Разбира се. Залагам на теб — гордо каза той. — Десет кинта в залог петдесет към едно.

— Петдесет към едно? — възмути се Мили. — Петдесет към едно? За пълно лайно ли ме смятат? Има само дванадесет състезатели, за Бога. Как може залогът да е петдесет към едно?

Дилън не ѝ обърна внимание, а прегледа отново важната информация.

— Зеленият лигавник означава, че ще се надбягваш в третото състезание — обясни ѝ той. — То е след петнадесет минути.

— Мамка му — изруга момичето, като бързо се отърси от възмущението си. — Петнадесет минути? Значи трябва да отидем на заграденото място, нали?

Всъщност нямаше заградено място, а само малко пространство с груба трева до късата писта, където жокеите си бърбеха небрежно, сякаш нямаха и една грижа. Някои дори пиеха бира. Всичко бе абсолютно различно от атмосферата в Нюмаркет. Ранният студ бе заменен от ярко слънце, достатъчно силно, за да накара хората да предпочетат студените напитки, а конете да се изпотят от вълнение.

Мили си пожела за миг Боби да е тук, за да ѝ каже няколко окуражителни думи, но после се стегна. Не беше дете. Нямаше нужда някой да ѝ държи ръката.

Можеше да успее. И щеше да го направи сама.

— В колко часа каза, че ще се надбягва тя? — попита Боби Съмър, докато отчаяно си търсеше ключовете за колата, които бе оставил на масата преди секунда.

— Господи, Боби. Не знам, ясно ли е? — сопна се тя раздражено.

Изненадата и радостта ѝ от появата на Боби преди пет минути, ден по-рано от очакваното, бързо се превърнаха в негодувание, когато осъзна, че бе бързал заради Мили.

— Май Дилън спомена единадесет, но не съм сигурна. Знам само, че тръгнаха преди час, а задръстванията в Балард винаги са кошмарни. Просто забрави и ме остави да ти приготвя нещо за ядене. Няма начин да успееш навреме.

— Не съм гладен — рязко отказа той и събори вестниците на пода в търсене на ключовете. — Мамка му! Къде са?

Посещението в имението на Джими Прайс бе пълен провал. След вечерята в четвъртък Боби се нахвърли върху Тод заради Мили. Очакваше, че партньорът му ще си вземе думите назад, но той упорито поддържаше мнението си.

— Не е хубаво да задържаш кариерата на момичето — настоя Тод. — Някой ден Хайуд ще стане прекалено малък за нея, а когато това се случи, ще има нужда от човек, който да я подкрепи.

— Аз ще я подкрепя — вбесено извика Боби. — Това няма нищо общо с теб.

— Разбира се, че има — възрази Тод. — Подписа с мен сделка за тренировъчни конюшни, забрави ли? Не искам да летиш из цялата страна и да си губиш времето с ръководене на кариерата на хлапето, само защото си падаш по нея.

— Не си падам по нея!

— Освен това — продължи Тод спокойно — наистина ли смяташ, че можеш да ѝ осигуриш подкрепата, която човек като Джими може да ѝ предложи? Този тип създава кариери. Създава хора от нищото. Хвърля стотици хиляди долари, а понякога и повече, за да подкрепи ездачите си. Не можеш да направиш същото за Мили.

Разговорът притесни Боби толкова много, че той почти не мигна цяла нощ. Наистина ли дърпаше Мили назад? Неизбежно ли бе тя да го остави и да се издигне към по-големи и хубави неща?

В резултат на безсънната нощ целия петък бе в лошо настроение. Малкото желание, което имаше да се възползва от познанството си с Джими, се изпари напълно. А перспективата да си бърби безсмислено с тези хора още четиридесет и осем часа му се стори непоносима.

На вечеря събщи, че има спешен случай в семейството, заради който трябва да се върне в Хайуд. Лъжата бе очевидна, но никой не започна да го разпитва. Преди изгрев тази сутрин хвана такси до летището в Ел Ей, където бе оставил пикапа си, и в седем половина вече се носеше на север по сравнително празната магистрала.

Докато пътуваше, потъна в тежки, тревожни мисли. Когато Тод му надрънка всички онези неща за Мили, искаше да му заповяда да млъкне и да му обясни, че може да ръководи кариерата ѝ и сам, и изобщо не е негова работа да се меси в живота им. Но сега осъзна, че всъщност Тод имаше право да се меси. Партньорството означаваше не само да разкараш банката да не ти диша във врата или да тренираш коне. То бе и загуба на свобода и контрол.

Боби бе толкова нетърпелив да започне бизнеса си и да докаже на всички, че може да се справи с управата на Хайуд по-добре от Ханк, че бе продал дял в живота си и земята, която обичаше, на човек, когото едва познаваше. Човек, който все по-малко му харесваше.

Беше прекалено горд да го признае, но Уайът се оказа прав.

Трябваше да намери някакъв начин да се измъкне от съдружието с Тод. А междувременно, последните два дни се притесни и за Мили. Лешоядите вече кръжаха около нея. Трябваше да я държи под око отсега нататък.

— Аха! — извика той, забелязал проблясване на сребрист метал под купчината отворени пликове. — Ето.

Грабна ключовете и се втурна към вратата, но и същия момент телефонът звънна.

— Няма ли да вдигнеш? — кисело попита Съмър.

Боби сви рамене.

— Това не е моята къща.

Но след като видя, че Съмър няма намерение да се надигне, той неохотно се върна, изгледа я ядно и вдигна слушалката.

— Хайуд.

Съмър наблюдаваше безмълвно как раздражението му се замени с шок, а после с нещо, което приличаше на паника. След няколко

„разбира се“, той остави слушалката и се олюля. Кръвта се отцеди от лицето му.

— Боби? — втурна се тя към него. — Какво има? Какво е станало?

Той се вторачи в нея, без да я вижда.

— Трябва да отида в Балард — прошепна. — Веднага.

Петнадесетте минути, прекарани в очакване на състезанието, бяха най-дългите в живота на Мили. Разхождаше Дани в кръг и се опитваше да съсредоточи енергията си, както Боби я бе съветвал, и да не обръща внимание на каубоите, вторачени в нея, сякаш току-що бе слязла от НЛО. Но беше адски трудно.

За разлика от традиционните надбягвания, каубойските състезания бяха къси спринтове по прави отсечки, които свършваха за нула време. Въпреки това, двете кратки състезания преди основното ѝ се сториха безкрайно дълги. С всяка изминала минута се изнервяше все повече и накрая едва успяваше да държи юздите и да диша.

Най-послед лаконичен глас изгърмя по древните високоворители и помоли състезателите в третото и последно надбягване да се отправят към местата си на старта.

— Късмет — усмихна ѝ се Дилън. — И за Бога, успокой се. Отиваш да се надбягваш, а не да те екзекутират.

Всички други изглеждаха спокойни, помисли си Мили. Каубоите лениво се отправиха към старта, като подаваха шапките и бирените бутилки на приятелите и семействата си.

Мили се наведе на седлото, потупа врата на Дани обичливо и се усмихна, когато той изцвили в отговор.

— Трябва да ми помогнеш, сладурче — прошепна тя в ухото му. — Ясно ли е? Да направим това да е последният път, когато някой залага за нас петдесет срещу едно.

Стартовата линия се оказа проста черта тебешир, надраскана на ръка по тревата. Мили погледна вляво и видя божествената фигура на Бен Девино, възседнал великолепия си жребец Домино. Странно как миналата година по същото време Мили бе луда по Роби Пембъртън. Сега ѝ се струваше дребен като кукла, в сравнение с величествения

Бен. Като повечето каубои, Девино можеше да глътне Роби Пембъртън за закуска и да му остане място за десерт.

— Здравсти — усмихна ѝ се той, като докосна шапката си и превърна вътрешностите ѝ в течност.

— Здравей — нервно му се усмихна тя.

Мамка му, беше страхотен. Достатъчно красив, за да съперничи на Боби. Почти.

Майната му на проклетия Боби. Знаеше, че разсъждава детински. Боби трябваше да работи. Но все пак ѝ се искаше да държи на нея повече, за да уреди нещата си така, че да е до нея днес.

— По местата, момчета.

Реферът вдигна пистолета си и Мили инстинктивно се наведе да успокои Дани. В миг всички мисли за Девино, Боби и останалите мъже в света изчезнаха от главата ѝ. Виждаше само петстотинте метра права писта, която се простираше пред нея.

Тълпата зрители притихна, сякаш всички си бяха поели дъх едновременно. Пистолетът изгърмя и надбягването започна.

Боби беше набил две важни правила в главата ѝ през последните два месеца: да седне малко по-назад на седлото, за да има по-добро равновесие, и да не стяга юздите. Когато пистолетът изтрещя, тя забрави и двете. Наведе се толкова много напред, че усети как връхчетата на ушите на Дани се опират в корема ѝ, и заби пети в корема му. В резултат изненаданият кон се изстреля напред като ракета. В миг Дани задмина фаворита Домино. Важното бе дали ще успее да задържи преднината.

На подобна къса, права отсечка, където конете тичаха с шестдесет километра в час, нямаше време за тактическото планиране, което Мили бе учила в Англия. Само инстинктът бе важен. Тя нямаше представа какво правеше, но каквото и да беше, явно вършеше работа.

Дилън, който я наблюдаваше от мястото си на първия ред, поклати глава впечатлен. Беше я виждал да тренира в ранчото и на състезанията в Санта Инес, и знаеше, че е добра. Но днес му взе акъла. Яздеше като обзета от демони.

Той закрепця окуражително, когато малката групичка водачи се приближи. Първите четирима бяха много пред останалите, макар да се

виждаха едва заради гъстата прах. Внезапно Дилън забеляза Боби, който си проправяше път към него, свел глава и с намръщено лице.

— Гледаш ли? — извика Дилън високо. — Мили е невероятна. Не трябва ли да си в Ел Ей, между другото?

— Няма значение. Трябва да поговорим — изкрещя Боби, но думите му бяха отнесени от виковете на тълпата, когато шестнадесет копита изтрещяха покрай тях към финала.

В суматохата Боби видя, че Мили е на второ място след Девино, но разстоянието между тях бе почти невидимо. Стилът ѝ беше ужасен — бе прекалено наведена напред и едва контролираше коня. Но все пак бе успяла да подтикне Дани да напрегне силите си докрай. Жребецът изглеждаше великолепен със стегнатите си мускули и дълъг източен врат.

След секунда надбягването приключи. Мили изфуча през финала плътно до Бен Девино.

— Страхотно! — извика Дилън, като размаха юмрук, а после се завъртя към Боби. — Тя ли спечели? Ако е тя, значи съм изкарал доста мангизи.

— Не, не спечели — мрачно отговори Боби, който вече си проправяше път към тревата, където жокеите приемаха поздравленията или утешенията на семействата и приятелите си.

Дилън се втурна по петите му и осъзна, че наистина бе станало нещо сериозно.

— Хей, човече — сложи той ръка на рамото на приятеля си. — Какво има?

— Боби! — доволният писък на Мили можеше да бъде чул по цялата писта.

Тя скочи от седлото и се затича към тях щастливо, после се хвърли в ръцете на Боби.

— Все пак дойде! Не мога да повярвам, че дойде!

— Мили... — започна той, но вълнението ѝ го накара да занемее.

— Видя ли всичко? Видя ли цялото състезание? — избърбори тя щастливо. — О, Господи, Дани беше страхотен! Невероятен! Бен Девино ни победи само с около двадесет сантиметра. Бен Девино! А залозите срещу нас бяха петдесет към едно. Можеш ли да повярваш на тази наглост? Петдесет срещу шибано едно? Извинявай —

промърмори тя, разгълкувала погрешно каменното изражение на Боби.
— Съжалявам за грубия език. Но, честно казано, не е ли абсурдно?

— Мили — повтори той тихо и този път тя го чу.

— Да? — попита с усмивка. — Какво? Изглеждаш ужасно сериозен.

— Имам лоша новина. Мисля, че трябва да седнеш.

Хвана я за ръка и я дръпна на празната пейка. Проряза я лошо предчувствие и тя стисна топлите му пръсти здраво. Беше странно да преминеш внезапно от дива радост към тревога — емоционалния еквивалент на това някой да пререже кабела на асансьора ти. Погледна Дилън с очакване, но той изглеждаше не по-малко объркан от самата нея.

— Какво? — повтори тя нетърпеливо.

— Баща ти — отговори Боби. — Майка ти се обади у дома преди час. Получил е нов инсулт. Масивен. Докато спял нощес.

Мили сложи ръка пред устата си, когато усети как закуската се надига в гърлото ѝ.

— Отвели са го в болницата — продължи Боби, като стисна ръката ѝ здраво. — Но мозъкът му бил толкова засегнат, че лекарите не успели да направят нищо. Ужасно съжалявам, скъпа. Починал е в единадесет и половина тази сутрин.

15.

За Мили това бе най-ужасната Коледа в живота ѝ.

Потънала в нечовешка мъка заради загубата на баща си, когото обожаваше, тя копнееше да се обърне към някого за утеха. Но Сесил бе лепилото, което бе споявало семейството ѝ. Без него тя, Линда и Джаспър се мотаеха из Нюуелс като части от повредена машина. И нямаха какво да си кажат.

Погребението се оказа най-леката част. Боби долетя за него, за да я подкрепи и да не се чувства прекалено самотна. Линда успя да съдържи собствената си мъка, като се хвърли в организирането на церемонията. Но веднага след като погребението приключи и последните гости си отидоха, в щастливия навремето дом се възцари зловеща тишина.

— Трябва да остана тук поне до Нова година — каза Мили на Боби на път към летището два дни след погребението.

Разтреперана от студ в зеления си пуловер и прекалено големите за нея джинси, тя изглеждаше измършавяла и измъчена от стреса. Разправяше се непрестанно с конете и купчините съболезнователни писма, които Линда нямаше сили да прегледа. През последните три дни едва бе хапнала нещо и вече започваше да ѝ личи.

— Остани толкова време, колкото ти е нужно — нежно отговори Боби. — Истинският състезателен сезон започва чак през пролетта. Няма да изпуснеш много.

Искаше ѝ се да му каже и да го попита безброй неща. Все пак бяха изминали само шест месеца откак самият Боби бе загубил баща си. Вероятно би могъл да я разбере по-добре от всеки друг.

Но думите замираха на устните ѝ. Дълбоко в себе си все още се чувстваше близка с него, особено сега, след смъртта на баща ѝ. Но ужасната официалност, която се бе настанила между тях, отказваше да изчезне. Всичко, което се опитваше да му каже, звучеше фалшиво. Насилно. Грешно.

Искаше ѝ се Боби да не заминава.

— Обади ми се — каза накрая, когато той извади куфара си от багажника и пхна глава в колата, за да се сбогуват. — И пожелай на всички у дома весела Коледа. Особено на Дилън.

— Ще го направя — обеща той и я целуна по главата, която ухаеше на шампоан и конска грива. — А ти се опитай да не позволиш на Рейчъл да те дразни. Става дума за теб и семейството ти, а не за нея.

— Да, знам — въздъхна Мили. — Ще опитам.

Но бе много по-лесно да се каже, отколкото да си изпълни.

Веднага щом се върна от Калифорния, Мили видя, че Рейчъл успешно я бе заместила в Нюуелс. Баща ѝ бе единственият, който не се бе поддал на гнусните ѝ маневри. Но него вече го нямаше, а Линда бе по-уязвима от обикновено и Рейчъл не бе губила време да се възползва от слабостта ѝ. Беше се настанила в дома им с тихата безмилостност на отровен паяк.

Под претекст, че иска да помогне: „Не се измъчвай, госпожо Локуд Гроувс. Остави аз да се оправя с кредиторите. Ние с Джаспър ще се погрижим за банката от твое име. Не, наистина не е проблем“, тя бе превзела не само крехкото сърце на майка ѝ, но и финансовите ѝ дела.

Това определено тревожеше Мили. Но колкото и да се опитваше да предупреди Линда, само я отчуждаваше от себе си.

— Честно, момичето ми, знам, че винаги си ревнувала от Рейчъл — каза Линда последния път, когато Мили повдигна въпроса. — Но опитай да положиш усилия да превъзмogneш чувствата си. Заради мен. Ако не беше помощта на Рейчъл през последните няколко дни — продължи тя, като извади носна кърпичка и попи сълзите си, — нямаше да мога да се справя. Наистина нямаше да успея. А и тя помага страшно много на горкия Джаспър.

Накрая Мили не можеше да направи нищо друго, освен да седи и да гледа как Рейчъл превзе това, което трябваше да е тиха и кротка семейна Коледа. Най-лошото бе, че мръсницата го правеше адски умело и прикрито и се държеше лицемерно мило с Мили. Вбесяващо.

Вечерта на двадесет и шести декември Мили седеше в стаята си и се опитваше отчаяно да вкара в ред сметките на фермата за последния месец. Математиката никога не е била най-силната ѝ страна, а объркващата купчина документи, договори, чекове, разписки

и фактури, която лежеше на леглото ѝ, дори да бе написана на китайски, нямаше да е по-неразбираема.

— Мога ли да вляза? — Линда почука колебливо на вратата ѝ, преди да надникне в стаята.

— Разбира се — насилено се усмихна Мили и разчисти хартиите, за да направи място на майка си. — Не се справям много добре. Господ знае как татко е успявал без помощта на счетоводител.

Линда приглади полата си от туид — откак бе забелязала любовта на Джулия Дилейни към този плат, се опитваше да вкара провинциална тема и в собствения си гардероб — и седна на леглото. После, за ужас на Мили, заплака.

— О, мамо — извика Мили, като събори документите на пода и прегърна майка си. — Престани. Недей. Знаеш, че татко не обичаше да те вижда разстроена.

— Знам — подсмръкна Линда. — Права си. Но е толкова трудно. Всичко ми напомня за него. Всичко.

Тя се наведе и взе снимка, на която бяха те двете и Сесил по време на последното състезание на Мили преди злополуката. Момичето стискаше купата и се хилеше широко като баща си. Линда изглеждаше неудобно и не на място в лъскавото си синьо-зелено сако и шапка, прекалено издокарана за събитието.

— Трябва да се махна оттук — каза Линда, а очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

Мили нежно взе снимката от ръката ѝ и я остави на шкафчето. За първи път от смъртта на баща ѝ, майка ѝ се отпускате пред нея. И макар да се мразеше за това, не можеше да не изпита облекчение, че Линда се бе обърнала към нея, а не към любимата си Рейчъл.

— Мисля, че това е чудесна идея, мамо — усмихна се тя. — Една промяна ще ти помогне.

— Наистина ли мислиш така, скъпа? — попита Линда, видимо зарадвана. — Е, трябва да кажа, че съм адски облекчена. Смятах, че няма да ме разбереш. Имам предвид, че това е родният ти дом, напълно естествено е да го обичаш...

Мозъкът на Мили бе толкова задръстен от сметките, че ѝ бяха нужни няколко секунди да осъзнае значението на думите на майка си. А когато това най-после стана, тя затрепери неудържимо. Положи страхотни усилия да запази гласа си спокоен.

— За какво говориш?

— За Нюуелс — объркано отговори Линда. — За какво мислеше, че говоря? Просто тук има прекалено много спомени за мен, скъпа — въздъхна тя. — Трябва да продължа живота си, а това не може да стане тук.

— Не си... — прошепна Мили задавено. — Не мислиш сериозно да продадеш фермата, нали?

— Честно, момичето ми, не виждам друга възможност — промърмори Линда, като си придаде засрамен вид.

— Защо не?

Подозрението в гласа на Мили бързо се замени с негодувание. Каква тъпачка бе да вярва, че двете с майка ѝ внезапно са се сближили.

— Застраховката на татко ще ти осигури охолен живот. Нюуелс принадлежи на семейството от поколения.

— Само три поколения — възрази Линда, ядосана, че дъщеря ѝ вечно проявяваше трудния си характер. — Не е аристократично име. Знаеш, че нямам представа от бизнеса. Никога няма да успея да го поддържам.

— Но, мамо, това е абсолютна дивотия! — възмути го Мили и скочи от леглото. — Аз познавам бизнеса. Мога да остана тук и да го ръководя.

Линда се засмя презрително.

— Не ставай глупава, скъпа. Ще навършиш осемнадесет чак следващия месец — каза тя и погледна многозначително разпилените по леглото сметки. — Знам, че обичаш конете на татко, но нямаш представа как се ръководи бизнес.

Това си бе абсолютната истина и Мили не възрази.

— Ами наеми управител в такъв случай — предложи. — Не е трудно да го направиш.

— Скъпа, иска ми се да ме слушаш повече — рязко я прекъсна Линда, която нямаше желание да продължава разправията. — Не желая управител. Искам нов живот. Шанс да се махна от... — тя преглътна мъчително в опит да прогони тъгата, която заплашваше да я погълне. — Шанс да се махна от всичко. Никога не съм харесвала коневъдството. Честно казано, дори не си падам особено по конете.

Най-после си го призна, помисли си Мили горчиво. По-добре късно, отколкото никога.

— Ще се чувствам много по-добре в малка хубава къща. Нюелс трябва да принадлежи на човек, който обича конете като баща ти. Човек, който ще продължи чудесната му работа.

За втори път от десет минути Мили изпита неприятно предчувствие.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че вече си продала къщата? — прошепна тя тихо.

— Скъпа, колкото по-скоро човек изпълни неприятните си задължения, толкова по-лесно е за всички. Баща ти би искал да е така.

— На кого?

Линда се вторачи във венчалния си пръстен и нервно започна да го върти на пръста си.

— На кого? — повтори Мили, този път по-високо. — На кого я продаде, мамо?

— На мен.

Рейчъл, усмихната нагло, застана до вратата, придружена от Джаспър. Гледката нямаше да е по-неприятна, ако кучката бе издокарана с черна мантия и носеше коса в ръка.

— Майка ти реши да ми продаде къщата и фермата — усмихна се тя доволно. — Така е най-добре.

— Откога пък имаш такива пари? — попита Мили с надеждата, че това щеше да окаже жестока шега.

— Е — отвърна Рейчъл, като отметна назад русата си грива, — не съм сигурна, че това е твоя работа. Но след като питаш, ще получа парите от тръста си на осемнадесети. Все още ще ми се налага да договарям важните покупки с гарантите, разбира се. Но всички смятат, че Нюелс е чудесна инвестиция — обясни тя, като погледна ноктите си, сякаш бе отегчена от разговора, а после добави гадничко: — Макар че горкият ти баща бе оставил нещата да се влошат тази година...

За Мили това бе краят. В миг годините враждебност и безпомощност експлодираха. Тя се хвърли към Рейчъл с вик и я събори на земята. Възседна я, прикова ръцете ѝ и започна да удря главата ѝ в пода.

— Мръсна кучка! — изкрещя, като при всяка сричка блъскаше главата на Рейчъл. — Шибана, долна, проклета кучка!

— Престани! — изскимтя Линда истерично, размахала безпомощно ръце. — Мили, за Бога!

Но Мили нямаше намерение да спира. Накрая се наложи Джаспър да се намеси и да я издърпа от приятелката си. Когато най-после успя, лицето на Рейчъл бе насинено и окървавено. Мили, която се бореше в ръцете на брат си като подивяло животно, отказа да се успокои.

— Кълна се в Бога — извика тя. — Това не е краят, чуваш ли ме? Ще си върна Нюелс и ще те накарам да си платиш за всичко, което причини на семейството ми. Дори това да е последното нещо, което ще направя в живота си.

— Престани, Мили — скара ѝ се Джаспър. — Държиш се абсурдно. Рейчъл просто купи къщата. Не е отровила никого.

— Не е вярно! — изкрещя Мили. Знаеше, че звучи като откачена истеричка, но не можеше да се спре. — Тя отрови всички ви. Но вие двамата сте прекалено слепи, за да го видите.

— Мили! — възмутено извика Линда. — Вземи си думите обратно.

— Няма проблеми, госпожо Локуд Гроувс — изрече Рейчъл с окървавена уста. Сега, след като ръцете на Мили бяха извити зад гърба ѝ, се чувстваше в безопасност. — Не се обиждам, а и вие не трябва да се обиждате. Трябва да я разберем. Съсипана е от мъка.

Линда изгледа Рейчъл с насълзени очи, сякаш искаше да ѝ благодари за щедростта. Мили, ококорена от омраза, едва не се запени при проявата на лицемерното съчувствие.

Рейчъл бе разигравала сцената безброй пъти в мечтите си. Но действителността се оказа много по-интересна и по-чудесна от всичко, което си бе представяла.

Нараненото ѝ лице щеше да заздравее. Но отнетото от Мили, дупката, която бе пробила в живота ѝ, никога нямаше да се оправи. И двете го знаеха.

Рейчъл имаше кариера. Имаше си и Джаспър и Линда. А сега вече бе собственичка и на Нюелс.

А Мили? Мили имаше обратен билет до Калифорния.

И колкото по-скоро се възползваше от него, толкова по-добре.

Коледата на Съмър, макар и не толкова ужасна като тази на Мили, също мина зле.

Знаеше, че е лошо да се чувства щастлива заради нечия смърт, и се опитваше да не мисли за бащата на Мили. Но не можеше да не изпита облекчение задето тя нямаше да прекара празниците в Хайуд, където несъмнено Боби и Дилън щяха да се въртят около нея.

Облекчението ѝ обаче скоро се изпари, тъй като Боби прекарваше дните си в мрачно мотаене из ранчото, отчужден и мълчалив или нетърпелив и разгневен. Настроенията му се променяха всяка минута, но не към по-добро.

— Опитай се да не го приемаш лично, скъпа — посъветва я Уайът на Бъдни вечер, като я дръпна настрана, след като Боби се нахвърли върху нея заради някаква тъпа шега. — Мозъкът на момчето е претрупан с мисли, но те не са свързани с теб. Не забравяй, че това е първата Коледа, откак шефът почина.

Всъщност смъртта на Ханк не бе причината за лошото настроение на Боби. Ако изобщо се сетеше за баща си, представяше си смръщеното му с неодобрение лице, всекидневно напомнящо му за грешките, които бе допуснал в Хайуд.

Вече си признаваше, че бе грешка да стане съдружник на Тод. Дори новите великолепни конюшни не можеха да компенсират факта, че сега трябваше да иска нечие разрешение, преди да свърши каквото и да било в собственото си ранчо. Отначало Тод си кротуваше, но с течение на времето все повече се месеше в бизнеса. Посещаваше имота често и се налагаше нагло. Всички в ранчото го мразеха. Беше съсобственик на Хайуд и не възнамеряваше да остави Боби или някой друг да забравят това.

Разбира се, Боби би могъл да се обърне към Уайът. Да си признае, че е допуснал грешка, и да потърсят начин да я поправят заедно. Но младежът беше прекалено горд и упорит, за да го направи. Ханк никога не би проявил подобна слабост. Е, и той нямаше да я прояви. Беше се наикиснал в противна каша и щеше да се измъкне от нея. Сам.

Но самотата беше потискащо нещо. Нямаше с кого да сподели проблемите си. Не смееше да говори и с Дилън, защото знаеше, че той ще се раздрънка пред баща си. А пък Мили, дори и да не беше в Англия, си имаше достатъчно собствени проблеми. Боби започна да се чувства все по-изолиран. В продължение на години, всъщност

цял живот, бе мечтал за деня, когато щеше да наследи Хайуд. Но сега откри, че е по-нещастен и стресиран от когато и да било преди.

А силният копнеж по Мили също не му даваше мира. Следващия месец тя щеше да навърши осемнадесет, което бе чудесно, но все още бе адски млада. Сега, след смъртта на Сесил, обещанието да се грижи за дъщеря му изглеждаше още по-свято. Все едно, че изпълняваше желанието на умиращ човек. Това правеше Мили още по-недостъпна, мисъл, която определено влошаваше настроението му.

На Нова година Боби изпита диво желание да се освободи от лошото си настроение и се съгласи да отиде на купон в съседно ранчо заедно с Дилън и момичетата.

Очакваше, че ще прекара адски тъпо, но след няколко бири откри с изненада, че се отпуска и дори започва да се забавлява.

— Искаш ли да танцуваме? — попита пухкава червенокоса хубавица в адски тесен панталон, като се приближи до него и го хвана за ръката.

— Разбира се — ухили се той. — Защо не?

Купонът се провеждаше в гигантски хамбар, половината от който бе превърната в дансинг. Имате дори огромна сребриста диско топка, донесена от единствения диджей в Санта Инес. Мястото беше претъпкано. Двойки се натискаха под звуците на „Лилав дъжд“ на Принс, самотниците стояха до бара, изграден от бали сено, покрити с мушама, до които бяха подредени щайги с бира. Всички се надяваха да си намерят някого в пияната тълпа, с когото да си отидат у дома, или поне да целунат в полунощ.

— Не ме помниш, нали? — попита момичето, като се притисна към Боби.

— Не — отговори той, прегърна я през кръста, а после погали стегнатия ѝ мускулест задник. — Трябва ли да те помня?

— Ами да — засмя се тя. — Трябва! Но винаги си бил арогантно копеле. Бях един клас пред теб в гимназията в Солванг. Саманта Бейкър.

— Сами, виж ти — усмихна се той. — Сестрата на Антъни, нали?

— Точно така — потвърди червенокосата. — Помниш брат ми, а не помниш мен?

Тя го погледна в очите, наклони глава и плъзна лявата си ръка между телата им, за да погали члена му през джинсите.

Боби се изкашля.

— Брат ти и приятелите му обичаха да ме бият — каза той, като я стисна за задника и усети, че започва да се възбужда. — Това не може да се забрави. Но и теб няма да те забравя отново, Сами.

— Адски си прав — ухили се тя, като разкопча ципа му и пъхна ръка в панталона. — Боби.

От другата страна на хамбара Съмър ги наблюдаваше с омраза и хапеше долната си устна толкова силно, че я разкървави.

— Ох, мамка му — извика тя, като извади кърпичка от чантата си и попи кръвта.

— Добре ли си? — попита Тара, която стоеше до нея и пиеше бира.

— Да — отговори Съмър неубедително. — Добре съм.

— Не го оставяй да ти разваля настроението — посъветва я Тара, която бе проследила погледа ѝ към Боби, но го бе изтълкувала погрешно като сестринско възмущение. — Знам, че се държа ужасно по празниците. Но татко е прав, Боби не е ядосан на теб. Нещата ще се оправят.

— Погледни тая курва Сами Бейкър — отвратено изсъска Съмър. — Още малко и ще го глътне.

Тара сви рамене.

— Кой знае? Може пък Боби да има нужда точно от това. Поне най-после се усмихва.

— Не се нуждае от това! — рязко възрази Съмър, после се завъртя на пети и обърна гръб на Тара, която остана да се чуди с какво, по дяволите, бе разстроила сестра си.

Три часа по-късно Боби се надигна в леглото и изстена. Голата Сами, обвила дългите си крака около кръста му, изви гръб и стисна мускулите на влагалището си около члена му.

— Хайде, шибаняк — изохка тя. — Направи го. Просто го направи.

Стиснал задника ѝ здраво, той проникна още по-дълбоко в нея. За миг му се стори, че ще види члена си как изскача от гърба ѝ.

— Господи! — засмя се Саманта, когато и двамата свършиха и се отпуснаха доволно на леглото. — Да не си излязъл току-що от затвора? Чукаш така, сякаш не си бил с жена от години.

Боби се облегна на възглавницата до нея и се вторачи в тавана. Зачуди се дали някога щеше да избяга от затвора на любовта си към Мили. Но после погледна Сами и си заповяда твърдо да спре с лигавщините. Сега не беше подходящ момент да се самосъжالياва.

— Невероятна си — промърмори той, като погали гладкия ѝ плосък корем. — Това беше... наистина хубаво.

— Смешен си — отвърна тя, като зарови в чантата си за цигари. — Наистина хубаво? Това ли е най-доброто, което успя да измислиш?

Боби я погледна засрамено и червенокосата отново се засмя.

— Не се тревожи, шегувам се. Бездруго не съм с теб заради богатия ти речник. Да кажем просто, че и двамата изкарахме чудесна Нова година.

Внезапно Боби чу шум долу, сякаш някой се мъчеше да отвори врата.

— Какво беше това?

— Какво? — озадачи се Сами, като издиша дима от цигарата си. — Не чух нищо.

— Ето пак — каза Боби, скочи от леглото и грабна тежката лампа от тоалетката, когато шумът се повтори, този път по-силен и продължителен.

— Мамка му — разтревожи се Сами и издърпа чаршафите до брадичката си. — Мислиш ли, че някой се опитва да влезе с взлом? Тая къща е адски зловеща — потрепери тя.

— Ако се опитват да влязат — заяви Боби, като нави шнура на лампата около ръката си и отвори вратата на спалнята, — ще съжالياват горчиво.

Вдигна лампата над главата си, изрева заплашително и се втурна надолу по стълбите, гол и ужасяващ като воин от племето зулу.

Дребна фигурка, застанала в сянката на коридора с огромна чанта до нея, го видя и изпищя, като в същото време се протегна към ключа за осветлението и го натисна.

— Мили!

— Боби!

Тя притисна ръце към очите си. Боби внезапно осъзна, че е гол, и бързо сложи ръце пред члена си.

— Какво... какво правиш тук? — заекна той. — Помислих, че е крадец. Трябваше да си у дома.

Грабна бързо ленената покривка от масичката в коридора и я уви около кръста си.

— Всичко е наред — каза. — Вече можеш да погледнеш.

Мили колебливо свали ръце от лицето си. Боби веднага забеляза, че е плакала.

— Вече нямам дом — отговори тя с треперещ глас. — Мама продаде фермата.

— О, скъпа — извика той изненадано и пристъпи към нея, за да я утеши, но тя не бе свършила.

— На Рейчъл — изхлипа и не успя да сдържи сълзите си. — Продаде Нюуелс на проклетата кучка и не можех... — ужасено поклати глава и се опита да си поеме дъх. — Не можех да остана там повече. Имах нужда да си поговоря с някого.

Погледна го отчаяно. Надяваше се да я разбере, да разруши отчуждеността помежду им, да я прегърне и да я успокои, че всичко ще се оправи.

— Имах нужда от теб.

О, Господи! Не можеше да понесе повече. Не му пукаше, че е толкова млада. Не му пукаше за обещанието му. Не му пукаше за нищо. Трябваше да я прегърне и да я има. Пристъпи към нея с протегнати ръце. Лицето му, изпълнено с любовта, която бе крил дълго време, внезапно замръзна.

Сънлив женски глас отекна по стълбището зад него.

— Боби? Наред ли е всичко? Ще се върнеш ли в леглото?

Мили вдигна очи и видя поредното голо тяло. Но това бе женско, при това зашеметяващо. Мадамата имаше вид на модел на бельо и очевидно не се свенеше да покаже голотата си. Сигурно бе поне на пет метра от тях, но миризмата на секс зашемети Мили, накара стомаха ѝ да се свие.

— А — възкликна червенокосата, по-скоро развеселена, отколкото изненадана. — Здравей. Ти коя си?

— Това е Мили — представи я Боби притеснено. — Тя живее тук.

— Така ли? — усмихна се Саманта, която очевидно намираще ситуацията за адски смешна. — Е, предполагам, че това те прави лошо момче, господин Камерън. Нали така?

— Не сме заедно... — заекна Мили.

— Нищо такова — рязко добави Боби, който внезапно намрази Сами. — Мили се обучава тук. Баща ѝ е... беше мой приятел.

— Хей — невинно вдигна ръце червенокосата. — Не е моя работа. Просто се опитвах да поспя — намигна тя на Боби. — Изкарах уморителна нощ.

— Аз също трябва да си легна — каза Мили, като положи зверски усилия да запази хладнокръвие. — Пътуването беше адски дълго.

Боби сложи ръка на рамото ѝ, но тя отскочи назад, сякаш я бе ударил ток.

— Съжалявам — извини се той, като кимна нагоре към спалнята, където се бе оттеглила Сами. — Нова година е, нали разбираш. Ще поговорим утре сутрин. За Рейчъл и всичко друго.

— Разбира се — кимна Мили и се усмихна измъчено, но Боби осъзна, че я бе загубил. — Връщай се в леглото.

След няколко минути тя се пъкна в собственото си легло. Изчака вратата на спалнята му да се затвори и къщата да притихне.

После приглуши риданията си с възглавницата и заплака горчиво.

16.

Мили изкара първите три месеца от годината в свирепи тренировки.

Твърдо решена да остави мъката зад себе си и да си продължи живота, тя си даде обет на Нова година: нямаше да стъпи в Англия, докато не събереше достатъчно пари, за да откупи Нюуелс, и докато не състави идеален план, с който да принуди Рейчъл да ѝ го продаде. Стигането до върха като жокей бе нейна амбиция и мечта откакто се помнеше. Но сега се превърна в нещо повече. В необходимост. Отсега нататък, до деня, когато вземеше ключовете от къщата на баща си в ръка, щеше да живее и да мисли само за каубойски коне. Всичко друго можеше да върви по дяволите.

Всичко друго означаваше най-вече Боби и семейството ѝ. Линда, която бе застанала на страната на Рейчъл, се превърна в персона нон грата за Мили. Категорично отказваше да отговори на обажданията ѝ в Хайуд и накрая майка ѝ се примири и спря да звъни.

— Допускаш грешка — каза ѝ Боби, след като го принуди да я отърве от поредното обаждане. — Станалото е станало. Но тя все пак ти е майка и те обича.

— Да, ама го показва по адски странен начин — възрази Мили.

Седеше във всекидневната на семейство Макдоналд, облечена в обичайните си бричове и една от старите тениски на Сесил, и се криеше зад английски вестник. Сега обаче завъртя вестника и показа на Боби снимка на Линда, хванала под ръка Рейчъл и Джаспър на някакъв бал. Дори той трябваше да признае, че тримата изглеждаха щастливи и доволни. Снимката сигурно бе наранила Мили страхотно.

— Както и да е — продължи тя, — не виждам и ти да прекарваш много време на телефона с майка си.

— Да, но не се крия от нея — възрази Боби.

— Щеше да го направиш, ако беше продала Хайуд на най-лошия ти враг.

Боби замълча. Не можеше да спори срещу това.

От Нова година нещата между тях бяха различни. Но този път Мили ги бе променила, а не той. Боби виждаше негодуванието ѝ срещу опитите му да я сдобри с Линда. Дори и тълкуваше доводите му в полза на майка ѝ като липса на подкрепа за самата нея.

— Не загриваш ли? — извика тя отчаяно последния път, когато Боби се опита да обясни поведението на Линда. — Тя ни предаде. Не само мен, но и татко и конете. Как можа да продаде фермата на Рейчъл? Как изобщо ѝ даде сърце да я продаде?

Всъщност Мили грешеше. Боби я разбираше напълно. Просто се опитваше да смекчи доколкото може ужасните истории, които бе чул от познатите и приятелите си в Англия. Очевидно Рейчъл бе продала повечето от разплодните жребци на Сесил, включително Рейдър и още няколко от любимите коне на Мили, на арабски шейх, известен с жестокото си отношение към коне, които вече не са в разцвета си. Оправданието ѝ, че иска да се отърве от всички животни, потенциално засегнати от грипа миналото лято, бе достатъчно да заблуди Линда. Но всеки здравомислещ човек разбираше, че основната ѝ цел бе да посипе още сол в раните на Мили.

Макар да ѝ съчувстваше, Боби не можеше да ѝ даде единствената утеха, която Мили искаше. И с течение на месеците тъгата и копнежът ѝ по него се превърнаха в твърда защитна черупка от негодувание, в която се затваряше. Цялата емоционална енергия, които бе съсредоточила върху него през последните девет месеца, сега се прехвърли върху надбягванията. Кариерата ѝ напредваше значително. Между януари и април Боби я включи в седем калифорнийски състезания, три от които Мили спечели. Но въпреки това тя все се оплакваше, че Боби пренебрегва тренировките ѝ и прекарва прекалено много време в пътувания и срещи с адвокати.

Мили не знаеше, че той всъщност отделяше ужасно много часове, да не споменаваме за парите, спечелени от треньорската му работа, в опити да намери начин да се освободи законно от партньорството си с Тод. За съжаление, всички усилия засега бяха напразни.

Беше вторият петък на април и долина Санта Инес бе засегната от цяла седмица неочаквано застудяване. На разсъмване скреж

покриваше ливадите в Хайуд и вкоравяваше всяко стръкче трева в остър зелен кинжал. По-късно, когато скрежът се стопеше, плътна мъгла се спускаше над пасбищата и изстудяваше и хората, и животните, които трепереха от необичайния мраз.

Мили, завърнала се от сутрешната си езда с Чарли Браун, най-новия обитател на Хайуд, влезе в кухнята на Макдоналд, за да изпие чаша горещо кафе. Въпреки студа, ездата беше чудесна и тя бе в подобро настроение, отколкото през последните дни. Великолепният червеникав жребец имаше толкова мощен галоп, че дори тя едва го удържаше, докато фучаха из полята. Зачуди се дали щеше да е прекалено трудно да убеди Боби да го купи от синдиката в Санта Барбара, който го притежаваше в момента, и си напомни да го попита за това довечера, когато се върнеше от едноседмичната си треньорска работа в Монтана.

— Уха — възкликна тя, като се наведе да помирише огромния букет рози и фрезии, все още вързан с бяла сатенена панделка, който лежеше на масата. — Великолепни са. Невероятен аромат!

— Красиви са, нали? — усмихна се Маги, като се приближи към масата с ваза и ножица в ръка. — Боби ги изпрати. За Съмър.

Мили незабавно усети как доброто ѝ настроение се изпари. Вчера Съмър бе научила, че е приета в правния факултет в Бъркли. Естествено, цялото семейство Макдоналд бе страхотно въодушевено. А също и Боби, който се бе обадил по телефона, за да чуе резултатите от изпита.

Мили забеляза как Съмър приключи разговора с него с широка усмивка, сякаш току-що бе спечелила от лотарията. А когато видеше цветята, сигурно щеше да откачи от радост.

Опита се да пропъди ревността си, но това бе почти непосилна задача. Е, победата в надбягването в Лос Аламитос не бе толкова важна, колкото влизането в „Бъркли“, но щеше да е хубаво, ако Боби си бе направил труда да провери как се е представила.

Дилън, Бог да го благослови, бе вдигнал страхотен шум по въпроса. Но благодарение на новината за Съмър, пристигнала на следващия ден, славата на Мили бе прекалено кратка.

Дори и да не мразеше проклетото момиче, пак щеше да се почувства наранена, като гледаше как цялото ѝ семейство, особено Уайът, се въртят около нея и я засипват с похвали и любов. Всичко

това караше Мили да тъгува по баща си още по-силно от обикновено. А когато погледна цветята, изпита остра носталгия по дома си, горчицина и мъка. Дори ѝ се стори, че цветята вече не ухаеха приятно.

— Добре ли си, скъпа? — попита Маги, забелязала промяната в изражението ѝ. — Искаш ли да седнеш?

— Не — отговори Мили. — Не, благодаря. Добре съм. Мисля, че просто имам нужда от чист въздух.

Тя изскочи на двора и студеният вятър развя косата ѝ. Главата ѝ започна да се прояснява.

Както винаги, когато се чувстваше зле, Мили изпита нужда да е близо до конете си. Днес се нуждаеше най-вече от Дани. С бърза крачка прекоси двора и се отправи към конюшната му.

— Здравсти — поздрави го тя, като отвори вратата и прегърна любимеца си. — Страхотен сладур си.

— Благодаря — провлече някакъв глас зад нея. — Казвали са ми го и преди, но винаги ми е приятно да го чуя.

— Господи! — възкликна Мили уплашено. Завъртя се стреснато и запали лампата.

Тод Кренбърн стоеше в далечния ъгъл на конюшната. Облечен в тъмносив костюм с копринена вратовръзка, с идеално лъснати обувки, той изглеждаше толкова не на място, колкото Доналд Ръмсфелд на антивоенна демонстрация.

— Изкара ми акъла — изсумтя Мили. — Какво правиш тук?

— Е, това вече не е много любезно — усмихна се той. И не го очаквах от... — той извади страница от вестник от джоба си и зачете на глас — от „най-готината нова ездачка в Солванг“.

Мили се изчерви.

— Е, това е местният парцал, нали? — промърмори тя. — Какво ли друго могат да напишат?

— Рекорден брой зрители миналия петък викаха за Английската роза — продължи Тод. — Тук хората са влюбени в теб, знаеш ли?

Червенината по бузите на Мили се сгъсти. Изглеждаше ужасна мъжкарана в мърляви бричове и торбест пуловер, с опъната назад коса като ученичка. Но дори кошмарният тоалет не можеше да скрие зашеметяващата ѝ фигура. А в неудобството и изчервяването ѝ имаше нещо мило, което Тод намираще адски привлекателно.

— Успокой се — нежно каза той. — Не хапя. Бях в околността, за да видя новия си парцел. Реших да се отбия и да проверя инвестициите си в ранчото.

Той нервно сложи ръка на гърба на Дани и конят незабавно наостри уши.

— Страхувам се, че нямам твоя подход към конете — добави, като извади инхалатора си и вдъхна дълбоко. — Имаш ли нещо против да продължим разговора навън?

— О, не — сви рамене Мили. — Разбира се, че не. Ако искаш да дойдеш в голямата къща, ще направя чай. Прекалено студено е да стоим навън, не мислиш ли?

— Да — съгласи се той, като свали сакото си и въпреки протестите ѝ, го наметна на раменете ѝ. — Звучи чудесно.

Десет минути по-късно седяха до печката и пиеха чая, който Мили си бе донесла от Англия.

— Следя сериозно напредъка ти — поде Тод. — Победата ти в Лос Аламитос беше страхотно впечатляваща.

— Благодаря — усмихна се момичето. Затоплена от чая и неочаквания комплимент, внезапно се почувства по-добре. — Надявам се и Боби да мисли така.

— Защо да не мисли така? — небрежно попита Тод.

Той разхлаби вратовръзката си и усети как очите и кожата му запламтяха. Хайуд беше кошмар за страдащите от алергии — нямаше и сантиметър, където да седнеш, без по теб да се полепят животински косми.

— Не знам — въздъхна Мили. — Понякога ми се струва, че вече не се интересува. Нали разбираш? Ако не става дума за Съмър или за бизнеса в ранчото, не иска да чуе и дума — обясни тя с горчивина в гласа. — Но не ми пука. Получих десет процента от сумата за наградата — похвали се, като гордо вирна брадичка. — Знам, че не е много, но все пак е начало.

Странна работа. Мили не познаваше Тод добре — бяха се виждали само два пъти, но днес вниманието, с което я слушаше, и искреният му интерес към нея, я накараха да си излее душата. Беше изпитала подобно чувство към Боби, когато се появи за първи път в Нюуелс. Сродна душа. Тя му разказа за смъртта на Сесил, за враждата

с Рейчъл и отчаяното си желание да си възвърне дома по някакъв начин, преди неприятелката ѝ да го унищожи напълно.

— Ужасна история — намръщи се Тод, имитирайки искрена загриженост, когато Мили свърши. — Казваш, че това момиче, Рейчъл, е известно в Англия?

Мили излезе от стаята и се върна след миг с февруарския брой на „Заредени“.

— Ето я — посочи презрително корицата.

Под заглавието „Страхотна езда!“ се виждаше мърлява блондинка, просната на колене и лакти, гола, с изключение на миниатюрно парченце сребрист плат на чатала, жокейска шапка и кожени ботуши. Носеше прекалено силен грим и си личеше, че снимката е туширана безбожно. Но не можеше да се отрече, че бе сексапилна.

Тод бе наясно, че щеше да съсипе Мили, ако реагира положително, затова сбърчи нос отвратно.

— Прилича на проститутка — каза той. — Не мога да повярвам, че я приемат сериозно като спортистка, ако позира по този начин.

— Да, не е за вярване, нали? — грейна Мили, като пъкна списанието под една възглавница и седна отгоре ѝ. — Но я приемат. В тъпото чекиджийско списание я наричат „най-добрата ездачка в Англия“. Съжалявам — извини се тя и се изчерви заради грубия си език.

— О, моля те — усмихна се Тод. — Няма проблеми.

— А сега вече се смята и за страхотен делови гений — продължи момичето. — Но какво, по дяволите, знае за ръководенето на коневъдна ферма? Абсолютно нищо, това е.

Е, помисли си Тод, като прецени ситуацията. Мили се чувства изморена, уязвима, прекалено отрудена и пренебрегвана. Изпълнена е с омраза към англичанката, която я е прецакала и същевременно се е издигнала у дома, докато тя горката участва в мизерни надбягвания в дивата селска пустош. А пък Боби Камерън, наглото, арогантно копеле, се прави, че ни най-малко не му пука за проблемите ѝ.

Ако това не е положение, от което да се възползвам, името ми да не е Тод Кренбърн.

Нямаше да е проблем да спечели доверието на Мили. Момичето искаше само да говори, а той бе готов да слуша. Рано или късно, тя

щеше да изпусне някаква важна информация, която да му помогне да сложи ръце върху петрола в ранчото. А междувременно, можеше да се наслади на предизвикателството да се опита да я съблазни. Не само намираще комбинацията от сексапил, амбиция и невинност за адски възбуждаща, но знаеше, че и Боби мисли по същия начин. Да открадне Мили под носа му щеше да направи приключението още по-приятно.

— Слушай — каза той, като се наведе напред ентусиазирано. — Не искам да си пъхам носа, където не трябва. Но изглеждаш като човек, който се нуждае от малко забавление. Приключила ли си работата си тук за деня?

— Ами да — сви рамене Мили. — Предполагам, че да. Имам предвид, трябва да изведе конете в долното пасбище...

— Някой от работниците може да го направи — решително заяви Тод. — Кога за последен път се издокара и излезе навън?

— Господи — въздъхна момичето, като поклати глава и се опита да си спомни. — Не знам. Много отдавна. Тук е страхотна лудница напоследък.

Честно казано, Дилън и Тара я бяха канили на вечеря в града няколко пъти миналата седмица, докато Боби отсъстваше. Но тя бе прекалено изморена от тренировки и състезания и се страхуваше, че ще заспи на масата.

Появата на Тод бе неочаквана и странна. Но все пак бе тук и ѝ предлагаше да я изведе. Защо не? Беше партньор на Боби все пак, следователно и неин шеф. Трябваше да го опознае. Пък и беше уикенд и почивката ѝ се полагаше.

— Кога за последен път беше в Ел Ей? — попита Тод.

— В Ел Ей? Никога не съм ходила — простичко отговори тя. — Е, кацнах на летището. Два пъти. Но това не се брои.

— Никога? — извика Тод с престорена изненада. — Тук си от шест месеца и Боби никога не те е водил в Ел Ей? Господи! Нищо чудно, че откачаш от скука.

Никога преди не се беше замисляла по въпроса. Но Боби наистина я оставяше в ранчото, когато отиваше в града. Или когато отиваше да се забавлява. Внезапно ѝ се стори, че Боби я приемаше за досадна даденост.

— Ела с мен — каза Тод, като скочи на крака, хвана я за ръка и я потегли към стълбите.

— Какво правиш? — изкикоти се тя, като забърза след него.

За нисък мъж Тод бе учудващо силен. Мили се почувства като марионетка, докато я влачеше след себе си.

— Къде е спалнята ти? — попита Тод.

Мили се ококори. Ох, мамка му! Нямаше да се опита да направи нещо тъпо, нали?

— Не се тревожи — ухили се той, когато забеляза погледа ѝ. — Няма да те съблазня. Просто ще ти помогна да си събереш багажа.

— Да си събера багажа!?

— Точно така — отговори Тод. — Ще те заведа в Ел Ей за уикенда. И няма да приема „не“ за отговор.

17.

Вечерта Боби се прибра в лошо настроение. Не само полетът му закъсня, но и когато най-после се качи в проклетия самолет, се оказа настанен до някаква досадница от Тексас, която не спираше да дрънка. На всичкото отгоре парфюмът ѝ бе толкова силен, че можеше да зашемети и бик от двадесет крачки. Комбинацията му докара кошмарно главоболие, което се засили още повече от натовареното движение по магистралата на път за вкъщи.

Искаше му се да вземе гореща вана, да изпие чаши бърбън и да си легне. Но когато зави по частния път, първото, което видя, бяха Домино и Чарли Браун, двата му най-ценни коня, все още навън, при това дори без да са наметнати с одеяло.

— Къде, по дяволите, е Мили? — мрачно извика той, нахлувайки във всекидневната на Макдоналд веднага след като остави куфарите си у дома. — Оставила е конете навън, а е адски мразовито.

Цялото семейство седеше пред телевизора, приковало очи в „Американски идол“. Минаха няколко секунди, преди да осъзнаят въпроса му.

— А, здрасти, върна се — най-после каза Дилън. — Как мина?

— Добре — отговори Боби, като се опита да сдържи раздражението си. — Къде е Мили?

— Не е тук — обади се Съмър усмихнато.

Беше си измила косата и облякла най-сексапилните си джинси в чест на завръщането му, но както винаги красотата ѝ бе незабележима за него.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Боби. — Къде е?

— В Ел Ей — съобщи Дилън, като най-после отмести очи от екрана. — Тод Кренбърн я покани там за уикенда.

Боби се почувства сякаш го бяха халосали в корема.

— Тод е бил тук? — извика. — Защо? Знаеше, че ме няма. Каква работа може...

Думите му замряха, когато си припомни гнусната вечеря в имението на Джими Прайс и коментарите на Тод за Мили. Беше дошъл заради нея! Бе го изчакал да замине за Монтана, за да направи първата стъпка.

Дилън сви рамене.

— Нямам представа. Но Мили изглеждаше наистина щастлива, че отива да се забавлява. Не трябва да се нахвърляш върху нея заради конете. През цялото време докато те нямаше, момичето се съсипа от работа.

Побеснял от ярост заради коварството на Тод, наивността на Мили и собствената си тъпота, Боби се втурна в кухнята и грабна телефона. Заразхожда се нервно със слушалката в ръка, но накрая я тръшна на мястото ѝ.

На кого да се обади? На Тод? На Мили? И какво щеше да ѝ каже? „Как смееш да си взимаш почивка?“ Щеше да прозвучи като пълен идиот и тираничен ревнив кретен. Не можеше да направи нищо. Абсолютно нищо.

— Хей.

Извърна се и видя Съмър, застанала до вратата. Макар и боса, дългите ѝ крака изглеждаха безкрайни, а чистата ѝ коса блестеше като златен ореол. Момчетата щяха да се нахвърлят като луди върху нея, когато отидеше в „Бъркли“, помисли си той братски.

— Хей — усмихна се Боби, като се опита да се поразвесели заради нея. — Изглеждаш много красива. Какво ще кажеш за една прегръдка от бъдещата студентка? Или вече си прекалено изискана и умна?

— За теб винаги — засмя се тя.

Плъзна се в ръцете му и се притисна към него. Затвори очи и вдъхна топлата мъжествена миризма на гърдите му. Господи, как го искаше!

Сложил ръка на тила ѝ и все още потънал в неприятни мисли за Тод и Мили, Боби несъзнателно започна да гали копринената ѝ коса. Сърцето на Съмър едва не спря.

Първо ѝ беше изпратил цветя — много нетипично за него, дори и след страхотно постижение като „Бъркли“. После я бе нарекъл красива за първи път в живота ѝ, а след това я бе прегърнал. А сега галеше косата ѝ като нежен любовник.

Ужасно ѝ се искаше да го целуне. Но не смееше. Просто обгърна ръце около кръста му и се притисни плътно към него.

Мили я нямаше. И Боби бе неин за уикенда.

Съмър възнамеряваше да се възползва от това.

Мили се влюби в Ел Ей.

Всичко там, дори пътуването от Хайуд, беше вълнуващо. Хареса ѝ как Тод шофираше. Адски бързо, но с увереността и спокойствието на добър шофьор. Така шофираше и баща ѝ, макар че със Сесил никога не бе усещала яркото слънце по лицето си и вятъра в косата си, нито невероятната красота на синия океан, докато префучаваха по крайбрежната магистрала.

Мили си спомни надеждите и очакванията си миналата година, когато пристигна в Америка за първи път и пое по същия път с Боби, но в обратната посока. Хайуд трябваше да отвори нова и чудесна глава в живота ѝ. Но следващите месеци ѝ бяха донесли само мъка и загуба. По-късно видя, че надеждите ѝ да спечели любовта на Боби са напълно безпочвени.

Но това вече нямаше значение. Какво бе още едно разочарование след всичко станало? Важното сега бе само състезателната ѝ кариера и връщането на Нюелс.

Чувстваше се чудесно задето се бе отделила от всички проблеми, макар и само за уикенда. Най-последно, когато каньоните и хълмовете отстъпиха пред небостъргачите и гигантските магазини, Мили осъзна, че за първи път от смъртта на баща си се забавляваше истински.

Докато стигнат до източната порта на Бел Еър и потеглят по хълмовете покрай струващите по няколко милиона къщи с грандиозни частни пътища и безукорно поддържани дворове, обсипани с цветя, Мили бе полудяла от вълнение.

— Уха — извика тя, когато минаха покрай прочутия хотел „Бел Еър“. — Колко пари имат тези хора? Какви домове и коли! Невероятно е.

— Да — небрежно кимна Тод. — Това е хубавата част от града.

Мили си припомни как Дилън и Боби бяха споделили веднъж, че презират Ел Ей. „Ел Ей парализира хората и изсмуква доброто от тях, както паякът прави с мухите“, бе казал Боби. Но като гледаше

великолепните улици и къщите с блестящо бели огради, не можеше да си обясни какво, по дяволите, бе имал предвид.

— Мамка му — ахна тя, когато минаха през портата от ковано желязо и влязоха в имението на Тод.

Къщата бе ниска, в испански стил и построена с вкус, за разлика от повечето претруфени замъци, покрай които бяха минали, заобиколена от три акра изумруденозелени поляни с гледка към игрището за голф и океана.

— Ти си доста богат, а?

Тод се засмя доволно. Обичаше да се възхищават на успехите му. Но още повече му харесваше наивността на Мили. Беше много млада, не умееше да се въздържа и издрънкваше всичко, което ѝ дойдеше наум. А този навик щеше да я направи лесна за манипулиране — и в леглото, и извън него. Ако натиснеше правилните бутони, момичето щеше да сподели с него всичко, което знаеше за бизнеса на Боби Камерън.

Разбира се, Тод не знаеше със сигурност дали Боби има ахилесова пета. Но инстинктът му подсказваше, че има, а Мили можеше да го отведе до нея. Да, всичкият този петрол в ранчото определено си заслужаваше труда.

— Влизай — подкани я той, като извади сака ѝ от багажника. — Ще ти покажа стаята ти, а после можем да отидем в града. Как ти звучат обяд и пазар в Бевърли Хилс?

— Чудесно — усмихна се Мили, но внезапно лицето ѝ помръкна.

— Какво има? — попита той.

— Всичките ми пари отиват в спестяванията ми за Нюуелс — тъжно обясни тя. — Не мога да си позволя да пазарувам. А и нямам елегантен тоалет за обяд.

— Успокой се — усмихна се Тод. — Този уикенд е за моя сметка. Ти трябва само да се забавляваш.

Ако Бел Еър ѝ беше направил впечатление, очите ѝ едва не изскочиха, когато слязоха в Бевърли Хилс и Тод вкара колата в павирания двор на „Пенинсула“, където подаде двайсетачка на издокарания в сива ливрея служител, за да я паркира отпред.

— Чувствам се като Джулия Робъртс в „Хубава жена“ — прошепна Мили, когато им поднесоха охладени омари и прясно ризото, които тя погълна в миг.

Не беше хапнала нищо от ранната закуска в шест часа и умираше от глад.

— Виж тези жени — каза. — Карат ме да се чувствам като просякиня.

Лицето без грим, джинсите и тениската наистина я отличаваха от безукорно фризираните и издокарани холивудски съпруги, които ги заобикаляха. Тод, който бе сменил костюма си със светлосиня фланелки и бежов панталон, я изгледа преценяващо.

— Хм — кимна накрая. — Да. Малко произлъскване няма да ти дойде зле.

Мили се изчерви. Вярно беше, разбира се, но беше очаквала любезно уверение, че изглежда чудесно. Вероятно месеците, прекарани сред каубои, които несъмнено бяха най-учтивите мъже на земята, я бяха накарали да придобие нереалистични очаквания.

Тя остави вилицата и ножа, внезапно откри, че апетитът ѝ се изпари.

— Не се отчайвай — усмихна се Тод, като се протегна и я потупа по ръката. — Имам нещо наум. План. Но трябва да ми се довериш. Да се оставиш напълно в ръцете ми. Имаш ли ми доверие, Мили?

— Разбира се — нервно се засмя тя, като си помисли, че този мъж задаваше адски странни въпроси понякога. — Защо да ти нямам доверие?

— Добре — ухили се той. — Тогавя започвай да ядеш. Очаква ни натоварен следобед.

Веднага след като плати сметката, Тод подкара към Родео Драйв, като междувременно проведе няколко кратки неразбираеми разговора по мобифона си.

— Чудесно — каза и затвори телефона, като вкара блестящото тъмносиньо ферари елегантно в малкото място за паркиране. — Могат да те вземат. Последвай ме.

За втори път този ден Мили позволи да я хванат за ръка и да я отведат някъде. Влязоха в козметичния салон на Дженифър.

— Здравсти, скъпи — провлече дрезгаво старицата зад рецепцията, като отчаяно се опита да изкриви съсипаните си от пластична хирургия черти в усмивка. — Това ли е младата дама?

Тя прикова очи в Мили, която се паникьоса. Жената приличаше на извадена от филм на ужасите.

— Да, това е Мили — представи я Тод. — Иска пълната програма — вежди, мигли, нокти, кола маска. Имаме час при Мими в пет и половина, затова ще се върни да я взема в пет и петнадесет.

Старицата погледна часовника си и поклати глава, вторачена в момичето като водопроводчик, разглеждащ отчаяно състоянието на древен скапан бойлер.

— Само два часа? — промърмори под нос. — Не е много.

— Катинка, ти си гений — усмихна се Тод, като се наведе и целуна напудрената буза. — Знам, че ще успееш, скъпа.

Мили видя как лицето на старицата се изчерви доволно. Пфу! Да не би да си падаше по него? Тод беше стар, но това същество можеше да му е баба.

— За теб, скъпи, ще направя всичко възможно.

— Да не ме оставяш тук? — извика Мили и ужасено стисна ръката на Тод.

Припомни си последния път, когато бе подложена на разкрасителни процедури в деня на дебютантския си бал в Лондон. Кошмарен спомен. А нещо ѝ подсказваше, че зловещата старица планира нещо много по-сериозно от маникюр и сушене със сешоар.

— Не ставай глупава — сгълча я той, като измъкна ръката си. — Имам работа. Ще се почувстваш чудесно тук. Забавлявай се, ще се видим в пет.

Два часа по-късно Тод най-последно се завърна и откри намръщената, все още леко зачервена Мили, която го чакаше отпред.

— Беше отвратително, истинска агония — оплака му се, когато Тод мълчаливо подаде черната си кредитна карта на деветнадесетгодишната служителка, която се бе настанила зад рецепцията. — Чувствам се като някое от онези страшни безкосмени кучета, които хората разнасят в кошници.

— Не, изобщо не си права — твърдо заяви той. — Изглеждаш много по-добре.

И беше така. Макар кожата ѝ да бе още зачервена от масажа и обезкосмяването, сега гъстите ѝ вежди бяха оформени идеално, а прясно боядисаните в черно мигли очертаваха красиво зелените ѝ очи. Когато Тод я хвана за ръката, усети само леки подутинки там, където преди имаше огромни мазоли от дългите часове опъване на юздите.

Изгризаните ѝ детски нокти бяха загладени идеално и лакирани в коралово розово. Значително подобрение.

Следващата им спирка бе фризьорският салон, където Тод трябваше да я задържи едва ли не насила на стола, когато започна да обсъжда подстрижките с Мими, една от най-търсените стилистки в Ел Ей.

— О, не, не, няма да докосвате косата ми. Само връхчетата — настоя Мили. — Харесвам си косата дълга. Това е единственото ми красиво нещо.

— Глупости — възрази Тод. — Тази дължина е прекалено детска за теб. И ти крие лицето. Каза, че ми имаш доверие, нали?

— Ами... да — заекна момичето. — Но нямах предвид...

— Е, довери ми се тогава — нареди ѝ той. — Имаш нужда от подстригване.

За ужас на Мили безмилостната Мими бе съгласна с него. Скоро двамата започнаха да прокарват ръце през косата ѝ и да обсъждат възможностите, сякаш тя изобщо не присъстваше там.

Мили напусна салона е три нюанса по-тъмна коса, подстригана на етажи, най-дългият от които прилепваше към врата ѝ като къдрав шоколадов бръшлян и едва достигаше до рамената ѝ.

По целия път обратно към Бел Еър Мили не спираше да се оглежда, да подръпва новия си бретон и да опипва оформените си вежди. Тази сутрин бе яздила Чарли Браун и бе очаквала поредния скучен уикенд в ранчото. Дори перспективата за завръщането на Боби не я бе изпълнила с особен ентузиазъм. А сега се возеше из Ел Ей с Тод Кренбърн и изглеждаше и се чувстваше като абсолютно различен човек.

— Харесва ли ти? — попита той, като зави по булевард „Сънсет“.

— Да — отговори Мили. — Така мисля.

Все още опипваше косата си. Не можеше да се спре.

— Много е... различно.

— По-хубаво е — решително заяви Тод. — И по-секси.

Мили му хвърли бърз поглед. Бе вперил очи в пътя и в жестовите му нямаше нищо многозначително. Очевидно комплиментът си бе просто комплимент, а не свалка.

Но все пак Мили се зарадва на думите му, че изглежда секси. У дома Рейчъл винаги бе сексапилната. В Хайуд пък бе Съмър. Мили винаги бе определяна като хубавичка, естествена или най-лошото — сладка. Никой не ѝ беше казвал, че е секси.

А Боби напоследък дори не забелязваше, че Мили е от женски пол, да не говорим за привлекателна.

Но Тод я виждаше по друг начин. Караше я самата тя да се погледне с други очи. И това бе приятно.

— Благодаря ти, че направи всичко това за мен — каза тя, като най-после откъсна очи от огледалото. — Наистина изкарах невероятен ден.

Той сложи ръка на коляното ѝ.

— Няма защо да ми благодариш, скъпа. Както ти казах, заслужаваш го.

Вечеряха с голяма група от неговите приятели в „Катана“, ултрамодерния суши ресторант в западен Холивуд.

Отначало Мили се възпротиви на копринената рокля с презрамки в телесен цвят, която Тод ѝ бе купил, докато я разкрасяваха, като заяви, че е прекалено момичешка и дантелена и ще се чувства по-добре във вехтите си джинси. Но когато видя какво носеха останалите момичета, се зарадва, че бе отстъпила. Издокарани в „Гучи“ и „Марк Джейкъбс“, със слаби загорели тела, украсени с гигантски фалшиви гърди и диаманти с размера на лешници, блестящи по вратовете, ушите и китките им, те ѝ напомняха за куклата Барби, подарена от майка ѝ за деветия ѝ рожден ден.

Мъжете бяха облечени по-небрежно, повечето в джинси и с разкопчани ризи. Мили си помисли, че изглеждаха доста парвенюшки, особено онези, които носеха тъмни очила на закрито. Но скоро откри, че е прекалено заета с клечките за ядене или да кима умно, когато я питаха дали предпочита златоперка или тон, за да им обръща внимание.

— Е, какво мислиш? — попита Тод, когато най-после се прибраха у дома и влязоха в кухнята, където Мили кацна на плота, изрита обувките си и разтри измъчените си крака. — Различно е от Солванг, нали?

Тя се прозя и кимна, после погледна отражението на новата си страхотна коса в тъмния прозорец. Да, беше съвсем различно от Солванг. Толкова различно, че едва успяваше да го проумее. Тод, къщата му, издокараните му приятели, интересната храна, новите дрехи, прическата. Чувстваше се като отнесена от вихър и запратена в странен и чудесен нов свят.

— Изморена ли си?

— Аха — въздъхна тя. — Но прекарах великолепно. Боби отсъства толкова много напоследък, че в Хайуд се чувствам адски самотна.

— Така ли? — небрежно попита Тод.

Разговорът май щеше да стане доста интересен, помисли си той.

— Честно казано, дори когато си е у дома, се върти наоколо като мечка с наранена глава — сви устни Мили. — Нуждаех се точно от такава почивка.

— Какво го тревожи? — попита Тод, като сипа две чаши безкофеиново кафе и ѝ подаде едната. — Парични проблеми?

— Мисля, че те са част от грижите му — потвърди Мили. — Но пък имаме доста нови клиенти, а и той е претрупан с работа, така че не мога да разбера какво точно го безпокои. Но напоследък всички говорят за онези съдебни дела в Уайоминг, а това го стресира още повече.

— Какви дела?

— О, Господи, наистина не съм съвсем наясно — отегчено отвърна Мили. — Нещо за петролните компании, които прогонили каубоите от земите им. Не се случвало често в Калифорния, но всички са разтревожени.

— Наистина ли? — вметна небрежно Тод, като положи усилия да скрие възбудата си. — Е, сигурен съм, че всичко ще се подреди.

Мили се прозя и прикри устата си с ръка. Тод остави чашата си, приближи се до нея, обгърна я през кръста и я свали от плота. Беше незначителен жест, но неочаквано интимен.

— А междувременно — каза той, като отдръпна ръцете си неохотно, — трябва да престанеш да се тревожиш за хорските проблеми и да се напиш хубаво.

Веднага след като Мили си легна, Тод се втурна в кабинета си и грабна телефона.

— Джак?

Гласът на адвокатата прозвуча замаяно и сънливо от другата страна на линията.

— Тод? Ти ли си? Господи, колко е часът?

— Няма значение — нетърпеливо отговори Тод. — Може би имам нещо интересно за Хайуд. Искам да откриеш всичко възможно за делата между каубоите в Уайоминг и петролните компании.

— Уайоминг? — промърмори адвокатът изморено. — Да, разбира се. Добре. Кога искаш информацията?

— Утре сутрин — отсече Тод и затвори.

На следващата сутрин Мили се събуди от ярката слънчева светлина, която нахлуваше в спалнята ѝ през вдигнатите щори.

— Събуди се.

Тод отвори широко прозорците и в стаята нахлу хладен въздух. Мили инстинктивно се пъкна под завивките и се зачуди защо домакинът ѝ не бе почукал. Слава Богу, че си беше облякла пижамата.

— Вече е девет и петнадесет — съобщи Тод, като потри ръце. — А това означава, че имаш половин час да се облечеш и да излезем.

— Къде... отиваме? — промърмори тя сънливо.

— Днес е щастливият ти ден — ухили се той. — Отиваме на езда.

Центърът за езда „Мандевил каньон“ покри представите на Мили за рая.

Само на няколко километра северно от „Сънсет“ в Брентуд, богаташки квартал в Ел Ей, лежеше огромно имение с великолепни зелени ливади, буен поток и стотици акри хълмисти пътеки. В подножието на каньона имаше просторен двор, идеално почистен и заобиколен от бяла дървена ограда. Традиционните дървени конюшни бяха дом на най-красивите коне, които Мили бе виждала на едно място.

Само двете симетрични палми отпред, яркото слънце и русите коняри ти подсказваха, че си в Ел Ей, а не в коневъдна ферма някъде из Кентъки.

— Тод Кренбърн! Ама че изненада!

Зашеметяващо красиво момиче, което се отличаваше от останалите коняри с това, че бе единствената брюнетка, се приближи да ги поздрави. Беше облечена в къси дънкови шорти и бяла риза, вързана хлабаво под гърдите, която разкриваше червеното горнище на бански.

— Не е типично за теб да ни посещаваш лично. И кого водиш?
— усмихна се тя на Мили.

— Мили Локуд Гроувс, запознай се с Клои Коулгън.

Двете момичета се ръкуваха.

— Мили тренира в новите ми конюшни в Санта Инес — обясни Тод. — Тъкмо започва кариерата си като жокей на каубойски коне.

Моите нови конюшни? Боби щеше да побеснее, ако можеше да го чуе, помисли си Мили. Е, всъщност беше вярно, поне отчасти.

— Така ли? — попита Клои, като повдигна скептично вежди.

Като много от бившите приятелки на Тод, тя не можеше да повярва, че връзката му с това много красиво и младо момиче е само делова. Или ако е такава, надали щеше да остане същата за дълго време. А и Мили не приличаше на жокеите на каубойски коне, които бе виждала досега.

— Какво ви води тук? Демон ли искате да видите?

Тод кихна, извади инхалатора от джоба си и вдъхна дълбоко, преди да отговори.

— Да, моля — отвърна. — Демон е изключително красив жребец, когото наследих наскоро — обясни на Мили. — Спечелих го на покер от местен коневъд. Човекът обича да играе хазарт, но му липсват две основни неща — талант и пари, така че накрая бе принуден да ми даде коня.

— Ужасно! — възмутено извика Мили.

Макар да бе израснала в печеливша коневъдна ферма, тя бе прекалено привързана към конете, за да гледа на тях само като на търговска стока, да не говорим за предмет, който може да бъде спечелен или загубен на карти.

— Щях да го продам — продължи Тод, който се направи, че не забелязва реакцията ѝ. — Но Клои реши, че е обещаващ и трябва да го задържа. Исках да видя дали си съгласна с нея.

За момент Мили забрави възмущението си и се изчерви от удоволствие при мисълта, че човек като Тод търсеше нейния съвет. Беше свикнала да се отнасят с нея като с дете — първо родителите ѝ, а после и Боби. Беше приятно да те приемат сериозно поне веднъж.

Тод се обърна към Клои.

— След около половин час ще се отбие още един мой приятел — съобщи ѝ, като си погледна часовника. — Надявам се присъствието му да не е проблем. Той ще погледа ездата на Мили.

— Разбира се, добре дошъл е — отвърна Клои и се усмихна на Мили. — Ще оседлая Демон веднага и можеш да го изпробваш. Как ти звучи това?

— Какъв приятел? — изненада се Мили и изгледа въпросително Тод, но Клои изчезна в конюшната и след минута се върна с Демон, а при вида на коня всички мисли за странния посетител се изпариха от главата ѝ.

— Красавец е, нали? — подхвърли Клои, като го потупа нежно по врата.

— Невероятен е — възхити се Мили и притисна буза към кадифените му ноздри.

Конят имаше красиви очи като на Бамби, обрамчени от дълги мигли, но мускулатурата му не бе ни най-малко деликатна. Приличаше на конска версия на Майк Тайсън с лице на Мерилин Монро. — Боби би полудял по този кон — добави тя.

— Боби Камерън? Каубоят? — засия Клои. — Значи е истина, а? Той ли е новият партньор на Тод? Чух, че е гениален треньор и страхотен хубавец. Той ли те тренира?

— Да. Когато има време, разбира се — отговори Мили горчиво. — Напоследък почти не го виждам, защото пътува адски много.

Осъзнала, че мисълта за Боби бе достатъчна да развали чудесното ѝ настроение, реши да смени темата.

— Чакай — извика и грабна седлото на Демон от другата гърдеста конярка, за да го постави нежно на гърба му. — Мога да се справя с това — увери ги, после се наведе към ухото на коня и

зашепна: — Хайде да видим дали и за езда си толкова страхотен, колкото на външен вид.

Джими Прайс дръпна от кубинската си пура и издиша дима в чистия въздух.

— Напомни ми какво, по дяволите, правя тук — изсумтя той на Тод.

Двамата седяха на твърдите, неудобни пластмасови столове и се готвеха да гледат как Мили ще язди Демон по пистата за тренировки. Хлапето трябваше да е нещо наистина впечатляващо, за да разсее Джими от мислите за изтръпналия му задник. В продължение на години задникът на Джими бе свикнал да е луксозно настанен на меките седалки на тузарски канапета и столове и в резултат на това не търпеше неудобства.

— Само я виж — отвърна Тод. — Няма да се разочароваш. Обещавам ти.

Беше прав. Да видиш как Мили изскача от вратата на старта, бе все едно да наблюдаваш избухването на дъвен вулкан. Беше дребна, а конят — огромен и як, но тя не само го контролираше идеално, но и успя да го принуди да развие скорост, каквато Джими не бе смятал за възможна. Отдавна не бе виждал някой да язди с такава страст. Сърцето му заби развълнувано и в главата му се завъртяха безброй идеи за чудесата, които можеше да направи с подобен жокей.

— Признавам, че съм впечатлен — заяви, като поклати глава с възхищение. — Невероятно добра е.

— И е чудесна за реклами — добави Тод. — Не си виждал лицето ѝ отблизо, но е страшно сладка. И е откачила от скука в тъпото ранчо.

— Хм — изсумтя Джими. — Ще трябва да свали няколко килограма, ако иска да се състезава за мен.

Прайс не искаше да показва ентузиазма си.

— Не е проблем — увери го Тод, макар да си помисли, че Прайс не е с всичкия си, тъй като Мили нямаше и един излишен грам. — Мога да я вкарам във форма за по-малко от седмица. Тя е много... — усмихна се той, докато търсеше подходящата дума. — Податлива.

Точно в този момент Мили се завъртя и им махна ухилено откъм пистата.

Тод размаха ръка в отговор и я повика.

— Мили — каза, като подаде ръка да слезе от коня, който Клои чакаше наблизо, за да го отведе в конюшните. — Запознай се с Джими Прайс. Джими, позволи ми да ти представя новата сензация в състезанията с каубойски коне, госпожица Мили Локуд Гроувс.

Зачервена и изпотена от ездата, Мили се шашна и за миг не можа да проговори. Джими Прайс бе един от най-прочутите собственици на чистокръвни коне в света. Беше израснала с името му, което често бе чувала от баща си и другите коневъди в Нюмаркет, а когато се запозна с Боби, научи, че Прайс бе известен и в състезанията с каубойски коне.

Наистина Боби го мразеше силно, макар причините, които ѝ бе изтъкнал за ненавистта си, да ѝ се струваха неясни. С изключение на историята за първата му съпруга и как горката жена се самоубила, когато я изоставил. Това беше наистина ужасно.

— Радвам се да се запознаем.

Мислите ѝ секнаха, когато осъзна, че Джими не само ѝ говори, но и разтърсва ръката ѝ енергично.

— Тод спомена, че сериозно искаш да се занимаваш с надбягвания.

— О, да — отговори тя, като бързо си възвърна хладнокръвието. — Адски сериозно. Трябва да печеля повече пари. Много повече.

Джими се засмя.

— Момиче по мой вкус. Е, ще видим какво можем да направим по въпроса, млада госпожице.

Ако не беше чувала толкова лоши неща за него от Боби, Мили вероятно щеше да го сметне за безобиден веселяк, нещо като прекалено дебел и пушещ пури Дядо Коледа. Джими определено беше любезен и дружелюбен, а и ласкателно заинтересован от кариерата ѝ.

— Извинете ме — каза Тод, като погледна вибрацията си мобифон. — Трябва да ви напусна за момент, ако нямате нищо против.

Никой от двамата дори не го погледна, което той изтълкува като съгласие, затова се отдръпна на няколко метра и насочи вниманието си към разговори по телефона.

— Какво става, Джак?

Адвокатът му не бе забравил късното му обаждане снощи.

— Е — поде той, — Уайоминг. Мисля, че говориш за метановите запаси в долината на река Паудър — прие мълчанието на Тод за съгласие и продължи. — Там има няколко западащи каубойски имота с тонове метан под земята. Според законите в Уайоминг каубоите притежават само земята, но не и природните богатства под нея.

— А тях кой ги притежава? — поинтересува се Тод.

— Правителството. До известна степен. Да го кажем така. Правителството може да даде права на петролни и газови компании да сондират земята и да задържат всички печалби, независимо дали това се харесва на собствениците на земите или не. А както можеш да си представиш, това не им харесва.

— Аха — промърмори Тод замислено. — Разбирам. Ами делата?

— Каубоите нямат никакви правни аргументи — отговори Джак. — Но полагат усилия поне да забавят газовите компании. Принуждават ги да правят безброй доклади за почвата, проучвания на растителността и подобни дивотии, а всичко това отнема време и пари. Няколко от собствениците на земи дори се снабдили със съдебни нареждания да задържат хората от газовите компании далеч от земята си. Впоследствие нарежданията били отменени, но закъсненията са адски скъпи.

— Обзалагам се, че е така — кимна Тод, който бе минал през подобни правни битки при няколко от строителните си обекти.

— Някои от газовите компании сключвали парични сделки със собствениците на земи, за да избегнат правните разправии — продължи Джак. — Но официално, не са задължени да платят на тези типове и цент. Ако е намерен газ и те имат щатски разрешения, могат да влязат в имението и да организират добива му.

После Джак обясни, че калифорнийският закон бил по-сложен. Но всички големи петролни и газови компании — „Шеврон“, „Девън енерджи“, „Сенека“ — търсели начини да се справят и със собствениците на земи по Западното крайбрежие.

— Благодаря, Джак — приключи разговора Тод. — Ще ти се обадя отново.

Добре, добре. Нищо чудно, че Боби се тревожеше. Хайуд, с легендарния му петрол, сигурно бе най-рисковото имение в Калифорния. А той нямаше да знае нищо по въпроса, ако не бе Мили.

Обърна се и видя, че Мили се смееше и шегуваше с Прайс, а неудобството ѝ бе изчезнало. Новата прическа наистина подчертаваше нежните ѝ черти и красивата широка уста. Тод усети, че получава ерекция, когато си помисли колко му се иска да види тези плътни устни, притиснати към члена му.

А кретенът Боби говореше за нея, сякаш бе дете или Дева Мария, или и двете заедно. Но според Тод тя определено си бе жена.

Не беше решил какъв ще е следващият му ход, нито пък как да използва вълнуващата нова информация за Хайуд. Но след като Мили, макар и несъзнателно, можеше да снесе толкова полезна информация, бе изключително важно да е на негова страна. Трябваше да развали за постоянно отношенията ѝ с Боби.

Внезапно Джими Прайс му се стори още по-ценен.

— Добре ли се забавлявате? — попита той с най-очарователната си усмивка.

— Господин Прайс тъкмо предложи да ме спонсорира! — развълнувано извика Мили и заподскача от крак на крак.

— Моля те — ухили се Джими. — Караш ме да се чувствам адски стар. Наричай ме Джими.

— Извинявай, Джими — смути се Мили.

Тя не правеше опит да прикрие вълнението си — очевидно преговарянето не бе една от силните ѝ страни. Трябваше да поработят върху това.

— Тод, не е ли чудесно? Той каза, че мога да тренирам пет дни седмично в Палас Верди...

— Палос Вердес — нежно я поправи Тод.

— Да, там. И можеш да закараш Демон в техните конюшни. Ако искаш, разбира се. А Джими ще ми направи реклама във вестниците. Нещо като с Рейчъл, но различно...

— Какво имаш предвид? — обърна се Тод към Джими, като прекъсна въодушевеното дрънкане на Мили.

— Не съм съвсем сигурен — отговори Джими. — Но нещо от рода на: „Британската каубойка“, за която бездруго вече говорят. „Английска роза сред магарешки тръни“ и разни такива. Разбира се, всичко ще зависи от успехите ѝ на пистата. Но ми се струва, че приятелят ти господин Камерън я задържа прекалено назад.

Тод кимна в съгласие. Колкото повече хора критикуваха Боби, толкова по-добре.

— Треньорката ми Джилиан Сандърс ще я обучи да язди някои от най-добрите каубойски коне на планетата. А тренировъчната ѝ седмица ще бъде петдесет и четири часова — заяви Джими. — Ако Мили не успее да постигне чудеса с подобна помощ, значи никога няма да има кариера.

— О, ще се справя, господин... Джими — намеси се момичето. — Обещавам.

В главата ѝ се появи съблазнителна картинка. Завръща се в Нюмаркет като световноизвестна звезда в каубойските състезания, отрупана с купи и трофеи. Кариерата на Рейчъл загадъчно се е провалила и тя тътри куфарите си нещастно по частния път на Нюуелс, надебеляла и с целулит и петна, а Мили гордо си връща дома пред радостна тълпа, предвождана от засрамената Линда, която най-последно признава, че винаги е грешала по отношение на Рейчъл.

В миналото, когато си фантазираше това, Мили винаги си представяше, че е и омъжена за Боби. Но днес по някаква причина пропусна тази част. Днес ставаше дума само за нея.

Чак когато се качи в колата на Тод и потеглиха обратно към Бел Еър, действителността я накара да изстине.

— Ще се наложи да напусна Хайуд, нали? — внезапно попита тя.

— Ами, разбира се — потвърди Тод, без да сваля очи от пътя. — Това проблем ли е?

— Боби може да си помисли така — въздъхна тя. — Имам предвид, съмнявам се, че ще му липсвам, но знаеш колко силно мрази Джими.

— Не съм сигурен, че това е съвсем вярно — излъга Тод. — Едва се познават. Освен това Боби държи на теб, нали? Не би искал да пропуснеш възможност, която ти се удава само веднъж в живота. Не мислиш ли така?

Твърдо бе решил, че не си струва да говори лошо за Боби. Поне не още. По-разумно бе да остави нещата такива, каквито си бяха и да позволи на тъпия каубой сам да прецака отношенията си с Мили.

— Не знам — въздъхна Мили със съмнение в гласа. — Мисля, че Боби иска да продължи да ме тренира. Но проблемът е, че никога няма достатъчно време.

— Точно така! — изтъкна Тод. — Честно казано, ти ще му направиш услуга. Той си има достатъчно работа с конюшните, да не говорим и за закъсалото ранчо, плюс работата му в чужбина. А при Джими ще тренираш и ще се състезаваш непрекъснато. При това говоря за сериозни състезания: Лос Аламитос, Бей Медоус. А следващата година може дори и „Тройната корона“. Кой знае?

Сърцето на Мили заби лудо. „Тройната корона“ беше върховното надбягване. Провеждаше се в Ню Мексико и се състоеше от дерби в Руидосо през юни, „Рейнбоу“ през юли и „Американско бъдеще“ в началото на септември. Да участваш в някое от тези надбягвания бе мечта.

Тод беше прав. Щеше да направи услуга на Боби, ако го освободеше от себе си. Бездруго отношенията им вече не бяха особено добри.

— Мога ли да използвам телефона ти? — попита тя.

Тод я изгледа учудено.

— Ще разкажа на Боби какво става. Няма по-добър момент от настоящия, нали?

— Точно така — ухили се той и си помисли, че момичето все повече му харесва. — Само един въпрос. Къде ще живееш, докато тренираш?

— О — натъжи се Мили. — Аз май приех... имам предвид... не завинаги... но си помислих...

— Че можеш да живееш при мен? — довърши Тод вместо нея. — Успокой се — продължи със смях. — Само се пошегувах. Добре дошла си.

Съмър чу само откъслечни крясъци от разговора.

— Не, не ми пука какво казва той... дай да говоря с него. Мили, дай шибания телефон на Кренбърн!

Боби бе вдигнал телефона в кухнята на семейство Макдоналд. Съмър седеше в стаята си на горния етаж, точно отгоре. Преструваше се, че учи, но попиваше внимателно всяка дума от драмата, която се разиграваше под нея, притиснала уши към дъските на пода. Дори без виковете на Боби ставаше ясно за какво говорят. Бяха предложили на Мили и тя очевидно бе приела да се състезава за някакъв собственик

на коне от Ел Ей. Някакъв тип на име Джими, когото Боби наричаше въплъщение на дявола. Явно обвиняваше Тод за случилото се.

Съмър си помисли доволно, че Мили му бе затръшнала телефона, защото го чу да ругае и да набира нов номер, преди крясъците да започнат отново.

— Не смей да ми затваряш проклетия телефон! Да, ти си... ти си дете! Дай да говоря с него, Мили. Съвсем сериозен съм.

Разговорът продължи в този дух още няколко минути. Накрая виковете спряха и Съмър чу затръшването на кухненската врата, когато Боби изскочи в двора. Втурна се към прозореца и го видя да върви към конюшните, стиснал ръце в юмруци.

Задейства се импулсивно. Смъкна анцуга си и облече виненочервена рокля. Беше на майка ѝ, от шестдесетте години, и Съмър винаги я бе харесвала, но в Хайуд рядко бе достатъчно хладно, за да я облече. Свали ластика от лъскавата си коса, разроши я, за да бухне, сложи си руж и гланц за устни. Накрая обу любимите си черни ботуши и се втурна след Боби.

Настигна го в малкия офис, където го завари отчаяно да мята миниатюрна баскетболна топка в кош, закачен на вратата.

— Здравсти, сладурче — поздрави я той. — Извинявай за виковете. Отделих ли те от ученето?

Искаше ѝ се да му отговори, че самото му присъствие я разсейваше.

— Не — промърмори вместо това. — Просто ми се стори разстроен. Искрах... помислих си...

Хайде, Съмър, заповяда си тя. Не се страхувай. Не и сега.

— Помислих си, че имаш нужда от компания.

Сърцето ѝ биеше адски силно и за миг се уплаши, че и Боби ще го чуе. Но се насили да отиде до бюрото, където той седеше, и да кацне на ръба му. Сложи ръка на рамото му и се наклони към него.

— Знаех си, че Мили ще те разочарова накрая — прошепна тя, като нежно погали врата му. — Не те обича. Не те обича така, както аз те обичам.

Обгърна ръце около врата му и притисна устни в неговите.

За миг Боби отвърна на целувката ѝ. Все пак Съмър бе толкова красива и чувствена, и... на разположение. В този момент най-лесното нещо щеше да е да прави любов с нея и да разсее ужасните си мисли с

устните и тялото ѝ. Да забрави Мили и Тод, да отпъди образите им от главата си.

Но после се стегна. Това беше Съмър, за Бога. Малката Съмър Макдоналд!

— Недей — спря я и я бутна настрани решително.

— Защо? — попита тя, наведе се и отново го целуна.

Вълнената ѝ рокля беше мека като бебешко одеялце и лежеше красиво върху голите ѝ бедра. Боби не можеше да си спомни последния път, когато я бе видял в рокля, особено сексапилна като тази. Нужна му бе страхотна воля да не съдере дрехата и да направи точно това, което тя искаше.

— Не искаш ли? — прошепна момичето.

— Мамка му, Съмър — изсумтя Боби.

Искаше му се да не е толкова възбуден. Никога не бе мислил за нея по друг начин, освен като за сестричката на Дилън. Не желаше да си я представя гола.

— Аз... да... разбира се, че искам. Искам те — призна той. — Но не бива.

— Защо не?

Тя стана от бюрото и се настани в скута му. Зарови лице в рамото му и плъзна ръце под ризата му.

— Искаш ме. И аз те искам. Защо да не бива?

— Ааа!

Той скочи на крака, вдигна я от скута си и я сложи на бюрото, после отскочи от нея, сякаш бе гърмяща змия.

— Защото! — изкрещя. — Защото не бива, ясно ли е? Ти си дъщеря на Уайът и сестра на Дилън. Ти си Съмър, за Бога. Не.

Очите ѝ се напълниха със сълзи от срам и мъка.

— Но ти ми изпрати цветя — отчаяно каза тя. — А днес, когато се прегърнахме, беше... различен.

— Как? — ужасено попита Боби. — Как различен? Не е вярно.

— Погали ме по косата!

— Проявих обичта си. Господи, Съмър, държа на теб. Ти си ми като сестра.

— Глупости! — изхлипа тя.

Не можеше да понесе такова унижение.

— Използваш това само като оправдание. Заради Мили е, нали? Затова не ме искаш. Влюбен си в нея.

— Това е лудост — отвърна Боби, но осъзна, че не звучеше убедително. — Не, не е така. Ни най-малко. Мили и аз... сложно е — завърши той притеснено.

— Не, не е — възрази Съмър. Нямаше какво повече да губи, затова реши да си излее душата. — Изобщо не е сложно. Съвсем просто е. Ти я искаш и не можеш да я имаш. А сега вероятно някой друг ще я има и това те подлудява.

Боби измъчено прикова поглед в краката си. Някой ден Съмър щеше да стане страхотен адвокат с подобни аргументи. А той глупакът си мислеше, че успява добре да прикрие чувствата си. Но Съмър ги бе схванала веднага.

— Съчувствам ти, Боби. Наистина — добави тя и се отправи към вратата, без да избърше сълзите от лицето си. — Повярвай ми. Знам какво е да обичаш човек, който не те обича.

След като Съмър си тръгна, Боби се отпусна на стола и притисна ръце към лицето си.

Каква бъркотия!

Проклета шибана бъркотия!

18.

Ейми Прайс нагласи чадъра над шезлонга си и придърпа горнището на банския, разтягайки светлосиния плат, който се впиваше болезнено в кожата ѝ. Червена линия — отчасти изгорено от слънцето, отчасти белег от стегнатия ластик — се бе образувала над гърдите ѝ. Две неприятни рула розова плът провисваха отдолу като кренвирши от хотдог.

Завъртя се по корем и отвори книгата със сонети от Дън. Тя самата пишеше аматьорски поеми и се надяваше един ден да ги публикува. Сега се опита отново да потъне в красивата поезия и да не обръща внимание на виковете на братята си в басейна зад нея.

Обикновено мразеше да се пече. Но наскоро прочете в „Мари Клер“, че тъмният загар може да те накара да изглеждаш с около пет килограма по-слаб, затова, когато Кенди ѝ предложи да наглежда близнаците, при това в продължение на цял час, тя се възползва от възможността.

Изпотена и измъчена от неудобното положение, повече ѝ се искаше да бе отишла да ѝ направят изкуствен тен. Но пък като си знаеше късмета, вероятно щеше да стане на зловещи оранжеви райета. Затвори очи и се опита да си се представи загоряла и отслабнала за ежегодното пътешествие на семейството до Ню Йорк. Не че Гарт щеше да я забележи, дори да отслабнеше.

Гарт Мейвърс, мускулест плейбой от Мартас Вайнярд, бе последното протеже на баща ѝ в жокейските среди и безнадеждната мечта на Ейми. Талантлив жокей, но и страхотен женкар. Миналият сезон бе спал няколко пъти с Ейми, с надеждата това да му помогне с богатия ѝ, властен баща, и тя страхотно си бе паднала по него. Разбира се, веднага след като Джими го назначи, той я изостави. Последното, от което се нуждаеше, бе дебелата дъщеря на Прайс, увиснала на врата му, когато дългокраки хубавици се тълпяха пред вратата му.

Ейми, разбира се, бе съсипана от измяната му, макар да полагаше усилия да го прикрие. Тъкмо бе успяла да си наложи да не се втурва в

тоалетната и да плаче всеки път, щом чуе името му, когато преди месец до нея достигна ужасният слух, че Гарт се е сгодил за някаква прочута манекенка.

Знаеше, че няма никакъв шанс с него, независимо дали бе сгоден или не. Повтаряше си, че не я обича и само я бе използвал. Но все пак мисълта, че щеше да го види отново през септември, когато Гарт щеше да се състезава за баща ѝ, караше сърцето ѝ да потръпне от надежда и вълнение.

Тя изцеди малко крем в ръката си — предпазният фактор бе едва шест, но се страхуваше, че изобщо няма да почернее, ако използва посилен — намаза раменете си и отново се опита да се отпусне.

Ако поне си имаше собствено жилище. Място без крещящи деца и кошмарни мащехи.

Но макар на двадесет и четири, Ейми никога не живяла извън дома си. Джими, притеснен от теглото ѝ и без да знае как да поговори с нея по въпроса, не само я пренебрегваше, но и се отнасяше с жестокост, от която персоналът в Палос Вердес потръпваше. Но Ейми го обичаше въпреки всичко. Въпреки ужасното му поведение, проклетата му съпруга и бащинската любов към близнаците. Той бе единственият ѝ близък. И бе убедена, че един ден чудесният свят, който си бе изградил около злобната използвачка Кенди (Джими вярваше, че жена му го обича и не му изневерява, и не даваше и дума да се издума срещу нея), щеше да рухне. А когато това станеше, Ейми щеше да е до него.

Междувременно, животът ѝ в позлатения затвор в Палос Вердес бе адски самотен. Дони, истинският ѝ брат (кошмарните отрочета на Кенди, заченати ин витро, никога не можеха да са ѝ истински братя), така и не бе простил на Джими за смъртта на майка им. В деня, когато завърши колежа, той се премести в Манхатън и оттогава се обаждаше рядко и никога не ги посещаваше. Не криеше, че според него Ейми предава паметта на майка им, като живее под един покрив с Кенди, и категорично отказваше да проумее лоялността ѝ към гнусния им баща. Раздялата с Дони бе наранила Ейми силно, макар да се опитваше да не мисли за нея.

От време на време, когато животът станеше непоносим, тя се появяваше на светската сцена в Ел Ей, но неизбежно пострадваше. Търсеше любовта, от която бе лишена в детските си години, и

започваше връзки с хубави млади актьори, интересувачи се единствено от парите ѝ — защо иначе щяха да се срещат с дебело момиче в град, претъпкан с най-красивите жени в света? Всеки път, когато бе използвана и зарязана от поредния използвач, Ейми се оттегляше в Палос Вердес да бъде раните си като измъчено животно. Намираше успокоение в единственото постоянно нещо в живота си — храната.

През годините бе опитвала всяка диета, програма на физически упражнения и психотерапия, за да свали излишните килограми. Но нищо не ѝ бе помогнало. Дори любимата ѝ поезия. Утехата и сигурността, които ѝ даваше шоколадът, не можеха да бъдат заменени с нищо друго. Отдавна се бе примирила с факта, че е дебела и не може да направи нищо по въпроса.

— Ще изгориш.

Тя вдигна глава и видя Шон, застанал над нея. Ниското му набито тяло хвърляше сянка върху зачервения ѝ гръб.

— Мамка му. Наистина ли?

Надигна се и бързо се покри с хавлия. Също като всеки друг в Палос Вердес, и тя мислеше, че главният ветеринар на баща ѝ е великолепен. Но за разлика от повечето хубави мъже, които познаваше, Шон бе и сладур: мил, нежен, смешен и никога не пренебрегваше хората заради това, че са бедни, дебели или несъвършени. Беше ѝ станал близък приятел откак се бе нанесъл в имението миналата година, един от малцината, с които можеше да се отпусне и да бъде самата себе си.

— Какво правиш тук? — закачи го тя. — Не трябва ли да си в конюшните, пъхнал ръка в конски задник?

— Стига мръсни приказки, госпожице Прайс — ухили се той. — Идвам със заповеди отвисоко. Баща ти иска да види нейно величество горе. Веднага.

И кимна към Кенди, чието оранжево горнище лежеше до басейна. Застанала полугола във водата като амазонска богиня, тя се опитваше безуспешно да овладее синовете си.

— Изглежда сякаш се опитват да я удавят — отбеляза Шон.

— Дано да имат късмет — отвърна Ейми искрено.

Чейс и Чанс, отрупани с безброй оранжеви спасителни пояси и жилетки и намазани с дебел слой крем, весело пръскаха грижливо

вдигнатата руса коса на майка си. Кенди не изглеждаше щастлива.

— Ейми. Ейми!

Господи, ама че глас, помисли си Шон. Гневът превръщаше сексапилния южняшки говор на Кенди в зловещо скърцане, от което зъбите ти изтръпваха.

— Недей да седиш там тъпо като кит. Ела ми помогни.

— Стой си на мястото — твърдо заяви Шон. — Не скачай всеки път, когато ти нареди. Аз ще отида.

Той пристъпи към басейна и с лекота вдигна по едно хлапе във всяка ръка. После, макар и да презираше Кенди, не можа да не се възхити на твърдите ѝ закръглени гърди, когато тя се надигна да го поздрави, горда с голотата си като младата Бо Дерек.

— Благодаря — провлече тя със сексапилния си дрезгав глас, без да си направи труда да потърси хавлия. — Ти си истински ангел.

Пфу! А ти пък си дявол, помисли си Ейми, вторачена със завист в гладките слаби бедра на мащехата си, по които нямаше и следа от целулит. Знаеше, че е гадно от нейна страна, но ѝ се искаше собствените ѝ бедра да не приличаха на два гигантски казана с каши от овесени ядки, опаковани в найлон.

От друга страна, не трябваше да завижда на Кенди. Не искаше. Жената бе възплъщение на всичко, което презираше.

— Джими те вика горе — каза Шон, като пусна гърчещите се и пиццящи хлапета в кошарата им до басейна и си помисли, че и двете имаха нужда от по един хубав шамар. — В кабинета си е. Нещо за ангажиментите по пътуването до Ню Йорк.

— Аха — изсумтя Кенди с отегчен вид, но нахлузи коприненото си кимоно и се приготви да влезе в къщата. — Добре. Щом негова светлост ме вика, май трябва да отида — нацупи се тя.

Джими беше идеален съпруг в много отношения — обичлив, щедър и нищо неподозиращ. Но мразеше да го карат да чака. А и половин час в компанията на децата беше изчерпил напълно поранения ѝ майчински ентузиазъм.

След като Кенди изчезна, Шон бръкна в джоба си, извади малък бял плик и го подаде на Ейми.

— Това е за теб — каза той. — Беше под купчина реклами и боклуци в офиса и едва не го изхвърлих.

— Благодаря — отвърна момичето и огледа написания на ръка адрес и пощенската марка от Ню Йорк.

За миг в душата ѝ се надигна надежда, че може да е писмо от Гарт, но бързо се овладя. Защо, за Бога, Гарт би ѝ писал?

Пъхна плика под дрехите си — щеше да го отвори, след като Шон си тръгнеше, в случай че бе нещо лично, и му се усмихна.

— Довечера ще имаме гости — съобщи му тя. — Оня тип Тод, приятелят на другарчето ти Боби. Идва вече за трети път за един месец.

— Да, чух — скептично процеди Шон. — Не мисля, че Боби го харесва особено. Нито пък аз, честно казано. Коварно копеле изглежда, не мислиш ли?

Ейми се засмя.

— Може би. Не го познавам. Ще доведе някакво момиче със себе си, жокейка на каубойски коне, която татко иска да протезира. Джили или нещо подобно.

— Нее! — извика Шон, който бързо събра две и две. — Мили? Момичето, което Боби доведе от Англия?

— Точно така — потвърди Ейми. — Вярно, че беше Мили. Англичанка е.

— Мили Боже — поклати глава Шон. — Чудя се дали Боби знае, че тя ще идва тук. При това с партньори му... ама че благодарност. И след всичко, което направи за нея.

— Какво имаш предвид?

— Ами... не се обиждай, ангелче, но Боби не е най-големият почитател на баща ти.

— Аха — усмихна се Ейми. — Разбирам.

— Предполагам, че и Мили го знае. Кофти работа. Боби е луд по нея. Промени се напълно, откак се запознаха, при това не към добро.

— Е, знам само, че татко я видял да язди миналия уикенд и твърди, че е феномен. Не бих искала да нараня Боби, но се надявам, че тя ще тренира тук. Хубаво ще е наоколо да има още едно момиче.

— Хм — изсумтя Шон. — Ще видим. Поне най-после ще разбере за какво е цялата шумотевица.

По-късно същата вечер Мили изкачи стълбите към палата на Прайс. Потъмнената ѝ коса контрастираше красиво с блестящата сребриста рокля, която Тод ѝ бе поднесъл като поздравителен подарък. Във вените ѝ пулсираше адреналин.

При други обстоятелства би се почувствала нервна и уплашена от перспективата да прекара вечерта с нов спонсор, особено прочут и могъщ като Джими Прайс. Но разговорът ѝ с Боби преди два дни я бе вбесил страхотно. За кого, по дяволите, се мислеше той?

Даваше ѝ заповеди като проклет генерал. Беше толкова ядосана, че бе готова да си излее яда върху почти всекиго.

Беше очаквала смесени чувства от него. Надяваше се, макар да не смееше да си го признае, че Боби ще изпита тъга заради изнасянето ѝ от Хайуд, примесена с гордост от напредъка на кариерата ѝ. Тайничко си представяше, че ако преуспее, най-после ще му докаже, че е възрастен човек и жена, а не невинното малко момиченце, за което я приемаше.

Но вместо да изпитва гордост и обич, Боби се бе нахвърлил върху нея с възмущение и гняв. Не само я бе обвинил в предателство и неблагодарност, но и бе намекнал, че Тод я използва заради наивността ѝ.

Лицемерието му беше зашеметяващо. За него беше нормално да мисли само за Хайуд, да пренебрегва всичко, включително приятелството им и тренировките ѝ, в отчаяните си опити да направи ранчото печелившо и да си върне контрола върху него. Но когато стана дума за нейните опити да спечели пари, за да откупи Нюелс, той се отнесе подигравателно и дори презрително.

— Имаш ли представа колко струваше фермата? — попита я той по телефона. — Не знаеш нищо за парите, Мили. Абсолютно нищо. Наистина ли мислиш, че можеш да спечелиш достатъчно от състезанията, за да си върнеш фермата? Ще ти е нужен цял живот.

Е, щеше да му покаже. Боби можеше да мрази Тод и Джими колкото си иска. Можеше дори да мрази и нея. Вече не ѝ пукаше, опита да се убеди. Щеше да стане звезда в състезанията с каубойски коне. И щеше да си върне Нюелс със или без неговата подкрепа.

В известно отношение гневът и упоритостта му я бяха улеснили. Бяха унищожили чувството ѝ за вина и го бяха заменили със стоманена решителност. Хубаво бе най-после да изпитва нещо друго към него,

освен безнадеждна любов. Тя дори се радваше на негодуванието си срещу него, докато следваше Тод към бърлогата на Джими.

Мили свали мантията си в същото мраморно антре, където Боби бе стоял с Тод само преди няколко месеца. Въведоха я в толкова красива трапезария, че тя ахна от възхищение. Осветена изцяло от свещи, чиито пламъчета се отразяваха в кристала и сребърните прибори, масата изглеждаше приготвена за банкет на боговете. В стъклени гарафи, украсени със сребро, блестеше червено вино. Отрупани с плодове купи стояха в центъра на масата, заобиколени от квадратни ониксови вази, натъпкани с бели рози.

— А, най-последно. Влизай, скъпа, заповядай.

Джими седеше начело на масата, крал в двореца си. Аурата от власт и авторитет около него бе още по-силна, отколкото в „Мандевил“, въпреки почти клоунските му черти: рижавата коса, очичките, потънали в месестата му физиономия като стафиди в тесто, ръцете, които приличаха на рула тлъстина, залепени едно за друго. По някаква причина Мили не бе обърнала внимание на физическата му грозота през уикенда. Но тази вечер тя бе подчертана още повече от красивото момиче, което седеше до него, вероятно жена му.

— Съжалявам, че закъсняхме — извини се Тод, като се ухили самоуверено. — Натоварено движение.

— Забрави — успокой го Джими, като протегна ръка на Мили, без да стане. — Изпуснахте ордьоврите, но сте навреме за основното. Моля, седнете. И двамата.

Мили погледна Тод за миг, сякаш искаше указания, и той ѝ махна към празния стол от лявата страна на Джими. Той самият се настани между Кенди и ужасно дебело момиче в кошмарен розов кафтан. Мили си припомни описанието на Боби и се досети, че това е Ейми. Роклята ѝ сякаш бе създадена да привлича вниманието не само към размера ѝ, но и към изгореното ѝ от слънце лице, увенчано с обелен нос.

Мили ѝ се усмихна инстинктивно и бе възнаградена с широка усмивка.

Ейми бе много по-щастлива, отколкото Мили или който и да било друг подозираше. Писмото от Ню Йорк не беше от Гарт, а от следващото най-добро място: малко, но уважавано издателство, заинтересувано от поезията ѝ. Разбира се, не бяха казали, че ще публикуват стиховете ѝ, но я бяха поканили на среща в Ню Йорк. Това

бе достатъчно да извика на лицето ѝ усмивка, която дори официалната вечеря с баща ѝ не можеше да заличи.

— Позволи ми да те представя — каза Джими, като сложи ръка на рамото на Мили. — Хора, това е Мили Локуд Гроувс. Тя ще тренира тук и, надявам се, ще язди за мен през следващия сезон.

Мили се изчерви от удоволствие.

— А повечето вече познават Тод Кренбърн — добави Джими.

Мили забеляза, че Кенди изгледа Тод многозначително, а той ѝ отвърна с намигване. По някаква причина това страшно я подразни. През последните ден и половина бе свикнала да е единственият обект на вниманието му, а сега някаква тъпа курва с огромни цици го притегляше към себе си и това адски я вбеси. Не можеше да си обясни защо това не дразнеше и Джими, но на него очевидно не му пукаше.

— Това е Кенди — гордо заяви той. — Красивата ми съпруга.

— Здравсти — дрезгаво провлече блондинката, като неохотно отдели вниманието си от Тод за миг и изгледа отвисоко Мили, също както правеше Рейчъл.

Вещица.

— А това е Ейми — продължи Джими. — Дъщеря ми.

Надали щеше да прозвучи по-малко ентусиазирано, ако бе представил брадавицата на крака си. Горкото момиче. Мили я видя как се изчерви и се изпълни със съчувствие. Как бе възможно Джими да е толкова мил и дружелюбен с нея, напълно непознатата, а да се държи така грубо към собствената си плът и кръв?

— Здравсти — усмихна се тя, като се зачуди как да каже нещо мило, което да не прозвучи като лъжа. — Страшно ми харесват обиците ти.

— Благодаря — кимна Ейми доволно. — Нови са.

Ейми реши, че Мили е чудесно момиче.

— А това — махна Джими към дребния, мургав хубавец, който седеше срещу нея, — е Шон О'Фланегън. Шон се грижи за всичките ми каубойски коне.

— О, здрасти — усмихна се Мили широко. — Шон. Ти си приятел на Боби, нали? Разказвал ми е много за теб. Макар че вероятно съм чула редактираната версия — подхвърли закачливо.

— Най-вероятно — промърмори Шон с презрителен поглед, който накара Мили да изтръпне. — Очарован съм — добави той

саркастично.

Странна работа. Защо ли беше толкова враждебен към нея?

Преди да успее да отвърне на заядливата му реплика, Джими настоя за вниманието ѝ и я представи на треньорката си Джил, мъжествена, мрачна жена на около петдесет години. Джил имаше късо подстригана посивяла коса и носеше мъжко ездаческо сако, но за разлика от повечето треньори, които Мили познаваше, беше любезна и ѝ кимна дружелюбно.

— И последно — продължи Джими, като се усмихна на мъжа, който седеше вляво от Мили, — искам да се запознаеш с Брад Гейсфърд. Ако има нещо, което Брад да не знае за рекламата, значи не си струва да го знаеш.

— Всъщност аз съм повече консултант по имиджа — претенциозно заяви Брад. — Някои хора наричат това, с което се занимавам, холистична реклама, но не това правя. Аз създавам имидж.

— Аха — неразбиращо кимна Мили. — Ясно.

— Хей, Брад — провикна се Тод, сякаш двамата бяха приятели от детинство, а не запознали се преди секунди. — Какво мислиш за акцента на Мили? Великолепен е, нали?

— Да, разбира се — потвърди Брад. — Падам си по акцента. Падам си по името. Вибрира като Остин Пауърс, човече. Точно каквото търсим.

Мили се намръщи. Брад приличаше на досаден зубрач. Беше вероятно на около четиридесет години, но се опитваше да изглежда като тийнейджър, издокаран в камуфлажен панталон и прекалено дълга памучна тениска, която според него подчертаваше мускулите му. Носеше очила без рамки и мизерна малка брадичка. И какво, по дяволите, беше това „вибриране“? Не беше чувала нищо толкова трагично, откак Джъстин Тимбърлейк започна да се опитва да звучи като негър. Идиотска история.

— Реших да използвам Брад за рекламните и промоциите ти — съобщи ѝ Джими с пълна уста.

Мили искаше да го попита защо, но реши, че е по-разумно да си замълчи. Просто се вторачи в устата на Джими и се опита да си представи как целува красивата Кенди. Не беше лесно.

— Тод и аз го обсъдихме днес следобед — продължи Джими.

— Така ли? — попита Мили и впери любопитен поглед в Тод, който не ѝ бе споменал нищо.

— Аха — изсумтя Джими. — Ти си талантива ездачка, но това няма да е достатъчно. Имидж. Трябва да порботим върху него. Това ще е най-важното.

— Точно така — усмихна се Брад. — Най-важното.

— Ами — сви рамене Мили и се нахвърли върху агнешкото и зеления фасул с апетит, — всъщност не ми пука за имиджа, господин Прайс. Просто искам да се състезавам. И да спечеля. И да натрупам много пари.

— За съжаление, скъпа — изтъкна Брад със снизходителна усмивка, — Джими е прав. Не можеш да имаш едното без другото. Имам предвид, пари без имидж. Това е Америка.

— Чакай да отгатна — обади се Шон, който обръщаше чашите вино с впечатляваща скорост. — Ще я наречеш Английската каубойка — и повдигна вежди подигравателно. — Адски оригинално.

— Не става дума за оригиналност — изсъска Брад, който очевидно не обичаше Шон. — Макар че, според мен, това е наистина оригинално.

— И аз така мисля — подкрепи го Тод, като си припомни как се държа дребният и мрачен ирландски шибаняк последния път, когато бе тук с Боби, и започна да се дразни. — Важен е маркетингът. Акцентът. Видът — обясни Брад и посочи Мили като фермер, показващ най-хубавото си добиче. — Можем да продадем това. С медиите на Джими зад гърба ѝ, можем да я продадем за цяло състояние.

— Може и така да е — рече Шон, макар да не се съмняваше, тъй като знаеше колко врати се отваряха при споменаването на името на Прайс. — Но е доста евтино, не мислиш ли? — обърна се той към Мили. — След всичко, направено за теб от Боби Камерън, изненадан съм, че искаш да опетниш старите западняшки традиции, на които той толкова държи, с някаква лигава реклама.

— Аз не... — заекна Мили. — Имам предвид, това няма нищо общо с Боби.

Внезапно се почувства неудобно. Дали Шон бе прав? Дали всичко това щеше да подейства като шамар на Боби?

— Хайде да не прибързваме — намеси се Джими, за да разсее напрежението.

Не знаеше защо Шон бе толкова раздразнен, но не искаше новата му жокейка и гениалният му ветеринар да се карат още от първия ден.

— Първата ни задача е да направим Мили известна в националните каубойски кръгове. Всичко друго ще дойде по-късно.

— Тук ли ще живееш? — попита Ейми, която почти не бе проговорила цяла вечер и очевидно не искаше да привлече вниманието към себе си.

— Не — небрежно отговори Тод. — Ще тренира тук девет до шест, пет дни седмично, когато не се състезава. Нали така, Джими?

Джими кимна.

— Точно така.

— Всъщност ще живее при мен — добави Тод.

Мили седеше мълчаливо по време на разговора и се обръщаше от единия към другия като куче, наблюдаващо тенис мач. Започваше да ѝ се струва, че не съществува. Тод и Джими не си бяха направили труда да поискат мнението ѝ, а просто действаха и крояха планове за нейния живот.

Но пък не можеше да се оплаче. В крайна сметка ѝ предлагаша това, което винаги бе искала.

Всичко, освен Боби Камерън.

Но след случилото се през последните няколко дни, Мили най-после започваше да се примирява с мисълта, че Боби бе мечта, която никога нямаше да се осъществи.

Треперейки в пикапа си пред портата на имението на Тод в Бел Еър, Боби отчаяно се опитваше да остане буден.

Възможно ли е Дилън да е прав? Дали не трябваше да си остане у дома, вместо да идва тук?

Не, мамка му! Защо пък да не дойде? Не беше готов да се предаде и да остави гнусното копеле Кренбърн да му отнеме Мили. Да му позволи да я развали и нарани, да я вкара в страшния свят на главорезите, за който не бе готова, а после да я изостави в мига, когато получи каквото искаше.

А това бе другият проблем. Какво точно искаше Тод? Хайуд? Определено имаше потайна цел, Боби бе сигурен, макар че засега не

можеше да докаже абсолютно нищо. Или пък преследваше само Мили?

Очевидно я желаше. Това бе ясно още от онази противна вечер в дома на Джими миналата година, през уикенда, когато Сесил почина. Но предчувствието му сочеше, че става дума за нещо повече от похот. Защо Тод би си правил труда да събере Мили и Джими? Изглеждаше сякаш целта му е да направи мръсно на Боби, макар че причината за това не бе ясна.

Може би пък Дилън да беше прав и той бе обзет от параноя. Напрежението, на което бе подложен, наследявайки Хайуд, започването на нов бизнес и потискането на чувствата към Мили започваха да му се отразяват. Май наистина си въобразяваше разни неща.

Но не можеше да се отърси от чувството, че живее в омагьосан свят, където нищо не бе такова, каквото изглеждаше, а Тод Кренбърн държеше ключа към всичко това.

Сетне, разбира се, идваше проблемът със Съмър. Още не бе решил как да действа с нея. На път за насам се мъчеше да се разсее от черните мисли за Мили и Тод, като се опитваше да си припомни всички сигнали, които бе пропуснал. Кога бяха възникнали чувствата на Съмър? Потръпна при мисълта, че вероятно я бе окуражил по някакъв начин.

Не че не беше красива и привлекателна. Срамуваше се да си го признае, но част от него искаше да изчука Съмър, за да прогони Мили от главата си веднъж завинаги.

Но общото между всички момичета, с които бе спал досега, бе, че не бе обичал истински нито една. А със Съмър не беше така. Обичаше я. Не по начина, по който обичаше Мили, но все пак я обичаше. Ала връзка с нея не само би предизвикала фурор в ранчото, но и страхотно би усложнила живота му. А Господ знаеше, че в момента не се нуждаеше от повече усложнения.

В един сутринта, въпреки ината му, главата му се отпусна на седалката и той се унесе в сън. Внезапно ярките фарове на ферарито го върнаха към действителността.

— Боби? — Тод бе свалил прозореца си и му се хилеше с вбесяващата си самодоволна усмивка. — Страхотна изненада. Заповядай у дома.

Боби видя Мили, отпусната на предната дясна седалка. Поне му се стори, че е Мили. Какво, по дяволите, беше станало с косата ѝ?

Преди да успее да я разгледа отблизо, Тод подкара колата отново и изфуча през портата, като не му остави друг избор, освен да го последва. Докато паркира и раздвижи схванатите си крака в предния двор, Тод вече бе отворил вратата на къщата и вкарваше Мили вътре.

— Защо не отговори на обажданията ми? — извика Боби, като подмина Тод, сграбчи момичето за рамената и го завъртя към себе си.

В късата си сребриста рокля тя приличаше на фея от друг свят.

Олюля се нестабилно на високите си токчета и се опита да се съсредоточи. Господи, Боби беше толкова красив! Дори когато ѝ крещеше. Желанието да се протегне и да погали гъстата му руса коса, да се хвърли в прегръдката му, бе невероятно силно. Но не трябваше да го прави. Знаеше го. Ако не успееше да се сдържи, от кариерата ѝ нямаше да излезе нищо.

А и самият Боби нямаше да я уважава, нито да гледа на нея като на възрастен човек, ако отстъпеше и се предадеше.

— Бях на вечеря в Палос Вердес — отбранително отвърна тя. — С големия лош Джими Прайс.

— Пияна си — ядоса се Боби, когато тя се препъна и се блъсна в него.

Хвана я и задържа за миг. Копринената ѝ кожа го изпълни с диво желание и копнеж.

— Не, не съм — възрази Мили и се отдръпна. — Просто изпих няколко чаши, за да отпразнувам.

— Да, виждам, че си празнувала — вбесено промърмори той. — Дори си излязла навън по бельо и си боядисала косата си за случая.

— Я млъкни! — извика Мили. — Косата ми изглежда чудесно. Знаеш, че е така.

— Изглежда евтинджийска — злобно я ухапа той. Знаеше, че се държи като кретен, но не можеше да се спре. — Преди имаше великолепна коса. Баща ти би се ужасил от новата ти прическа. Знаеш го.

— Не намесвай татко! — изхлипа тя.

Сълзите потекоха по бузите ѝ и тя се сви притеснено. Вярно бе, че Сесил бе харесвал дългата ѝ коса повече и от самата нея, макар че изобщо не се бе сетила за това, преди Боби да ѝ го каже.

— Само защото твоят баща те е мразил, не смей да говориш за моя по този начин.

— Предлагам и двамата да се успокоите — хладнокръвно предложи Тод. — Защо не седнеш във всекидневната, Боби? Ще наредя да ти донесат питие.

— Не, благодаря — рязко отказа Боби. — Един от нас трябва да остане трезвен. Погледни я в какво състояние е — посочи той Мили. — Знаеш, че още няма двадесет и една. И не ми казвай, че ти не си пил, преди да се качиш в опасната си кола и да я докараш у дома.

— Ако нечия кола е опасна — срыза го Тод, като погледна презрително през рамо към древния пикап на Боби, — не мисля, че е моята.

Той затвори предната врата, влезе във всекидневната и се настани на канапето. Мили го последва.

— Е, казвай. Какъв ти е проблемът, Боби? — попита Тод. — Не очакваш да повярвам, че си шофирал чак дотук от тревога да не би Мили да пие алкохол. Не мисля, че дори ти си толкова загрижен.

— Няма нужда да говорим за мен — отклони въпроси Боби. — Какъв е твоят проблем?

— Не съм наясно за какво говориш — усмихна се Тод.

— Разбира се, че си наясно — излая Боби. — Да започнем от самото начало. Какво правеше в ранчото миналия уикенд? Знаеше, че ме няма.

— Даа — спокойно проточи Тод, като учител, обясняващ изключително просто нещо на малко дете. — Знаех, че те няма. Но имах работа в Бюелтън и реших да се отбия в ранчото, за да видя как вървят нещата.

— Глупости! Дошъл си да шпионираш! — извика Боби и се заразхожда нервно пред камината. — Не съм сляп, макар че явно съм страхотен глупак, след като изобщо ти се доверих. Мотаеш из долината, задаваш въпроси, пъхаш си носа в бизнеса ми...

— Нашия бизнес — поправи го Тод. — И аз имам дял в Хайуд, забрави ли? Имам право да знам тези неща.

— Кои неща? — изгледа го ледено Боби. — Къде, по дяволите, се ровиш? Какво се надяваш да намериш?

— Нищо. Господи, каква е тая параноя? Аз съм бизнесмен. Обичам да съм наясно с инвестициите си. Ако беше малко по-

възрастен и мъдър, хлапе, щеше да осъзнаеш, че това не е необичайно. Не всички сме безгрижни каубои, ще знаеш.

Боби беше приключил със споровете. Наведе се, сграбчи Тод за яката и го вдигна с една ръка. За миг забеляза доволно ужаса в очите на Тод, когато протегна другата си ръка, за да го удари.

— Не се дръж снизходително с мен, лицемерно копеле — процеди през зъби. — Знаеш какви са чувствата ми към Джими. Нарочно изчака да се махна от града, за да запознаеш Мили с него. А сега си мислиш, че можеш да й размахаш спонсорска сделка под носа и да правиш каквото си поискаш! Е, няма да стане, чуваш ли ме?

За облекчение на Тод Боби го пусна и насочи вниманието си към Мили, като я хвана за китката.

— Мили се връща в ранчото с мен — заяви Боби.

— Не мислиш ли, че тя трябва да вземе решението? — попита Тод, като оправи вратовръзката си и се опита да си възвърне достойнството. — Все пак не е дете.

— О, напротив, дете е — възрази Боби. — Освен това е дете, за което аз се грижа. Отивай и си събери багажа — нареди й, като я бутна към вратата.

Това беше последната капка. Не стига, че Джими, Тод и противният Брад бяха обсъждали бъдещето й, без да я попитат какво мисли по въпроса, ами сега Боби се правеше на Капулети. Стига толкова. Беше й писнало да й дават заповеди.

— Знаеш ли какво, Боби? — извика тя, като се освободи от хватката му. — Не си ми баща, така че не се дръж като такъв.

Контрастът между сексапилната рокля и прическа, размазания грим и упорито повдигнатата детска брадичка бе зашеметяващ. Мили приличаше на хлапе, издокарано с дрехите на майка си. Ужасно му се искаше да я защити, да я накара да види, че Тод е безмилостна, жестока акула, която ще я нарани. Но осъзна отчаяно, че всичко, което бе казал и направил тази вечер, го караше да изглежда като ревнив егоист.

— Знам, че не съм ти баща — каза накрая той, като сниши глас. — Но обещах на Сесил да се грижа за теб...

— За Бога — прекъсна го Мили. — Кога най-после ще престанеш? Тод е прав. Не съм дете. Искаш да съм, но не е така.

Каквото и да си мислиш за него, Джими ми предложи страхотна възможност.

— Аха. Значи вече е Джими, а?

— Ще яздя някои от най-добрите каубойски коне в страната — продължи тя, без да му обърне внимание. — Ще участвам в сериозни състезания. Дори спомена „Руидосо“ за следващата година.

— Опитва се да те ласкае — отбеляза Боби, без да мисли колко безчувствено прозвучаха думите му. — Не си дори близо до техния стандарт.

— Така ли? — побесня Мили. — Е, той пък си мисли, че съм. Иска да ме рекламира и да ми създаде нов имидж.

— Обзалагам се, че е така — поклати глава Боби. Страхотно му се искаше да овладее гнева си за повече от тридесет секунди, но не успяваше. — Нямаш представа, нали? — продължи той упорито. — Толкова си наивна.

— Аз ли нямам представа? — засмя се Мили, която също вече бе страхотно ядосана. — Ами ти? Прекалено сляп си, за да разпознаеш собствения си мотив. Ревнуваш!

— Абсурд — отвърна Боби.

— Така е — настоя Мили. — Не искаш да успея. Искаш да ме държиш в ранчото като домашен любимец, като дете роб, което да работи за теб завинаги.

— Престани с драмите — рязко излая той.

Тод седеше удобно на канапето и се наслаждаваше на шоуто. За щастие Боби се прострелваше в крака всеки път, когато отвореше уста. Изобщо нямаше нужда от помощта на Тод. Цялата му тъпа каубойска гордост само отпъждаше момичето от него. Нещата не можеха да се развият по-добре, дори ако самият Тод бе написал сценария.

— Слушай — каза Боби, — ще ти го обясня съвсем просто. Джими Прайс наранява хората. Няма да му позволя да нарани и теб. Може да има великолепни коне, но той е въплъщение на злото.

— Зло? — презрително процеди Мили. — Кой проявява драматизъм сега? Както и да е — отметна коси тя, седна на канапето и хвана Тод за ръка, — не ми пука какво казваш. Няма да се върна в Хайуд с теб. Не сега, не и утре, никога. Дадох ми шанс и ще се възползвам от него. Ако наистина държиш на мен, както твърдиш, трябва да го разбереш — за момент Мили си помисли, че вижда нещо

— страх, съжаление, дори отчаяние — в очите на Боби. Но то бързо изчезна и на мястото му се появи отбранително равнодушие. Типично за Боби.

— Добре — кимна той. — Чудесно. Остани тук, щом така искаш. Но не се връщай при мен, когато всичко се разпадне. Или когато пораснеш достатъчно, за да осъзнаеш, че този тип те използва — посочи той Тод.

— Използва ме? — искрено се озадачи Мили. — Как? За какво?

— За да се добере до мен. До Хайуд — отговори Боби. — Той се интересува от ранчото, а не от теб, миличка.

— Знаеш ли, това вече е пълна лудост — намеси се Тод. — Никой не се опитва да се добере до никого. Просто искам да помогна на момичето. Нямам егоистичен мотив. Но и не искам да заставам между вас двамата.

— Не си прави труда — прекъсна го Боби, като вдигна ръка. — Можеш да заблудиш тийнейджърка, която не е наясно с нещата. Но не и мен. Настоявам да се оттеглиш от бизнеса и от земята ми.

— Я стига, Боби — засмя се Тод. — Не е толкова просто, знаеш го. Инвестирал съм в Хайуд, а това ми дава определени права...

Преди да осъзнае какво става, Тод откри, че Боби отново го бе сграбчил и този път не се шегуваше. След секунда Тод се замъчи да си поеме дъх и се вторачи паникьосано в присвитите, изпълнени с омраза очи на Боби.

— Стъпи още веднъж в ранчото ми — прошепна Боби — и, кълна се в Бога, ще те убия. Това достатъчно ясно ли е за теб, господин Кренбърн?

Тод кимна безпомощно. Боби го метна безцеремонно на пода и изскочи навън, като затръшна вратата след себе си.

Цяла минута бе нужна на Тод, за да си възвърне хладнокръвието и да се надигне от пода.

— Добре ли си? — попита той Мили.

— Аз ли? Добре съм — отговори тя. — Тревожа се за теб.

Но си личеше, че Мили трепери като лист в тънката си рокля. Целият алкохол се бе изпарил от организма ѝ и сега бе преbledняла, трезва и очевидно разстроена.

— Ела тук — каза той, като се настани на канапето и я придърпа към себе си.

След миг усети как напрегнатото ѝ тяло започна да се отпуска. Отблизо младостта ѝ се долавяше още по-силно, почти като физическо присъствие. Тод бе спал с много по-млади жени, включително и няколко тийнейджърки. Но нямаше сравнение между отворените деветнадесетгодишни хубавици от Ел Ей, с осъзната сексуалност и оформени чрез пластична хирургия тела, и крехкото английско момиченце, нежно и невинно, разтърсвано от емоции. Боби беше прав за наивността ѝ. А това качество бе невероятно вълнуващо.

Уплахата преди малко бе подействала на Тод възбуждащо и сега, когато закръглените твърди гърди на Мили се притиснаха в него, усети как членът му започна да се втвърдява.

Мили също го усети и се отдръпна уплашено.

Хиляди пъти си беше представяла как изгубва девствеността си. Във фантазиите си винаги виждаше над себе си лицето на Боби, изпълнено с копнеж и желание. Беше си представяла нежността, с която щеше да я люби...

Но това бяха детински мечти. Неясни образи, откраднати от любовните романи и лигавите сериали, които бе гледала като малка.

А сега пред нея бе действителността на възрастните: твърдият член на Тод, който се притискаше в бедрото ѝ, дъхът му, изпълнен с похот.

Смътни спомени за някаква поема се появиха в главата ѝ. Нещо за „прогонване на детството“.

Тази вечер бе казала, че вече не е дете. Сега беше време да го докаже.

Тя се протегна и погали колебливо очертанията на пениса му през памучния панталон. Тод изстена, после се наведе и я зацелува страстно по устата, като в същото време започна да смъква ципа на роклята ѝ. Съблече я толкова бързо, че Мили едва имаше време да мигне. Не носеше сутиен, а само чифт бели бикини с жълти маргаритки.

— Съжалявам — изчерви се тя. — Не са много секси, а?

— Точно обратното — възрази Тод, пхна ръка под тях и погали копнинените косми отдолу. — Страшно ми харесва видът на малко момиченце.

Не беше планирал да я съблазни тази вечер. Беше си представял, че ще минат седмици, преди да спечели доверието ѝ. Може би дори

още по-дълго. Трябваше да благодари на Боби, че я бе набутал в ръцете му толкова бързо.

Мили ахна и изпита страхотно удоволствие, когато лявата му ръка нежно потърка клитора ѝ, докато дясната бързо сваляше панталона му. Сведе очи и видя члена му, огромен и жив, сякаш бе отделно същество, а не част от тялото му.

— Не се тревожи — успокой я Тод, когато забеляза как очите ѝ се разшириха. — Няма да те нараня.

Това се оказа лъжа. Той проникна грубо в нея и я накара да изпищи от болка. Стори ѝ се, че някой се опитва да вкара влак в градински маркуч.

— Шшт, всичко е наред — промърмори той в косата ѝ, когато тя го захапа силно по рамото.

— Каза, че няма да боли! — извика тя.

Лицето ѝ бе изкривено в негодуваща гримаса, която го накара да се засмее. Облекчена, че най-лошото е свършило, Мили също се засмя.

— Няма да боли повече — прошепна той. — Обещавам ти. Виждаш ли?

Той се задвижи бавно в нея, а тя затвори очи и се предаде на новото великолепно усещане. След няколко минути усети, че оргазмът ѝ приближава и инстинктивно го прегърна през врата. Замята се по леглото диво като удавник. Беше чудесно. Искаше ѝ се да удави и Тод със себе си.

Той изстена силно и се отдръпна от нея, изпразвайки се върху корема ѝ. Омагьосана, сякаш бе видяла фокусническо изпълнение за първи път, Мили се протегна и докосна спермата. Тод скочи и обу панталона си.

— От утре — заяви той решително — започваш да взимаш противозачатъчни. Не искам спорове. Едва не направих белята.

Мили не възнамеряваше да спори. Просто кимна. Утре.

Какво ѝ пукаше за утре?

Мислеше само за днес. Днес бе станала жена. Днес всичко се бе променило. Утре щеше му мисли.

19.

— Спокойно. Спокойно.

Мили погали нежно врата на Демон, докато чакаха до вратата за стартиране. Искаше ѝ се конят да спре да трепери. Горкото същество не беше добре.

Беше юли и се намираха в Санта Роза, една от на добрите писти за каубойски коне в Калифорния. Готвеха се да участват в предварителното надбягване, което щеше да определи участниците за голямото състезание следващия месец. Шон, който не бе почитател на Мили, едва не я разкъса тази сутрин заради упоритостта ѝ.

— Казвам ти, че конят не е добре — натърти той вбесено, когато с помощта на двама коняри Мили натовари Демон в ремаркетото. — Трябва да си почива.

Тя знаеше, че е прав. Но Шон вечно се заяждаше с нея — беше си набил в главата, че е предала Боби със съгласието си да язди за Джими, страхотно лицемерие, като се имаше предвид, че той бе главният ветеринар на Прайс. Съдеше я, че живее с Тод. Ала този път имаше право да се ядосва. От почти две седмици Демон дишаше затруднено в кошмарната лятна жега. А вчера, след като Мили го изкара на дълга разходка из Палос Вердес, от носа му започна да тече кръв. Наложил се да го върне в конюшната, за да се охлади и да си почине.

Но всички прегледи и тестове снощи не показаха нищо нередно. Джими бе категоричен, че конят е добре и трябва да участва в Санта Роза. Мили не можеше да направи нищо по въпроса.

— Добре е — каза тя на Шон. — Тестовете бяха ясни.

Нямаше да го покаже, разбира се, но и тя самата се тревожеше. След смъртта на Лесна победа се бе зарекла никога вече да не се сближава толкова много с кон. Но през последните два месеца жребецът, който Джими бе купил от Тод специално за тренировките на Мили, я бе спечелил с милите си очи, невероятен състезателен дух и яки гърди, които му даваха вид повече на товарен, отколкото на

състезателен кон. Мили го обичаше лудо и по-скоро би умряла, отколкото да го види наранен.

Понякога ѝ се струваше трудно да повярва, че се състезаваше за Джими едва от десет седмици. Изглеждаха ѝ повече като десет години, тъй като животът ѝ се бе променил напълно.

Тренировките ѝ в Палос Вердес напомняха за катерене по стръмна скала. Джил Сандърс, треньорката на Джими, се оказа още по-строга и взискателна от Боби, което си бе постижение. След едноседмична здрава тренировка на закрито тя изкара Мили и Демон навън и ги накара да упражняват тристаметрови спринтове. И скоро започнаха да участват в квалификациите по всички прочути калифорнийски писти — Фърндейл, Аламеда, Феърплекс Парк, Лос Аламитос. С течение на седмиците, когато двамата се опознаха по-добре, формата им значително се подобри и Мили спечели няколко квалификационни състезания, при това с доста по-добри резултати от по-опитните жокеи.

Благодарение на Джил, Мили придоби повече състезателен опит през първите си пет седмици в Палос Вердес, отколкото в Хайуд за шест месеца. Тя и Демон станаха неразделни.

Но това си имаше и недостатъци.

Не всички, занимаващи се със състезанията с каубойски коне, бяха спокойни джентълмени като каубоите от Санта Инес. Приятелските отношения, впечатлили Мили в Балард, просто не съществуваха в Ел Ей. Нито пък из другите места, където жокеи, треньори и собственици се конкурираха за огромни печалби. Сексисткото отношение също бе проблем.

— Не сме имали прилична ездачка откакто Тами Пърсел се оттегли през 2000 година — напомни ѝ Джими по време на едно от надбягванията, когато напълно непознат жокей я бе сръгал силно в ребрата и се бе отървал безнаказано. — Все още доста хора се противопоставят на идеята. Но ти трябва да превъзмогнеш проблемите.

Мили кимна енергично и разтри насинените си ребра.

— Не ме разбирай погрешно — продължи Джими. — Тами беше страхотна ездачка. Петдесет и пет спечелени надбягвания, включително и националното. Но тя нямаше твоите предимства — красота, младост, акцент, имидж. Пък и не бе рекламирана правилно.

Мили вече бе научила, че правилната реклама означава тежки и уморителни задължения, които отнемаха не по-малко време от тренировките. Но въпреки хроничната липса на свободно време и постоянната умора, тя се чувстваше много по-щастлива, отколкото когато и да било след смъртта на баща ѝ. След месеците, през които бе копняла безнадеждно по Боби, идването в Ел Ей ѝ подежда възродително. А най-важното бе, че постигаше напредък в кариерата и се доближаваше към прогонването на Рейчъл от Нюелс, преди кучката да унищожи фермата и наследството на баща ѝ напълно.

Погали Демон между ушите, затегна юздите и се намести на седлото. Слава Богу, днес бе малко по-хладно и треперенето на коня се бе успокоило.

А и бездруго не можеше да направи нищо, освен да се съсредоточи върху надбягването, което ѝ предстоеше. За щастие, изглежда Демон се чувстваше по същия начин. В мига, когато отвориха вратите, той се изстреля напред с вида на кон в отлично състояние. След няколко секунди заеха първото място.

— Добро момче — извика му Мили окуражително. — Още малко, Демон, и всичко ще свърши. Можеш да се справиш.

Тълпата не беше огромна, не повече от триста души, но бе достатъчно голяма, за да въодушеви Демон. Макар и не в най-добрата си форма, той бе по-амбициозен от всеки друг кон, който Мили някога бе яздил, и се наслаждаваше без свян на вниманието и аплодисментите. В мига, когато прекосиха финалната линия — отново на първо място, за втори път тази седмица, Демон отметна глава назад и започна да се фука, като риташе възбудено със задните си крака — нещо, което се бе превърнало в победния му танц, за радост на зрителите.

Мили вдигна глава и видя, че Джил тичаше към тях. Изглеждаше нетипично весела в яркожълт пуловер за голф и раиран панталон. Обикновено треньорката не носеше друго, освен черно и сиво. Очевидно днес бе в празнично настроение.

— Беше великолепно — поздрави ги задъхано. — Чудесна работа.

— Наистина ли? — грейна Мили, която не бе свикнала на комплименти от Джил.

— Абсолютно. Постигнахте много добро време — изтъкна Джил, като потупа Демон по врата. — Не мисля, че може да не ви одобрят.

— Надявам се да си права — нервно промърмори момичето. — Все още ни очакват две квалификационни състезания.

Слезе от коня и се огледа наоколо.

— Знаеш ли дали Тод е тук? — попита с престорена небрежност.

— Нямам представа — отговори Джил, която се бе съсредоточила напълно върху Демон, наметна го с одеяло и махна на един от младшите на Джими да дойде да премери температурата му. — Не съм го виждала.

Мили прехапа устни и потисна абсурдното си желание да заплаче. Дяволите да го вземат. Беше ѝ обещал, че ще присъства. А сега отново щеше да ѝ се наложи да моли Ейми да я закара у дома.

От нощта, когато бе изгубила девствеността си през април, Тод се бе превърнал в център на света на Мили. Отначало промяната бе постепенна и практична. Животът в дома му означаваше, че трябва да привикне към неговите навици и график. Тъй като Мили нямаше шофьорска книжка, бе по-зависима от него, отколкото би искала, по-скоро от Мигел, жизнерадостния мексикански шофьор, който я водеше всеки ден до Палос Вердес за тренировките ѝ.

Скоро откри, че Бел Еър, макар и великолепно, бе доста изолирано място. Нямаше магазини, нито кафенета, нито съседски отношения. Всеки се криеше зад електрическите си порти, надничаше към съседите си с бинокъл и се опитваше да разбере колко ли струват имотите на останалите. Беше квартал, където можеше да живееш тридесет години и да не се запознаеш с най-близкия си съсед. Тод ѝ го бе казал съвсем сериозно.

Но дори и да имаше къде да отиде, улиците бяха създадени за коли, просто нямаше тротоари. В Хайуд поне можеше да се разходи или да пояди до Солванг, където да си купи вестник и кафе, когато беше в подходящо настроение. А сега имаше нужда от помощта на Тод, за да напусне имота.

Мили започна да прекарва все повече време у дома. Откъсната от семейството и приятелите си в Англия, а сега вече отдалечена и от Боби, в живота ѝ се появи огромна празнина, която никой, освен Тод,

не можеше да запълни. След съвсем кратко време връзката им я погълна напълно.

С Боби всичко ставаше адски бавно. По-скоро нищо не ставаше всъщност, а я докарваше до лудост. Близостта с Тод я накара да се почувства като тенджера под налягане, на която са свалили капака. Не толкова на пара, колкото експлозия.

Никога си беше представяла, че може да има връзка с по-възрастен мъж. Но сега това ѝ се струваше най-естественото нещо на света. С вещото обучение на Тод упражняваше секса с въодушевление и се наслаждаваше на самоувереността, която ѝ вдъхваше желанието му. Вече не беше малката Мили, лудата по конете дъщеричка на Сесил Локуд Гроувс, нито пък обектът на благотворителността на Боби. Беше силна, привлекателна жена с богат и хубав възрастен любовник. Тод я бе предпочел пред високите и изискани манекенки. За Мили това бе най-възбуждащото от всичко.

Скоро тя не само прие контрола му, но дори му се радваше. След като бе изгубила дома и баща си само в няколко кратки месеца и бе видяла как светът ѝ рухва, сега беше чудесно да е с човек, който взимаше всички решения и я караше да се чувства в безопасност.

Не възрази, когато Тод не само ѝ купи великолепен нов гардероб, но и настоя да избере всяка дреха в него. Нито пък се възпротиви, когато я сложи на стриктна диета — Джими бе наредил да свали няколко килограма, за да е по-лека на седлото — и нае диетолог, който непрестанно да е около нея и да внимава дали се придържа към нарежданията.

Недостатъкът бе, че още от първия ден Мили сложи всички карти в ръцете му. И Тод не се колебаеше да ги играе. Внимаваше да я поддържа в постоянна несигурност относно мотивите и обичта му. Вечно флиртуваше с други момичета и не се криеше. Често се връщаше у дома в късна нощ след някой купон и дори не си правеше труда да се извини. Мили побесняваше и се насълзяваше от ярост, но той винаги я успокояваше, като я отвеждаше в леглото.

Тод доволно откри, че сексуалността на Мили бе много по-силна и животинска, отколкото бе очаквал. Нямахше никакви задръжки и бе напълно открита. Очевидно не искаше да се прави на недостъпна.

— Хей — извика Ейми, като се приближи към нея, хванала ключовете от колата си в ръка, издокарана в огромна безформена

розова риза и същия на цвят панталон.

Приличаше на кръстоска между топка тесто и огромна малина, но Мили ѝ се зарадва безкрайно.

— Какво е станало? О, не ми казвай — намръщи се Ейми. — Тод не се появи, нали?

Мили поклати глава и се опита да потисне тъгата си.

— Вероятно е имал проблеми в работата.

— Да бе — саркастично изсумтя Ейми. — Разбира се.

Двете момичета бяха станали близки приятелки, откакто Мили започна да се състезава за Джими. Беше безценна за Ейми, защото се застъпваше за нея винаги, когато наглостта на Кенди преминеше граници. Ейми пък осигуряваше на Мили безусловно обожание и постоянно рамо, на което да си поплаче. Слушаше търпеливо разказите ѝ за Рейчъл Дилейни, за идеите ѝ да си върне Нюелс, за ужасните ѝ брат и майка, за проблемите ѝ с Боби Камерън.

Единственото, по което не бяха на едно мнение, бе Тод Кренбърн. Ейми не можеше да го понася и не разбираше как красиво и талантливо момиче като Мили се оставя да бъде контролирано от такъв долен женкар.

— Мога да те закарам у вас, ако искаш — предложи тя, като реши да не говори повече за Тод, тъй като приятелката ѝ изглеждаше адски нещастна.

— До Бел Еър? — изненада се Мили. — Това е на километри встрани от пътя ти.

Ейми сви рамене.

— Не бързам да се прибера у дома. Кенди е поканила две от приятелките си на гости довечера. Колкото по-дълго съм далеч от кучките, толкова по-добре.

Мили се изкикоти. Ейми винаги я караше да види и смешната страна на нещата, независимо колко бе ядосана или тъжна.

— Тази сутрин ѝ се ядосах ужасно, задето отново ми тропоса хлапетата, затова взех поршето — засмя се Ейми.

Розовото порше на Кенди — колата на Барби, както я наричаха конярите и прислугата в Палос Вердес — бе нейната радост и гордост. Щеше да побеснее, когато разбере, че завареницата ѝ е потеглила с нея.

— Не ми казвай, че ще откажеш да се повозиш в него.

— Дай ми две минути да се преоблека и идвам — помоли Мили, като се опита да пропъди от мислите си образа на Тод, сгушен в леглото с някоя тъпа курва.

— Забрави. Ела така — каза Ейми. — Аз ще съм Барби, а ти може да си Кен.

Мили се засмя и хвана приятелката си под ръка.

— Добре тогава. Да вървим.

На десет хиляди километра от тях Джаспър изтри потните си длани в крачолата на панталона си за втори път от пет минути насам и си пожела да спре да се поти.

Седеше сам в празния бар в хотел „Електрик“ в Нотинг Хил, чакаше Али Дактуб да се върне от тоалетната и се чудеше какво, по дяволите, го бе накарало да се съгласи на тази среща.

Всичко започна съвсем невинно преди няколко седмици — невинността бе разтегливо понятие, а това, което Рейчъл не знаеше, нямаше да я нарани. И още по-важно, нямаше да нарани самия него. Амелия Келтън, красивата дъщеря на местен треньор, която Джаспър чукаше от три седмици, му предложи да го запознае с неин приятел, собственик на състезателни коне и син на арабски петролен милиардер. Според нея Али можеше да стане потенциален работодател на Джаспър. А Господ знаеше, че работодатели не се намираха лесно напоследък.

Истината бе, че Джаспър отчаяно желаше да се върне към жокейската си кариера по доста причини, главната от които бе разочарованието му от Рейчъл и така нареченото им партньорство. Когато Рейчъл му сподели за първи път идеята си да купи фермата, той си падна по нея. Това не само щеше да му донесе пари в брой — официално майка му щеше да получи мангизите, но не бе проблем да ѝ измъкна по няколко хиляди от време на време — но и щеше да участва в бизнеса и да изтика Мили от него. Поне така си мислеше.

Рейчъл обаче упорито отхвърляше всичките му предложения още от самото начало. Не ценеше мнението му, въпреки че самата тя не знаеше нищо за ръководенето на коневъдна ферма. Вече бе допуснала страхотна грешка, като продаде някои от най-скъпите жребци на Сесил и похарчи безумни суми за нови, неопитни животни.

А и не само Нюуелс страдаше. Успехите на Рейчъл като жокей и медийна звезда нарастваха непрестанно. За момента тя все още говореше, че е готова да рекламира и двама им като двойка. Но тъй като кариерата на Джаспър западаше все повече, той изпитваше неприятното чувство, че скоро и връзката им ще приключи.

Параноята му не се облекчаваше от нарастващите количества кокаин, които взимаше. След смъртта на Сесил чудесният му кредит в банка „Линда“, съчетан с прекалено многото му свободно време, го улесни да се отдаде на всичките си пороци с пълна сила. Сексът с момичета като Амелия засищаше суетата му и му даваше илюзия за контрол във връзката му с Рейчъл. Но в действителност животът му се плъзгаше все по-надолу и той го знаеше. Трябваше да направи нещо, да печели пари и сам да си бъде господар.

Надяваше се, че Али Дактуб ще му помогне за това.

Запознаха се в „Нам Лонг“ в Южен Кенсингтън, популярно място за разглезените младежи в Лондон. Джаспър реши, че Али е просто поредният арабски лигльо, надрусан с кокаин, който си играе на конни състезания с паричките на татко, но не се интересува сериозно от спорта, а още по-малко от това да даде работа на второкласен жокей с минимален опит.

Но докато пиеха коктейли и Али говореше, Джаспър бързо си промени мнението. Наистина момчето не знаеше нищо за конете, но разбираше от комар и насилие, и от деликатното равновесие между риск и награда, съществуващи и в двете. Внезапно той заговори откровено на Джаспър.

Али искаше от него да спира конете. Да губи нарочно на състезания, които можеше да спечели със сигурност.

Уреждане на надбягвания. С една дума — измама. Ако го хванеха, щеше да загуби правото си да се състезава, щяха да го глобят и вероятно да го вкарат в затвора. Но ако не го заловяха, можеше да спечели страхотна сума.

В „Нам Лонг“ всичко това му бе прозвучало вълнуващо, интересно и опасно. Семейство Дактуб действаше в сенчестия сив свят, където границите между законния и незаконния бизнес бяха размити. Свят, напълно различен от честните и открити делови отношения, които баща му имаше с клиентите си. Но сега, три седмици по-късно, в отрезвяващия следобед в празния лондонски клуб

цялата неяснота на пьянския им разговор бе изчезнала, а тръпката бе заменена от зашеметяващ страх.

Вероятно дори извършвам престъпление само като говоря с Али, помисли си Джаспър, обзет от ужас, като усети как ледена пот се стича по тялото му.

От друга страна, ако не го хванеха, щеше да печели много повече, отколкото някога можеше да се надява да изкара като обикновен жокей. Повече от Роби Пембъртън, Детори и Джак Форстър, ездачи, с които никога не можеше да се сравнява на пистата. Повече от Мили, за която бе дочул, че е зарязала каубоя и е станала протеже на Джими Прайс. Джаспър бе страхотно вбесен от факта, че Мили си създаваше чудесна репутация в Америка.

А най-важното бе, че щеше да печели повече от Рейчъл.

— Е, обмисли си предложението ми? — попита Али, върнал се ухилен от тоалетната.

С пригладената си назад черна коса, тъмна кожа и отворена бяла риза, Али напомняше на пират. Имаше нужда само от нож и превръзка на окото.

Джаспър се притесняваше задето някакъв си тип на неговата възраст взимаше надмощие в преговорите с такава лекота. Но истината бе, че Дактуб държеше всички козове и двамата го знаеха.

— Както ти казах, Али, не знам — отговори Джаспър. — Доста трябва да помисля.

— Така ли? — небрежно попита арабинът. — На мен пък ми изглежда съвсем просто. Имам нужда от човек, който да спре Генерала в Бат. Състезанието е малко, но ще бъде чудесна възможност за теб да започнеш спокойно. Ако искахме да го спечелим, щяхме да наемем Пембъртън, но баща ми работи с много жокеи, така че няма да предизвикаме подозрения, ако наемем и теб.

— Разбирам — отвърна Джаспър с позеленяло от страх лице.

— Участваш в надбягването и губиш — продължи Али. — Двадесет хиляди в брой. Плюс комисионна, ако изгубиш в четвъртата отсечка и си придадеш убедителен вид. Ще изкараш сума ти мангизи срещу нищо, човече.

Джаспър се замисли. Ударът върху самочувствието, нанесен от думите, че го бива само да губи състезания, бе смекчен от

перспективата за двадесет бона в брой и възможността за бъдещи печалби.

А и какво ли можеше да се обърка? Рейчъл, майка му и всички други в Нюмаркет, щяха да смятат, че той язди легално за семейство Дактуб и просто случайно загубва състезанието. Нямахше да му е за първи път...

— Имам нужда от време — каза той, като допи уискито си. — От една седмица. Искам да обмисля нещата. Молиш ме да рискувам кариерата си, Али. Трябва да съм сигурен.

Али се намръщи и му хвърли поглед, с който сякаш искаше да попита: „Каква кариера, по дяволите?“

— Имаш два дни — отсече Али накрая, бръкна в задния си джоб и извади купчина банкноти, които остави на бара до празните им чаши.

Очевидно богаташи като него не си правеха труда да броят пари и да чакат ресто.

— Ако до четвъртък не пожелаеш работата, ще намеря човек, който ще я свърши. Имаш телефоните ми.

Арабинът излезе от бара, без да погледне назад. Не се ръкува с Джаспър, дори не се сбогува. За момент Джаспър се ядоса. За кого се мислеше този тип, по дяволите?

Но после реши да забрави за гнева си. Нямахше никакво значение какво Али си мисли за него. Пъхна в джоба си две от десетачките, които арабинът бе оставил на бара, смъкна се от столчето и последва бъдещия си работодател навън в дъждовната лондонска вечер.

20.

Дилън Макдоналд стоеше в малката галерия на Каръл Бентли в Лос Оливос и нервно пристъпяше от крак на крак.

— Доста се забави, нали? — промърмори той притеснено.

Съмър се усмихна и стисна ръката му окуражително.

— Не чак толкова — успокой го тя. — Оценява картината. Това ѝ е работата.

Едва успя да довлече брат си тук, но бе твърдо решена да покажат на местните търговци на картини завършения портрет на Уайът. Съмър не беше художничка, но разбираше кога нещо е наистина хубаво. Дилън бе уловил духа на баща им идеално, каквото и да говореше. Но нямаше смисъл да му го казва. По-добре да го чуе от Каръл.

— Да, ама ужасно се бави — каза той, като загриза ноктите си нервно. — Какво толкова, или ѝ харесва, или не.

Беше долно от нейна страна, но Съмър се радваше, че брат ѝ е толкова нервен и притеснен тази сутрин. Това ѝ помагаше да се фокусира върху нещо различно от собствените ѝ проблеми. Пък и идването им в града ѝ осигури чудесно извинение да се махне от ранчото. Приятелят на Боби, Шон, пристигаше на гости за уикенда. Мисълта да се държи мило и гостоприемно с някакъв непознат и да си бъбри с Боби небрежно, я изпълваше с ужас, от който дланите ѝ се потяха, а главата ѝ пулсираше болезнено от напрежение. Щом не можеше да избегне неприятната ситуация, поне щеше да я отложи с няколко часа.

След злощастния ѝ опит да го свали през април, когато Мили изчезна за уикенда с Тод Кренбърн, напрежението между Съмър и Боби бе непоносимо. Бяха любезни един с друг, разбира се, а и никой друг в Хайуд нямаше представа какво се бе случило. Но тя знаеше, а също и Боби, и това бе достатъчно да я накара да запламти от срам и унижение всеки път, когато беше с него, а това се случваше практически всеки ден. Единствено перспективата за ученето в

„Бъркли“ поддържаше духа ѝ. Но седмиците, които оставаха до заминаването, ѝ се струаха безкрайни. Дори изтърпяването на уикенда с Шон ѝ изглеждаше непосилна задача.

— Имаш ли и други като тази? — попита Каръл усмихнато, когато се върна при тях с портрета в ръка. — Имам предвид, други портрети.

Дилън кимна.

— Няколко, госпожо. Рисувам повече пейзажи, но имам и един-два портрета.

— Доста повече са — твърдо заяви Съмър, която разбираше, че не е време за фалшива скромност. — Уили, Майк, повечето работници в ранчото...

— Някои от тях са само скици — поправи я Дилън бързо.

— Е, ще взема всичко, което си нарисувал — усмихна се Каръл. — Скици, завършени картини, без значение. Ако поне малко се доближават до този, ще бъдат идеални за галерията в Санта Барбара.

Дилън се намръщи и разтърка слепоочията си. Каръл се озадачи.

— Какво има? — попита тя. — Искаш да ги продадеш, нали?

— Разбира се, че иска — отговори Съмър, като скрита брат си в глезена. — Нали, Дилън?

— Ами татко? — прошепна той, като я дръпна настрани за момент. — Знаеш какво е мнението му за изкуството ми. Няма ли да побеснее?

Съмър го изгледа със смесица от отчаяние и съчувствие.

— Може и да се ядоса — призна тя. — Да, възможно е. Но все някога трябва да започнеш да вземаш самостоятелни решения за собствения си живот, Дилън. Тя иска картините ти — посочи към галеристката, която ги наблюдаваше с интерес. — Наистина ли ще пропуснеш такава възможност?

Каръл усети, че младежът все още се колебае, затова реши да се намеси.

— Не съм виждала толкова добра работа от години — изтъкна тя. — Картините ти не са обикновени и смятам, че ще се продават чудесно. Можеш да продадеш готовите си творби, да си създадеш репутация и после да работиш по поръчка. Този тип традиционни портрети са замиращо изкуство.

Дилън си пое дълбоко дъх.

Майната му.

Боби тренираше състезателни коне в Хайуд. Съмър се готвеше да замине за колежа. Дори Мили следваше мечтата си и бързо се превръщаше в звезда в Ел Ей. Защо той да бъде единственият глупак, готов да пожертва мечтите си и да живее в някаква митична идеализирана представа за Хайуд, която съществуваше само в ума на баща му? А дори и вълшебното място да съществуваше, то бе мечта на Уайът, а не негова.

— Добре, госпожо Бентли — кимна той бавно. — Добре. Ще го направя. Ще ви дам и останалите си картини.

В ранчото, Боби метна куфара на Шон в стаята за гости, която навремето бе обитавала Мили, после заведе госта си да види конюшните.

— Не е лошо — подсвирна Шон възхитено, когато стигнаха до края на елегантните каменни конюшни и продължиха към училището на закрито.

От доста време възнамеряваше да посети Хайуд — появата на Мили в Палос Вердес само бе засилила любопитството му към това място — но Джими рядко му отпускаше цял свободен уикенд и досега не бе имал възможност.

— Колко животни имаш тук? — попита той.

— Двадесет и два коня живеят при нас — гордо отговори Боби. — Други шест са от местни конюшни, но тренират тук. Четири са мои собствени.

— Аха. Тренъор и собственик, а? — впечатли се Шон. — Само твои или и на Кренбърн?

Лицето на Боби помръкна и той пхна ръце в джобовете на якето си.

— Трябва ли да говорим за тоя шибаняк?

— Разбира се, че не — отговори Шон и бързо смени темата. — Само се чудех как стоят нещата. Знаеш, че не мога да търпя лигавото лайно повече от теб.

Боби не беше говорил с Тод, нито с Мили от онази ужасна нощ в Бел Еър през април. Очакваше, че на следващия ден Мили ще му се

обади и ще направи опит да се сдобрят. Винаги когато се скарваха, тя правеше първата стъпка, тъй като познаваше ината му.

Но този път това не стана. Минаха няколко дни преди Боби най-после да осъзнае, че тя очакваше той да ѝ се обади. Но тогава вече му бе неудобно и не знаеше какво да каже, нито как да започне.

Скоро Боби с ужас научи от доста хора в Ел Ей, че Мили е станала гадже на Тод. Отчаян от новината, той постъпи, както правеше като дете, когато се чувстваше безпомощен — зарови глава в пясъка и се опита да не мисли по въпроса.

Но сега, месеци по-късно, все още се събуждаше облян в студена пот посред нощ, изтормозен от образа на Мили, опипвана от онова гнусно извратено копеле. От мисълта му прилошаваше физически.

Не помагаше и това, че Мили бързо се превръщаше в едно от най-известните лица в надбягванията с каубойски коне, поне в Калифорния. Макар че все още ѝ предстоеше да спечели някое от най-важните състезания, имиджът ѝ просперираше, благодарение на могъщата медийна машина на Джими Прайс. Рекламните кампании на „Хамбар с ботуши“ и други фирми за каубойски принадлежности ѝ бяха помогнали да си създаде име много по-бързо, отколкото жокейската ѝ кариера, и несъмнено скоро щяха да бъдат последвани от по-големи национални спонсорски сделки.

Освен това тя се справяше великолепно и на състезателния фронт. Мазохистична нужда подтикваше Боби да следи резултатите ѝ и те бяха впечатляващи. Ако Мили продължеше да поддържа сегашната си форма, тя и Демон щяха да участват във всички важни калифорнийски надбягвания следващия сезон. Оттам щеше да получи възможност и за национална кариера и разстоянието между тях, което вече бе огромно, щеше да се превърне в непреодолима пропаст.

Боби поведе Шон обратно към голямата къща и се уви в якето си по-плътно. Въпреки че вече бе средата на април, от хълмовете зад тях духаше студен вятър и вехтото кожено яке му осигуряваше приятна топлина.

Шон го последва във всекидневната. Сипа си щедро бърбън и се отпусна на едно от канапетата. Стаята почти не бе използвана от смъртта на Ханк — Боби прекарваше повечето си време в дома на семейство Макдоналд — и това си личеше. Мебелировката бе овехтяла и доста спартанска, състояща се най-вече от тъмно дърво и мрачно

тиктакащи часовници. Нямаше килим, нито завеси, които да придадат уют и топлина, а тънък слой прах покриваше всичко — от грозната масичка за кафе до очукания паркет.

— Не се обиждай — каза Шон, като потупа възглавницата зад себе си, от която изскочи облак прах, — но не намираш ли, че тук е потискащо?

Боби сви рамене.

— Всъщност, не.

Не желаше да говори за вкуса на баща си. Искаше да знае какво става с Тод. Фактът, че не си говореха, макар и приятен, си имаше недостатъци. Основният бе, че сега Боби нямаше представа какво планираше партньорът му по отношение на Хайуд. Очевидно не можеше да се надява, че просто е забравил за съществуването му. А колкото по-дълго не чуваше новини, толкова повече се изнервяше.

— Мотае ли се все още из Палос Вердес? — попита той.

— Кренбърн ли? — вдигна вежди Шон. — Да, вечно е там, като лоша миризма. Уж идва заради Мили, но през повечето време говори за бизнес с Джими или души около жена му като надървено куче. Помниш Кенди, нали?

Боби сви устни отвратно, сякаш бе подушил загнило месо.

— Русата Барби? Как мога да я забравя?

— Но нямам представа какви са плановете му, приятел — каза Шон, като отпи от великолепия бърбън и си помисли, че дъртият Ханк бе предоставял поне едно удоволствие на гостите си. — Джими никога не говори за бизнес с мен. Като се изключат конете, разбира се. Аз съм в конюшните по цял ден.

— А Мили? — попита Боби с колкото се може по-небрежен тон. — Сигурно непрестанно я виждаш, нали? Случайно да е изпуснала нещо пред теб?

— Не.

Ужасно бе да слуша как Боби говори за Мили и да вижда надеждата, която проблясваше в очите му. Горкичкият. Твърдеше, че е превъзмогнал чувствата си към нея, но не бе нужно да си Фройд, за да схванеш самозаблудата му.

Шон, който никога не се бе влюбвал истински, си напомни никога да не опитва подобно нещо.

— Ние с Мили не сме много добри приятели — обясни той. — А дори и да бяхме, не мисля, че знае нещо за деловите начинания на любовника си. Струва ми се, че доста си е паднала по него, но той се държи на разстояние.

— Какво имаш предвид? — учуди се Боби.

— Нали разбираш — отговори Шон. — Мотае я. Други момичета, купони и разни такива. Знае, че Джими я кара да работи непрестанно и тя не може да го следи. Тренировки, състезания, все повече реклама. Напоследък Мили се превръща в ходеща рекламна индустрия.

Боби помрачня още повече.

— Бих се изненадал, ако Тод ѝ се доверява — довърши Шон бързо. — Това е.

Ветеринарят напрегна мозъка си отчаяно, за да се сети за някоя приятна новина от Ел Ей, та да успокои Боби поне малко, но го разсея появата на някакво момиче, което приличаше на Кристи Бринкли^[1] отпреди двадесет години.

— Обядът е готов — съобщи видението, като отметна коса назад.

Шон забеляза, че макар красавицата да се обърна към Боби, не искаше да го погледне в очите, а и той самият изглеждаше притеснен от присъствието ѝ и отговори нервно.

— Наистина ли? — погледна си часовника. — Едва единадесет и половина е.

— Знам — сви рамене момичето. — Дилън и аз тъкмо се върнахме от града, но мама казва, че всички трябва да седнем около масата.

— Аз съм Шон.

В мига, когато възвърна способността си да говори, Шон скочи, грабна ръката на момичето и я зацелува ентусиазирано, преди Боби да успее да го представи.

— Шон О'Фланегън. Господи, невероятно удоволствие е да се запозная с вас.

Съмър се засмя.

— Съмър Макдоналд — каза тя, после добави учтиво, макар и напълно невярно. — Чувала съм много за вас от Боби.

Шон я изгледа уплашено.

— Всяка негова дума е лъжа — заяви той, като обви ръка около кръста ѝ. — Не трябва да вярваш на нищо, което този тип ти каже.

— Не се тревожи — усмихна се Съмър, като метна многозначителен поглед на Боби, който той се престори, че не вижда. — Не вярвам.

Няколко минути по-късно, след като Съмър отиде да доведе Тара, двамата мъже се отправиха сами към дома на семейство Макдоналд.

— Има ли нещо между вас двамата? — попита Шон.

— Разбира се, че не — отговори Боби бързо. — Какво те кара да питаеш?

— А, нищо — провлече Шон, разпознал опасната зона. — Просто ми изглеждаш малко смутен, това е всичко.

— Съмър ми е като сестра — обясни Боби.

— Точно така — кимна Шон. — Разбирам.

— Тя е само на осемнадесет и е прекалено добра за теб. Не можеш да я имаш — добави Боби.

— Добре де — кимна Шон отново, но не успя да сдържи усмивката си. — Загрях.

Бяха изминали две седмици от посещението на Шон в Хайуд. Мили стоеше пред огледалото в стаята на Ейми Прайс и пробваше тоалетите, които си бе донесла от Бел Еър. Тод щеше да я води на купон в прочутия палат на „Плейбой“ довечера. Мили очакваше събитието с нетърпение, макар че възбудата ѝ понамаля тази сутрин, когато научи, че Шон, заклетият ѝ враг в Палос Вердес, също бе поканен.

— Защо, по дяволите? — изстена тя, като се нацупи недоволено на отражението си в старинното френско огледало.

Изумруденозелената рокля без гръб, която Тод ѝ бе купил миналия месец, за да се извини, че бе пропуснал надбягването в Санта Роза, вече ѝ беше прекалено широка, благодарение на стриктната диета, наложена ѝ от Джими. Висеше безформено от кокалестите ѝ рамене и я караше да прилича на героиня от „Клетниците“ или на зловещо недохранена танцьорка от Вегас.

— Защо трябва и той да идва? Шон е ужасен досадник. И защо изглеждам толкова ужасно във всичките си дрехи?

— Ти си луда — отвърна Ейми, заровила ръка в огромната купа с фъстъци на леглото, като пренебрегна думите ѝ за Шон, когото харесваше. — Винаги изглеждаш великолепно. Имаш нужда само да я свиеш малко с помощта на брошка или нещо такова. Бих дала всичко за фигурата ти.

Макар да бяха абсолютно различни, двете момичета бяха станали близки като сестри. Мили бе единствената ездачка, която тренираше постоянно в Палос Вердес — другите състезатели на Джими, Гарт Мейвърс, Майкъл Шоу и Рики Крофърд, се появяваха от време на време, когато претрупаните им графици позволяваха — и бе самотна през повечето време. В конюшните се натъкваше само на завистта на комарите и враждебността на Шон. Дружелюбното лице на Ейми и вечното ѝ жизнерадостно настроение бяха божи дар за нея.

За дъщерята на Прайс Мили бе свежа глътка въздух. Самоуверена, талантива, красива. Накратко казано — всичко, което самата Ейми не беше. Тя бе и добра приятелка, която никога не се отнасяше с нея като с човек второ качество, както правеха другите красиви момичета. А беше и забавна. Гениалните ѝ имитации на Кенди често разсмиваха Ейми до сълзи и двете прекарваха много щастливи часове между тренировките на Мили, като се подиграваха на абсурдите на живота в Ел Ей и състезателния свят.

Само две теми бяха забранени между тях: Боби, тъй като Ейми го смяташе за красив и романтичен и намираше, че приятелката ѝ е луда да изостави Хайуд и любовта си към него, и Тод, защото Мили все още си падаше по него, а Ейми го определяше като долен мръсник.

Днес обаче започнаха да обсъждат и двете. Мили бе дочула Тод да говори по телефона за петролните права на Хайуд и бе допуснала грешката да прояви интерес.

— Попитях го само какво става — оплака се тя, като се надяваше да получи сестринска подкрепа. — Но той едва не ме ухапа. Каза, че вечно съм го разпитвала за Боби и ранчото, което не е вярно. Никога не говорим за Боби. Никога.

— Какво мислиш, че става? — погледна я въпросително Ейми, която знаеше от Шон, че Боби подозира Тод в нечисти намерения

относно Хайуд, но не бе наясно точно в какво. — Мислиш ли, че се стреми към петрола?

— Тод ли? А, не — поклати глава Мили. — Определено не. В договора им има клауза, че сондирането е забранено. Помня, че Уайът накара Боби да настоява за нея.

— Браво на Уайът — каза Ейми.

Не познаваше никого от семейство Макдоналд, но ярките описания на Мили и Шон я караха да ги чувства като стари приятели. Представяше си как Уайът се опитва да удържи дебелоглавия Боби и да го защити от акули като Кренбърн.

— Както и да е, Тод не би направил подобно нещо. Знам, че не харесва Боби, но... Не, не би го направил.

Ейми не беше сигурна дали приятелката ѝ се опитваше да убеди нея или самата себе си. Но което и от двете да бе, не се получаваше.

— Е, какво мислиш? Златните обици или сините? — попита Мили, като бързо смени темата.

Най-после се бе спряла на златистата ретро рокля, в която не изглеждаше толкова мършава като в останалите. Нямахше нищо против слабостта си, но гърдите ѝ се бяха стопили, а поне половината момичета довчера щяха да имат цици, които тежаха повече от телата им. Всеки път, когато двамата с Тод отиваха в Ел Ей, някоя изрусена крава започваше да размахва гигантските си гърди под носа му. А това караше кръвта на Мили да закипи.

— Мисля, че сините — решително отговори Ейми.

Никой никога не ѝ беше искал съвет за красота или мода и сега бе изпълнена с благодарност към красивата Мили, която търсеше мнението ѝ. Само близостта ѝ с Мили я правеше по-самоуверена.

Ако можеше да я заведе в Ню Йорк следващия месец в ролята на талисман, когато се срещнеш с издателите или се видеше с Гарт... Но знаеше, че претрупаният график на приятелката ѝ нямаше да позволи това. А и Ейми не бе споделила с нея, нито с някого друго за интереса към стиховете ѝ. Струваше ѝ се, че така би урочасала успеха си.

— Мили!

Под прозореца на Ейми зазвуча какофония от пронизително свирене на клаксон. Тя се надигна от леглото и отиде да види какво става. Тод беше в двора, гледаше часовника си и крещеше името на

Мили ядосано. Ейми забеляза доволно, че на главата му се образуваше плешиво петно. Надяваше се, че скоро копелето ще оплешивее напълно. Това щеше да нанесе страхотен удар на суетата му.

За Ейми не бе лесно да намрази някого, но Тод Кренбърн бе постигнал това за рекордно време. Ако ставаше дума само за грубостта му към нея, подигравателните погледи и безкрайните груби забележки за теглото ѝ, вероятно би му простила. Но начинът, по който царуваше над Мили, даваше ѝ заповеди и си играеше с неувереността ѝ, я вбесяваше. Също така гнусен бе и начинът, по който се мотаеше около баща ѝ, нахвърляйки се върху остатъците от масата на Прайс като гаден лакей.

Но както винаги, лицето на Мили засия, когато чу гласа му.

— Здравсти! — извика тя и му махна весело. — Не очаквах да дойдеш да ме вземеш. Защо не се качиш горе в стаята на Ейми? Тъкмо приключваме.

— Не, благодаря — отвърна той, като погледна часовника си за четвърти път. — Нямаме достатъчно време, бебчо.

Ако Ейми не харесваше Тод, то чувството бе взаимно. Според него, основното задължение на една жена бе да е слаба и красива. А ако не можеше да го постигне, тогава трябваше да е тиха и полезна. Ейми Прайс не беше нито едното, нито другото, а това правеше съществуването ѝ абсолютно безсмислено. Нямаше представа какво виждаше Мили в дебелията загубенячка.

— Трябва да вървя — извини се Мили, като свали роклята и нахлузи джинсите си. — Тод мрази да го карам да чака.

— Е, няма да се засегна — отвърна Ейми заядливо, но незабавно съжали за думите си, когато видя натъженото лице на приятелката си. — Извинявай. Пожелавам ти да изкараш чудесно довечера. И не позволявай на Шон или... или някой друг да ти развали настроението.

— Няма — зарече се Мили, като грабна дрехите и обувките си и се понесе към вратата. — Надявам се и ти да прекараш добре довечера.

Да бе, помисли си Ейми. Точно така. Кенди, татко и аз. Страхотна веселба ще падне.

Но не ѝ пукаше. По това време след три седмици щеше да е в Ню Йорк с Гарт. Нищо друго нямаше значение.

Мили не можеше да си спомни дали бе виждала снимки на „Шангри-ла“, прочутия замък на „Плейбой“, или просто въображението ѝ бе учудващо точно.

Но което и от двете да беше, когато Тод съобщи имената им по интеркома и портите от ковано желязо се отвориха, картината пред очите ѝ се оказа същата, каквато си бе представяла — нещо като кръстоска между райската градина и шоуто на Бени Хил.

— Уха — ухили се тя, като за пореден път оправи лепенката на гърдите си, предназначена да държи роклята ѝ на място. — Страхотно е, нали?

Но Тод вече бе зает да маха и да се усмихва на момичетата, покрай които минаваха, и не я чу. Беше идвал тук безброй пъти и гледката не го впечатляваше.

Построена през двадесетте години за наследника на свръхбогато семейство, готическата къща бе променена в стила на Хефнър през седемдесетте години, а градините ѝ — трансформирани в кичозен храм на секса и хедонизма.

— Колко често правят тези купони? — прошепна Мили в ухото на Тод, като се опита да привлече вниманието му, когато той подаде ключовете от ферарито на гърдестото момиче, което паркираше колите.

Златната рокля, която по-рано ѝ се бе сторила прилично сексапилна, сега я караше да се чувства плоска и безполова. Трябваше да облече нещо вампирско червено и по-солидно, под което да пъхне сутиен с подплънки.

— О, Господи, видя ли я?

Жена поне на седемдесет години мина покрай тях, облечена само в сребърни бикини. Над тялото с увиснала кожа, която се люлееше над лъскавите бикини, имаше зловещо кукленско лице: гладко, почти вощено бяло, с оранжеви вежди и огромни изкуствени мигли.

— Хеф може да е сексист, но определено не дискриминира възрастните — отвърна Тод и се засмя на ужасеното изражение на Мили.

Не бе необичайно да видиш застарели бивши звезди по тези събития. Те като че ли подсилваха странната бохемска атмосфера, която напомняше на картините на Йеронимус Бош.

— Опитай се да не изглеждаш толкова втрещена — посъветва я Тод. — Тази вечер ще видиш и много по-лоши неща, повярвай ми.

Беше прав. Ако къщата изглеждаше както бе очаквала, нищо не би могло да я подготви за странната циркова смесица от извратенци, зайчета и бизнесмени, скупчени по ливадите. Вляво от нея, двама костюмирани мъже спокойно си говореха за бизнес и отпиваха минерална вода. Вдясно тийнейджърка без горнище на банския придружаваше човек, който можеше да бъде дядо й, към една от гигантските вани, където вече се вихреше мини оргия.

Но най-впечатляващото бе колко хора, особено момичета, познаваха Тод.

Една след друга жените подскачаха към него — вече започваше да разбира защо ги наричаха „зайчета“, прегръщаха го нежно и шепнеха в ухото му, сякаш Мили изобщо не съществуваше.

В Нюмаркет и дори в Солванг гостите на купона щяха да я попитат откъде е и с какво се занимава. И дори да не бяха чували за каубойски коне, щяха да се заинтересуват от факта, че е ездачка, особено сега, когато вече си бе създала име.

Но тук никой не те питаше какво работиш. Всъщност никой не те питаше нищо, освен ако не си прочут актьор, милиардер или мацка, готова да понесе голите си цици в количка.

— Какъв, по дяволите, й е проблемът? — изсумтя Мили ядосано, когато красивата испанка на име Мия, която се бе залепила за Тод, внезапно забеляза по-богат тип и се понесе лудо към него.

— Какво имаш предвид? — сви рамене Тод. — Купон е. На момичетата се плаща, за да карат хората да се чувстват добре дошли.

— Е, мен не ме накара да се почувствам добре дошла — ядосано отвърна Мили. — Честно казано, всички тези проклети курви все едно не ме забелязват. Не осъзнават ли, че съм с теб?

— Успокой се.

Тод я придърпа към себе си и погали тила й нежно. Беше толкова лесно да я накараш да ревнува. И това не спираше да му доставя удоволствие.

За негова изненада все още я намираше физически привлекателна, въпреки факта, че вече бяха заедно от пет месеца, рекорд за него. Дори след като изчезна тръпката от това, че я бе

откраднал от Боби, комбинацията от невинност и желание да му достави удоволствие, особено в леглото, го възбуждаше страхотно.

— Защо не пийнеш нещо? — предложи ѝ той, като се отдръпна от нея. — Иди се смеси с гостите. Ще те намеря след малко.

— Да се смеси? — извика Мили вбесено на отдалечаващия се гръб. — Как да се смеси с тия полуидиоти? Не познавам никого. Тод!

Но той вече бе потънал в тълпа от ухилени момичета. Да се опита да го изтръгне от тях щеше да е невъзможно, а и адски унизително.

— Вече изгуби контрол над него, а?

Мили се завъртя енергично. Би познала подигравателния ирландски акцент навсякъде.

— Боже, Боже. Това не е хубав признак.

— Шон — ледено каза тя. — Каква приятна изненада.

Вечен трън в крака ѝ, след посещението си в Хайуд Шон бе станал абсолютно непоносим. Дрънкаше замечтано за мястото и хората там, сякаш ги познаваше по-добре от нея. Заради бурната си раздяла с Боби, Мили не бе говорила с никого от ранчото, дори и с Дилън, от деня, когато ги напусна. Но все още обичаше мястото и побесняваше, че ѝ се налага да чува новини оттам от проклетия Шон.

Шон обаче бе доволен, че се бе натъкнал на Мили. Заяждането с нея щеше да поразведри скуката от приема.

Никой не можеше да го обвини, че не си пада по хубавите купони или не вижда чар в тълпите полуголи жени. Но вече бе идвал на празненствата в „Плейбой“ няколко пъти и винаги се бе чувствал потиснат. Усмивките на момичетата бяха пресилени, а свалките им добре заучени и изкуствени, и оставяха горчив вкус в устата му. Всичко тук трябваше да е еротично, но не беше.

Не му помагаше и това, че не можеше да пропъди Съмър Макдоналд от ума си. Не бе успял да постигне абсолютно никакъв успех с нея по време на престоя си в Хайуд, макар да се опитваше упорито. Изпробва всяка техника — от рамото, на което да си поплачеш, до веселия и смешен шут. Нищо не свърши работа. Съмър продължи да се държи с него любезно, но дистанцирано, а после изчезна в библиотеката последната сутрин, без дори да се сбогува. Очевидно Шон губеше способностите си с женския пол.

— Не трябва ли да си заровил лице в нечий изкуствени цици? — попита Мили, като се огледа за Тод, но откри, че е изчезнал напълно сред тълпата зайчета.

— Вече го направих — отговори Шон сухо. — Но гаджето ти ми ги грабна изпод носа.

Мили го изгледа мрачно.

— Чух, че той е редовен посетител тук.

— Е, ти би трябвало да знаеш — отвърна Мили разярено.

— Да не би да си вадя прибързани заключения? — продължи да се заяжда Шон. — Може би ти си била поканена, а той просто се е повлякъл подире ти? Имам предвид, последната ти реклама за „Хамбар с ботуши“ ще си бъде съвсем на мястото в „Плейбой“. Я ми кажи, как успяха да ти направят цици? Винаги съм искал да знам.

— Ходи си го начукай — грубо отговори Мили.

Никога не бе разбрала какво Боби, Ейми и всички други виждаха в Шон. Към нея винаги се бе отнасял отвратително.

Тя спря минаващото покрай тях зайче, замени празната си чаша с шампанско с пълна и отпи огромна глътка, от която очите ѝ се насълзиха.

— Просто завиждаш, защото моята кариера върви напред — насили се да се усмихне тя. — А ти ще прекараш целия си живот, пъхнал ръка в конски задник.

— Да завиждам? На теб? — засмя се Шон. — Не и в този живот, сладурче.

Той погледна многозначително към Тод, който бе прегърнал по една хубавица с всяка ръка — червенокоса от едната страна и чернокожа пантера, напомняща за Грейс Джоунс, от другата — и се смееше весело, сякаш нямаше нито една грижа.

— Осъзнаваш, че той се кани да прекара Боби, нали?

Хайде, пак се започна, помисли си Мили.

— Виж, знам, че не си от най-умните — продължи Шон, — но дори ти го разбираш, нали? Гаджето ти е шибан използвач и целият Ел Ей го знае.

Мили се завъртя и тръгна към къщата, където се заключи в тоалетната. След разправията им за Хайуд онзи ден тя се измъчваше от подозрението, че Тод вероятно имаше и скрит мотив за връзката си с

нея. Беше успяла да се убеди, че страда от параноя, но думите на Шон сега я хвърлиха в нови съмнения.

Извади нервно пудриерата от златната си чантичка и освежи грима си. Шибаният Шон. Кой, по дяволите, беше той, та да си позволява да се подиграва на рекламата ѝ или на Тод? Всички знаеха, че бе изучава всяка жена в радиус от петдесет километра от Палос Вердес. Дори Боби, който го харесваше страхотно, винаги го описваше като безнадежден женкар.

Но въпреки всичко забележката му за Тод я притесни повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

Дали я използваше, за да се добере до Боби? И ако бе така, как? От една страна, това ѝ изглеждаше преувеличено. Но от друга — доста вероятно, а това бе тревожна мисъл. Тод определено не се държеше като влюбен приятел тази вечер, а флиртуваше безсрамно под носа ѝ. Ужасно объркващо.

Тя изскочи в осветения от свещи коридор и спря за миг. Очевидно се бе натъкнала на някакъв храм на Мерилин Монро, която бе първата любимка на „Плейбой“ според снимките и надписите по стените. През двойната стъклена врата вляво Мили видя Тод, потънал в разговор, този път с мъж. Тъкмо се канеше да отиде при него, когато я спря впечатляващо красив мъж.

Изглеждаше около тридесетгодишен и се усмихваше толкова широко, че зъбите му блестяха в тъмнината. Беше мъжествен тип като Кари Грант и Мили се бе надявала, че някой точно като него би я заговорил, и то на място, където Тод можеше да ги види.

— Аз съм Джони Хауърд — представи се хубавецът. — Ти не си ли момичето от спортната реклама? Каубойката?

— Точно така — усмихна се Мили, благодарна, че поне някой я бе познал. — Аз съм Мили Локуд Гроувс. Приятно ми е да се запознаем.

Тя заговори достатъчно високо, така че Тод да чуе гласа ѝ, и изпита диво удоволствие, когато го видя да се извинява на събеседника си и да се отправя към тях.

Аха! Значи все пак ревнуваше.

Но усмивката ѝ се стопи, когато след миг Тод поздрави новия ѝ обожател с весела усмивка. Имаше ли човек, когото Тод да не познава?

— Здравсти, Джони — мило каза той. — Как върви работата?

— Чудесно — кимна хубавецът, като насочи вниманието си изцяло към Тод. — Тъкмо бях обявен за номер едно на Западното крайбрежие по отношение на гърди и очи. Всъщност се канех да дам на тази млада дама, Джили, нали, картичката си. В случай че поиска лека промяна, нали разбираш?

Той извади визитна картичка от джоба си и я пъхна в ръката на Мили. На картичката пишеше: „Доктор Дж. Хауърд, пластичен хирург“.

Мамка му! Този тип не искаше да я сваля. Искаше да я реже! Никога в живота си не се бе чувствала толкова унижена.

— Името ми е Мили — ледено уточни тя. — Мили с М, ясно ли е? И съм напълно щастлива с тялото си, благодаря.

Джони изгледа плоските ѝ гърди учудено.

— Аз съм професионален жокей — рязко добави тя. — Ние не носим изкуствени въздушни възглавници.

— Е, добре — невинно размаха ръце той, като футболист, който си признава фала. — Никога не вреди да попиташ, нали? Хей, Адриана! Чакай!

Джони се хвърли в прегръдките на жена, която вероятно бе една от доволените му пациентки, и остави Тод и Мили насаме.

— Страхотен лаф — захили се Тод. — Въздушни възглавници. Хареса ми.

— Така ли? — сопна се ядосано Мили.

Искаше ѝ се да прояви хладнокръвие, но след гнусните намеци на Шон и унижението с противния доктор целият ѝ самоконтрол се изпари.

— Е, очевидно въздушните възглавници са нещо, което харесваш, нали? Зяпаш втренчено всеки шибан чифт тук през последния час.

Тод харесваше вида на Мили, когато бе ядосана. Долната ѝ устна се издаваше нацупено, а носът ѝ се сбърчваше.

— Не знам защо изобщо си направи труда да ме доведеш тук — продължи тя разгневено. — Заряза ме като шибан багаж и тръгна да сваляш курви!

Той сложи ръка на тила ѝ и я привлече към себе си.

— Горката малка Мили — прошепна. — Самосъжаляваме се, а?

Мили знаеше, че трябва да се отдръпне. Да запази гнева си и да му даде урок поне веднъж. Но ѝ бе толкова приятно да я прегръща, че не успя да го направи. Само лекият аромат на одеколона му и топлите му пръсти по врата ѝ бяха достатъчни да я накарат да потръпне от желание. Искаше ѝ се да не го желае толкова силно, но бе безнадеждно. Тя затвори очи и се отпусна на гърдите му.

— Трябва да знаеш — каза той възбудено, когато усети слабото ѝ тяло, притиснато плътно към него, — че не съм тръгнал да свалям никого. Всъщност свърших малко работа в твоя полза.

— Каква работа? — промърмори тя.

— Е, не обещавам нищо — отвърна Тод, — но мисля, че успях да ти осигуря снимки в „Плейбой“.

Мили отскочи от него ужасено.

— Какво си направил? „Плейбой“? — повиши глас тя. — Да не си си загубил ума? Искаш да се съблека за „Плейбой“?

— Разбира се — спокойно отбеляза Тод. — Защо не? Опитваш се да си изградиш имидж, нали?

— Защо не ли? — извика Мили невярващо. — Ами защото съм спортистка, а не порнозвезда. На Рейчъл Дилейни може да ѝ харесва да я снимат по сутин с малко пайети, но не и аз. Пък и — добави тя практично — Джими няма да одобри идеята.

— Напротив — възрази Тод. — Ще му хареса страхотно. Следващия месец те имат специално спортно издание. Повечето снимки вече са направени, но винаги имат място за добавяне, ако момичетата са достатъчни секси — добави с усмивка. — Ако Джими поиска да се появиш там, това ще е достатъчно. Майната му на шибания „Хамбар с ботуши“.

Мили се замисли, разкъсвана от противоречиви чувства. От една страна, цялата работа беше отвратителна. Майка ѝ щеше да получи инфаркт. Не че много ѝ пукаше, след като Линда бе продала имота на Рейчъл, но все пак. А и подигравките, на които щеше да бъде подложена от конярите в Палос Вердес и всички останали сексистки свини в състезателния свят... Достатъчно лошо бе, че бе единствената жена в деветдесет и девет процента от надбягванията, но да стане модел на „Плейбой“? Със същия успех можеше да им поднесе главата си на сребърна табла. Шон щеше да умре от кеф.

Но от друга страна, това означаваше главоломна популярност. Скромната слава, на която се бе наслаждавала досега, бе повече от приятна. Защо пък да не стане център на вниманието поне веднъж?

— Слушай — каза Тод, като отново я прегърна въпреки протестите ѝ. — Искаш да си откупиш фермата от Рейчъл, нали?

— Разбира се — неохотно призна тя. — Знаеш, че е така. Но пък голи снимки...

— Не е само заради парите — прошепна той. — Искам да го направиш. Заради мен. Мисля, че е адски секси.

Мили усети как решителността ѝ се изпарява. Не само ѝ се искаше да му достави удоволствие, но бе и уплашена. Знаеше, че ако го отблъсне тази вечер, десетки блондинки бяха готови веднага да заемат мястото ѝ.

— Ще си помисля — обеща тя, като се надигна на пръсти, за да го целуне по устните.

— Добре — ухили се той с доволната усмивка на победител. — Хайде да се махаме оттук. Искам те в леглото.

---

[1] Американски модел, появява се на корицата на „Плейбой“ през ноември 1984 г. — Б.р. ↑

21.

Рейчъл Дилейни седеше в банята на апартамента на баща си в Найтсбридж, чакаше яркорозовият й лак да изсъхне и преглеждаше новото издание на „Плейбой“.

— Мамка му — изруга тя и прехапа ядно долната си устна, когато прелисти страниците и видя, че цели четири бяха посветени на Мили, наречена Английската каубойка. — Как, по дяволите, се е уредила там?

Едно от най-вбесяващите неща у Мили Локуд Гроувс, а те бяха много, бе начинът, по който вечно изскачаше на върха, независимо колко пъти си я размазал. Приличаше на онова проклето момиче от „Остин Пауърс“, което не умря дори след като го хвърлиха от висока сграда и го надупчиха с куршуми. В един чудесен миг бе заминала за Америка с оня кретен Боби Камерън и се очакваше да прекара целия си живот в мятане на ласо или какъвто друг смотан каубойски спорт си бе избрала. А в следващата минута се появяваше из цялата американска преса — прочута ездачка, придружена от готиния си приятел милионер, а кльоцавото й тяло бе проснато в „Плейбой“.

Абсурдна история. Можеше да има нова прически и да се цупи съблазнително, но все пак си беше Мили Локуд Гроувс. И нямаше цици.

Ако спонсорството на Джими Прайс можеше да ти осигури подобно нещо, крайно време бе и Рейчъл да се запознае с него. Дез Лийч трябваше да й уреди няколко срещи в Америка.

Рейчъл се наведе, за да духне ноктите на краката си, и си помисли, че бездруго бе отегчена до смърт от Англия. Летният й сезон бе добър, всъщност най-добрият досега и бе спечелила женското състезание в Аскът. Вече бе достатъчно прочута, за да види снимката си в „Хийт“, върховното постижение за английските знаменитости. Но все още я снимаха прекалено често заедно с Джаспър, дори и ги наричаха „ездаческият отговор на Пош и Бекс“, което я вбесяваше.

Какво бе направил смотаният Джаспър да заслужи вниманието, с изключение на това, че го свързваха с нея?

Но въпреки успеха ѝ, твърде много от времето и парите ѝ потъваха в Нюуелс и това започваше да я потиска. Мислеше си, че е сключила страхотна сделка, когато купи проклетата ферма от Линда. Но да се занимаваш с коневъдство се оказа много по-трудно, отколкото изглеждаше, и Нюуелс унищожаваше парите ѝ с плашеща скорост.

Преди няколко седмици най-после бе наела срещу зашеметяваща сума опитен управител, който да се занимава с фермата. Той ѝ каза откровено, че е допуснала ужасна грешка, като е продала толкова много от жребците на Сесил, а това определено не оправи настроението ѝ. Бе наранила Мили, но си бе платила за това, а сметките непрестанно нарастваха.

Прекалено горда, за да поиска помощ от баща си, тя едва не се обърна към Джаспър. Предполагаше, че дори идиот като него е понаучил нещичко за управлението на коневъдна ферма, след като бе израснал в Нюуелс. Но напоследък той напълно бе откачил. Пръскаше пари като луд. Вероятно ги изстискваше от Линда, но дори за щедрата му майка това бяха огромни суми. При това повечето от мангизите отиваха директно в носа му.

Мислите ѝ бяха прекъснати от упоритото звънене долу.

— Мамка му — промърмори тя, като метна списанието настрани и размаза лака на малкия си пръст, бързайки да се добере до домофона. — Добре, добре, идвам.

Черно-белият монитор ѝ показва само изгърбена мъжка фигура, увита в шлифер и с нахлупена над лицето шапка.

— Кой е? — попита грубо. — Ако продаваш кърпи, нямам нужда от нищо, така че, разкарай се.

— Аз съм — извика Джаспър задъхано. — Отвори вратата, за Бога.

Рейчъл натисна бутона, после отвори вратата на апартамента, за да може Джаспър да влезе, а тя се върна в банята, за да оправи съсипания си нокът. Джаспър застава до вратата на банята след минута и тя получи най-страхотния шок в живота си.

— Господи — ахна Рейчъл. — Какво е станало?

Лицето му бе размазано от бой и почти неузнаваемо. Огромни лилаво-сини петна покриваха бузите и челюстите му. Под ноздрите и

сцепената му долна устна бе засъхнала кръв, която приличаше на лош актьорски грим. Плътта около дясното му око бе подута и самото око бе не повече от тясна цепнатина, лявото се оглеждаше нервно наоколо, сякаш очакваше нападателят му да изскочи от огледалното шкафче в банята.

— Имам нужда от бренди — каза той с разтреперан глас, като метна сака си на пода. — Имаш ли?

— В бюфета с напитки във всекидневната — отговори тя и го хвана за ръката.

Чувстваше се по-благосклонна към него от обикновено, тъй като миналата седмица я бе завел на изненадваща почивка в Сен Тропе. Докато наблюдаваше загорялото му мускулесто тяло, когато Джаспър се разхождаше по наетата яхта, ангажирайки по телефона места в суперскъпи заведения, където винаги той плащаше сметката, Рейчъл бе изпитала за първи път истинска обич към него. Безспорно парите подсилваха сексапила на мъжа и му вдъхваха самоувереност.

В момента обаче Джаспър не изглеждаше ни най-малко самоуверен. Трепереше като оцелял от „Титаник“ и едва успя да седне на канапето. Рейчъл бързо отиде да му донесе питие. Баща ѝ бе свършил брендито, но тя реши, че всякакъв алкохол ще свърши работа, и му сипа четири пръста от любимия коняк на майка си.

Джаспър отпи огромна глътка и се закашля от силния концентрат, после се отпусна изморено на канапето. Топлината на коняка започна да върши вълшебната си работа.

— Трябва да те заведа в болница — най-после каза Рейчъл.

Лицето на Джаспър изглеждаше още по-страшно в светлата всекидневна, отколкото в банята.

— Не — раздразнено отвърна той. — Не мога да отида в болница.

— Защо?

Джаспър заразказва бавно историята. Отивал към гара „Кингс Крос“, за да хване влака за Нюмаркет, когато огромен тип се приближил към него и му се представил за приятел на Али Дактуб. Преди Джаспър да успее да му отговори, онзи го набутал в паркиран ван, където седели още двама бандити, бял и черен, които започнали да го бият. В даден момент явно бил загубил съзнание, защото внезапно се събудил сред купчина кашони до някакъв склад в Източен Лондон.

Това станало преди около два часа. Събрал всичките си сили и едва се довякъл до апартамента на Рейчъл.

— Бих се с тях, разбира се — увери я той, като отпи от успокояващия алкохол. — Накарах ги да се потрудят за парите си.

Всъщност бе скимтял като бебе и се бе молил за милост още от мига, когато го набутаха във вана. Но Рейчъл нямаше нужда да го знае.

— Проблемът бе, че те бяха трима, а аз сам. Нямах шанс.

— Но... не разбирам — бавно промълви Рейчъл. — Защо ще те бият приятели на Али Дактуб? Няма логика.

Джаспър вдигна очи, забеляза обезобразеното си лице в огледалото над камината и изстена. Беше достатъчно суетен, за да се тревожи повече за външността си, отколкото за кошмарната болка в лицето и ребрата му. Синините щяха да заздравеят, но носът му изглеждаше счупен. Ами ако никога не възстановеше хубавия си нос? Щеше да прилича на пребит боксьор. Мили Боже, дори не можеше да понесе мисълта за това.

Опита се да се нацупи, но устните му бяха прекалено подути, затова само изохка.

— Е — твърдо каза Рейчъл, — можеш да обясниш всичко в полицейския участък. Ако не искаш да отидеш в болница, поне трябва да съобщиш за инцидента в полицията.

— Не разбираш, Рейч — поклати глава той. — Не мога да отида в полицията.

Пресуши остатъка от коняка за кураж и реши да ѝ разкаже всичко. Беше се забъркал в страхотна каша и трябваше да поговори с някого.

След като превъзмогна началния си страх, скоро откри, че задържането на коне бе учудващо лесно. За съжаление, когато доходите му нараснаха, същото стана и с разходите му. Жените бяха скъп навик, а също и кокаинът. Скоро алчността победи разума и той започна да залага за своя сметка. Али строго му бе забранил да го прави, тъй като залозите му привличаха нежелано внимание към мошеническия им план. Вероятно щеше да му прости, ако бе сгрешил един-два пъти, но последните залози на Джаспър бяха огромни. И те бяха причината за днешното „лично предупреждение“.

За момент Рейчъл остана зашеметена. Не само защото бе пропуснала да забележи какво става, но и че Джаспър изобщо бе

посмял да опита нещо такова.

— Вероятно задавам тъп въпрос — най-после каза тя, — но това е незаконно, нали?

— Отвличането на хора и побоят? — изръмжа Джаспър. — Да, разбира се, че са незаконни. Мислиш ли, че ще могат да оправят носами? — намръщи се той на отражението си.

— Не, не това — раздразнено отвърна Рейчъл. — Имам предвид залагането.

— Е, да, технически — промърмори Джаспър. — Но е адски трудно да се докаже. А и ако не си шубе, в това има адски много пари. Как мислиш, че плащах за всички почивки, поршето и рубиненото колие, което ти подарих?

Мозъкът на Рейчъл заработи с пълна сила. Истината бе, че никога досега не се бе интересувала с какви пари Джаспър плащаше за всичко, макар да не можеше да си обясни защо кариерата му отива надолу, а парите му се умножават. Новият смел и богат Джаспър, който се бе замесил с опасни престъпници, определено бе много поинтересен и вълнуващ приятел от стария смотан и мързелив загубеняк. Но тя трябваше да внимава. Едно бе да се ползва от мангизите му, но не можеше да си позволи да съсипе имиджа си, ако го хванеха.

— Какво ще правиш сега? — попита тя. — Мислиш ли... имам предвид... дали Али ще иска да продължиш да работиш за него?

— Вероятно — кимна Джаспър, като потръпна неволно. — Прекалено съм затънал, за да се върна назад.

Това си беше вярно. А дори да не беше, не виждаше друга възможност, освен да се изправи пред липсата си на талант като жокей и да се върне у дома при Линда.

— Аз мога ли да направя нещо? — промърмори Рейчъл, потънала във фантазии, в които се виждаше като красивата приятелка на гангстер и наблюдаваше трепетно как Джаспър се бори с бандитите от Ийст Енд, за да я отрупва с кожи и бижута.

— Преди всичко — въздъхна той, облекчен, че Рейчъл прие всичко така добре — имам нужда от прилична лъжа за пред майка ми. Нещо, което да я разсее и да ѝ попречи да задава прекалено много въпроси.

Очите на Рейчъл проблеснаха доволно. Тя се втурна обратно в банята, донесе списанието и го подаде на Джаспър.

— Страница двадесет и втора — съобщи му триумфално. — Това със сигурност ще разсее майка ти.

— Господи! — извика Джаспър, забравил за момент нараненото си лице и вторачен смаяно в снимките на сестра си.

Последният път, когато я видя, бе точно след погребението на баща им. И сега едва я позна. Не само защото беше гола. Независимо дали Рейчъл искаше да го признае, Мили изглеждаше страхотно. Наистина страхотно.

— И то след целия шум, който вдигна заради моите снимки в „Заредени“ — нацупи се Рейчъл. — Какво мислиш?

— Мисля — отвърна той бавно, все още неспособен да отмести очи от страницата, — че за първи път в живота си малката ми сестричка ми е направила услуга. Мама ще изкукурига. А ти — целуна я и се намръщи от болката в устните си — си гений.

В Ню Йорк, на обичайното си пътешествие в края на лятото, Джими Прайс бе в отвратително настроение.

Градът се беше събудил за прекрасна септемврийска сутрин. Ярки слънчеви лъчи огряваха малки облачета, а цветовете по храстите и дърветата пред „Четири сезона“ блестяха в яркорозово и бяло, сякаш не искаха да си признаят, че дългото горещо лято най-последно бе свършило.

Но Джими дори не забелязваше красотата, която го заобикаляше.

Благодарение на неочакваното повишение на лихвите вчера откри, че цената на акциите му бе спаднала с пет процента през нощта, и прекара първите два часа след събуждането си на телефона, опитвайки се да успокои разтревожените си инвеститори. Наистина трябваше да отлети обратно за Калифорния и да оправи нещата лично. Но очакваше пътуването до Ню Йорк от месеци и по никакъв начин нямаше да пропусне състезанието днес.

— Мога ли да ви донеса нещо, господине? Още препечени филийки?

Келнерът беше учтив и незабележим, олицетворение на идеалното обслужване, а това караше Джими да отсяда в „Четири сезона“, въпреки че лесно можеше да си купи и обзаведе луксозна къща в града. Кенди вечно го тормозеше да се сдобият с жилище в Ню

Йорк. Ала Джими обичаше хотелите. Бяха делови и безлични, също като него.

— Не, благодаря — отговори той, без да вдигне очи от спортната страница на „Ню Йорк Таймс“. — Само прясно кафе. Много горещо.

Още откак купи първия си кон преди повече от десет години, Джими се пристрасти лудо към надбягванията — до такава степен, че някои от членовете на борда му се оплакваха често заради времето, което прекарваше по пистите. Не можеше да определи какво точно му харесваше най-много. Разбира се, вълнението от победата винаги го радваше, но освен това обичаше и светската страна на тези събития, и похвалите, получени от обществото на тузари със стари пари, които иначе не биха обърнали внимание на милиардер от пресата. Притежанието на състезателни коне легитимираше богатството му. Придаваше му изисканост. А и му осигуряваше уникална почивка от проблемите в живота.

След като първата му съпруга се самоуби, Джими започна да посещава пистите, за да забрави и потисне вината си. Вля цялата си емоционална енергия в конете — отначало чистокръвни, а после и каубойски. С течение на годините кошмарният му първи брак избледня в спомените му, но той продължи да ходи на хиподрума. Сега най-силната тръпка идваше от това, че му завиждаха. Влизаше на стадиона или на някой купон, хванал под ръка зашеметяващо красивата Кенди, и знаеше, че всички други собственици на коне я желаят, а това бе невероятен кеф.

Ако не беше Ейми, вероятно щеше да забрави за миналото напълно. Но всеки път, когато погледнеше дебелилото нещастно лице на дъщеря си, виждаше майка ѝ, вторачена мрачно в него. Съществуването на Ейми бе всекидневен напомняне за всички грешки, които бе допуснал и вече никога не можеше да оправи. В някои дни едва успяваше да си наложи да я погледне.

Не би я повлякъл с тях в Ню Йорк, ако Кенди не настояваше, че имат нужда от помощта ѝ заради близнаците. Поредната гувернантка ги бе напуснала преди няколко дни — петдесетата за тази година — и ако искаха да вземат момчетата със себе си, трябваше да доведат и Ейми.

Ех, поне малко да приличаше на Мили. Дисциплинирана, съсредоточена и амбициозна, Мили положи страхотни усилия да свали

излишните килограми и вече доказа, че е напълно посветена на тренировките и на изграждането на имиджа си. Би се радвал на такава дъщеря.

Макар че не отговаряха на собствения му вкус, снимките в „Плейбой“ се оказаха страхотни за кариерата ѝ. Джими се гордееше с нея, въпреки че всъщност трябваше да благодари на Тод Кренбърн.

Тод също се бе оказал приятна изненада. Повечето типове, които се занимаваха с недвижими имоти, напомняха на прекалено надути балони, но Кренбърн вече му бе направил две много интересни предложения. Едното бе да построят няколко блока в Орландо и Джими сериозно мислеше да финансира начинанието изцяло.

За съжаление печалбите от сделките с недвижими имоти бяха дребна риба в сравнение с мрачните прогнози за „Медия Прайс“. Шибани банкови лихви! Защо икономистите не ги бяха предвидили? За какво, мамка му, изобщо плащаше на тия клоуни?

Той лапна последната хапка пържени яйца с бекон, погледна през прозореца и се намръщи.

Спадането на цената на акциите не бе единственото, развалило настроението му тази сутрин. Снощи по най-притесняващ начин бе загубил ерекцията си, докато правеше любов с Кенди. Тя не се разтревожи и просто се обърна и заспа, сякаш нищо не се бе случило. Но Джими се надяваше силно това да не означава приближаването на края на мъжките му способности. Знаеше, че повечето му връстници разчитат на виаграта, за да задоволят вторите или третите си съпруги. Но заради наследственото си сърдечно заболяване, той не можеше да се обърне към вълшебното синьо хапче. И това го тревожеше.

Най-лошото, което можеше да си представи, бе да загуби жена си. По-лошо дори, отколкото да изгуби компанията си или, не дай си Боже, конете си. В неговите очи Кенди бе върхът на женствеността. Женитбата с нея бе най-страхотното му постижение, отплата за всички момичета, които го бяха отблъсквали в колежа, когато бе само смотано рижаво хлапе без два долара в джоба си.

Бъфи, първата му съпруга, го обичаше тогава. В далечното минало, когато Джими нямаше нищо. Но никога не го бе карала да се чувства така уверен, триумфиращ и възбуден както Кенди.

Тя сигурно вече бе станала и се къпеше. Мисълта за голото мокро тяло на жена му го накара да се надърви.

— Чудесно — промърмори той горчиво, като махна на келнера да му донесе сметката. — Чудесно, приятелче. Страхотна работа ще ми свършиш сега.

Всъщност под душа бе Ейми.

Близнаците ѝ бяха взели здравето от сутринта. Крецяха като луди, настояваха да видят майка си и създаваха пълен хаос. Любимият им номер бе да търчат дивашки сред безценните японски вази и скулптури в президентския апартамент, несъмнено обзаведен от бездетен гей дизайнер, който би се ужасил, ако видеше как използват произведенията на изкуството в ролята на футболни топки.

Кенди, както винаги, не помагаше. Беше прекарала час и половина в банята, оправяйки безукорния си грим. Искаше да изглежда идеално, когато се появят на пистата, тъй като знаеше, че всички погледи щяха да са приковани в нея.

Ейми копнееше да започне да се приготвя. Днес най-после щеше да види Гарт отново, за първи път от почти цяла година. Цяла нощ не бе мигнала заради това. За съжаление, дори Гъбата Боб с квадратни панталони не успя да усмири момчетата тази сутрин и ѝ се наложи да чака да се изтощят и заспят на канапето, преди да се втурне към банята.

Седна на каменната пейка под душа и се опита да се отпусне под горещите струи, да отмие болката в мускулите си заедно със сапуна. Беше адски изморена и ѝ се искаше само да легне и да заспи.

Вчера бе ужасен ден. Дългоочакваната ѝ среща с издателите се оказа страхотно разочарование. Похвалиха стиховете ѝ, но скоро стана ясно, че искат от нея да напише някаква история за баща си.

— Как се почувства, когато загуби майка си в тийнейджърските си години, и то по такъв жесток начин? — попита я кльощавата проклетия от издателството, като сложи мършавата си ръка на коляното на Ейми в опит да покаже съчувствие.

За каква ли, по дяволите, я мислеха?

Никога не би предала баща си по този начин. Никога.

Ейми грабна гъбата и започна да търка ожесточено задника и бедрата си. Бе чела някъде, че търкането подобрява кръвообращението

и намалява целулита. Постепенно по тялото ѝ се появиха огромни червени петна. За своя собствена изненада Ейми заплака.

Понякога ѝ се искаше да изтърка тлъстината, страха и провалите си и да започне отначало.

Сигурно не бе с всичкия си, за да си мисли, че някой би искал да купи стиховете ѝ. Защо ли да искат? А пък идеята да накара Гарт да я заобича отново, ако изобщо някога я бе обичал, бе още по-налудничаво. С тяло като нейното не можеше да привлече никой мъж, камо ли красив и талантлив като него.

Поне Мили да беше тук. Тя вечно ѝ повтаряше, че е чудесна и струва колкото милион Гартовци, а ако хората не можеха да видят друго, освен теглото ѝ, това си бе техен проблем.

Е, лесно бе да кажеш такова нещо, когато собственото ти тяло бе достатъчно хубаво за „Плейбой“.

Ейми избърса сълзите си и направи усилие да се стегне. Мили ѝ беше приятелка. Не трябваше да ѝ завижда. Беше гадно от нейна страна.

Просто трябваше да направи всичко възможно да се издокара, преди близнаците да се събудят. А после, каквото и да станеше с Гарт, бе в ръцете на Бога.

Пристигнаха със закъснение в „Акведукт“, което вбеси Джими още повече, и се настаниха в семейната ложа. Той не спираше да мрънка за ужасните задръствания в Куинс.

— Скъпи, имаш ли нещо против да отида до тоалетната? — попита Кенди, прекъсвайки ругатните му.

Издокарана в скромна бяла пола от „Армани“ и ухаеща на „Рив Гош“ и розово масло, Кенди изглеждаше великолепно. Тя се наведе към Джими и копринената ѝ руса коса погали бузата му. Мамка му, наистина бе невероятно красива.

— Разбира се, че не — усмихна ѝ се той нежно. — Но не се бави. Следващото надбягване ще е чудесно. А и знаеш, че обичам да се фукам с теб.

— О, бебчо — усмихна се тя, като се надигна и го целуна по грижливо изсушената му и лакирана рижава коса. — Моят малък Джими Щурчето. Разбира се, че няма да се бавя.

Пфу, помисли си Ейми. Няма ли кой да ми даде кофа, в която да повърна.

Чейс и Чанс най-после бяха спрели да плачат и ядяха сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр, възбудени, че ще гледат конете. Беше ѝ отнело страшно много време да ги приготви и почти не ѝ остана време да се оправи. Накрая грабна първото, което ѝ попадна: безформена рокля от кремав лен и ниски обувки. Русата ѝ коса висеше влажна по раменете, а спиралата и ружът, които бе нанесла набързо, не успяваха да скрият следите от умора по лицето ѝ.

— Това ли е най-доброто, което успя да направиш? — злобно попита Джими, когато момичето се качи в лимузината. — Можеше поне да си изсушиш косата. Срамна работа.

Ейми преглътна сълзите си и усети как и последните остатъци от самочувствието ѝ се изпариха. Защо баща ѝ трябваше да е толкова жесток?

— Знаеш ли, татко — каза тя, като стана от мястото си няколко минути след Кенди, — аз също трябва да отида до тоалетната.

Знаеше, че не е разумно, но планираше да се поразходи към конюшните с надеждата да види Гарт. Представяше си как случайно се сблъсква с него и му подхвърля каква чудесна изненада е да се видят преди надбягването.

— Сега ли? — раздразнено попита Джими. — Ами момчетата?

— О, тъкмо са се укротили — настоя тя. — Бездруго трябва да се изпишкам. Няма да се бавя.

Преди баща ѝ да възрази отново, тя се измъкна от ложата и забърза към конюшните. За съжаление никъде не видя Гарт. Мамка му! След състезанието той щеше да е заобиколен с безброй хора и нямаше да ѝ се удаде възможност да поговори с него насаме.

Огледа се наоколо и забеляза калния район, който служеше за паркинг на конските ремаркета. Беше затворен за публиката, ограден с въже и пазен от няколко охранители. Но всички знаеха, че Ейми е дъщеря на Джими Прайс, и ѝ махнаха дружелюбно, разрешавайки ѝ да влезе.

Тя повдигна роклята си, за да не я изцапа в калта, и си проправи път сред ремаркетата, пренебрегвайки любопитните погледи и усмивките на жокеите и треньорите. Ако някой я спреше, щеше да

каже, че се е загубила и търси дамската тоалетна. Никой не трябваше да се досети, че търси Гарт.

Тъкмо се канеше да се предаде и да се върне в ложата — Джими щеше да побеснее, ако оставеше близнаците сами за прекалено дълго време — когато внезапно се закова на място.

На не повече от три метра от нея бе Гарт.

Седеше в сгъваем стол зад едно от ремаркетата на баща ѝ. Панталонът му бе смъкнат до глезените. Бе яхнат от ентузиазизирано стенещата Кенди, чиято бяла пола бе вдигната до кръста ѝ.

— О, Гарт! Гарт! — изстена тя страстно. — По-силно, бебчо! Хайде!

Ейми стоеше като закована. Единственото, което си помисли, бе, че мащехата ѝ звучеше властно и нагло и по време на секс.

Ако партньорът ѝ не беше Гарт, вероятно щеше да се разсмее. Цялата сцена бе абсурдна и невероятно смешна. Но това бе Гарт, нейният Гарт, който бе правил любов с нея миналото лято. Изражението му в момента бе зловецко познато.

Внезапно, без предупреждение, той отвори очи и я погледна право в очите. Стомахът на Ейми се сви.

Колената ѝ се разтрепериха страшно. Надяваше се да не падне в калта, но ѝ се зави свят. Болка, срам и шок я завладяха едновременно. Зрението ѝ се замъгли и главата ѝ запулсира.

Това не се случваше. Не бе вярно.

Кенди можеше да има всеки мъж, когото си поискаше. Защо, по дяволите, безсърдечната кучка бе избрала Гарт?

Ейми го погледна в очите и зачака на лицето му да се изпишат срам и вина. Все пак го бе хванала на местопрестъплението със съпругата на баща си. Това не можеше да не го разтревожи.

Но вместо това, без дори да спре да чука за секунда, той ѝ се ухили.

Копелето се ухили!

Следващото, което Ейми осъзна, бе, че тичаше лудо, заслепена от сълзи. Втурна се в лабиринта от ремаркета и изскочи сред тълпите, които се канеха да заложат. Тя избърса очите си, пое си дълбоко дъх и се насили да се успокои.

Не можеше просто да припадне. Трябваше да се върне при децата.

— Къде, по дяволите, беше?

Ейми вдигна очи и видя баща си, който крещеше разярено, наведен над ръба на ложата.

— Това сигурно е най-дългото пикане в историята.

Няколко души около тях се захлиха, но Ейми не им обърна внимание. Върна се на мястото си кротко и седна. Чейс и Чанс, отегчени от дългото чакане, незабавно се покатериха по нея и покриха роклята ѝ с лепкави петна от конфитюр. Преди половин час щеше да се ядоса за поредната съсипана рокля, но сега почти им се зарадва задето я разсеяха от мислите ѝ.

— Видя ли Кенди там? — раздразнено попита Джими.

— Моля?

— Господи! Кенди. В шибаната тоалетна. Там ли беше?

— Не — отговори Ейми и се изчерви от лъжата. — Не беше. Предполагам, че е отишла в друга тоалетна. Сигурно е търсила по-малка опашка.

В същия миг вратата на ложата се отвори и Кенди влезе вътре.

Русата ѝ грива бе вдигната в спретнат кок, а очите ѝ бяха скрити зад огромни тъмни очила.

— Съжалявам, че се забавих толкова — провлече тя, като се настани на мястото си, без дори да погледне към Ейми.

Дали пък не знаеше, че бе хваната на местопрестъплението? Ейми бе решила, че Гарт щеше да ѝ каже, но може би не го бе направил?

— Няма значение — усмихна ѝ се Джими. — Сега си тук.

Той се протегна и я хвана за ръката — същата ръка, която преди малко бе стискала члена на Гарт — и я притисна към устните си.

Ейми усети как в гърлото ѝ се надига горчилка.

— Съжалявам — извини се тя и стана. — Наистина не се чувствам добре. Имам нужда от малко въздух.

Джими се намръщи.

— Какво ти става, по дяволите?

— Кой знае? — небрежно вметна Кенди, като се притисна към него. — Болна е от любов. Знаеш как си пада по Гарт. Забрави за това.

— Не се тревожи — каза той, като собственически пхна ръка под полата ѝ. — Възнамерявам да забравя.

22.

Октомври се оказа изтощителен месец за Мили. Както Тод бе предвидил, появата и в „Плейбой“ я издигна в очите на публиката много по-ефективно, отколкото състезателната ѝ кариера. Рекламните сделки завляха със страхотна скорост. Откак Лиз Хърли се появи на премиерата на Хю Грант с няколко безопасни, никоя снимка не бе подпомагала така нечия кариера. Внезапно не само каубойските компании искаха да я спонсорират. Всички — от производителите на чипс до създателите на скъпи парфюми и гигантските компании за мобилни телефони — започнаха да се редят пред вратата на Брад Гейсфърд. Рекламите помогнаха не само на Мили. Интересът към надбягванията с каубойски коне се засили неочаквано. Местните кабелни канали започнаха да се конкурират за телевизионните права за състезания, които преди две години нямаха почти никаква публика. Спортът ставаше известен, а във въздуха се носеше ухание на пари.

Отначало Мили бе страхотно въодушевена от идеята, че е център на вниманието. Скъпите рекламни сделки и непрестанните ѝ победи на пистите бяха повод за празнуване. Претрупаният ѝ график не ѝ оставяше време да се тревожи за Тод, нито за реакцията на майка си на снимките в „Плейбой“, нито за ужасните неща, които Рейчъл вършеше в Нюуелс.

Но скоро умората надделя. Все още се представяше чудесно на надбягванията, но знаеше, че може да е още по-добра, ако не я дърпаха непрестанно в милион различни посоки. А и голяма част от работата ѝ, макар и добре платена, бе идиотска. Тъпа интерпретация на каубойската култура, която навремето влудяваше Боби. Мили определено изпитваше вина, че участва в нея.

Колкото до Тод, през последните седмици почти не го бе виждала. Прибираще се скапана у дома късно през нощта, просваше се в леглото до него, прекалено изморена, за да мисли за секс, а в ранна сутрин трябваше да се втурне към конюшните или на делова среща с Брад. Тод никога не се оплакваше. Самият той бе работохолик. Но

Мили се тревожеше, че дългите ѝ отсъствия оставяха дупка в живота и леглото му, която купчина курви копнееха да запълнят.

Тревожеше се и за Демон. Конят все още имаше здравословни проблеми и не трябваше да прекалява с надбягванията. Но въпреки протестите ѝ Джими и Брад го включваха във всички големи състезания. Настояваха, че жребецът и Мили са екип и тълпата се появява и заради двамата им.

Странно бе как зашеметяващо бързият ѝ успех я бе лишил от контрол върху собствения ѝ живот.

Месец след завръщането си от Ню Йорк Джими направи купон в чест на Мили, за да отпразнува дългоочакваната ѝ сделка с „Т-Мобил“. Стотици спортисти и спортистки биха дали дясната си ръка за подобна сделка. Гарт Мейвърс бе побеснял задето някаква си неизвестна чуждестранна ездачка се бе сдобила с нея.

Но след поредния дълъг ден празнуването в „Кой“ с пасмина от другарчетата на Джими и шефовете от „Т-Мобил“ бе последното, което Мили желаше. Особено след като утре ѝ предстоеше важно надбягване във Фресно. Но присъствието ѝ на купона бе задължително, а и поне щеше да ѝ даде възможност да си побъбри с Ейми, нещо, което не бе правила откак семейство Прайс се завърнаха от Ню Йорк.

— Мисля, че е време за тост — усмихна се Джими на насъбраните гости, като грабна халбата си с бира и я вдигна високо. — За Мили, нашата английска каубойка.

— За Мили! — извикаха всички в бара.

Тя се намести на високото столче и се опита да си придаде щастлив и скромнен вид. Не ѝ бе лесно да постигне това в тоалета, който Брад бе настоял да облече за случая: яркочервена рокля без гръб от „Багли Мишка“ с цепки високо на бедрата и взето под наем диамантено колие от „Фред Лейтън“, подходящо за „Оскарите“.

Папараците, появили се преди половин час по сигнал на Брад, полудяха от въодушевление. Мили излезе от ферарито заедно с Тод и движението по „Ла Сиенегга“ застина, докато тя позираше за снимки с новия си, обсипан с кристали мобифон.

Тази част беше забавна. Но веднага след като влязоха вътре, се почувства като претруфен кретен. Всички други бяха в джинси, дори Кенди, която изглеждаше зашеметяващо в сепла сребриста блуза от „Клои“. Тод се втурна да я поздрави, което още повече влоши настроението на Мили.

Тя набоде сурова мида на клечка за зъби, натопи я ядосано в соев сос и я лапна. Незабавно съжали за това, когато кошмарно солената течност раздразни небцето ѝ.

Естествено, Шон избра точно този момент да я приклеци в ъгъла.

— Забавляваш ли се? — попита, макар да бе повече от очевидно, че не бе така.

Мили се опита да не повърне, изплю гадната мида в салфетка и отпи от колата си, преди да отговори.

— Не — искрено призна, вторачена в загорелия гръб на Кенди. — Никак дори.

Шон проследи погледа ѝ и видя как Кенди шепне в ухото на Тод, който отмята глава назад от смях. Господи, този тип наистина беше пълен идиот. Каквито и да бяха недостатъците на Мили, а според Шон те бяха безброй, момичето заслужаваше нещо по-добро от лигава путка като Кренбърн.

— Не му обръщай внимание — каза той. — Прави го само за да те подразни.

Мили го погледна озадачено. За първи път Шон ѝ казваше нещо мило и нямаше представа как да реагира.

— Така ли мислиш? — попита със съмнение.

— Разбира се. Пък и ти привличаш достатъчно внимание благодарение на тоалета си.

Той се взря в абсолютно неподходящата червена рокля, която наистина привличаше погледи от всички страни, и се усмихна. Въпреки желанието си Мили му се усмихна в отговор.

— Слушай — поде той, решил да се възползва от неочакваното затопляне на отношенията им, за да си изясни нещо. — Всъщност наистина исках да говоря с теб. Тревожа се за Ейми.

— Аз също — пламенно отвърна Мили. — Говори ли с нея? Надявах се да я видя тази вечер, но очевидно не е тук.

— Мисля, че се поболява — сподели Шон. — Сваля килограми като луда. Предполагам, че е заради нещо, свързано с Гарт Мейвърс.

— Този тип е такъв гадняр — изруга Мили враждебно.

— Такъв е — потвърди Шон. — А едно малко птиченце ми каза, че използва шибания си член, за да обслужва проклетата мащеха — и кимна към Кенди.

— Наистина ли? — учуди се Мили.

Знаеше, че трябва да съчувства на горката Ейми. Но не можеше да не изпита известно облекчение. Ако Гарт чукаше госпожа Прайс, нямаше логика и Тод да го прави.

— Ейми има нужда от теб — добави Шон, сякаш прочел мислите й. — Винаги ти е била добра приятелка. А сега, когато има нужда от теб, ти никога не си наоколо.

— Не е така — настръхна Мили.

Какво караше Шон да мисли, че има право да й проповядва? И откога приятелството й с Ейми бе станало негова работа?

— Просто бях кошмарно заета след снимките и „Плейбой“. Знаеш как е. Времето никога не достига.

Шон сви рамене.

— Както и да е — каза той, като допи уискито си и метна последен многозначителен поглед на Тод. — Но ако питаш мен, смятам, че имаш невероятната способност да отделяш време за неподходящите хора.

Следващата сутрин бе ясна и слънчева в чест на панаира във Фресно. В десет часа, когато Мили пристигна, слънцето бе достатъчно ярко, за да оправдае огромните слънчеви очила, които скриваха по-голямата част от лицето й и я защитаваха от любопитни очи.

Състезателка от четиригодишна възраст, Мили рядко страдаше от предстартова треска, но днес бе учудващо нервна. Това бе първото й надбягване откак стана Английската каубойка на „Т-Мобил“ и знаеше, че всички погледи ще са приковани в нея. Щеше да се чувства по-добре, ако бе поспала достатъчно. Но разговорът й с Шон за връзката на Кенди и Гарт и обвинението му, че е лоша приятелка на Ейми, непрестанно се връщаха в мислите й. В продължение на часове лежа будна до пиянски хъркащия Тод, разкъсвана между гнева си към Шон,

който си пъхаше носа, където не му е работа, и разочарование към самата нея, тъй като дълбоко в себе си знаеше, че ветеринарят е прав.

Надяваше се да отиде в Палос Вердес рано тази сутрин, да провери Демон, преди да го натоварят в ремаркетото, и да се види с Ейми. Може би ако отидеха заедно до хиподрума, това щеше да им даде възможност да си поговорят.

За съжаление, спонсорите ѝ имаха други идеи. В шест пристигна кола, която да я отведе на радиоинтервю в „КСРУ“, където някакъв малоумен репортер започна да ѝ задава кретенски въпроси за фермерството и дали предпочита да гледа говеда, вместо да се състезава. После, по време на кратка закуска в „Дънкин Донътс“, си изгори езика с врялото кафе, в което бе сипала сол вместо захар. След това потегли направо към пистата, където ѝ се наложи да се държи любезно цели три часа в палатката на компанията.

Не само не видя Ейми и Демон, но и Тод отново я измами. Сутринта се зарече, че в единадесет ще е на пистата. Но в един, когато най-после ѝ позволиха да отиде да облече ездаческата си униформа, от него нямаше и следа, нито дори съобщение на мобифона ѝ.

— Задник — изруга тя под нос и се качи на кантара. Безкрайните усмивки и кимания ѝ бяха докарали болки в челюстта, а вратът ѝ бе схванат и слаб.

Но веднага щом видя Демон, разлюлял опашка щастливо в очакване на надбягването, настроението ѝ се оправи. Метна се на гърба му и го поведе към старта, като го потупваше нежно по врата. За съжаление, макар до състезанието да оставаха само няколко минути, не получи желаното спокойствие. Можеше да се справи лесно с фотографите просто като не им обръщаше внимание, но Рубен Голдстайн, наглото малко леке с дъх на риба, което някой лунатик в „Т-Мобил“ бе назначил за отговорник по рекламата на Мили, отказваше да се отдалечи от нея и тичаше подире ѝ като сянка.

— Не забравяй, че винаги трябва да си готова за камерата — изхленчи той с лигавото си тънко гласче. — Това означава да се усмихваш и да си знаеш репликите — щастлива си, че представляваш новия Т-3000, и т.н. Ясно ли е?

— Разбира се, Рубен — кимна Мили, като се огледа за път за бягство и доволно забеляза Ейми, която си проправяше път към

пейката. — Съжалявам, но ще трябва да ме извиниш. Това е приятелката ми — обясни тя, като побутна коня и изостави Рубен.

— Бягаш от чаровния капитан, а? — усмихна ѝ се Ейми.

Мили се ухили.

— Да. Истински кошмар е.

Шон беше прав. Ейми бе свалила страшно много килограми. Днес носеше джинси и синя риза, нищо особено, но за първи път Мили можа да види талията ѝ. За съжаление изглеждаше ужасно бледа и измъчена. И въпреки опитите ѝ да си придаде жизнерадостен вид, очите ѝ бяха подути и зачервени от плач.

— Не обръщай внимание на Рубен — каза Мили. — Какво става с теб? Почти не съм те виждала откак... Чакай една секунда.

Група тийнейджъри се приближиха към нея с фотоапарати и книжки за автографи.

— Ти си момичето на „Плейбой“, нали? — попита най-смелият и се изчерви като домати.

— Да — кимна Мили.

Ейми се отдръпна и загледа как лицето на Мили засия от вниманието. Явно наистина ѝ харесваше. Разбира се, нито едно от момчетата не погледна към Ейми.

Тя се опита да пропъди раздразнението си, но не ѝ беше лесно. Преди снимките в „Плейбой“ Мили беше вечната ѝ компаньонка. А сега никога я нямаше наоколо. Колкото и да се противеше на идеята, явно бе, че се наслаждава на новата си слава. Оправдаваше се пред себе си и пред всеки, готов да я слуша, че иска само да събере достатъчно пари, за да откупи семейния си дом. Но това все повече звучеше като празно извинение.

Промени се и в други отношения, подтиквана от Тод. Преди две седмици не се появи на рождения ден на Ейми, защото в последната минута той ѝ бе предложил да я заведе на някакъв кинаджийски купон в „Сенчъри сити“.

— Разбираш ме, нали? — попита Мили на следващия ден, когато се обади да ѝ се извини. — Тод работи ужасно много напоследък и не исках да го разочаровам.

Разбира се, че не искаш, помисли си Ейми. Но не е проблем да разочароваш мен.

Историята бе винаги една и съща. Ако имаше шанс пресата да се появи на някое събитие, Мили се втурваше натам като привлечена от магнит. На жаргона на Ел Ей това се наричаше ППС — по-голяма, по-добра сделка, нещо, което предишната Мили би презряла. Но напоследък дори Парис Хилтън би изглеждала свенлива пред камерите в сравнение с нея.

— Съжалявам — извини се тя на Ейми и обърна гръб на момчетата. — Какво каза?

— Нищо — тихо отвърна Ейми. — Не казах нищо. Нямах възможност.

— А — промърмори Мили небрежно. — Извинявай. Е, стига, не ми се ядосвай. Кажете ми, какво не е наред?

Ейми копнееше да сподели всичко с нея. Искаше да ѝ разкаже за Ню Йорк, за гадната курва Кенди и Гарт, за погледа, който ѝ бе хвърлил, сякаш бе абсолютно нищо или дори по-лошо, сякаш бе посмешнице. За издателите, които се интересуваха само от клюки за баща ѝ. За това колко странно бе да си дебел и грозен и в същото време незабележим. Е, поне отчаянието от тези две събития я бе накарало да свали няколко килограма. Но дори това не премахваше болката ѝ и нуждата ѝ да се довери на някого.

Преди месеци този довереник щеше да е Мили, а сега бе толкова заета със собствения си свят, че бе невъзможно. Не би я разбрала.

— Не съм ядосана и всичко е наред — излъга тя. — Просто съм малко уморена. Близнаците бяха по-ужасни от обикновено тази седмица.

Момичетата се обърнаха към групата ездаци, която се понесе към стартовите врати.

— Май трябва да тръгваш — каза Ейми.

— Да — кимна Мили.

Разговорът им не бе потеглил в правилната посока, но сега нямаше време да разсъждава върху това. Затресоха я нерви и едва ли не изпита облекчение, че Тод не се бе появил. Вече се чувстваше под повече напрежение, отколкото можеше да понесе.

След няколко минути Ейми се присъедини към Шон и притеснената Джил. Джими бе отлетял по работа за Канада рано сутринта и за първи път не бе тук да вика за протежето си. Но огромна тълпа се бе струпала да види ездачката от „Плейбой“.

— Искаш ли якето ми? — попита Шон и без да чака отговор, съблече коженото си яке и го наметна на раменете на Ейми. — Вятърът е доста студен. Трепериш като луда.

— Добре съм — успокой го тя. — Просто съм нервна заради Мили.

Въпреки ужасния си егоизъм напоследък, истинската Мили все още бе някъде в слабото ѝ тяло и Ейми не бе готова да се откаже от нея.

— Наистина искам да се представи добре.

— Знам, че искаш — усмихна се Шон, като стисна ръката ѝ. — Странното е, че и аз го искам.

Останалите му думи бяха заглушени от тълпата, която скочи на крака. Шестнадесет каубойски коня изскочиха от вратите — Мили и Демон бяха в средата — и почти веднага изчезнаха в облак прах.

— Чудесен старт — промърмори Джил под носа си.

Жената сигурно имаше рентгенов поглед, помисли си Ейми, която не успя да види нищо и разчиташе само на гласа на коментатора, съобщаващ, че Мили бе изскочила половин отсечка напред.

— Виж! Ето я! — извика Шон, като посочи малката сгърбена фигурка начело на групата. — Виждаш ли я?

— Да! Да! — развълнувано скочи Ейми. — Виждам я. Ако може да се задържи начело...

Но след около сто и петдесет метра нещо се случи. Тълпата изстена, но видимостта беше толкова слаба, че не можеше да се разбере за какво бе цялата шумотевица. Ейми видя само конски крака и жокеи, които поглеждаха разтревожено зад гърба си, докато галопираха напред.

— Какво стана? — попита тя Шон. — Видя ли?

— Демон — отговори той, като енергично се прехвърли през парапета. — Падна.

Седнала на твърдата земя на пистата, Мили се опита да се ориентира въпреки дивашкото бучене и пулсиране в главата ѝ. Докато започне да се осъзнава, надбягването вече бе свършило. Някои от жокеите се понесоха назад към нея и се присъединиха към тълпата рефери, санитарии и любопитни.

— Щастлив съм да ви съобщя, че Мили Локуд Гроувс успя да седне — заяви коментаторът. — Изглежда е добре. Но ще ви помоля да стоите далеч от пистата, за да дадете възможност на ветеринарите и лекарите да си свършат работата.

Мили огледа морето от лица, отчаяно търсейки познато, и изпита неочаквано облекчение, когато видя Шон, който си проправяше път сред тълпата.

— Добре ли си? — попита той, когато най-после стигна до нея.

Тя кимна измъчено. Шон никога не я бе виждал толкова уязвима. По лицето ѝ се стичаха сълзи от шок и учудване.

— Какво стана? — нежно попита той. — Изглеждаше, че се справяш чудесно.

— Не знам — изхлипа тя. — В един момент бяхме начело, а после...

Мили погледна Демон, който лежеше неподвижно на земята на няколко метра от нея. Гърдите му се надигаха с тревожна бързина, а дишането му звучеше като свистене на парна машина. Жребецът видя Шон и очите му се ококориха от болка и страх. От разширените му ноздри течеше кръв.

— Моля ви, не мърдайте, госпожице — каза един от медиците, като сложи ръка на рамото на Мили, която се бе изправила на крака.

Тя бутна ръката му настрана и се запрепъва към Демон.

Коленичил до него, Шон вече приготвяше инжекция с дормоседан, която да го успокои достатъчно, за да позволи да го прегледат. Мили чу думите на ветеринаря на хиподрума, който обясняваше на Шон какво бе станало.

— Беше ужасно — каза той. — Видях всичко. От носа му излетя струя кръв, после предните му крака се подгънаха под него и той се строполи на земята.

Мили чу как от собствената ѝ уста изскочи странен звук — писък, примесен с тежък стон. Не трябваше да язди коня. Защо не се бе възпротивила на Брад и Джими? Защо не бе защитила животното?

От високоговорителите отекна съобщението, че Даш е победител, но никой не изглеждаше в празнично настроение. Всички очи бяха приковани в драмата, която се разиграваше на пистата.

Скоро към очите се присъединиха и камери. Винаги бе тъжно, когато някой кон бе сериозно наранен, но Демон, който бе прекалено

млад, правеше новината сензационна. Разбира се, важната история бе какво се е случило с Мили, и то по време на първото ѝ национално състезание.

Кой да знае, че в надбягванията с каубойски коне има толкова много драма? Спортните канали определено щяха да си изкарат парите.

Докато Мили говореше с Шон, безброй телевизионни камери се бяха появили неочаквано, сякаш от нищото. След секунди те я заобиколиха, издигайки зловеща стена между нея и треперещото тяло на Демон.

Въпросите се понесоха един след друг като изстрели от картучница.

— Мили, наранена ли си?

— Някой нарочно ли те събори?

— Демон ще оживее ли?

— Мили! Погледни насам! Насам, скъпа!

— Господи! — изстена Шон, когато разтревоженият разпоредител се опита да отблъсне репортерите назад. — Не можете ли да направите нещо? Да разкарате тези шибаняци от главата ми? Животното бездруго е ужасено.

Най-после, след цяла вечност, пристигнаха подкрепления, предвождани от Джил, която едва успя да убеди Мили да остави ветеринарите да си вършат работата и да влезе вътре.

— Не му помагаш със стоенето си там — нежно ѝ каза тя. — Колкото по-скоро се оттеглиш, толкова по-бързо ще се разкарат репортерите. Те се интересуват от теб, а не от коня.

Беше права, разбира се. Мили отблъсна армията лекари и нервни застрахователи, които се опитваха да я убедят да отиде в местната болница, и позволи на Джил да я отведе в клуба. Там обаче също не бе особено спокойно благодарение на шефовете от „Т-Мобил“, начело с развълнувания Рубен.

— Някакви новини? — отчаяно попита Мили.

— Още не — отговори Рубен, като пристъпи напред, за да избърше калта от бузата ѝ с носната си кърпа. — Междувременно, трябва да обсъдим как да представим това.

— Какво имаш предвид? — объркано попита Мили. — Какво да представим?

Рубен я изгледа като нетърпелив учител, приковал очи в малоумен ученик.

— Историята — въздъхна той. — Трябва да имаме контрол над историята. Да я представим във възможно най-добрата светлина. Съжалявам, ако ти звучи безсърдечно, но това ми е работата.

Мили се втрещи и не успя да проговори. Явно проклетият кретен не осъзнаваше, че Демон се бореше за живота си.

Той изтълкува погрешно мълчанието ѝ като съгласие и продължи.

— Важното е да изглежда реално. Да позволим на хората да видят как се чувстваш. По този начин, ако Демон оживее, запалнянковците ще усетят радост и облекчение заедно с теб. А ако не оживее...

Рязкото звънене на мобифона на Джил го прекъсна и не остави на Мили време да го изругае както ѝ се искаше.

— Ало? — обади се Джил.

Мили и Рубен се вторачиха безмълвно в нея, макар че треньорката им обърна гръб и притисна телефона към ухото си.

— Аха — кимна тя след безкрайно мълчание. — Да, добре. Ще ѝ кажа.

Обърна се и лицето ѝ каза на Мили всичко, от което се страхуваше.

— Мъртъв е, нали?

— Съжалявам — просълзи се Джил. — Да. Обади се Шон. Не можел да направи нищо повече.

Следващите три часа бяха пълна бъркотия. Мили си спомняше как мина като сомнамбул през няколко телевизионни интервюта, без да обръща внимание на светкавиците и микрофоните в лицето си. Най-после Тод пристигна и я отведе в ремаркетото на Джими.

— Аз съм виновна! — изплака Мили и се хвърли в ръцете му. — Не трябваше да го яздя днес. Притиснах го прекалено много.

— Глупости — отвърна Тод, като си пожела наум Мили да спре да използва най-хубавото му сако от „Гучи“ като носна кърпичка. — Демон беше състезателен кон, скъпа, а не домашен любимец. А и Джими взе решението, не ти. Такива неща се случват. Не трябва да се измъчваш.

Това определено не беше успокояващият отговор, на който Мили се бе надявала. Внезапно тя си спомни как Боби я бе утешавал след смъртта на Лесна победа. Припомни си топлината, любовта и разбирателството, на което се бяха радвали. За разлика от Тод, Боби знаеше какво е да обичаш животно. И бе наясно с болката ѝ.

За първи път от много месеци ѝ се прииска да поговори с него. Но след цялото това време и с враждата между него и Тод мостовете ѝ към Хайуд бяха изгорени.

— Чук-чук. Мога ли да вляза? — нежно попита Ейми иззад вратата.

Очите на Мили се напълниха със сълзи от благодарност. Никога не се бе радвала толкова много да види някого.

Но преди да успее да отговори, Тод я изпревари.

— Благодаря ти, Ейми, но тя е добре — каза той и сложи ръка на вратата, готов да изпъди приятелката ѝ. — Мили има нужда от гореща вана и легло. Ще я заведа у дома и ще се погрижа да получи и двете.

— Мили? — извика Ейми, като я погледна въпросително. — Сигурна ли си? Имаш ли нужда от нещо? Дори само да поговорим?

За секунда Мили се поколеба. Искаше ѝ се да си поговори с Ейми. Да ѝ каже, че съжالياва за по-рано, когато не я бе изслушала, и да излее мъката си по Демон. Ейми може и да не бе любител на коне, но бе най-милият човек, когото Мили някога бе виждала. Но един поглед към нетърпеливото лице на Тод промени решението ѝ. Той мразеше Ейми по причини, които Мили така и не бе разбрала. Ако я поканеше в ремаркетото, щеше да предизвика скандал. А в момента нямаше сили да изтърпи викове.

Тод не беше най-обичливият и нежен приятел, но в момента бе всичко, което имаше.

— Да — отговори тя най-после. — Сигурна съм. Благодаря. Тод се грижи за мен.

— Видя ли? — лаконично попита Тод и затръшна вратата в лицето на Ейми.

23.

Боби прекара следобедна на Бъдни вечер на гроба на Ханк.

В Солванг беше необичайно тихо. Някои хора се бяха втурнали на пазар в последната минута и се бяха отправили към големите магазини в Санта Барбара, откъдето да купят същите пуловери и играчки, каквито се предлагаха и в останалата част от Америка. Всички други очевидно си бяха у дома, готвеха, ядяха или гледаха „Чудесен живот“ по телевизията. Главната улица беше безлюдна. Боби зави по „Алисал“ към гробището и откри, че е единствен на пътя.

Постави на гроба малкия букет и почисти листата, които се бяха натрупали в основата на надгробната плоча.

„ХАНК КАМЕРЪН. КАУБОЙ. 1918–2003“

Това бе всичко. Нямаше „Любящ съпруг и баща“ или „Липсвашни“ както на повечето други плочи. Семпло, лаконично, точно по вкуса на Ханк.

Младежът клекна и се опита да каже молитва или поне да си припомни ясно баща си, когото се бе стремил да зарадва през цялото си детство, но без голям успех. Ала нищо не се получи. Мислите му отново се насочиха към теми, които би искал да забрави — продължаващата му вражда с Тод, неудобството със Съмър и, разбира се, Мили.

Снимките ѝ в „Плейбой“ го прободоха в сърцето. Минаха цели три месеца, откак Дилън му ги показа, но на Боби му се струваше, че сякаш ги бе видял вчера.

На четири страници под заглавието „Язди ги, каубойке!“ се виждаха безброй голи образи на Мили, всичките с каубойска тематика, които се бяха запечатали в мозъка на Боби. На първата снимка тя лежеше по гръб върху коня, облегла глава на гривата му. Малките ѝ гърди стърчаха нагоре като орехчета върху слабото ѝ тяло. Другите бяха още по-нескромни. На една от тях бе коленичила върху купа сено, издокарана само с каубойска шапка и наниз перли, а на преден план се виждаха ясно грижливо подстриганите косми на слабините ѝ.

И до днес Боби не можеше да си обясни какво я бе накарало да го направи. Разбира се, парите, но имаше и други начини да спечелиш някой долар. Онази Мили, която познаваше, никога не би си помислили да проституира по този начин.

Но може би точно това бе важното: тя вече не бе онази Мили, която познаваше. Невинното, покрито с лунички хлапе, което бе довел от Англия, бе изчезнало. И всичко това бе станало заради онова дяволско изчадие — шибания Тод Кренбърн.

Боби прокара ръка по надгробната плоча на баща си и се засмя горчиво. Припомни си невероятното си самочувствие след смъртта на стареца. Тогава бе убеден, че имаше решения за всички проблеми в Хайуд. Вярваше, че за нула време ще успее да осъвремени ранчото и всичко ще се уреди чудесно.

Всъщност бе отворил вратата за най-големия троянски кон. Тод вече бе откраднал Мили. И сигурно бе само въпрос на време да намери начин да отмъкне и Хайуд. Боби бе видял това да се случва в Уайоминг. Семейства, притежавали земята си в продължение на пет или шест поколения, бяха принудени да отстъпят пред петролните и газовите компании. Като единствен собственик на ранчото, той поне щеше да е в позиция да го защити легално, ако някоя петролна компания се нахвърлеше върху него. Но сега, с Тод като пълноправен партньор, не можеше да направи дори това.

Ханк сигурно се въртеше като луд в гроба си.

Дори ако по някакво чудо никой не се опиташе да превземе ранчото, Хайуд все още бе в изключително затруднено положение. Боби отказваше да приеме и цент от Тод, откак мръсникът му бе отмъкнал Мили. Това успокояваше наранената му гордост, но не се отразяваше добре на банковата му сметка. Бизнесът с каубойски коне едва си възвръщаше капиталовложенията, а говедовъдството губеше страхотни пари.

Миналия месец Боби реши да закрие конюшните — каубойските коне бяха мечта, която вече не можеше да си позволи. През януари щеше да се върне към тренирането на чистокръвни коне. Сърцето му се късаше от мисълта, че трябва да напусне Хайуд, когато ранчото е толкова уязвимо, но без подкрепата на Тод се нуждаеха от пари, а тренировките бяха единственият начин, по който можеше да ги изкара.

Боби се надигна, изтупа калта от джинсите си, пъкна ръце в джобовете си и се завъртя към пътя.

— Знам, че те разочаровах, татко — каза той, като хвърли последен поглед през рамо към гроба. — Провалих всичко. Но кълна ти се, ще оправя нещата. Давам ти честната си дума на Камерън, че каквото и да е нужно, ще оправя нещата.

В Хайуд Съмър бе заета да закача коледни картички на дългия шнур, който опасваше цялата всекидневна на семейство Макдоналд. Обичаше Коледа. Харесваше всичко, свързано с празника — ровенето из стари кашони за овехтелите украшения, които тя, Тара и Дилън бяха правили в детската градина, подреждането на сцената на раждането на Христос в стария хамбар, невероятния орехов пай и напоените с ром сладкиши, специалитет на майка ѝ. Колкото и други проблеми да имаше в живота ѝ, Коледа у дома винаги оправяше настроението ѝ.

Качена на кухненски стол, тя закачи отегчителна религиозна картичка от стария ѝ училищен директор до вулгарната картичка от Шон и се усмихна отново, когато прочете какво беше написал.

„Скъпа Съмър, копнея да напълня чорапа ти. Весела Коледа от пламенния ти обожател Шон. С обич“

Макар да не отвърщаше на чувствата му, харесваше Шон, защото я размиваше. Бяха започнали да си разменят чести имейли, откак се запознаха през лятото. Той поразвеселяваше първия ѝ семестър в „Бъркли“ с абсурдни смешни истории, в които обикновено бе в ролята на мъжествен герой. Писмата му бяха глупави, но за Съмър представляваха добре дошла промяна от сухите правни учебници и мрачните мисли за Боби.

Тя слезе от стола, пристъпи към прозореца и погледна навън. Още нямаше четири часа, но вече се стъмваше. Видя Боби и Дилън, които стояха на двора и си говореха, после брат ѝ тръгна обратно към къщата, а Боби се понесе към конюшните. Вече бяха празни — и

последните каубойски коне бяха отведени миналата седмица, но той все още прекарваше там доста време. Това бе мястото му за размисъл.

— Обичам те — прошепна тя, долепила устни до прозореца. — Мога да те направя щастлив.

— Кого ще правиш щастлив?

Момичето подскочи, когато Дилън се появи зад гърба ѝ.

— Нищо. Никой — отвърна тя, като се изчерви. — Просто си мечтаех.

— Аха — ухили се той. — Ясно.

— Защо имаш толкова доволен вид? — попита Съмър. — Изглеждаш като че ли си спечелил от тотото.

— Аз ли?

Дилън се просна на канапето и грабна шепа захаросани бадеми от купата на масичката за кафе.

— Да, ти — засмя се Съмър и се настани до него.

В най-старите си панталони от рипсено кадифе, тясно поло с дупки по него и прибрана на конска опашка коса, тя изглеждаше адски млада и изпълнена с нетърпение да сподели тайната му, също както бе правила като дете.

— Хайде, разказвай. Какво има?

— Добре — отвърна Дилън, като стисна ръката ѝ развълнувано. — Но е тайна и не можеш да я споделиш с никого. Особено с татко.

— Разбира се — нетърпеливо се съгласи тя. — Устните ми са запечатани.

Дилън си пое дъх.

— Галерия „Гагосян“ в Ню Йорк се свързала с Каръл Бентли вчера. Искат да направят изложба с картините ми.

— О, Господи! — изпищя Съмър и скочи на крака. — Галерия „Гагосян“? Мамка му, Дилън! Това е страхотно!

— Шшшт — изсъска той и я дръпна обратно на канапето.

Гордостта ѝ от него бе наистина трогателна, но никак не му се искаше и баща му да научи, особено преди Коледа. Надяваше се, че по празниците ще измисли как да смекчи удара от съобщението, че възнамерява да се откаже от фермерството завинаги.

— Забрави ли, че е тайна? Не съм казал дори на Тара. Само ти и Боби знаете.

— Добре, добре, но кога? — прошепна Съмър. — Кога ще отидеш в Ню Йорк? О, Дил, представи си само! Вероятно ще дадат прием в твоя чест и ще пишат статии в „Ню Йоркър“ и...

Дилън се засмя.

— Хайде да не прекаляваме. Не знам със сигурност кога ще направят изложбата. Вероятно не преди лятото. Но е жестоко, нали?

— Жестоко? — просълзи се Съмър, която напоследък бе плашещо емоционална. — Невероятно е. А след като приемат мисълта, че си художник, мама и татко също ще се зарадват за теб. Знам го.

Дилън отчаяно искаше да повярва на думите ѝ.

— Надявам се да си права — отвърна той. — Наистина се надявам.

В този момент на вратата се позвъни. И двамата се втурнаха да отворят, като се ръгаха с лакти като деца. Дилън победи и отвори вратата, пред която стоеше дребна женска фигурка, така опакована в шалове и кожи, че отначало не я позна.

— Весела Коледа! — каза фигурката. — Изненадан ли си да ме видиш, сладурче?

— Даяна?

Дилън позна майката на Боби едва когато жената си свали шала.

— Наистина ли си ти?

— Аз съм — усмихна му се тя мило. — Изглеждаш адски изненадан, Дилън. Не може да съм се променила толкова много от погребението на стареца.

— Разбира се, че си се променила.

Дилън обожаваше майката на Боби. Когато бяха деца, той и сестрите му я смятаха за екзотична бохемка, а очевидно и сега си беше същата.

— Изглеждаш по-млада от когато и да било преди.

— Страхотен ласкател си, скъпи — ухили се Даяна и го прегърна. — Е, къде е синът ми?

В празната конюшня Боби седеше на бала сено, отпуснал глава в ръцете си и вторачен отчаяно в ботушите си.

Трябваше да се развесели. Мрачното настроение не водеше доникъде. Нямаше да помогне на Хайуд, нито да го отърве от Тод

Кренбърн или да върне Мили.

От мислите му го измъкна шумът от две коли, които спряха пред хамбара. Той надникна през отворената врата и видя два лъскави черни линкълна, паркирани отпред. Костюмираните им пътници вече вървяха към него.

— Господин Камерън? — попита първият костюмар, като му протегна ръка в черна ръкавица.

— Да, аз съм — отвърна Боби.

Извисяваше се над тримата мъже пред себе си, но нещо в тях му се стори адски заплашително.

— Кой пита?

— Аз съм Пол Рийвс, а това са колегите ми, Чарли Хил и Тед Бъроус. Ние сме от „Комарко“.

Боби присви очи, а сърцето му заби лудо.

— Петролна компания „Комарко“? — попита той ненужно.

Имаше само една компания „Комарко“, гигантски конгломерат от Тексас, за който бяха чували дори най-дивите селяни.

— Точно така — потвърди костюмарят. — Тук сме по покана на партньора ви, господин Кренбърн — обясни той, като бръкна в джоба на дългото си кашмирено палто и извади купчина документи. — Помоли ни да проверим петролните ви залежи. Да решим как най-добре да използваме природните ресурси.

— Добре, господин Рийвс — отвърна Боби с мрачна усмивка, като пое документите и ги прегледа набързо, преди да ги съдере на малки парченца и да ги хвърли. — Да си изясним нещо. Хайуд е мой имот. Собственост на семейството ми. И по-скоро адът ще замръзне, отколкото да позволя на вас или на някого друг да сондира в ранчото ми за петрол.

Костюмарят не се впечатли.

— Реакцията е малко детинска, нали? — усмихна се той презрително. — Съдирането на документите не променя положението. Тед е адвокат. Той може да ви обясни всичко. Но простичко казано, петролът под земята не принадлежи задължително на вас.

— Наясно съм с това — рязко отвърна Боби. Знаеше, че не трябва да губи самоконтрол, но му бе невъзможно да се стегне, когато виждаше как сцената, от която се бе страхувал в продължение на месеци, се разиграваше пред очите му. — Но имотът все пак е частен.

Имате нужда от позволение, за да получите достъп до него, а аз отказвам да ви го дам.

Той пристъпи към мъжа, който инстинктивно се отдръпна назад и се подхлъзна на калния наклон.

— Разбирам — каза той. — Но партньорът ви, господин Кренбърн...

— Майната му на Кренбърн — изрева Боби. — Майната ти и на теб — доближи се той до костюмаря, който внезапно доби уплашен вид. — Разкарайте се от имота ми, преди да направя нещо, за което няма да съжалявам.

— Боби?

Уайът, дочул повишените гласове, се втурна нагоре по хълма, следван от Дилън и... това майка му ли беше?

— Какво става? — попита Уайът.

— Нищо — изръмжа Боби, вторачен заплашително в тримата агенти на „Комарко“. — Тези типове тъкмо си тръгват. Нали така, момчета?

Рийвс се метна обратно в линкълна, спусна прозореца си и заговори на Уайът.

— Ако имате и капка разум, ще поговорите с него — каза той, като кимна към Боби. — Имаме законно право на достъп. Ще се борим за него в съда, ако се наложи. Но тези правни битки не са евтини. А нашите джобове са много по-дълбоки от вашите.

Да, това си бе вярно, помисли си Уайът, докато ги гледаше как се отдалечават по пътя. Познавам тийнейджъри с повече пари от Боби.

Той сложи ръка на рамото на Боби, за да го успокои, но младежът я отблъсна.

— Остави ме сам, Уайът — промърмори той, като преглътна сълзите си и се ядоса заедно не бе разбил носа на оня кретен от „Комарко“. — Всички вие. Искам да остана сам.

Църковната служба на Коледа бе адски неловка. Боби присъстваше телом, защото му се струваше важно да поддържа старите традиции в Хайуд сега, когато светът му се сриваше, но мислите му очевидно бяха далеч оттук.

Не обърна никакво внимание на Даяна, която не показва, че е обидена, но семейство Макдоналд агонизираха от притеснение.

— Боби има доста проблеми напоследък — извини го Маги. — Сигурна съм, че не е нещо лично.

— Разбира се, че е лично — възрази Даяна. — Ядосан ми е, защото не идвам тук достатъчно често, а и се появявам без предизвестие. Но това не е проблем. Винаги сме били различни в това отношение. Аз съм по-свободен дух. А той прилича прекалено много на баща си, макар че никога не би го признал.

Беше права поне за едно: Боби се дразнеше от неочакваните ѝ посещения. Напомняха му за ужасното му ранно детство: спонтанните промени на решения и планове, които правеха съществуването му несигурно и тревожно и го лишаваха от чувството за безопасност и дом, нужно на децата.

— Мамо, Коледа е, за Бога — изсъска ѝ той, преди да отидат да обядват. — Хората си правят планове. Не можеш просто да се появиш и да очакваш да те нахранят и да се грижат за теб. Не е честно към Маги и Уайът. Да не говорим за мен.

Изпита истинско облекчение, когато след великолепия обяд на Маги най-после успя да се вмъкне в офиса на ранчото и да остане сам. Искаше отново да прегледа правните документи. Двамата с Уайът вече бяха насъбрали доста информация, свързана с делата в Уайоминг, както и със сложните калифорнийски закони по споровете за земи.

Но след цял час четене на доклади не стигна доникъде и се зарадва, когато Съмър почука на вратата и му донесе чиния орехов пай и чаша горещо вино.

— Реших, че имаш нужда от храна за мозъка — обясни тя, като остави чинията и чашата на бюрото.

Беше се преоблякла в новия си кремав деколтиран пуловер, който Тара ѝ бе подарила сутринта. Без да се усети, Боби се вторачи с възхищение в загорялата ѝ кожа и бързо отмести очи, когато Съмър проследи погледа му.

— Този пуловер ти отива — каза той.

— Благодаря.

Искаше ѝ се погледът и комплиментът му да не я изпълваха с толкова надежда и желание. Но поне си бе научила урока последния

път. Ако някой направеше ход сега, това трябваше да е Боби. Тя нямаше да се прояви като идиотка за втори път.

— Някакъв късмет? — попита тя, като погледна купчината документи пред него.

— Не — поклати глава той. — Нямам представа какво да правя. Ако има начин да се измъкнем от бъркотията, не мога да го видя.

— Я стига — твърдо каза тя. — Това не е онзи Боби Камерън, когото познавам. Къде е борческият ти дух? Ще отидем на съд, разбира се. А докато подготвим случая си, ще изискаме съдебно нареждане срещу тях.

— Звучи толкова лесно, както го казваш.

— Е, не е мозъчна хирургия — сви рамене Съмър със самоувереността на бъдеща студентка в правния факултет на „Харвард“. — Тод те измами. Подлъга те да му дадеш половината си ранчо.

— Искан ми се да беше вярно — отвърна Боби. — Но не мога да виня никого, освен себе си за бъркотията. Това, от което ме боли най-много, е... — той прочисти гърлото си, а когато вдигна глава, Съмър ужасено забеляза сълзи в очите му. — Знам, че е глупаво. Но това, което ме нарани най-силно, е, че Мили сигурно е знаела за плановете му. Имам предвид, тя живее с този тип, нали? Знаела е, че Тод ще ми забодне нож в гърба, но не ми каза и дума.

— О, Боби.

Забравяйки по-раншните си скрупули, Съмър седна в скута му и обви ръце около врата му. В този момент искаше само да го утеши. Да му покаже, че никой от тях не го обвинява. Да му обясни, че никой не е свършен и хората допускат грешки. Да го увери, че макар Мили да го бе разочаровала, тя и всички други в ранчото винаги щяха да го подкрепят.

Боби я прегърна и внезапно усети топлината на тялото ѝ, увито като подарък в меката кремава вълна и притиснато плътно до него. Помириса шампоана в косата ѝ и лекото ухание на парфюм по врата ѝ.

Беше минало невероятно дълго време, откак бе с жена за последен път и дори откак се бе чувствал възбуден. Не знаеше дали заради страхотния сексапил на Съмър или просто от напрежението и стреса през последните месеци, които трябваше да бъдат освободени

по някакъв начин, но откри, че вече не можеше да се сдържа. Плъзна ръка по тила ѝ, привлече я към себе си и я целуна страстно.

— Съжалявам — извини се той мрачно, когато най-после се отдръпна, а гласът му бе изпълнен с желание.

— Не съжалявай — прошепна Съмър, вече разтворила розовите си устни за следващата целувка. — Аз не съжалявам.

Той се наведе и отново я целуна, този път още по-страстно. Пъхна ръка под пуловера ѝ, а Съмър изви гръб и го зацелува лудо.

— Ей, хлапета! — извика Даяна, която стоеше до вратата със смаян вид.

Инстинктивно, Съмър скочи от скута на Боби и започна да оправя дрехите и косата си.

— Даяна. Не те видяхме — виновно заекна тя.

— И аз така си помислих.

Съмър очакваше Даяна да се засмее — по принцип тя не бе моралистка, най-малко по отношение на секса. А и бездруго само се бяха целували. Но Даяна изглеждаше ужасно сериозна.

— Дойдох да поговоря с Боби — заяви решително. — Би ли ни оставила насаме за няколко минути?

— Разбира се — отговори Съмър, като погледна Боби, който се червеше засрамено, но все пак успя да ѝ се усмихне окуражаващо. — Няма проблеми. Аз ще... ще отида да помогна на мама да разтреби в кухнята.

Даяна я изчака да излезе, после се заразхожда нервно из малкия офис. Приличаше на генерал, който обмисля стратегията на предстояща битка.

— Какво искаш, мамо? — попита Боби.

Обичаше майка си, но все още ѝ бе ядосан за неочакваната поява в дома на семейство Макдоналд. А и както винаги, моментът бе адски неподходящ.

— Откога продължава това? — попита Даяна.

— Кое? — раздразни се младежът.

— Не ми отговаряй с глупави въпроси — рязко каза тя. — Ти и Съмър, разбира се. Откога сте любовници?

— Господи — поклати глава Боби. — Невероятно. Точно ти да го кажеш. Значи не одобряваш любовния ми живот? Това ли искаш да ми кажеш?

— Откога? — извика Даяна.

— Не че е твоя работа — отвърна Боби, — но не сме любовници. Целувката, която видя, беше за първи път.

— Слава Богу — промърмори Даяна, като се отпусна на стола.

Обичайно розовото ѝ лице бе пребледняло като чаршаф. За първи път Боби осъзна, че майка му изглеждаше болна.

— Какво става, мамо? — смекчи тона си той. — Нещо не е наред ли?

Даяна поклати тъжно глава.

— Трябва да ти кажа нещо. Нещо, което вероятно трябваше да споделя с теб много отдавна.

След няколко минути дойде ред на Боби да изглежда като тежко болен.

Не можеше да е вярно.

Просто не можеше.

— Грещиш — заяви той, като поклати глава. Беше се почувствал толкова зле от разказа ѝ, че им се наложи да излязат навън на чист въздух. Сега стоеше облегат на стената на конюшнията и гледаше майка си объркано. — Сигурен съм, че грещиш.

Даяна се приближи до него и се облегна на стената.

— Боби, скъпи, иска ми се да грешах.

Ужасно ѝ се искаше да го утеши, но не знаеше как. В миг го бе лишила от вярата и сигурността в живота му. Нищо чудно, че Боби отказваше да повярва на думите ѝ.

— Наистина ми се иска. Но трябваше да го узнаеш, преди нещата между вас да се задълбочат. Не е станало друго, освен това, което видях днес, нали?

— Да — енергично кимна той. — Да. И преди имаше сексуално напрежение между нас, но нищо сериозно. Не сме влюбени или нещо такова.

— Скъпи, говори за себе си — каза Даяна. — Видях начина, по който Съмър те гледаше. Сляп си, ако не виждаш, че е луда по теб. А това е сериозен проблем.

— Не е — възрази той. — Имам предвид, тя не е влюбена в мен. Или поне аз си мисля така. О, Господи! — възкликна и отпусна глава в ръцете си. — Влюбена ли е?

— Няма значение дали е влюбена или не — отвърна Даяна. — Важното е, че Ханк е неин баща. Вие двамата никога не можете да сте заедно. Никога. И тя не трябва да знае. Обещай ми, Боби.

— Разбира се, че обещавам. Да не мислиш, че искам да я нараня? — заскуба косата си той. — Но ти откъде знаеш, мамо? Имам предвид, сигурна ли си?

— Сто процента — отговори Даяна. — Съжалявам, Боби, но няма никакво съмнение.

Разказа му историята набързо. Боби едва успяваше да следи думите ѝ: „Грешка... и двамата съжаляваха... Маги и Уайът... имаха семейни проблеми тогава...“, но в главата му се появи ужасна картина. Ханк бе предал най-добрия си приятел по най-гнусния възможен начин.

— Не мога да си обясня как Маги е могла да го направи — възмути се Боби.

— Беше депресирана — обясни Даяна. — И не говоря за лека депресия. След раждането на Тара изпадна в клинична депресия. А Уайът работеше безкрайно дълги часове.

— За татко — горчиво изтъкна Боби.

— Мисля, че ти е трудно да оцениш колко самотна и потисната бе Маги. А Ханк бе до нея. Понякога нещата са съвсем прости.

— Но Съмър никак не прилича на него — каза Боби в опита си да се хване за сламка. — Прилича на Тара и Маги.

— Да, прилича на майка си — съгласи се Даяна. — Но тя е единственото дете в семейството с руса коса. Погледни и очите ѝ, Боби.

Стомахът на младежа се сви. Беше гледал очите ѝ само преди няколко минути, макар да му се струваше, че от целувката им бяха изминали дни.

Бяха лешниково кафяви. Също като неговите.

— Фактът, че Ханк ѝ е баща никога не бе поставян под съмнение — продължи Даяна. — Маги призна на Уайът за връзката им още преди да разбере, че е бременна. Нямахте съмнение, че Ханк е бащата. Тя и Уайът не бяха спали заедно от месеци.

— И какво? — попита Боби. — Уайът им прости ей така?

Изглеждаше ядосан и наистина беше. Не беше обичал Ханк, дори не го бе харесвал много. Но поне го бе уважавал. В детските му

години баща му имаше не по-малко авторитет от Господ. На всичкото отгоре Ханк се отнасяше с диво презрение към греховете и недостатъците на околните, особено тези на Боби.

Досега бе вярвал, че баща му е имал право да го съди. Но откритието, че Ханк се бе промъквал зад гърба на Уайът, бе станал баща на две незаконни деца, а после си бе измил ръцете, унищожи всичко добро, което си бе мислил за баща си.

— Те трябваше да са приятели, за Бога! — извика той.

— Бяха приятели — сви рамене Даяна. — Знам, че ти се струва странно сега. Но и Ханк, и Маги съжаляваха за стореното. И Уайът ги разбра и прости. Беше грешка. А тях двамата Уайът обичаше най-много на света. Освен това трябваше да мисли и за детето.

— Съмър — промълви Боби. — Уайът я отгледа като собствена дъщеря.

— Той е добър човек. За него Съмър си беше негово дете. И все още е — отбеляза Даяна. — Ханк нямаше интерес към бащинството. Ти го знаеш по-добре от всеки друг. Беше на пет годинки по онова време и той те бе виждал само два пъти. И двата пъти по принуда.

За първи път Боби си представи колко трудно е било за майка му да го отглежда в онези ужасни хипарски комуни. Беше допуснала грешка, разбира се, но и тя самата е била дете тогава. Ханк трябваше да се отнесе по-добре с нея. И с всички тях, разбира се.

През всички изминали години Боби се бе измъчвал от мисълта, че ще изложи баща си и няма да е достоен за легендата. А сега осъзна по най-ужасен начин, че целият героизъм на Ханк си бе само това — легенда. История, в която хората искаха да вярват. Благородният каубой, който води справедливи битки, за да запази старите традиции.

Докато истината бе съвсем различна. Ханк не беше герой, а слаб по характер егоист. Ако някой бе героичен каубой, това бе Уайът. Но, разбира се, Уайът не носеше великото име Камерън.

— Съмър няма представа, така ли? — прошепна той, като наруши дългото мълчание. — Никога не е предполагала?

Даяна поклати глава.

— Защо да предполага?

Боби се заразхожда замислено.

— Обещавах ми да не кажеш и дума, нали? — притеснено попита Даяна.

— Все трябва да дам някакво обяснение — каза той. — Имам предвид, не за татко. Но тя ще се чуди защо вече не се интересувам от нея. След... нали знаеш...

— О, стига — прекъсна го Даяна. — Ти каза, че е било само целувка. Просто ѝ кажи, че гледаш на нея като на сестра и това е.

— Опитвах с това и преди.

— Е, опитай отново — твърдо заяви Даяна. — А и това си е вярно, нали? Тази, в която си влюбен, не е Съмър.

— Какво имаш предвид? — наежи се Боби. — Не съм влюбен в никоя, мамо.

— Както кажеш, скъпи — скептично повдигна вежди Даяна. — Както кажеш.

24.

Рейчъл седеше на бежовото велурено канапе, подвила крака под себе си, и преглеждаше доволно купчината изрезки от вестници със статии за нея. Беше април, четвъртият ѝ месец в Америка, вече бе яздила два пъти за Ранди Кравиц, вероятно най-преуспяващия собственик на състезателни коне в Щатите след Джими Прайс, макар че за разлика от съперника си, Ранди се занимаваше само с чистокръвни коне. Засега идеята да се премести в Съединените щати се бе оказала чудесна.

Отпусната в тузарския си апартамент под наем в Палм Бийч, само на няколко минути от тренировъчните конюшни на Кравиц, Рейчъл седеше с Дез, агента ѝ, и се опитваше да реши в кое от предложените ѝ списания да се снима.

— Какво ще кажеш за „Жена“? — попита тя с копнеж. — Винаги съм харесвала стила им. И имат страхотни фотографии, много по-добри от онези досадници от „Венити Феър“, които снимат всички в бални рокли.

— Вече ти казах — въздъхна Дез. — Не можеш да избереш списанието само защото ти харесва. Трябва да търсим контакт с публиката ти, нали?

— И тя е? — ледено попита Рейчъл.

— Хората, които четат спортни списания, клюкарски парцали и вестници. Тук е по-трудно, отколкото у дома. Основната ти публика са запаянковците, мераклиите и момичета, които се интересуват от сапунени опери и враждата ти с Мили.

Рейчъл се прозя. Дез си беше досаден по принцип, но ставаше особено неприятен, когато бе прав. Колкото и да искаше да влезе в ролята на прочут модел, историята на враждата ѝ с Мили всъщност прикова вниманието и даде старт на дебюта ѝ в Америка. Рекламите на Мили за „Т-Мобил“ бяха навсякъде — на билбордове, по телевизията, дори в кината. Рейчъл трябваше да изтърпи образа на проклетата си съперница онзи ден, докато чакаше да изгледа втората серия на

„Бриджит Джоунс“. Очевидно Мили бе по-голяма звезда и много по-известна в Америка от нея. Но Рейчъл не възнамеряваше да ѝ отстъпи първенството за дълго.

Първата ѝ стъпка бе да си осигури Ранди Кравиц за подкрепа. Скоро след това пресата започна да забелязва таланта и красотата ѝ. Уж случайно тя изпусна няколко думи пред клюкарските репортери за дългогодишната си вражда с Мили, като ги подлюти със слухове как семейството на любимата каубойка не ѝ говори след снимките ѝ в „Плейбой“ и как самата Рейчъл е приятелка на брат ѝ от години.

Историята си имаше всичко — две красиви чужденки, брюнетка срещу блондинка, кльоцава срещу закръглена, и двете талантливи, амбициозни ездачки, които се състезаваха за прочути собственици на коне. Семейната драма подсилваше интереса. Нямаше начин да не се хареса на публиката.

Отначало, за голямо разочарование на Рейчъл, Мили реши, че е под достойнството ѝ да се занимава с клюки и отказа да коментира. Но след като Рейчъл намекна пред „Ел“, че снимките в „Плейбой“ са опетнили името на Сесил, битката започна. Мили отговори с дълго интервю във „Венити Феър“, в което обясни как Рейчъл бе откраднала семейния ѝ дом, и освен това намекна, че тормози конете си. Не се отнесе любезно и към Джаспър, нито към майка си.

Никога досега конните състезания не бяха привличали такъв интерес.

— Обади ли се на адвокатите си? — попита Дез, като остави настрана списанията.

— Господи, говориш като проклетия ми баща — изстена Рейчъл. — Да, обадох им се. Оставих им поредното съобщение.

След шест месеца загуби тя най-последно се решила да продаде Нюуелс. Исканата цена от три милиона лири бе прекалено оптимистична. Но дори да вземеше само два и половина, поне щеше да разкара воденичния камък от врата си.

Засега не бе споменала и дума на Джаспър. Все още се водеха за гаджета — удобно ѝ бе да го пази като елемент от историята с враждата, но Джаспър си стоеше в Англия, където яздеше за Али, и тя не го бе виждала от месец. Когато говореха по телефона, той звучеше абсолютно дрогиран. Пристрастеността му към кокаина излизаше извън контрол. Вероятно изобщо не му пукаше за Нюуелс, но дрогата

го правеше ужасно непредвидим и Рейчъл не искаше да рискува разправии, докато не го постави пред свършен факт.

— Е, позволи ми да поговоря с тях, когато се обадят — каза Дез. — Крайно време е да ти намерят купувач. Тогава ще можеш да се фокусираш върху важните задачи като „Белмонт“.

Рейчъл се надигна развълнувано.

— Ранди каза ли ти нещо? Потвърди ли? — нетърпеливо попита тя.

Перспективата да язди в най-важното надбягване в Америка още през първия ѝ сезон бе адски близо. Кравиц бе намекнал няколко пъти, че обмисля да я включи, но още не бе потвърдил. Ако го направеше, това щеше да засенчи всичко, което Мили бе постигнала досега. Никое каубойско надбягване не бе толкова престижно и популярно, колкото „Белмонт“.

— Още не — отговори Дез, като разкърши пръсти и я заслепи със златните си пръстени с диаманти.

Винаги си бе падал по бижутата, но откак пристигнаха в Америка бе заприличал на черен сводник.

— Не се тревожи — добави той. — Ще се обади. Аз отговарям за това.

Рейчъл не се тревожеше. Дез беше досадна и лигава невестулка, но бе страхотен агент. Щом ѝ обещаваше да я вкара в „Белмонт“, щеше да го направи.

Досега не я бе разочаровал.

В Бел Еър Тод се наведе от леглото и протегна ръка към малката торбичка кокаин, която бе скрил отдолу заедно с дебел гумен вибратор и туба вазелин с вкус на ягоди.

— Стой тук — каза той.

Момичето, застанало голо на четири крака, изпълни заповедта. След секунда Тод се надигна с дрогата в едната ръка и вазелина в другата.

— Сега си извий гърба още малко. Точно така.

Той изсипа линия кокаин върху надигнатия ѝ задник, после я стисна за гърдите и изсмърка дрогата от потната ѝ кожа. Господи, страхотно беше.

Избърса носа си с опакото на ръката си, облиза остатъка от кокаина и плъзна члена си в нея.

Името на момичето бе Наташа Оукли. Позната от таблоидите като изгряваща холивудска звездичка и героиня от тийнейджърски филми на ужасите, тя бе прочута сред богатите мъже в Ел Ей като кокаинова курва. По-късно щеше да му се наложи да сподели дрогата си с нея — такава бе сделката — но цената не бе висока за великолепното ѝ стегнато двадесет и една годишно тяло. Последния път я бе накарал да изсмърка кокаина от топките му. За Тод това бе невероятно възбуждащо.

Животът бе страхотен, помисли си той, докато чукаше Наташа. Бизнесът вървеше по-добре от когато и да било преди. След почти цяла година ухажване най-после бе накарал Джими Прайс да инвестира в огромна сделка с търговски недвижими обекти във Флорида, която щеше да го катапултира в нова тузарска лига. Беше продал и обекта си в Бюелтън за гигантска сума. А накрая, разбира се, идваше и Хайуд.

След месеци правни разправии съдът в Санта Барбара бе отпуснал на „Комарко“ двадесет и един дни за проучване на имота. Това бе страхотен удар върху Боби и му струваше цяло състояние. Ако Тод извадеше късмет, сумите по делата скоро щяха да изхвърлят момчето вън от играта. А тогава личната сделка, която Тод бе сключил с петролната компания, щеше да започне да дава плодове.

Най-странното бе, че Мили все още не се бе усетила за предателството му към каубоя. Но скоро щеше да му се наложи да ѝ каже, може би дори още тази вечер. Мили не бе говорила с Боби от година, но Тод подозираше, че в сърцето ѝ още имаше място за него. Вероятно щеше да побеснее от възмущение, когато я осведомеше за събитията. Не му се искаше да подема тази разправия, пък и вече започваше да се чувства отегчен от връзката им.

Бе останал с Мили досега, защото сексът бе страхотен, а и начинът ѝ на живот му даваше възможност да ѝ изневерява колкото си иска. Освен това нарастващата ѝ слава отвори пред него врати, които иначе биха си останали затворени въпреки всичките му пари. Никога не би го признал, но му харесваше да го канят по приеми и церемонии по награждавания. Особено обичаше да го снимат, когато излиза от ресторанти, макар че папараците бяха там заради Мили.

От друга страна, след смъртта на Демон Мили се превърна в страхотна ревла. По-емоционална и нуждаеща се от обич отпреди, сега плачеше за нищо, а и нямаше съмнение, че състезателната ѝ форма спаднаше застрашително. Най-лошото бе, че откак Рейчъл Дилейни се появи и започна да разказва истории пред пресата, стресът накара Мили да свали прекалено много килограми. Тод си падаше по слаби момичета, но напоследък гърдите на Мили бяха изчезнали напълно. Кой би искал да чука торба кокали.

Той усети настъпването на оргазма си и бързо погледна часовника си. Мамка му! Шест и половина. Трябваше да приключи бързо и да разкара Наташа оттук. Имаше среща за романтична вечеря с Мили в осем и се нуждаеше от дълъг горещ душ преди това, да не споменаваме за смяната на чаршафите.

Тод сграбчи Наташа за косата, проникна още по-дълбоко в нея и загледа замаяните ѝ очи в огледалото, докато се празнеше.

— Ето — каза той, като метна торбичка с кокаин на леглото и тръгна към банята, без да погледне назад. — Взимай го и изчезвай. Бързам.

— Хайде бе! — извика Мили, като натисна клаксона на лъскавия тибърд кабриолет.

Взе книжка само преди месец, но бързо се превърна в нервен шофьор от Ел Ей.

— Мърдай!

Закъсняваше и бе изкарала отвратителен ден. А сега някаква тъпа катастрофа бе превърнала магистралата в паркинг.

Сутринта преживя третото си разочарование за този месец, като се появи на финала пета в надбягване, което трябваше да спечели. Предишната седмица започнаха първите квалификационни състезания. Тя мина през тях, но с толкова слаб резултат, че и Джими, и шефовете от „Т-Мобил“ се нахвърлиха върху нея. Заплашиха я, че ако не се стегне, ще оттеглят подкрепата си. А днешното ѝ представяне определено не бе добро.

Отначало за лошите си представяния Мили винеше Кали, официално познат като Калифорнийско момче, новия кон, който Джими ѝ бе дал след смъртта на Демон. Двамата очевидно не бяха

добър екип. Но това извинение вече не вършеше работа. Други жокеи бяха постигнали чудесни резултати с него този сезон. По-вероятно други неща влошаваха формата ѝ — стресът от присъствието на Рейчъл и вечната ѝ несигурност по отношение на Тод.

Искаше ѝ се да не мисли непрестанно за Тод. Но колкото повече го виждаше да флиртува с други момичета и се плашеше да не го загуби, толкова по-отчаяно се държеше за него. Откак се отдалечи от Ейми, той бе единственият човек, с когото можеше да си говори, макар да виждаше, че оплакванията ѝ от Рейчъл му досаждат.

После, сякаш днешната беда не бе достатъчно лоша, прочете в новото издание на английския „Рейсинг Поуст“, че Рейчъл е обявила Ньюелс за продан. При това на ужасяваща цена. Три милиона лири! Наистина ли струваше толкова много? Внезапно идеята ѝ да спечели достатъчно, за да откупи семейния си дом, ѝ се стори абсурдна.

Да, печелеше добри пари, макар че не се знаеше колко дълго ще продължи това, особено ако не възвърнеше състезателната си форма. Но почти не спестяваше. Тод винаги я окуражаваше да харчи. Колата беше негова идея, както и три четвърти от гардероба ѝ, но тя си плащаше за тях. Водеше я на пазар в най-скъпите бутици по „Робертсън“, избираше много повече рокли, отколкото искаше или имаше нужда, а после караше да плати сметката. Мили отчаяно искаше да му достави удоволствие и да задържи интереса му въпреки сериозната женска конкуренция, затова изпълняваше всичките му желания.

Най-после, четиридесет минути по-късно, тя спря пред ресторанта. Беше ужасно изпотена и ѝ се наложи да отлепя белия си панталон от мокрите си крака, преди да подаде ключовете на момчето от паркинга и да извади няколко тайленола от чантата си, за да облекчи кошмарното си главоболие.

— Най-после — изсумтя Тод, когато Мили стигна до него през тълпата. — Какво, по дяволите, стана?

— Извинявай, извинявай, извинявай — извика тя, като грабна ръката му и я покри с целувки.

Тод вече довършваше ордьовъра си, а красивата покривка на червени и бели карета бе покрита с трохи.

— Някакъв камион се бе обърнал на магистралата и имаше страхотно задръстване. Щях да ти звънна, но няхах сигнал на

мобифона — обясни тя.

— Аха — мрачно кимна той и сипа остатъка от бирата в чашата си.

Беше ядосан. Заради тъпото ѝ закъснение му се наложи да изпусне цял час секс с Наташа. Но от друга страна, не бе лошо да се чувства виновна тази вечер. Това вероятно щеше да смекчи реакцията ѝ на новините му за Хайуд.

Той натопи последната хапка хляб в зехтина и смени темата.

— Как мина състезанието?

— Лошо — отговори Мили, като си наля чаша вода и глътна трети тайленол.

Изглеждаше по-мършава и измъчена от обикновено.

— Стигнахме до финала пети. Джими още не знае, но ще побеснее, когато разбере. Познай какво още научих днес?

— Не обичам гатанки — грубо отвърна Тод, без да прикрие погледа си към висока червенокоса хубавица, която мина покрай масата им и му намигна нагло. — Все ми е едно дали ще ми кажеш или не.

— Нюелс е обявен за продан — тъжно съобщи Мили. — За три милиона. След всички дивотии, с които Рейчъл убеди майка ми, че ще се справи чудесно с наследството на татко, провали фермата и сега я продава.

— Не те разбирам — каза Тод, като повика келнера да вземе поръчката им. — Мислех, че не искаш Рейчъл да притежава Нюелс.

— Да — кимна Мили. — Но не по този начин. Имам предвид, какво ще стане с останалите коне? Новият собственик може да реши да не се занимава с коневъдство. Да превърне конюшните във вили или нещо такова...

Лицето ѝ помръкна, когато си представи безкрайните зловещи възможности.

— Е — поде Тод, решил да се възползва от разсеяността ѝ, за да ѝ съобщи лошата новина. — Аз пък имах добър ден в бизнеса. Преговарях с една тексаска компания — „Комарко“, вероятно си чувала за тях — за дял в петролните права на Хайуд. Имахме доста правни проблеми, но току-що научихме, че ще ни позволят да направим проучването следващия месец. Това е добра новина.

Минаха няколко секунди преди Мили да осъзнае за какво ставаше дума.

— Имаш предвид... — бавно каза тя, — че ще сондираш ранчото за петрол?

— Точно така — небрежно отговори Тод. — Крайно време беше някой да го направи.

— Не можеш! — възмутено извика Мили.

— Защо не?

— Защото... — тя поклати глава, сякаш се опитваше да намери подходящите думи, — защото не можеш. Ами Боби? Тази земя е на семейството му от шест поколения. Той по-скоро би умрял, отколкото...

— Моля те — прекъсна я Тод с вдигната ръка. — Спести ми речта за семейство Камерън. Писна ми от нея. Захванах се с Хайуд по същата причина, по която вие, англичаните, на времето превзехте Индия. Защото ми писна да гледам как се хаби потенциала му. И защото можех да го направя. Не дължа нищо на Боби Камерън. А и ти на чия страна си? На неговата или на моята?

Този въпрос я накара да онемее. На чия страна беше? В момента се чувстваше на страната на Боби, но не смееше да го каже на Тод. А и Боби вероятно нямаше да ѝ благодари за подкрепата. Нямаше смисъл да рискува за нищо.

— На твоя, разбира се — излъга тя. — Но все пак не одобрявам. Както и да е, в договора ви няма ли клауза, която гласи, че не можеш да сондираш земята?

— Да, има — потвърди Тод. — Но, за лош късмет на приятелчето ти господин Камерън, федералните поземлени закони имат надмощие над договорите. А най-смешното е — добави той жестоко, — че ти ме насочи към това.

— Аз ли? — ужаси се Мили. — Как?

— Разказа ми за онези случаи в Уайоминг с газовите компании, не помниш ли? Случаите, за които Боби се тревожеше. Оказа се, че е имал право да се притеснява. Единствената му грешка бе, че не сключи договор с петролните компании преди мен. Предполагам е смятал, че не знам нищо по въпроса. И наистина не знаех, преди ти да ми кажеш.

Мили се уплаши, че ще припадне. Наистина, вече не си говореше с Боби, а и той се държа като кретен миналата година и с това я набута

в ръцете на Тод. Но никога не би направила нищо, за да го нарани или предаде. Не можеше да повярва, че някакъв случаен коментар, направен толкова отдавна, е довел до всичко това.

— Моля те — погледна тя Тод с надежда. — Моля те, не го прави. Заради мен. Никога не бих казала и дума по въпроса, ако смятах, че ще постъпиш по този начин. Знаеш го.

— Страхувам се, че не мога да те послушам, сладурче — усмихна се той. — Това си е делово решение. Има и други участници. Не мога да се откажа, дори и да искам.

— Но...

— Слушай — каза той, като премести стола си до нейния и я целуна по бузата с нежност, каквато не бе проявявал от седмици и която накара Мили да се разтопи от любов и облекчение. — Единствената причина Боби да не се заеме лично с това е глупавата му, упорита гордост. Абсурдно е да седиш върху толкова много пари и да не направиш нищо по въпроса. Ако аз не се бях намесил, някой друг щеше да го направи.

Мили се поколеба. Ужасно ѝ се искаше да му повярва.

— Ако знам, че стоиш зад мен, това ще означава много за мен — добави Тод, като погали леко зърното на лявата ѝ гърда.

— Чувствам се ужасно заради Боби — отвърна тя, обзета от чувство за вина и желание. — Това е всичко. Но не означава, че не те обичам.

Късно през нощта, след дълъг и изтощителен секс, Мили лежеше будна до хъркащия Тод и гледаше в тавана.

Чувстваше се все по-ужасно. Чак когато се прибраха у дома след вечерята, ѝ дойде наум какво ли си мислеше Боби. Вероятно смяташе, че тя е знаела през цялото време, но не си е направила труда да му звънне и да го предупреди или да се опита да спре начинанието на Тод.

В седем сутринта не можеше повече да понесе зловещите мисли. Слезе тихо в кухнята, грабна телефона и набра номера на Хайуд. Бе изминала цяла година, но все още го помнеше.

Тъкмо се канеше да затвори след седем позвънявания, когато внезапно се усети, че е адски рано. Но точно тогава се обади женски глас.

— Ало?

— Тара?

— Да. Кой е?

Сърцето на Мили заби лудо и тя едва не затвори. Стегна се и реши да прояви смелост.

— Аз съм, Мили — каза тя.

Мълчанието от другата страна се проточи.

— Слушай, исках да поговоря с Боби и да му обясня. Трябва да знае, че нямах представа за „Комарко“ и за плановете на Тод. Снощи за първи път чух за тях. Честно.

— Почакай.

Тара остави телефона и Мили дочу приглушени гласове. Беше забравила, че в седем всички в ранчото вече бяха станали и закусваха. След минута гласовете заглъхнаха и Мили чу изщракването на друг телефон и затварянето на първия.

— Боби?

Тишина.

— Боби? Ти ли си?

— Не — отговори гласът на Съмър, по-враждебен и отпреди. — Боби не иска да говори с теб. Никога. Никой от нас не иска.

Тя затвори и остави Мили да стиска отчаяно телефонната слушалка.

25.

Месец след като Съмър затвори телефона на Мили, Рейчъл седеше във фоайето на „Мондриан“ на булевард „Сънсет“, ровеше нервно из купата соленки пред нея и чакаше Джими Прайс да се появи.

Не обичаше оризови соленки. Вечно ти полепваха по зъбите. Но беше толкова нервна, че не можеше да спре да яде.

Дез, Господ да го благослови, бе успял някак си да ѝ уреди среща с Прайс, както и участието в „Белмонт“ следващия месец. Моментът бе идеален. С включването ѝ в „Белмонт“, където щеше да язди прочутия Никога по-добър за Ранди Кравиц, имаше повече козове пред Джими. Той бе прочут като опасен съперник и би се зарадвал да „открадне“ новата жокейка от конкурента си. Поне Рейчъл се надяваше да е така. По-трудно щеше да е да прекъсне връзките му с Мили.

Тя извади сребърно огледалце от чантата си и провери дали по зъбите ѝ има залепнали парченца от соленките. За щастие всичко беше наред. Дори бледото ѝ червило, грижливо нанесено сутринта, за да ѝ придаде естествен, чувствен вид, все още си беше на мястото. Изглеждаше страхотно. Надяваше се Прайс да оцени усилията, които бе положила не само да изглежда добре, но и да долети чак дотук от Флорида за някаква си мизерна среща.

— Ще се види с теб, но трябва да е в Ел Ей — обясни ѝ Дез търпеливо, когато тя започна да мрънка. — Не може да напусне Калифорния, защото е адски зает с бизнеса си и началото на каубойския сезон.

— Сигурен ли си, че наистина се интересува? — настоя Рейчъл. — Имам предвид, не искам да се влача дотам за нищо. Ами ако реши да си остане с Мили?

— Няма да го направи — увери я Дез. — Няма да е с нея още дълго. Мили се проваля зловец от края на миналия сезон. Изложи се страхотно на „Рейнбоу“ и „Дерби“.

Рейчъл го изгледа тъпо. Имената на състезанията с каубойски коне не означаваха нищо за нея.

— Освен това — добави Дез, връщайки се на позната територия — Мили започна да разочарова и рекламните си спонсори. Носи се слух, че „Т-Мобил“ започват сериозно да ѝ се ядосват, а на Джими вече му е писнало от дивотиите ѝ. Ако не се представи зашеметяващо на националното състезание, с нея е свършено. Довери ми се. Никога няма да имаш по-добър шанс да я изтикаш във играта.

— Чудесно — усмихна се Рейчъл доволно. — Надявам се да си прав. Джими може да се мисли за голяма работа, но искам да осъзнае, че не обичам да ми губят времето.

Сега обаче, след като вече бе тук, цялата ѝ агресивност се изпари. Дългите двадесет минути, прекарани в неудобно очакване, я накараха да се паникьоса, че Джими изобщо няма да се появи. Но най-после Рейчъл забеляза разсеян дебелак, който се понесе към нея, протегнал ръка.

— Рейчъл — усмихна ѝ се той делово. — Съжалявам, че закъснях. Ще обядваме ли?

Прайс държеше на спокойствието си и в пресата почти нямаше негови снимки. Рейчъл трябваше да разчита на описанието на Дез, за да го познае. За щастие Дез го обрисова съвсем точно. Но все пак тя си бе представяла Джими като по-едър и властен, като човек, чиято външност отразяваше огромната му мощ в медиите и състезателните кръгове. Но мрачното рижаво джудже пред нея бе ужасно разочарование.

Снежнобелият, обзаведен минималистично ресторант беше пълен, най-вече с около тридесетгодишни типове от развлекателната индустрия. Всички огледаха Рейчъл одобрително, когато мина покрай тях в тъмнокафявата си тясна пола и кремава копринена блуза. Жените в Ел Ей бяха красиви, но малко от тях си правеха труда да свалят розовите си анцузи и да облекат нещо по-елегантно за обяд. Дори в луксозен ресторант като този. Добре облечена жена в Ел Ей бе рядка гледка и Рейчъл привличаше вниманието.

— Е — поде Джими, като се настани и незабавно поръча салати „Каприз“ и за двамата. — Чух, че имаш потвърждение за „Белмонт“. Сигурно си адски доволна.

Значи вече бе чул, а? Това определено беше добър старт.

— Доволна съм — кимна тя. — Това е чест за мен. А и Никога по-добър е невероятен кон.

— Ранди сигурно има страхотно доверие в теб.

— Да — отвърна тя. — Предполагам, че има. Също както ти в Мили.

Джими се усмихна. Знаеше, че Рейчъл се опитва да го закачи на въдицата, но нямаше нищо против. Все пак не беше тайна, че е разочарован от британското си протеже. В противен случай не би говорил с Рейчъл.

— Моето мнение — каза той, като натъпка огромен залък хляб в устата си, — което Мили знае много добре, е, че никой не е по-добър от последното си състезание. Предполагам, че и Ранди разсъждава по същия начин. Дава ти шанс в „Белмонт“, но ако се провалиш, съмнявам се, че и за в бъдеще ще имаш неговата подкрепа.

Рейчъл сви рамене.

— Няма проблеми — дръзко заяви тя. — Няма да се проваля.

— Кажи ми — ухили се Джими. — Защо мразиш Мили толкова много?

Вече бе заинтригуван от самоувереното сексапилно момиче и съперничеството ѝ с Мили. Странно, самочувствието на Рейчъл му напомняше за старата Мили — хлапето, което го бе впечатлило страхотно преди шеметните си провали през последните месеци. Наистина беше тъжно, но Джими не бе благотворително дружество. Обичаше конете му да побеждават.

Преди Рейчъл да успее да отговори, салатите им пристигнаха. Джими заля своята със зехтин, а Рейчъл подправи нейната със съвсем малко оцет. Беше качила няколко килограма след пристигането си в Америка, благодарение на комбинация от добър апетит и огромни порции, но се опитваше да ги свали.

— Не бих казала, че я мразя — усмихна се тя.

Джими набоде парче сирене и го задъвка шумно, очаквайки подробно обяснение.

— Просто си имаме история — добави тя.

— Да, това го прочетох по вестниците. Слушай, ще бъда откровен с теб. Искам да протежирам голяма звезда. Жена с амбиции, твърдо решена да продължи да печели. Мислех, че съм я намерил в лицето на Мили. Но през последните месеци... — той сви рамене. — Вече не съм толкова сигурен.

Очите на Рейчъл засияха. Точно от това се нуждаеше.

— Господин Прайс, ако искате амбиция и решителност, аз съм вашият човек.

Тя се наведе бавно и притисна лактите си към тялото, за да му даде възможност да огледа добре съблазнителното ѝ деколте. Обикновено това бе печеливша тактика с всеки мъж.

С Джими обаче се оказа грешка.

— Да си изясним нещо, млада госпожице — каза той, без да си направи труда да сниши глас. — Аз съм щастливо женен човек. Имунизиран съм срещу дивотии, така че изобщо не се опитвай. Ясно ли е?

Рейчъл се изчерви силно и се уплаши, че бузите ѝ ще пламнат. Никой, освен Боби Камерън, не бе отблъсквал авансите ѝ по този начин, а каубоят поне бе красив. Но да получи шамар в лицето от този тлъст дребосък бе ужасно.

— В момента Мили очаква присъдата си — продължи Джими, без да обърне внимание на червенината ѝ. — Все още може да се съвземе и да успее. Но междувременно, нямам нищо против да проуча възможностите с теб.

Рейчъл преглътна гордостта си и попита:

— Какви възможности?

— Още не знам — откровено призна Джими. — Да видим как ще се представиш в „Белмонт“. После ще поговорим отново.

— Не знам — кисело каза тя. — След „Белмонт“ може да получа интересни предложения. Или да реша да остана с Кравиц.

— Твоя си работа — небрежно подметна Джими.

Рейчъл почти не бе докоснала салатата си. Джими довърши своята и махна на келнера за сметката, без да се интересува, че тя не бе приключила обяда си.

— Агентът ти има телефона ми. Ако има смисъл да се срещнем през юни, тогава може да ми се обади. Ще бъда в Ню Йорк през цялата седмица.

Рейчъл побесня. Какво грубо, проклето дребно лайно! Ако беше някой друг, а не Джими Прайс, щеше да му каже да върви на майната си.

Но тя се овладя и не каза нищо. Все пак, това бе Джими, човекът, който държеше бъдещето на Мили Локуд Гроувс в ръцете си. Ако за да

го открадне от Мили, трябваше да спечели надбягването в „Белмонт“, щеше да положи всички усилия.

— Добре — кимна тя, като се надигна и раздруса тлъстата му ръка. — Ще поговорим тогава.

Кенди Прайс изстена гърлено.

— О, Господи, това е страхотно — изохка тя. — Не спирай, бебчо. Моля те, не спирай.

Тод проникна още по-дълбоко в нея и се усмихна. Не възнамеряваше да спира. Чакаше този момент от дълго време.

Още откакто посети Палос Вердес за първи път в компанията на Боби, си падаше по Кенди. Но чак преди няколко седмици осъзна, че чувството е взаимно.

Бе дошъл да се види с Джими заради сделката в Орландо, но когато пристигна в къщата, разбра, че той е по работа в Сан Франциско и няма да се прибере през следващите няколко часа. Кенди настоя Тод да остане за вечеря. Той, разбира се, не се нуждаеше от дълго убеждаване. Ядоха сами до басейна, където тя флиртуваше безобразно с него. В един момент дори се наведе към него, издокарана само в миниатюрни златни бикини и чехли с високи токове, и започна да го храни със сладолед. Никога нямаше да забрави този образ.

Ако зависеше от него, щяха да се изчукат още тогава. Но Кенди беше нервна и се страхуваше, че някой от слугите може да ги види или, не дай си Боже, Джими да се прибере по-рано от очакваното.

— Изненадваш ме, госпожо Прайс — каза ѝ тогава Тод, като притисна нежно устни към ухото ѝ. — Смятах, че обичаш опасностите.

— О, повярвай ми — провлечено отговори Кенди. — Обичам ги. Но тези неща са по-сладки, когато трябва да почакаш за тях известно време. Не мислиш ли така?

Тод подкара към дома си обзет от безпомощна ярост. Бе готов да удуши някого, но вместо това изчука Мили. Ала обещаните от Кенди удоволствия не излизаха от ума му. Минаха няколко седмици и тя не му се обади. Той започна да си мисли, че се е уплашила и е променила решението си. Но снощи, съвсем неочаквано, му звънна и му съобщи,

че Джими е зает със събрания цял ден и тя ще успее да измисли логично извинение, за да се видят с Тод.

— Трябва само да се отървеш от Мили — допълни тя.

— Не е проблем — отвърна Тод, като едва сдържа възбудата си. — Тя ще се състезава утре сутрин, а следобед ще снима нова реклама в Долината. Няма да се прибере до късно вечерта.

И тъкмо когато му се струваше, че не би могъл да желае Кенди повече, тя се появи пред вратата му в десет сутринта, облечена в яркочервено манто, високи ботуши и миниатюрни бикини от „Ла Перла“. Не го разочарова и в леглото. Не само имаше великолепно тяло, но и знаеше какво да прави с него. Чудесна промяна от невинността на Мили.

— Ммм — изстена Кенди, като затвори очи от удоволствие. — Толкова си голям.

— Казваш най-милите неща — промърмори той и зарови лице в идеално закръглените ѝ гърди.

Сваляше шапка на пластичния ѝ хирург. Някой от тези типове бяха истински касапи, но тялото на Кенди бе произведение на изкуството.

И двамата подскочиха, когато мобифонът ѝ иззвъня.

— Остави го — нареди ѝ Тод, като прикова ръцете ѝ към леглото, когато тя се опита да вземе чантата си изпод леглото.

— Чакай малко — измъкна се тя от хватката му. — Ще го изключа.

Извади малкия си телефон, видя, че Джими се обаждаше, и ухилено показа екранчето на Тод.

— Сигурен ли си, че не искаш да отговоря? — подразни го.

Тод грабна телефона, изключи го и го метна на пода.

— Излъжи го, че си била заета — каза той, като разтвори краката ѝ и отново потъна в нея. — Сигурен съм, че ще те разбере.

Мили отби на частния път в Бел Еър, набра кода на охранителната система и потегли напред. Чувстваше се в по-добро настроение, отколкото от месеци насам.

След няколко поредни разочарования, най-после се представи чудесно в надбягването на панаира в област Хумболт и победи доста

известни жокеи, включително Рамон Естевес, който яздеше прочутия Принц. Първото място не бе достатъчно да я измъкне от бъркотията, но все пак бе начало. За първи път тя и Кали се проявиха като добър екип, а това също си беше постижение. Жребецът наистина го биваше. Не беше виновен, че не е Демон.

След състезанието денят ѝ тръгна още по-добре. Брад се обади и ѝ събщи, че режисьорът на рекламата се разболял и трябва да отменят снимките. За първи път от пет месеца Мили щеше да има свободен следобед.

Беше хубав слънчев ден и когато портите се отвориха, тя видя великолепната панорама на „Сенчъри сити“, разпростряна пред нея като футуристичен мираж. Странно как човек можеше да вижда същата зашеметяваща гледка всеки ден и почти да не ѝ обръща внимание. Но Мили наистина се чувстваше така, сякаш я виждаше за първи път.

Изненада се, когато видя и двете коли на Тод, тъмносиньото ферари и новия сребрист астън мартин, който му бяха доставили миналата седмица. Обикновено той отиваше на фитнес по това време, но явно днес бе решил да помързелува. Може би най-после щяха да прекарат малко време заедно.

Мили извади ключа си и влезе в къщата. Долният етаж бе празен.
— Тод? — извика тя.

Никакъв отговор. Мили метна чантата си на пода и надникна в кабинета, но и там нямаше никой. Дали Тод беше горе?

Тръгна нагоре по стълбите и внезапно усети колко бе изморена. Крайниците я боляха. Господи, щеше да е чудесно да изключи мобифона, да се просне на леглото и да спи колкото си иска.

— Бебчо? — извика отново.

Приближи се към вратата на спалнята и забави крачка.

Дали наистина бе чула гласове?

Отначало шумът бе съвсем тих. Но колкото повече се приближаваше, толкова по-ясен ставаше. Да, бяха гласове. Мъжки и женски.

И нямаше съмнение на кого принадлежах.

Би познала провлечения южняшки говор навсякъде.

— Аах!

Тод, зачервен и изпотен, гол, с изключение на чифт бели чорапи, чукаше Кенди Прайс страстно и нямаше представа, че е бил заловен на местопрестъплението.

Кенди също не я забеляза отначало, заета да мята главата си наляво-надясно. Русата ѝ грива напомни на Мили за афганската хрътка на име Лъки, която бе имала като дете. Лъки беше чудесно куче, но имаше навика да си мята главата раздражено, когато я нападнаха бълхи.

Шокирана и без да знае как да постъпи, Мили се изкашля високо.

Кенди вдигна очи първа. Видя Мили, изпищя, измъкна се от члена на Тод и се мушна под чаршафа като мишка, уплашена от змия.

Тод обаче не се стресна.

— Какво правиш тук? — попита той, като обу боксерките си и приглади разрошената си коса. — Мислех, че снимаш реклама в Долината.

— Отмениха я — тъпо отговори Мили. Минаха няколко секунди, преди главата ѝ да се проясни и да се ядоса. — А и защо питаш какво правя тук? Живея тук. Какво прави тук тя, по дяволите?

И посочи към бялата издупчина под чаршафа.

— Бих казал, че е очевидно — спокойно отвърна Тод. — Не мислиш ли така?

Сърцето на Мили заби лудо. От дълго време подозираше, че Тод ѝ изневерява, така че не бе безкрайно изненадана. Но все пак я заболя.

Осъзна, че никога не я бе обичал. И го бе знаела през цялото време, макар да не искаше да си го признае. Но дори в най-ужасните си кошмари не си бе представяла, че ще бъде заменена от Кенди. Как можеше да е толкова тъпа и сляпа?

— Откога... — заекна тя. — Имам предвид, откога вие двамата... О, за Бога, излез оттам — извика тя на Кенди. — Изглеждаш абсурдно.

Кенди се показва изпод завивката. Беше се изчервила като ученичка, но това вероятно се дължеше на секса.

— Няма да кажеш на Джими и Ейми, нали? — помоли я тя с лигав глас. — Моля те, моля те, не казвай нищо. Това ще разбие сърцето на Джими, Мили. Той наистина ме обича.

Невероятно! Как бе възможно никой от двамата да няма никакъв срам?

— Знам, че те обича — грубо отвърна Мили. — Може би трябваше да се замислиш за това, преди да започнеш да си играеш на „скрий салама“ в леглото на гаджето ми.

Грубостта ѝ беше защитен механизъм. Или трябваше да се държи по този начин, или да се хвърли на пода разплакана, а не възнамеряваше да им достави това удоволствие.

— Да поговорим като разумни хора — предложи Тод.

— О, майната ти — изруга Мили.

Дори сега, след като бе заловен на местопрестъплението, Тод искаше да контролира положението. Но вече ѝ бе писнало да се отнася с нея снизходително.

— Няма за какво да говорим. Изчезвам оттук.

Почти бе стигнала до първия етаж, когато Тод я настигна.

— Къде ще отидеш? Нямах къде да живееш — каза той, като я хвана за ръката.

— Много мило, че се тревожиш за мен — саркастично отвърна тя. — Но ще измисля нещо.

Всъщност, в думите му имаше логика. С изключение на Ейми, тя нямаше нито една приятелка в Ел Ей, а настаняването в Палос Вердес бе невъзможно, освен ако не искаше да се сблъска с Кенди на закуска утре сутрин. Щеше да ѝ се наложи да се настани в хотел.

— Прави каквото искаш, стига да не се раздрънкаш пред Джими — каза Тод с тон, който не оставяше съмнение, че я заплашва.

— Така ли? — усмихна се Мили презрително, като отказа да се уплаши. — И какво те кара да мислиш, че няма да му се обадя в мига, когато изляза оттук?

— Направи го и ще съжаляваш — заплашително я увери той.

— Не и колкото теб — отвърна Мили. Въпреки силната болка и унижението се чувстваше добре задето най-последно му се възпротиви. — Боби беше прав. Ти си долен използвач. Предаде него и мен, а сега и Джими. Какво ти е направил Джими?

— Не бих си хабил сълзите за Прайс — процеди Тод. — Ако случайно не си чула, носят се слухове, че се кани да те изрита. Знаеш ли с кого е обядвал днес?

Мили се вторачи в него безмълвно.

— С добрата ти приятелка, Рейчъл Дилейни.

— Глупости — възрази Мили. — Лъжеш.

Тод сви рамене.

— Попитай Кенди, ако не ми вярваш. Мога да те уверя, че лоялността ти към Джими е съвсем излишна. Но пък ти никога не си преценявала добре характера на хората. Нали така, скъпа?

Мили не го слушаше. Всяка дума, която излизаше от устата му, бе отрова. Вече го знаеше.

Тя грабна чантата си, изскочи навън и се метна в колата си. Подкара толкова бързо, че едва не удари скъпия астън мартин. Плачеше, но повече от гняв и срам, отколкото от мъка. Беше искала да преуспее. Не само за да си възвърне Нюуелс, но и заради самата себе си. Славата, парите и начинът на живот, който Тод ѝ бе дал, бяха като дрога. И бяха наранили и нея, и хората, които обичаше.

Заради тях подложи Демон на толкова силен стрес, че го уби. Никога нямаше да си прости това. После идваше Боби и предателството на Тод, което тя бе прекалено сляпа да види и прекалено глупава да спре. Позволи на Тод да я откъсне от добри приятели като Ейми и да постъпва според желанията му само от страх да не го загуби — така направи снимките в „Плейбой“. Те наистина помогнаха на кариерата ѝ, но бяха последният пирон в ковчега на отношенията със семейството ѝ, а също и предателство към каубойската култура, в която Боби я въведе.

Мили излезе от имението, избърса сълзите си с ръкав и потегли към булевард „Сънсет“.

Припомни си думите на баща си: „Винаги е най-тъмно преди разсъмване.“

Надяваше се да е бил прав. Защото в момента нещата изглеждаха отчайващо мрачни.

26.

Беше най-горещият и влажен юни, който Манхатън бе виждал през последните десетина години.

Изморени, раздразнителни шофьори подаваха глави през прозорците на колите в отчаяно желание да усетят лек полъх на вятър в злоещата жега на задръстванията. Майки влачеха децата си по магазините само за да се порадват на климатиците за няколко минути. По обяд Сентрал Парк се изпълваше с бизнесмени, които сваляха саката, вратовръзките и дори обувките и чорапите си, преди нагорещеният като във фурна въздух да ги прогони оттам.

Ейми Прайс беше една от малкото, които се наслаждаваха на времето. Като всички други от състезателния свят, семейството ѝ прекарваше седмицата преди надбягването в „Белмонт“ в Ню Йорк. Предишните години бе негодувала срещу това. Не обичаше да я влачат по купони, където щеше да е единствената дебелана. Знаеше, че Джими няма да се поколебае да прикрие срама си от нея с подхвърляне на жестоки шеги.

Но тази година всичко бе различно. За първи път в живота си Ейми бе слаба. Не кльоцава, разбира се, но поне можеше да облече къса пола в горещината, без хората да се вторачат в нея. Вчера дори успя да се измъкне от гувернантските си задължения и да отиде до „Виктория сикрет“, където си купи нов секси сутиен и миниатюрни бикини. Преди няколко месеца не би повярвала, че това някога ще се случи.

Промяната започна след гнусния поглед на Гарт, когато го хвана на местопрестъплението с Кенди. Вече не само искаше да свали килограмите, но и се нуждаеше от това. Трябваше да докаже на всички Гартовци по света, а най-вече на себе си, че може да го направи. И след като взе решението, изпълнението се оказа не чак толкова трудно. Първите двадесет килограма се стопиха веднага, щом се отказа от сладкишите. След това се зае с тежка работа — физическите

упражнения определено ѝ досаждаха. Но резултатите бяха чудесни. А след известно време дори се пристрасти към тренировките.

Промени се не само физически. Проявената воля ѝ даде сили и в други отношения. Започна отново да пише. Реши, че няма да позволи на някакъв си циничен нюйоркски издател да смаже надеждите ѝ. Научи се да следва собствените си преценки и да не разчита на другите, за да получи самочувствие. Отначало, когато Мили я заряза, за да се мотае из града с Тод, Ейми се почувства страхотно наранена. Но с течение на времето осъзна, че проблемът бе на Мили, а не неин.

Слава Богу, отношенията им отново бяха чудесни. Най-после Мили заряза Тод миналия месец. Все още не бе споделила с Ейми защо го бе направила, но на кого му пукаше? Важното бе, че се бе освободила от лекето. Мили се нанесе в един от апартаментите над конюшните в Палос Вердес. Първото, което направи, бе да отиде при Ейми и да ѝ се извини.

— Беше права — каза тя, като настани кльощавия си задник на леглото на Ейми, както правеше в миналото. — Бях ужасна егоистка. И сляпа. Тод наистина е задник, нали?

— Гнусен задник — поправи я Ейми.

— Знам, че се държах като идиотка и не те заслужавам, но наистина имам нужда от приятелка.

От дълго време Мили бе лишена от близък човек, с когото да сподели неприятностите си, и сега просто не можеше да се спре.

— Нали разбираш, имам проблеми не само с него — обясни тя. — Спонсорите ме тормозят денонощно заради теглото и резултатите ми. Все още не съм спестила достатъчно, за да си върна Нюуелс, а малкото, което имам, се опитвам да дам на Боби, за да се бори срещу Тод. Заради петрола, нали знаеш. Но той пък упорито отказва да вземе пари...

— Мили...

— А сега баща ти подхвърля, че Рейчъл ще се състезава за него. Господи! Няма начин да спонсорира и двете ни, нали? Знам, че трябва да се стегна преди надбягването в Руидосо, но ми е адски трудно да се съсредоточа заради всичкия този стрес. Казах ли ти, че Рейчъл отново обяви Нюуелс за продан?

— Мили! — седнала на леглото до нея, Ейми я прегърна здраво и потръпна, когато усети колко зловещо бе окльощавяла. — Млъкни, за

Бога.

Но усмивката ѝ подсказа на Мили, че ѝ е простено, и скоро двете момичета започнаха да се смеят и да си споделят тайни като в добрите стари времена.

Ейми не спираше да се тревожи за приятелката си. Изглеждаше ѝ жестоко, че след като нейният собствен живот потегли в нова посока с надежди за бъдещето, Мили бе толкова отчаяно нещастна. Твърдеше, че е превъзмогнала чувствата си към Тод. Но Ейми усещаше, че е ужасно самотна, а каквото и да ѝ бе направило гнусното копеле, бе я наранило силно. Миналата седмица Мили засия, когато получи писмо от Хайуд. За съжаление, когато го отвори, видя вътре само чека си, върнат без никаква бележка към него. А това я хвърли в още по-дълбоко отчаяние и мъка. Нищо чудно, че ездата ѝ страдаше.

Все пак не трябва да си губя скъпоценната седмица в Ню Йорк в непрестанни тревоги по Мили, помисли си Ейми. Джими ѝ бе обяснил, че стига да държи Чейс и Чанс далеч от майка им, е свободна да прави каквото си иска, а това означаваше великолепни дни, прекарани в галерии, музеи и поезия. Ейми твърдо възнамеряваше да им се наслади.

Днес потегли към „Гагосян“, галерия, която искаше да разгледа от години. След дълга борба, за да вкара двойната количка през въртящата се врата, Ейми най-после влезе във фойето и студеният въздух от климатика охлади потното ѝ лице.

За щастие близнаците бяха изпаднали в предизвикан от жегата ступор и бяха прекалено изтощени да правят друго, освен да смучат близалките си латаргично и да спят. Въпреки шума, който вдигна, докато ги прекара през вратата, и двамата спяха дълбоко. Надяваше се да не се събудят скоро, за да може да разгледа поне част от изложбата на спокойствие.

— Днес откриват нова експозиция — уведоми я момичето на рецепцията. — Млади художници от Запада. Безплатна е — добави тя, като подаде на Ейми брошура с имената на художниците. — Но ако искате да направите дарение, до асансьора има кутия.

— Благодаря.

Ейми разсеяно прегледа списъка и за нейно учудване, веднага позна едно от имената — Дилън Макдоналд.

Може и да не е същият Дилън, разбира се. Мургавият, хубав каубой със страст към портретите, за когото ѝ бе разказвала Мили. Най-добрият приятел на Боби. Но в брошурата пишеше, че е от Санта Инес и вероятно наистина бе той.

Ейми забута количката по коридора, пъкна пет долара в кутията за дарения и влезе в асансьора. Няколко души вече бяха вътре и въздъхнаха недоволно, когато им се наложи да направят място за количката.

Една от жените дори възкликна:

— Деца на тази възраст? Ужасно неподходящо.

След няколко секунди Ейми излезе на втория етаж, отправи се към пейката в далечния ъгъл на залата и седна. Реши да си почине малко и тогава да потърси творбите на Дилън.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас?

Стресната, тя вдигна глава и видя усмихнатото лице на божество. Е, или беше божество, или халюцинация — истинските мъже не бяха толкова секси. Имаше великолепна фигура. Не беше висок, но имаше яки и мускулести гърди и рамена. Косата му бе приказна, гъста и къдрава, а веселите му сини очи проблясваха, когато се усмихнеше. И явно го правеше често, ако се съдеше по леките бръчици в ъгълчетата на очите. Гърлото на Ейми пресъхна.

— Не... — заекна тя. — Моля. Седнете. Аз просто...

Мъжът бе толкова зашеметяващ, че тя не успя да довърши изречението.

— Решихте да си починете? — помогна ѝ той.

— Ха-ха-ха — нервно се засмя тя, после осъзна, че нямаше нищо смешно, изчерви се и промърмори: — Точно така. Да.

Мамка му!

Не очакваше да се запознае с никого днес, затова тича по целия път дотук от хотела, убедена, че така ще свали поне още два килограма. Но сега, по закона на Мърфи, се натъкна на най-прекрасния мъж в света, а сигурно вонеше на пот. Защо, по дяволите! Защо винаги ѝ се случваха подобни неща?

За щастие, за разлика от деветдесет процента от хубавите мъже, които Ейми познаваше, този изглеждаше не само красив, но и учтив и мил. Галантно се престори, че не забелязва вторачения ѝ поглед, а това бе адски любезно.

— Художничка ли сте или просто обичате изкуството? — попита той.

Помощ! Той искаше да поведе разговор с нея. Ако поне спреше да се усмихва, тя щеше да успее да си поеме дъх.

Хайде, Ейми, стегни се. Кажй нещо.

— Тъъ... не. Не съм художничка. Всъщност съм поетеса. Нещо такова — промърмори тя, като се изчерви страхотно, когато чу собствените си думи.

— Наистина ли?

Изглеждаше истински заинтересуван, дори впечатлен.

Не, не наистина, помисли си тя отчаяно. Защо, за Бога, бе издрънкала това? Никога не бе публикувала абсолютно нищо, а твърдеше, че е поетеса.

По-разумно бе да смени темата, преди да ѝ зададе друг въпрос.

— Интересувам се от един от художниците тук — обясни тя. — Дилън Макдоналд. Познавате ли творбите му?

— Би трябвало — засмя се красавецът, като отметна тъмните си къдри и разкри равните си, снежнобели зъби.

Ейми се паникьоса. Дали не бе издрънкала нещо още по-тъпо?

— Това съм аз.

— Вие сте Дилън Макдоналд? — ахна тя.

— Последния път, когато проверих, бях — усмихна се той. — Но мисля, че сигурно ме бъркате с някого. Това е първата ми изложба. Не съм професионален художник, нали разбирате? Поне не още. Сериозно се съмнявам, че сте чувала за работата ми.

— Не, не, чувала съм — развълнувано отговори Ейми. — Мили... Вие сте... ранчото. Познавам Боби... Палос Вердес.

Дилън кимна бавно. Не беше лесно да осмисли накъсаните ѝ думи, но започваше да добива представа.

— Как се казвате? — попита той.

— Аз ли? — ухили се тя като идиот. — А, разбирам. Ейми. Името ми е Ейми.

— Ейми?... — въпросително повдигна вежди той.

— А? О, съжалявам — заекна тя, когато най-после се досети какво я питаше. — Прайс. Ейми Прайс. Вероятно сте чувал и за баща ми, Джими.

Дилън се шашна. Боби му бе описал дъщерята на Джими като ужасно дебела. Но това момиче бе, наистина не точно слабо, но приятно закръглено. С гладката си бяла кожа и свенливи очи тя му напомняше за новородено теленце: колебливо, срамежливо, но истински красиво.

— Значи вие? Джими? Уха — избъбри той учудено.

Прекараха около петнадесет минути в изясняване на нещата: какво правеха в Ню Йорк, какво бе довело Ейми в галерията, колко дълго щяха да останат тук, преди разговорът неизбежно да се насочи към Мили.

— Как е тя? — попита накрая Дилън.

За разлика от Съмър и Боби той никога не бе обвинявал Мили за кошмарното положение в Хайуд, което се дължеше на „Комарко“. Можеше да я всякаква, но не бе проклета, нито коварна и не би причинила зло на приятелите си. Кренбърн сигурно я бе излъгал по същия начин, по който измами Боби. Двата очевидно имаха много повече общи неща, отколкото искаха да си признаят.

— Не е добре — отговори Ейми. — Чувства се ужасно заради случилото се в Хайуд.

— То все още се случва — тъжно поклати глава Дилън. — Делото не е приключило, а онези задници налетяха в ранчото като лешояди. Това е една от причините да съм тук. Реших, че ако успея да продам няколко картини, може да помогна малко за съдебните разноси. Ако изгубим делото, семейството ми ще бъде лишено от дома си и прехраната си. От всичко.

Нямаше представа защо ѝ разказва всичко това. Едва се бяха запознали. Но нещо у Ейми го караше да се разкрие.

— Мили наистина не знаеше — увери го Ейми. — Имам предвид, че не знаеше за „Комарко“ и гнусните планове на Тод. И ужасно иска да оправи нещата. Смяташ ли, че Боби...

Дилън поклати глава.

— Не още. Не забравяй, че преди дивотиите с „Комарко“ Мили се прочу като Английската каубойка, а също и с голите си снимки — изчерви се той. — Това наистина нарани Боби. Той реши, че Мили се подиграва с начина ни на живот, наследството ни и ги експлоатира по ужасен начин. Предполагам, че е трудно да разбереш това, ако не си от каубойско семейство.

— Не съвсем — отговори Ейми. — Разбирам. Понякога Мили може да е доста нетактична.

— Да — усмихна се Дилън. — Боби също.

Замълчаха за момент. И на двамата им се искаше да удължат случайната среща, но не се сещаха какво да кажат. Накрая Чанс им взе думата, като се разхленчи, че иска да пие нещо.

— Май трябва да се прибирам — въздъхна Ейми.

— О! — натъжи се Дилън. — Наистина ли?

— Страхувам се, че да — отговори тя, като погледна ококорените си братя, очевидно посъживени от хладния въздух в галерията.

— Не е зле да поддържахме връзка, нали? — предложи Дилън, като надраска имейла си на гърба на визитната картичка на Каръл Бентли и ѝ я подаде. — Бих искал да прочета стиховете ти някой ден.

— Разбира се — доволно се ухили Ейми.

За първи път в живота ѝ мъж ѝ даваше номера си, без да го моли за това. При това великолепен мъж като Дилън.

— На всяка цена — добави тя.

След десет минути Ейми подскочаше из Гринич Вилидж, без да обръща внимание на лигавщините на близнаците, притиснала визитната картичка на Каръл до гърдите си. Изпитваше диво щастие, което не можеше да опише, камо ли да контролира. Пренебрегвайки учудените погледи на минавачите, тя откри, че се смее на глас и прави пируети из улицата.

— Трябва да поддържахме връзка! — повтаряше на глас. — Аз съм Дилън Макдоналд. Трябва да поддържахме връзка!

За първи път бе лудо влюбена. Бе полудяла по Гарт, разбира се, но това беше различно. Сега чувстваше нещо, които никога не бе изпитвала с него.

— Моля те — отпрати тя гореща молба към Господ. — Моля те, моля те, Боже! Ще направя всичко, което искаш. Ще се държа мило с Кенди и момчетата, ще ходя на църква. Каквото и да е. Моля те, накарай го да ме хареса.

Денят на прочутото надбягване в „Белмонт“ беше великолепен. Грееше ярко слънце и подухваше лек вятър, който разлюляваше листата по дърветата в Елмонт.

В средата на сутринта стотици хиляди хора щяха да се струпат в сънливото малко градче, прочуто само с великолепия си хиподром „Белмонт“, за да изгледат последното и най-вълнуващото състезание от „Тройната корона“. Тази година първите две бяха спечелени от два различни коня, така че напрежението бе поспаднало. От друга страна обаче, имаше широко поле за изява, което даваше възможности на новодошли жокеи като Рейчъл.

Ако искаше да направи впечатление на Джими Прайс, това бе шансът ѝ.

Слава Богу, снощи спа чудесно. Една от причините бе, че по време на вечерята бе отегчена до смърт от съпругата на Ранди Кравиц, която настоя да ѝ разкаже подробно историята на „Тройната корона“.

— Малцина го знаят, но когато Огъст Белмонт създаде състезанието, то се провеждало в Бронкс — съобщи ѝ тя. — В Бронкс! Можеш ли да си представиш? През 1860 година.

Рейчъл се прозя. Не можеше да си представи.

В края на вечерята знаеше повече статистически данни за „Белмонт“, отколкото някой би искал да узнае. Хиподрумът се простирал на 430 акра, събирал най-много запалянковци и имал най-голямата писта в света. Госпожа Кравиц ѝ напомни поне шест пъти, че го наричали „великолепното бижу на американските конни надбягвания“.

Ама че шибана досадница. Изобщо не ѝ пукаше как са го наричали.

Но дори Рейчъл трябваше да признае, че мястото излъчваше енергия, каквато не бе срещала досега, дори в Англия. За всички, които се занимаваха сериозно с чистокръвни коне — собственици, треньори и жокеи — тукашните надбягвания бяха върхът на годината. Собствениците си фантазираха как жокеите им ще вдигнат сребърната купа със статуетката на Финиън, един от ранните белмонтски шампиони. Жокеите си мечтаеха как се превръщат в следващия Еди Аркаро или Бил Шумейкър, легенди, които бяха печелили по пет или шест пъти престижните състезания.

— Разбира се, важното за теб е да победиш Джули Краун — каза ѝ госпожа Кравиц по време на кафето. — Ранди познаваше Джули много добре. Тя беше първата жена, която спечели надбягването. Мисля, че беше през 1993 година.

Но Рейчъл вече не чуваше думите ѝ. Знаеше кого точно трябваше да победи. И това не бе Джули Краун.

За разлика от Рейчъл Боби изкара ужасна нощ.

Отседна в евтин мотел в покрайнините на градчето, за да спести малко пари, но скоро съжали за това. Леглото беше кошмарно твърдо, а чаршафите от противна изкуствена материя го караха да се поти непрестанно. Един от крановете в банята капеше упорито като китайско мъчение с вода и не спря дори след като Боби старателно го запуши с една от кърпите. На разсъмване очите му бяха зачервени като на анимационен герой, прошарени с кървавочервени линии, които сякаш щяха да се пръснат. И ако изобщо бе възможно, чувстваше се още по-зле, отколкото изглеждаше.

Отпивайки от двойното кафе на път към хиподрума, Боби се замисли за пореден път колко важно бе днешното надбягване. Ако Тъндърбърд се справеше добре, поне нямаше да изпитва вина заедно с рискувал с покупката му. Ами ако не го направеше? Е, не възнамеряваше да мисли за това.

Всеки цент, който печелеше, отиваше за съдебните дела срещу Тод и „Комарко“. За бизнеса с говедата не оставаше нищо и ранчото бе на ръба на пълен провал. Преди няколко седмици дори му се наложи да освободи двама от работниците, които бяха израснали в Хайуд и чиито родителите бяха работили за семейство Камерън повече от три поколения. Това му разби сърцето.

Уайът му предложи да им съобщи лошата новина вместо него, но Боби не се съгласи и настоя да долети у дома, за да им я каже лично.

— Може да не съм добър шеф — добави той, обзет от чувство за вина. — Но поне не искам друг да ми върши мръсната работа. Наречи ме глупак, ако искаш, но не съм страхливец.

С Хайуд на ръба на пропастта, участието му в тричленен синдикат с Барти Луелин за покупката на жребец, когото никога не бе виждал, бе доста рисковано. Но инстинктите на Боби му казаха, че си заслужава да рискува. Барти не си падаше по мелодраматични изблици, но когато заговореше за Тъндърбърд, очите му блестяха като на дете на Коледа.

— Довери ми се — каза му Барти по телефона преди шест месеца, точно след появата на „Комарко“. — Ако не хванеш първия самолет до Кентъки, за да видиш коня още днес, ще съжаляваш до края на живота си.

Боби още тогава знаеше, че сивият жребец ще е нещо специално. И точно така се оказа. Темпераментен, непредвидим, но бърз като светкавица, когато беше в настроение. Съжаляваше единствено, че Барти стана треньор на коня. Не че Луелин не беше един от най-добрите в бизнеса, но на Боби ужасно му се искаше да прекара повече време с жребеца. Но нямаше начин. Графикът му бе претрупан с треньорска работа, с която плащаше хонорарите на адвокатите, а и пътуваше непрекъснато. Трябваше да се задоволи, че ще чува за постиженията на Тъндърбърд от втора ръка. Но дори и така, след всеки телефонен разговор с Барти, който му докладваше за поредния успех, настроението му се оправяше. Тъжно бе да го признае, но в момента Тъндърбърд бе единствената надежда в живота му.

Всъщност днес Боби трябваше да е в Ирландия, течеше отлично платеният му двуседмичен треньорски ангажимент. Но не може да пропусне първото надбягване на Тъндърбърд на хиподрума в „Белмонт“. Някои неща си заслужаваха да проявиш безотговорност.

Боби паркира взетия под наем шевролет в едно от резервираните за треньорите места и тръгна по тревата, без да обръща внимание на високите дъбове, кипариси и двете езера, които прославяха хиподрума с красотата му.

— Ето те най-после — нетърпеливо извика обикновено спокойният Барти. — Мислех, че ще се появиш преди десет. Деймиън вече отиде в залата за теглене.

— Съжалявам — отвърна Боби, като потърка очи от умора и от смайване пред сакото на лилави и розови райета, което носеше съдружникът му. — Изкарах тежка нощ. Страхотно сако.

— Благодаря — кимна Барти сериозно. — Носи ми късмет. Платнен еквивалент на фън шуй.

Боби не отговори. Тоалетите на Барти винаги бяха впечатляващи и пистите в Америка щяха да са доста по-сучни без тях.

Точно в този момент брюнетка в прилепнал бял брич и лъскави черни ботуши мина покрай тях и му се усмихна през рамо, когато улови погледа му.

— Господи, никога ли не се спиращ? — поклати глава Бари. — Сега не е време да се фокусиращ върху члена си, хлапе.

— Знам — отвърна Боби лаконично и осъзна, че умората го кара да се държи рязко.

Всъщност либидото му бе потънало в зимен сън толкова отдавна, та се изненада, че изобщо забеляза момичето. По принцип треньорската работа му позволяваше да чука колкото си иска. Често само мисълта за момичетата правеше отсъствието му от Хайуд поносимо. Но този път просто нямаше енергия за това. Не знаеше дали причината е, че момичетата не бяха толкова красиви като преди или финансовият стрес го изтощаваше, или го тормозеха мислите за Мили, които не успяваше да прогони, колкото и да се опитваше. Но каквото и да бе, напоследък просто не се интересуваше от флиртове.

— Слушай, съжалявам — извини се той, защото не искаше да си разваля отношенията с Барти, особено днес. — Спах отвратително снощи. Мисля, че просто съм прекалено напрегнат.

Барти кимна. Той самият не бе спал много предишната нощ.

— Защо не отидеш да го видиш? Ей там е — кимна той към сребристото ремарке, пред което стоеше Тъндърбърд под грижите на двама коняри. — Струва ми се напълно спокоен и щастлив.

Боби се ухили и тръгна към жребеца, като по пътя едва не бе съборен на земята от някакво момиче в жокейска униформа.

— Гледай къде ходиш, мамка ти — изсъска момичето, въпреки че тя блъсна Боби, а не обратното.

Британският акцент незабавно прикова вниманието му.

— Рейчъл? — изненада се той.

Беше чел някои от интервютата ѝ, изпълнени с нападки срещу Мили, и знаеше, че язди за Кравиц, но нямаше представа, че ще участва в днешното надбягване.

— А, това си ти — промърмори тя без ентузиазъм.

Също като Боби, Рейчъл никога не забравяше обидите. Той я бе отхвърлил преди цели две години, но споменът бе запечатан в паметта ѝ завинаги.

— Какво правиш тук? — заядливо попита тя. — Не трябва ли да препускаш след стадата или да поправяш огради... или каквото друго правиш?

Уха. Беше забравил какъв отровен език има проклетницата.

— Всъщност един от конете ми ще се състезава днес. Тъндърбърд. Деймиън Фарли язди за нас.

— Не го познавам — каза тя презрително, сякаш всички върховни жокеи в Щатите ѝ бяха лични приятели, а непознатите явно бяха незначителни. — Както и да е — ухили се злобно, — изненадана съм, че напоследък имаш време за надбягвания.

— Какво имаш предвид?

— Е, може и да греша — невинно примигна тя. — Но дочух, че си загубил семейната ферма, нещо от този род. Сигурна съм, че го чух.

— Не съм загубил нищо — отвърна Боби през стиснати зъби.

— Така ли? Аз пък си мислех, че приятелят на Мили, е, бившият ѝ приятел, нали знаеш, онзи хубавият, ти е измъкнал ранчото изпод носа. Това сигурно е било ужасно за теб. Имам предвид факта, че Мили спи с врага.

Рейчъл се засмя звънливо. Ако не беше жена, Боби определено щеше да я фрасне здраво.

— Това ми напомня за нещо, което веднъж ми спомена. Бяхме на пиесата на Мили. Помниш ли? — попита тя.

Боби я изгледа тъпо.

— Каза ми, че харесваш само жени, на които можеш да се довериш. Не беше ли така?

Всяка дума се заби като стрела в сърцето му, но никога не би доставил на Рейчъл удоволствието да ѝ го покаже.

— Изглежда обаче си избрал погрешното момиче, поне що се отнася до доверието. Не мислиш ли така? — продължи да го дразни тя.

— Бих казал само, че Мили бе права — отговори той. — Наистина си кучка. И си обзета от истинска мания по Мили. Защо така?

Рейчъл, която не притежаваше самоконтрола на Боби, избухна.

— Не съм обзета от мания! На нея ѝ се иска да е така.

— О, я стига — ухили се Боби, който започваше да се забавлява. — Не ми казвай, че стана гадже на оня тъпак Джаспър, защото наистина го харесваш. Дори ти имаш повече вкус.

Рейчъл побесня, но не можеше да му възрази.

— Направи го само за да дразниш Мили — каза Боби. — Затова купи и Ньюелс.

— Да, ама сега го продавам — отвърна Рейчъл тъпо.

— Започна и тази отегчителна война в пресата — продължи Боби, без да ѝ обърне внимание. — И това ако не е мания, не знам как да го нарека.

Нямаше представа защо се застъпва за Мили. И то след като го бе разочаровала по този начин, а после му бе изпратила някакъв проклет чек. Дали наистина вярваше, че той някога би докоснал шибаните пари от рекламите на „Т-Мобил“? Но самодоволното гнусно заяждане на Рейчъл просто му дойде прекалено много.

— За щастие — изтъкна Рейчъл, като успя да се посъвземе, — твоето мнение е без значение за мен. А сега, ако ме извиниш — завъртя се тя на пети, — закъснявам за претеглянето.

Два часа по-късно Кенди Прайс седеше в ложата, вторачена в съпруга си, и се чудеше колко ли още щеше да изтърпи да споделя леглото му.

— Хайде, Гарт, мързеливо копеле! — изрева Джими. — Мръдни си шибания задник!

Кенди се усмихна. Спомни си как бе казала почти същото на Гарт на пистата миналата година. Господи, изглеждаше толкова отдавна. Не можеше да си обясни какво изобщо бе видяла в оня малоумен паун Мейвърс. Е, с изключение на това, че не бе Джими, разбира се.

Загледа как лицето на съпруга ѝ се зачервяваше все повече с всяка изминала минута. Грозните лилави вени на слепоочията му запулсираха. Кенди си помисли обнадеждено, че може и да получи инфаркт. Все пак беше дала на Джими най-хубавите години от живота си. Прекалено много ли бе да иска в отплата един масивен фатален инфаркт?

Всъщност Кенди реши, че намира брака си непоносим едва откак започна да се вижда с Тод. Обикновено нямаше проблеми да затвори очи и да мисли за наследството си, когато Джими я опипваше или чукаше, но сега вече не. И преди беше имала любовници, разбира се. И то много. Но никога не бе копняла за никого от тях така, както за Тод. Знаеше, че е глупаво от нейна страна, но не ѝ пукаше. От тийнейджърските си години не се бе чувствала толкова безнадеждно

увлечена. Искаше го непрестанно, а Тод я караше да мисли, че чувството е взаимно.

Скоро обаче Джими сигурно щеше да започне да подозира. Само преди няколко дни я хвана да плаче след обаждане до Ел Ей. Тод ѝ липсваше толкова много, че направо агонизираше. Слава Богу, успя да се стегне и излъга Джими, че близнаците ѝ липсват, и той явно ѝ повярва. За съжаление, реши да я „утеши“ по същия начин, по който всички мъже искаха да я утешат още откак навърши четиринадесет години и гърдите ѝ пораснаха. Вниманието на Джими ѝ се стори нетърпимо, затова го излъга, че има мигрена, и го отблъсна.

Вече почти бе стигнала дотам да се надява, че Джими ще разбере за връзката ѝ и всичко ще приключи. Почти, но не съвсем. Изгубването на частния самолет и луксовете, на които се радваше като госпожа Прайс, бяха доста висока цена. Трябваше да е не сто, а хиляда процента сигурна, че Тод ще оцени саможертвата ѝ и ще ѝ се отплати за нея. А все още не бе уверена в това.

Междувременно живееше в постоянен страх, че Мили ще разкаже за станалото на Ейми или Джими, или на някого друг в Палос Вердес. Засега обаче, по причини, които Кенди не разбираше, Мили не бе споменала и дума. Дали пък не се кефеше, че я кара да се поти по този начин? Или пък, както Тод подозираше, Мили имаше някакво странно чувство за почтеност или лоялност към Джими, което я въздържаше? Каквато и да бе причината, дори железните нерви на Кенди вече не издържаха на напрежението. Колкото по-скоро Джими се отървеше от Мили и се съсредоточеше върху друг проект, може би онова момиче, Рейчъл, толкова по-добре.

— Все още начело е Най-добър приятел, следван от Момчето на мама — съобщи коментаторът. — След тях са Тъндърбърд, Слава и Никога по-добър.

— Погледни това! — извреця Джими, объркал жена си с човек, който се интересува от надбягвания. — Конят на Кравиц е пети и се доближава към първенците. Оная англичанка ще бие Гарт. Господ ми е свидетел, че трябва да уволня проклетия кретен.

— Защо тогава не го направиш? — попита Кенди, отегчена до смърт от състезанието. — Уволни него и Мили и наеми момичето на Кравиц. Очевидно тя е добра ездачка, а и е достатъчно красива за реклами.

— Знаеш ли какво? — усмихна ѝ се Джими. — Права си, както обикновено.

Най-чудесното в Кеңди бе, че не само имаше хубаво лице, а го разбираше така, както никоя друга жена преди нея. Джими също вече мислеше сериозно за наемането на Рейчъл. Странна работа.

— Мили Боже! — извика той и скочи на крака, когато Най-добър приятел, фаворитът в надбягването, изостана на около петдесет метра от финалната линия и бе задминат от четири коня.

— Момчето на мама излезе на първо място — събщи коментаторът, а тълпата закрепця въодушевено. — Никога по-добър е зад него, а Тъндърбърд е по петите им. Господи, тримата са почти един до друг. Момчето на мама е първо на финала! Търстън Мортън с Момчето на мама печели купата!

— По дяволите! — изсумтя Джими и метна картата за залози на пода. — Гарт язди като аматьор от самото начало.

— За второто място трябва да проверим фотофиниша — добави коментаторът. — Оспорвано е между Никога по-добър, язден от госпожица Рейчъл Дилейни, и изненадващата звезда на сезона, Тъндърбърд. Великолепно представяне на Деймиън Фарли върху сивия жребец.

Джими изскърца със зъби. Писна му да го разочароват. Независимо дали ставаше дума за каубойски или чистокръвни коне, искаше да печели. А конете му не бяха печелили от доста време.

В продължение на месеци се надяваше, че Мили отново ще започне да се представя добре. Но всеки път, когато нещо лошо се случеше в личния ѝ живот — първо бе смъртта на Демон, после раздялата ѝ с Кренбърн — амбициите ѝ сякаш се изпаряваха. Истинските звезди бяха по-твърди и безчувствени. Като Рейчъл.

— Казвам ти — обърна се той към жена си. — Ако Мили не стане победител в националното надбягване, приключвам с нея.

— И няма да е незаслужено, ако питаш мен — отвърна Кеңди. — Прекалено си мек, Джими. Не трябва да оставяш хората да се възползват от теб.

Той се усмихна. Гарт загуби най-важното надбягване през сезона, но Джими имаше най-красивата, любяща и чудесна съпруга в света.

27.

Линда Локуд Гроувс показа членската си значка на разпоредителя и той ѝ махна да насочи новия си лъскав рейндж роувър към местата за паркиране зад ложите.

Беше пристигнала в Йорк снощи, за да гледа как Джаспър се състезава в два и половина. Беше юли, но очевидно никой не си бе направил труда да го съобщи на времето. Мрачният сив дъжд най-после спря, но небето остана мрачно, земята — кална, и паркингът бе почти празен в резултат на това.

Сесил винаги бе харесвал такова време, припомни си Линда с тъга. Караше го да се чувства нежен и романтичен. Безброй пъти ѝ бе разказвал носталгично за окъпаните от дъжда ливади и миризмата на мокри каменни стени, които помнеше от детството си.

Тя обаче никога не бе споделяла любовта му към дъжда. Но бе обичала съпруга си силно и ужасно ѝ липсваше. А сега, след като толкова неща през последната година се объркаха, се нуждаеше от него повече от когато и да било преди. Мили направи онези ужасни снимки за „Плейбой“, Джаспър никога не се прибираще у дома и се държеше все по-странно. Дори Рейчъл, която отначало ѝ оказваше подкрепа, я разочарова. Замина за Америка, без дори да ѝ звънне по телефона, а после започна да дрънка гнусотии за Мили из пресата. Всичко това бе адски странно, особено като се имаше предвид, че все още бе приятелка на Джаспър.

Последният шок дойде преди две седмици. Един следобед Линда, отегчена от скука, отиде да се поразходи из града. Откак се премести в Нюмаркет, често ѝ доскучаваше. Отначало бе развълнувана от перспективата да остави лудницата в Нюуелс зад гърба си и да заживее в градска къща. Вече нямаше да се притеснява за доставки на зърно, лай на кучета под прозореца ѝ и ставане в ранна сутрин. Щеше да се наслаждава на истинско блаженство. Но истината бе, че след смъртта на Сесил и заминаването на двете ѝ деца Линда се оказа самотна и тъжна.

Тя се заразхожда безцелно по главната улица и внезапно се закова на място. Огромна цветна снимка на Нюуелс бе залепена на витрината на агенцията за недвижими имоти. Малката кучка бе обявила фермата за продан, при това за невероятна сума. И то без дори да ѝ звънне по телефона и да я предупреди! Ужасна история.

Линда разпита сина си за това, когато го видя миналия път, но и той не знаеше нищо по въпроса.

— Няма смисъл да ме разпитваш, мамо — нацупи се той, като сложи лилава копринена вратовръзка върху новата си светлосиня риза от „Томас Пинк“ и се опита да реши дали съчетанието му харесва. — Смятам се за късметлия, ако Рейчъл изобщо реши да ми звънне. Вече е прекалено самоуверена и властна, за да търси съветите ми, да не говорим за позволенията ми.

Линда не разбираше нищо. Рейчъл бе толкова мила и изпълнена със съчувствие, когато Сесил почина. Не можеше да си представи какво се бе случило с нея, за да се държи така.

Е, не трябваше да се измъчва с тези мисли. Тя тръгна предпазливо по калната земя към клуба, залепи жизнерадостна усмивка на лицето си и се опита да не мисли за съсипаните си елегантни обувки, нито за това колко ѝ липсваше Сесил. Днес бе денят на Джаспър. Това бе важното. Всички други жени в живота му го бяха разочаровали, но майка му винаги щеше да е до него.

В съблекалнята на жокеите Джаспър се увери, че никой не го гледа и надникна в плика. Нищо не го радваше така, както голяма купчина банкноти в ръката му, а този път Али се прояви много пощедно от обикновено. Двадесет хиляди лири. Повече от когато и да било преди.

Джаспър определено се нуждаеше от тях. Все още дължеше пари за дядя си в яхтата, която бе наел с няколко приятели миналия месец в Сардиния, да не споменаваме и петте бона за доставчика му на кокаин.

В Сардиния се завихри страхотен купон. Въпреки оплакванията му от Рейчъл, която го заряза безцеремонно, дивата му завист към нея и вечно нарастващата слава на Мили в Америка, липсата на гадже в Европа за през лятото определено си имаше предимства. Джаспър бе свободен да чука когото си поиска, без да поглежда страхливо през

рамо, а и като участник във враждата между Рейчъл и Мили се радваше на вниманието на папараците, които не спираха да го снимат. Но пък новият му бохемски начин на живот не бе евтин. Последното му завоевание, вбесило страхотно семейство Дилейни, бе зашеметяваща красавица на име Ленора с аристократичен произход и цици, които се виждаха от космоса, ала отказваше да му бутне, без да получи от него подарък, доказващ чувствата му. Снощи го целува страстно цели два часа, а после се прибра у дома и го остави надървен и побеснял от желание.

С днешните мангизи щеше да успее да ѝ купи нещо от „Картие“ и да плати младоженския апартамент в „Кларидж“. Ако това не изкараше скованата кучка от гащите ѝ, нищо не можеше да му помогне.

Трябваше само да излезе навън и да прецака надбягването. А после можеше да се съсредоточи върху изучкването на Ленора.

Линда излезе на балкона в клуба с розов джин в ръка и се настани до Марта Тули, жокейска съпруга, която познаваше слабо от Кембриджшир. Облаците бяха изчезнали и няколко обнадеждаващи слънчеви лъча огряваха пистата и караха облечените в копринени униформи жокеи да приличат на шутове.

— Видя ли Джаспър? — попита Марта, като ѝ подаде бинокъла си.

— Още не. О, да, виж — извика тя развълнувано. — Ето го!

Облечен в синьо-зелената униформа на Дактуб, Джаспър се обърна и ѝ махна, преди да поведе коня си, огромен жребец на име Вавилон, към старта. Както винаги преди важно надбягване, Джаспър бе нервен и можеше да мине и без присъствието на майка си в ложата. Но в сегашното му финансово състояние не можеше да си позволи да я дразни. Изключително важно бе да е любим клиент на банка „Линда“.

— Великолепен кон — искрено отбеляза Марта. — Той ли е фаворитът?

— Не съм сигурна — отговори Линда, която знаеше, но не искаше да натоварва Джаспър с прекалено големи очаквания.

Резултатите му този сезон не бяха много добри и тя се тревожеше, че Али може да го уволни. Но пък самият Джаспър

изглеждаше абсолютно спокоен и незасегнат от лошите си изпълнения това лято.

Надбягването започна и Линда притеснено осъзна, че бе стиснала ръката на Марта нервно.

— Съжалявам — извини се тя и се изчерви.

— Не се притеснявай — отвърна Марта мило.

Линда не ѝ беше близка приятелка, но също като останалите жени в Нюмаркет Марта я съжаляваше задето бе овдовяла толкова млада, а после ѝ се бе наложило да изтърпи всички онези неприятности с Мили. Сесил Локуд Гроувс беше чудесен човек. Би се обърнал в гроба, ако можеше да види как се държаха децата му, да не говорим и какво бе станало с бизнеса, който бе градил цял живот. Трагична история.

— И аз бях същата, когато синът ми се състезаваше — утеши я Марта. — Ужасно е, нали?

Линда ѝ кимна благодарно.

— Така е — потвърди тя. — И силно ми се иска да се представи добре. Напоследък... чувствам се малко неловко да го кажа, но резултатите му не са толкова добри, колкото се надявах.

Линда не бе наясно с механиката на надбягванията. Но дори тя забелязваше начина, по който Джаспър губеше преднина в последните важни моменти на състезанията и му измъкваша победата изпод носа. Тя изстена от разочарование сега, когато той отново направи същото. Оплеска финалния спринт и закъсна с две секунди. Този път се оказа на второ място.

— По дяволите! — извика Линда и скочи на крака, а на лицето ѝ се изписа загрижено майчинско изражение. — Трябва да отида при него. Сигурно е ужасно разочарован.

— Късмет — извика Марта след нея.

Долу всичко бе мокро и слънцето блестеше в капките по тревата и листата на дърветата. Земята още бе хлъзгава и Линда трябваше да върви предпазливо.

— По дяволите — промърмори тя под нос. — Къде е? — проточи врат и се опита да види цветовете на Дактуб в тълпата. Най-после забеляза сина си. — Скъпи! — извика високо. — Ехоо! Джаспър!

Все още качен на коня, Джаспър говореше оживено с Али Дактуб и треньора му и очевидно не я чу. Линда се приближи към тях и

забеляза учудено, че и тримата се усмихваха. Не трябваше ли да са разочаровани и тъжни, след като бяха изпуснали още една сигурна победа?

След секунда обаче усмивките им се изпариха. Към тях вървеше група униформени полицаи. Линда преброи поне седем.

Какво ставаше, за Бога?

Смаяно мълчание се възцари сред зрителите и пресата, когато старшият офицер се обърна към Джаспър.

— Господин Локуд Гроувс? И господин... — той погледна бележника си — Али Мишари Дактуб?

— Да — отвърна Али.

Джаспър, който бе позеленял, не проговори.

— Какъв е проблемът, полицай? — усмихна се Али.

— Страхувам се, че трябва да ви помоля да дойдете с мен, господине. Вие също — кимна той на тренъора, който страхливо се опитваше да се отдалечи от групата.

— Мога ли да попитам защо? — обади се Али, който бе абсолютно спокоен на външен вид.

— Ще ви обясня всичко в участъка.

Полицаят беше на около петдесет години и макар Али да не бе експерт по ранговете, имаше достатъчно нашивки по рамото, за да си проличи, че не е човек, с когото можеш да се подиграваш. Високият чин, съчетан с любезния, но изключително твърд маниер и с факта, че очевидно бе намерил за необходимо да доведе подкрепления, го убеди да сътрудничи.

— Много добре — кимна той.

За негово учудване отнякъде се появиха белезници и още преди да възрази, двама полицаи го сграбчиха, надянаха му ги и го поведоха към патрулните коли.

Джаспър, който досега стоеше неподвижно и безмълвно като статуя, изскимтя отчаяно.

До този момент Линда бе вкаменена и наблюдаваше с ужас разигралата се драма. Но след като принудиха Джаспър да слезе от коня, а пресата се събуди от комата и се втурна да снима как го оковават, тя си проправи път към сина си.

— Джаспър! — извика истерично. — Пуснете ме да мина! Аз съм майка му. Джаспър!

Той я погледна за миг, но гласът ѝ бе заглушен от стотиците репортери, които набутаха безцеремонно микрофоните си в лицето му.

— Не казвай и дума — извика Али през рамо.

Обграден от полицаи, той най-после бе изгубил хладнокръвието си и шумно настояваше да му разрешат да се обади на адвоката си.

Съветът му бе напълно излишен. Джаспър бе прекалено уплашен, за да отвори уста.

Последното, което видя, преди да го набутат в полицейската кола, бе паникьосаното лице на Линда.

— Чакайте, това е майка ми — изкрещя той, като се забори с двамата полицаи. — Трябва да поговоря с нея.

— В момента, синко — отвърна по-едрият, като го натъпка грубо в колата, — майка ти е последната ти грижа.

За ужас на Джаспър ченгето бръкна в джоба му и извади пълния с мангизи плик, адресиран с четливия почерк на Али.

— Познато ли ти е това? — попита ченгето.

Джаспър позеленя още повече.

— Не — прошепна той. — Не ми е познато. Но няма да кажа и дума, докато не поговоря с адвоката си.

Пред областния съд в Санта Барбара Боби също си имаше правни проблеми.

— Още не е свършено — оптимистично го увери Джеф Букола, адвокатът, на когото плащаше четиристотин долара на час, за да се бори срещу „Комарко“. — Можем да продължим да отлагаме пробите на почвата поне още няколко месеца. Можем да оспорим всяка проба, която донесат в съда.

— Така ли? — ледено попита Боби, на когото му бе писнало да слуша фалшивите обещания на този клоун. — И с какво да ти платя, Джеф? С боб?

Тренировъчната му работа се оказа доста изгодна във финансово отношение, а изпълнението на Тъндърбърд в „Белмонт“ бе глазурата на тортата. В миг цената на коня се учетвори. Но това не вършеше работа, ако не можеше да го продаде, нещо, което Барти дори отказваше да обсъжда.

— Слушай, Боби, съжалявам за Хайуд — каза му той, докато празнуваха в нощта на надбягването. — Но не очакваш да се разделя с него сега, нали? Това е началото на кариерата му. Знаеш го. А и дори да го продадем, твоят дял ще бъде погълнат от делата за нула време. Просто ще отложиш неизбежното за малко.

Беше прав, разбира се. Нямаше смисъл да продаде Тъндърбърд, нито да продължава с делата. Но последното не бе въпрос на избор. Ставаше дума за чест. Също като капитан, който потъва с кораба си. Докато имаше и цент, Боби трябваше да продължи да се бори за Хайуд. Но не очакваше Барти да го разбере.

Днес съдията бе изпълнен със съчувствие, особено след страстната реч на Боби за семейството му, обработвало земята в Санта Инес от поколения, и за непоправимите щети върху пейзажа, водата и цялата екосистема в Хайуд, които сондирането на „Комарко“ щеше да нанесе. Но за съжаление ръцете на съдията бяха вързани.

Законът беше ясен: правата на собствениците се простираха само върху земята, но не и върху природните ресурси под нея.

— Обади ми се в понеделник — делово каза Джеф, като затвори куфарчето си.

Изпитваше съжаление към Боби, но хлапето само си бе виновно за проблемите, а и му беше писнало от арогантността и лошите настроения на клиента му. Какво, по дяволите, искаше от него? Да промени закона?

— Тогава ще обсъдим следващата стъпка — добави той.

Боби забърза надолу по стъпалата и едва не се сблъска с Дилън, който се изкачваше нагоре. Заедно с цялото семейство, Дилън бе дошъл за морална подкрепа, но му се наложи да излезе от съдебната зала двадесет минути по-рано, за да звънне на Ейми, както ѝ бе обещал, и пропусна присъдата.

— Какво стана? — попита Дилън разтревожено.

По някаква причина, която дори самият той не можеше да си обясни, Дилън бе решил да пази връзката си с дъщерята на Джими Прайс в тайна, затова не можеше да извини изчезването. Не се бяха виждали след случайната среща в галерия „Гагосян“, но си пишеха и се чуваха редовно. Постепенно кратките контакти с Ейми се превърнаха в светлината на деня му. Когато положението в ранчото станеше напечено или му се искаше да си поговори с някого за

изкуство или за живота, или поне за нещо различно от Тод Кренбърн, петролни кладенци и правни разправии, той се обръщаше към Ейми. Мила, нежна и забавна, тя знаеше какво точно да каже, за да го накара да се почувства по-добре. Разговорите с нея му действаха като свежа глътка въздух след часове под вода. Направо го връщаше към живота.

— Решението е в полза на Тод — отговори Тара.

— Отново — горчиво добави Съмър. — А ти за какво се хилиш?

— Аз ли? А, нищо. Нищо. Това е ужасно.

Дилън виновно прогони усмивката от лицето си. Не беше редно да изпитва щастие, да не говорим да го показва, когато всички останали бяха съсипани.

— Но не е свършено, нали? — обърна се той към Боби. — Можем да обжалваме, нали?

— Можете. Но бих ви посъветвал да не го правите.

Всички се завъртяха едновременно и видяха Тод, застанал между двамата си адвокати с гнусна усмивка на лицето. Не беше присъствал на делото, така че не бе ясно защо бе тук.

— Няма смисъл да си хвърляш парите на вятъра, нали, Боби? — ухили се той. — Какво казваше Кени Роджърс в песента си? „Трябва да знаеш кога да се откажеш от залагането.“ Е, това е каубойска мъдрост, която оценявам.

— Защо не се приберете у дома, господин Кренбърн — намеси се Уайът, като пристъпи напред. — Не искаме неприятности. Нали, Боби?

Боби, стиснал зъби от безсилна ярост, изглеждаше като човек, който би приветствал неприятностите.

— Мили не е ли тук? — престори се на изненадан Тод. — Когато се разделихме, беше безумно възмутена от начина, по който те разочаровах. Изненадан съм, че не си е направила труда да се появи в часа на мъката ти.

— Ние вече не си говорим — отвърна Боби. Не знаеше защо изобщо удостоява заяждането на Тод с отговор, но думите просто изскочиха от устата му. — И ти го знаеш много добре — добави той.

Това бе вярно. Но макар двамата да не си говореха, Боби не спираше да мисли за нея. Първия път, когато Мили му изпрати чек — виновни пари, както си помисли — Боби ѝ го върна, без дори да прочете писмото към него. Но когато Мили повтори опита си,

решителността му го напусна. Не прие парите, разбира се, но все пак отвори писмото ѝ.

В някои отношения това си бе старата Мили: обърквана, прекалено емоционална, допускаща правописни грешки, които го накараха да се просълзи. Но в други бе различна, по-зряла. Боби се опита да прочете промените в характера и живота ѝ между редовете.

„Ще бъда на националното състезание през август, ако не съм си загубила работата дотогава. Знам, че и ти ще си там. Шон ми каза, че тренираш Даш за Марти Фокс.“

Дявол да го вземе Шон и голямата му уста. Какво друго ѝ беше издрънкарал?

„Иска ми се да мисля, че можем да се видим като приятели. Но каквото и да решиш, независимо дали приемеш парите или не, моля те, знай, че наистина съжалявам, Боби. За всичко.“

Боби бе размишлявал за това безброй пъти, беше се опитвал да си обясни всеки възможен мотив на Мили, но все още не знаеше какво да мисли. Знаеше само, че, независимо дали бе виновна или не, ужасно му липсваше. Искаше му се да не е така, но не можеше да промени нищо.

— Върви си го начукай, Тод — изръмжа той. — Преди да пострадаш.

— Спокойно — прошепна Дилън, като сложи ръка на рамото му.

Усети потръпващите мускули на Боби, който копнееше да удари Тод. Не го обвиняваше. И той самият нямаше нищо против да пребие копелето.

— Не се тревожи. Тръгвам си — увери го Тод, но не можа да се удържи да подметне последна гнусна реплика, преди да се отдалечи. — Знаеш ли, ти всъщност извади късмет, че се отърва от Мили. Оказа се, че не си струва проблемите. Страхотна лепка е. Вечно се нуждае от

внимание. Колкото до секса — ухили се той злобно, — ще се забавляваш повече, ако изучаеш скелет.

Това беше последната капка. Боби бутна Дилън настрана, хвърли се върху Тод яростно и го събори на земята. Двамата адвокати отстъпиха назад като уплашени раци и загледаха със страхопочитание как младият обърна клиента им по корем и заби лицето му в каменните стълби, а после изви ръката му с такава сила, че той изпищя.

— Никога, никога не говори за Мили по този начин — изкрещя Боби. — Чувааш ли ме, шибано, долно копеле?

С последните думи той изви ръката на Тод още по-силно, сякаш щеше да я откъсне от тялото му.

— Не си достоен дори да я познаваш.

— Боби, пусни го — нареди му Уайът спокойно, но твърдо.

Младежът се поколеба за момент, но накрая пусна ужасения Тод, който падна по лице на стълбите.

Двамата адвокати незабавно се втурнаха да му помогнат, но Тод ги отпъди. Бузата му бе издрана и кървеше, а дясната му ръка висеше отпуснато. Очевидно изпитваше силна болка.

— Нападение пред свидетели — изсъска той. — Умен ход, Камерън. А си мислех, че едва можеш да си позволиш едно съдебно дело.

Той закуца към колата си, а заплахата му увисна във въздуха като лоша миризма.

— Защо го направи? — извика Съмър.

Всички останали изглеждаха загрижени за Боби, но тя беше бясна. От онзи ужасен ден, когато научи, че Ханк е баща на Съмър, Боби наблюдаваше как гневът и негодуванието ѝ нарастват непрестанно. След като чу зловещата новина от Даяна и се върна при Съмър, тя очакваше да се любят. А вместо това Боби се държа постудено и отдалечено от когато и да било. Но не можеше да ѝ обясни защо.

Нищо чудно, че Съмър негодуваше срещу него. Сигурно мислеше, че си е поиграл с чувствата ѝ нарочно и я е унижил за втори път. Но какво можеше да направи? Беше обещал да не ѝ казва истината и възнамеряваше да удържи думата си.

— Трябваше да направя нещо — защити се той. — Чу го какво каза за Мили.

Думите му подействаха като бензин върху възпламенената Съмър.

— Мили? — яростно изкрещя тя. — Тревожиш се за Мили? Тя е виновна заедно сме в тази каша.

— Не — тъжно възрази Боби. — Не е виновна, Съмър. Аз съм единственият виновен.

Но Съмър се отдалечи разплакана надолу по улицата.

— Не се тревожи за нея — каза Уайът, като го прегърна през рамо. — Просто е много емоционална. Всички сме развълнувани днес. Изкарахме тежък ден.

— Да — кимна младежът, като си помисли, че и той би искал да избяга да си поплаче. — Да, така е.

28.

Националното състезание бе най-важното за каубойските коне.

Всяка година в края на август спокойното селце Руидосо в Ню Мексико се изпълваше с хиляди запалянковци, които идваха да гледат как най-великите каубойски коне в света се надбягват на финала на Деня на труда.

Отчасти благодарение на Мили, чиито реклами за „Т-Мобил“ помогнаха към спорта да бъде привлечена по-широка публика, тази година в селото бе по-оживено от обикновено. За днешния финал се очакваше тълпа от повече от двадесет хиляди души, които се надяваха да видят как Английската каубойка възвръща великолепната си форма след разочароващия си втори сезон.

Мили положи неимоверни усилия да се изолира от всички клюки в седмиците преди състезанието. Почти не излизаше от Палос Вердес и бе изцяло отдадена на тренировките. Дори взе живота си в собствените си ръце и отхвърли няколко ангажимента, на които спонсорите ѝ настояваха да присъства.

— Осъзнаваш, че не си в положение да ни разиграваш — рязко ѝ каза новата служителка от „Т-Мобил“, която отговаряше за връзките с обществеността, след като Мили отхвърли и втората покана. — Договорът ти изтича в края на следващия месец и подновяването му далеч не е сигурно.

Мили обаче бе категорична.

— Няма ли най-после да вземеш решение? — сопна се тя. — Или искаш да спечеля в Руидосо, или не.

— Разбира се, че искаме да спечелиш — ядоса се момичето.

— Тогава ме остави на мира — приключи разговора Мили и затвори телефона.

Не ѝ се обадиха отново и тя прие това за положителен знак. Ако я бяха уволнили, все някой щеше да звънне да ѝ го съобщи. За първи път от месеци — още от победата ѝ на панаира в област Хумболт, в

деня, когато бе заварила Тод и Кенди в леглото — чувстваше, че тя и Кали се представят добре.

Джил бе на същото мнение.

— Нали разбираш — каза ѝ тя в деня, преди да заминат за Ню Мексико, когато Мили бе постигнала рекорд в галопирането, — вие двамата сте великолепни заедно. Просто трябва да се довериш на коня.

— Предполагам, че си права — отвърна Мили със съмнение в гласа, макар че почувства истинско облекчение и радост от думите ѝ.

След многобройните разочарования започваше да вярва, че е била чудо само за един сезон и е загубила способностите си.

— Няма какво да предполагаш — твърдо заяви Джил. — С Демон никога не си постигала такова време. Единственият ти проблем е самочувствието ти.

Беше права, разбира се. Истината бе, че като я заряза заради Кенди, Тод разби крехкото ѝ самочувствие на милиони парченца. Трудно ѝ бе да си го възвърне, особено след като Рейчъл щракаше със зъби по петите ѝ като пираня, а спонсорите и Джими я тормозеха заради теглото и поведението ѝ.

Не знаеше със сигурност дали връзката на Тод и Кенди продължава и не искаше да знае. Но замечтаният поглед в обичайно ледените очи на Кенди ясно показваше, че още са заедно. Мили не бе споделила с никого какво се бе случило онзи ден. Не както Кенди и Тод предполагаха от лоялност към Джими, а от унижение и срам. Каквото и да изпитваше към Тод — омраза, гняв и възмущение — за гордостта ѝ бе тежък удар да признае, че я бе отхвърлил сексуално заради друга жена. Да не споменаваме и че я бе използвал нагло, за да осъществи вендетата си срещу Боби. Беше я накарал да изглежда слаба и глупава. И тя не бързаше да сподели това със света.

Същата тази неувереност я спря да попита Джими направо дали възнамерява да я изрита заради Рейчъл. Реши, че ако той планираше да го направи, щеше да научи за това достатъчно скоро. Бездруго не можеше да каже нищо, с което да промени решението му, така че нямаше смисъл да се унижава с въпроси. Най-доброто, което можеше да направи, бе да сведе глава и да работи усърдно. Да се опита да му докаже веднъж завинаги, че тя е талантливата.

Сгърчена над клозета в ремаркетото си сутринта на голямото надбягване, Мили повърна мъчително за втори път от час насам.

— Добре ли си? — почука Джил на вратата.

Очакваше, че Мили ще бъде нервна преди състезанието, особено като се имаше предвид наглостта на репортерите, които тормозеха горкото хлапе всеки път, когато излезеше навън, и запалянковците, настояващи да се снимат с нея или да получат автограф. Но Мили наистина изглеждаше зле.

— Добре съм — едва отвърна Мили, притиснала изпотеното си чело в хладния порцелан на клозета. — Ще изляза след минута.

Господи, чувстваше се ужасно. Никога не я бе измъчвала подобна нервност.

Поне Демон да беше тук. Разбира се, Кали се представяше чудесно напоследък, но Демон все още ѝ липсваше ужасно.

— Изглеждаш като смъртник — нежно каза Джил, когато Мили най-после излезе от тоалетната.

Подаде ѝ чаша горещ сладък чай и я накара да седне на малкото канапе.

— Благодаря — каза Мили с разтреперан глас. — Слушай, не се ядосвай — потрепери тя. — Но знаеш ли случайно дали Боби Камерън е тук? Бих излязла да го потърся, но навън е пълна лудница.

Джил въздъхна. Подозираше, че Боби е истинската причина за срива на Мили, а не Тод или слуховете за Джими и Рейчъл, нито дори напрежението от предстоящото надбягване. Тревожеше я перспективата отново да види Боби.

След като той ѝ върна първото писмо и чека, Мили събра цялата си смелост и реши да опита отново. Имаше нужда да му покаже, че ужасно съжалява и че не бе искала нищо от станалото да се случи. Да го увери, че Тод бе излъгал и нея. Но не получи отговор. И оттогава непрестанно я измъчваше мисълта, че според Боби тя нарочно бе предала и него и Хайуд.

— Не съм го виждала — търпеливо отговори Джил. — Но навън има двадесет хиляди души. Не е лесно да срещнеш някого случайно.

— Да — разсеяно кимна Мили. — Да, предполагам, че си права.

— Заповядай — Дилън подаде на Боби чаша топла бира и се настани до него на един от старите платнени столове пред ремаркетото на Марти Фокс. — Пийни и се отпусни. Плашиш конете.

Днешното надбягване маркираше края на треньорската работа на Боби, което трябваше да е повод за празнуване. Въпреки че Даш нямаше шанс да се представи впечатляващо.

Бирата беше отвратителна, но Боби знаеше колко дълго Дилън бе висял на опашката в претъпкания бар, затова я изпи послушно.

— Благодаря — кимна той. — А, преди да забравя — бръкна в джоба на джинсите си, извади дебела пачка петдесетдоларови банкноти и подаде пет от тях на Дилън. — Заплатата ти за последните три дни.

— Заплатата ми? — намръщи се Дилън и бутна парите настрана. — Не говори глупости. Тези пари са за съдебния фонд. Знаеш го. Пък и единственото, което направих, бе да държа няколко въжета. От друга страна, идването в Руидосо за мен е забавление, а не работа.

Това беше вярно само отчасти. Дилън пристигна в Ню Мексико по две причини: да окаже морална подкрепа на Боби, което напоследък бе не по-забавно от вадене на зъб без упойка, и да се види с Ейми.

През последните три дни направи всичко възможно да изпълни първата си мисия и търпеливо слуша в продължение на часове как приятелят му си изливаше мъката заради загубата на Хайуд.

Положението наистина беше кошмарно. Последните каубойски коне бяха продадени на съперниците им в Лос Оливос, а новите конюшни, които преди по-малко от две години бяха радостта и гордостта на Боби, бяха използвани за склад за оборудването на „Комарко“. Сега Тъндърбърд бе единствения кон, който Боби притежаваше поне отчасти, но се намираще на хиляди километри от него в Кентъки. От каубойската идилия останаха само няколко недокоснати ливади и стотина глави добитък. Да не забравяме, разбира се, и сметките по делата с размера на Големия каньон.

Дилън не знаеше обаче, че Боби губеше не само ранчото. От деня, когато Даяна му разказа за гнусната постъпка на Ханк, той трябваше да се изправи пред факта, че баща му не бе човекът, за когото го бе смятал. Бе прекарал целия си живот в опити да бъде достоен за идеал, който никога не бе съществувал. В някои отношения това бе най-тежкия удар.

Нямаше търпение Съмър да се върне в „Бъркли“. Присъствието ѝ у дома бе адски болезнено. Не спираше да търси чертите на Ханк в лицето ѝ, а после да си припомня целувката им. Да, беше само целувка. Но спомените за това, как се бе чувствал тогава, отвориха кутията на Пандора, от която изскочиха кошмарни образи. Съмър му беше сестра. Сестра. В някои дни се чувстваше толкова отвратен и виновен, че едва дишаше.

— Трябва да си намерим места — каза Дилън, като се намръщи от бирата, която имаше вкус на котешка пикня. — Надбягването започва след двадесет минути, а тълпата е страховита.

Всъщност не надбягването го изпълваше с нетърпение да тръгне към пейките, а перспективата да види Ейми за първи път от срещата им в Ню Йорк. Липсваше му ужасно много, но беше и нервен. И двамата бяха изпълнени с въодушевление от предстоящата среща, но още дори не се бяха целували. Ами ако нищо не се получи?

— Тръгвай — подкани го Боби. — Първо ще се отбия да видя нашето момче за последен път и после ще се присъединя към теб.

Боби потегли към заградената площ, където стояха шестнадесетте най-бързи и здрави коня и ездачите им. За всички тях това бе най-важното състезание през годината, а за някои — най-важното в живота им.

Запроправя си път сред тълпата и си каза, че професионализмът му налага да пожелае късмет на Даш и жокея му. Истината обаче бе, че просто не можеше да остане далеч от конете и ездачите.

Трябваше да види Мили.

Нямаше да говори с нея, а просто щеше да стои отзад и да я погледа. После можеше да отиде при Марти и да се измъкне оттук.

Нямаше проблеми.

Мили излезе от залата за претегляне, по-бледа от обикновено, и се натъкна на море от камери.

— Тук! — завикаха репортерите. — Мили!

— Как се чувстваш? Уверена ли си?

— Добре съм, благодаря — насили се да се усмихне тя, като се опита безуспешно да си проправи път.

— Как е Кали?

— Дочухме, че си подобрила с две секунди рекорда си с Демон по време на тренировките миналата седмица. Вярно ли е?

— Рейчъл Дилейни обади ли се да ти пожелае късмет?

Беше безнадеждно. Очевидно нямаше да стигне до старта без помощ. Тя се шмугна обратно в съблекалнята, където пресата не можеше да я последва, втурна се в дамската тоалетна, заключи се в едната от кабинките и се опита да си поеме дъх.

— Дишай — заповяда си на глас, като се опита да пропъди гаденето. — Фокусирай се.

Чу вратата да се отваря. Две разпоредителки застанаха пред огледалото, за да проверят грима си. Отначало не обърна внимание на бърбенето им, но после чу име, което я накара да се вслуша.

— Дилейни, а не Деморни — каза едната. — Нали знаеш, Рейчъл. Онази, която мрази Мили и е гадже на брат й.

— Да, да, знам — отвърна приятелката й. — Но откъде знаеш, че е подписала? Имам предвид, не си виждала договора, нали?

Мили почувства как космите по тила й настръхват. Какъв договор?

— Разбира се, че не — заяви първата. — Джими Прайс е попитаен от Кремъл. Но чух жена му да съобщава това на приятелката си. Наема я.

— Мислиш ли, че ще зареже Мили? — попита другата. — Ами ако тя спечели днес? Тогава няма да я зареже, нали?

— Откъде да знам. Може и да го направи. Имам предвид, Мили не изглежда много добре. Виждала съм гладуващи етиопци с повече месо по кокалите от нея. Ако някой има нужда от добро похапване, това е тя. Повече месо и картофи.

Жените излязоха и затръшнаха вратата зад себе си.

Мислите на Мили запрепусаха. Вярваше, че днес е решителният момент за нея. Ами ако вече бе закъсняла? Дали наистина Джими бе наел долната кучка зад гърба й?

Слава Богу, нямаше време да размишлява върху чутото. Закъсняваше. Надигна се с усилие, излезе от страничната врата и тръгна към заградената площ, където я чакаше Кали.

Бог да го благослови. Изглеждаше спокоен и кротко похапваше трева, сякаш нямаше никакви грижи.

— Ето те — извика Джил облекчено, когато Мили се метна на седлото. — Започвах да се паникьосвам, че си избягала.

След няколко секунди Мили си пожела наистина да бе избягала. Застанал точно пред нея, като Клинт Истуд в стар уестърн, бе Боби.

Не го беше виждала от онази ужасна вечер в Бел Еър, когато бе спала за първи път с Тод. Изуми се колко различен изглеждаше.

Тогава беше невероятно силен. Разгневен, наранен, но все още могъщ физически, като умиращ бик, нападащ матадора. Но сега? Сега изглеждаше примирен, изморен, почти съсипан.

Мили знаеше, че няма право да каже и дума по въпроса, но Боби бе отслабнал страшно много. А и раменете му бяха отпуснати по странен начин. Къде беше онзи Боби, когото помнеше? Пламенният, арогантен и небрежен каубой, когото видя за първи път на стълбите в Ньюелс? Красавецът, в когото се влюби безнадеждно и отчаяно?

И тогава се случи. Боби вдигна глава и улови вторачения ѝ поглед.

В миг оглушителната какофония сякаш заглъхна, тълпите изчезнаха и останаха само те двамата. Ако сърцето ѝ още биеше, то Мили не можеше да го усети.

Боби, от друга страна, усещаше само лудото биене на собственото си сърце.

Беше виждал безброй снимки на Мили по телевизията и вестниците, откак се срещнаха за последен път. Но друго бе да я види на живо. Изглеждаше болна. Слаба, бледа, почти мършава. Наистина ужасно. Желанието да я свали от коня и да я отнесе далеч оттук бе толкова силно, че той не можа да се удържи и пристъпи напред. Но с всяка стъпка неувереността му се засилваше и накрая просто спря на място и се вторачи в нея.

— Здравсти.

Гласът ѝ беше толкова тих и слаб, че отначало не я чу, а само видя устните ѝ да оформят думата. Тя се прокашля и опита отново.

— Не знаех, че ще те видя днес.

— Е, ето ме — мрачно отвърна той.

Мили затрепери и стисна гривата на Кали за подкрепа.

— Върна ми писмото — промълви. — Разбирам защо. Имам предвид, мисля си, че разбирам.

— Не, не разбираш — ледено я срязва Боби. — Как можеш да разбереш? Ти не разбираш нищо.

Искаше я ужасно много. Искаше да ѝ прости, да я обича, да бъде всичко за нея. Но по някакъв необясним начин желанието само засилваше яростта му. Сякаш бе програмиран да се държи грубо, да продължи да я притиска, докато напълно я отблъсне от себе си в изкривена самозащита.

— Винаги си се интересувала само от собствения си успех, независимо от цената. Е, сега го получи. Надявам се, че си щастлива.

Понечи да се отдалечи. Мили извика отчаяно.

— Не съм щастлива! Боби, моля те. Не знаех за „Комарко“. Тод никога не ми казваше нищо. Трябва да ми повярваш. Не знаех!

Но той вече се отдалечаваше.

— Ох, мамка му! Мамка му! Мамка му! Това не изглежда добре.

Дилън стоеше прав и наблюдаваше надбягването. Застанала до него, на мястото, където трябваше да е Боби, бе Ейми. Държеше ръката му и, въпреки кошмара за горката Мили, който се разиграваше пред тях, се усмихваше широко.

Не се случи така, както си го бе представяла, но все пак бе чудесно. Търси Дилън цял час, когато пристигна, тъй като в бързината си да облече близнаците забрави мобифона си. Тъкмо започна да губи надежда, че ще го види, когато той се блъсна в нея пред една от будките за сладолед.

— Хей! — засия той незабавно и пропъди всичките ѝ тревоги, че си е променил мнението и вече не се интересува от нея. — За мен ли е един от сладоледите?

Тя погледна тъпо ръцете си и си спомни, че държеше две фунийки, за утешение на братята си, които бе оставила с ужасната им майка за прекалено дълго време. Сладоледът вече се топеше и по китките ѝ се стичаха лепкави струи.

— Всъщност сладоледите са за децата — усмихна му се тя, без да крие радостта си, че го вижда отново.

— Аха — засмя се Дилън.

Ейми беше още по-сладка и хубава, отколкото я помнеше.

— Е, заслужават ли ги? Добре ли се държаха?

— Добре ли! Не, по дяволите — изкикоти се Ейми. — Проклети са както винаги.

— В такъв случай — каза Дилън, като издърпа сладоледите, — смятам, че ние с теб трябва да ги изядем.

Дилън дори не опита сладоледа, а метна безцеремонно и двата на земята, придърпа я към себе си и я целуна страстно и дълго. Хората наоколо се вторачиха в тях.

От този момент Ейми потъна в омайна мъгла от щастие. Позволи му да я заведе да гледа надбягването с него и Боби, но Боби така и не се появи. Вече дори не й пукаше, че баща ѝ щеше да побеснее, защото го бе оставила сам да се разправя с момчетата.

Дилън Макдоналд я обичаше. Това бе единственото важно нещо на света.

Но въпреки блаженството си изпита съжаление към Мили, която се представяше ужасно. Усети, че и Дилън е на същото мнение.

— Сигурно нещо се е случило — каза тя, като поклати глава. — Напоследък яздеше толкова добре. Горката Мили. Не е справедливо.

— Вероятно е от напрежението — сви рамене Дилън. — Може би тълпата я притеснява.

— Не — възрази Ейми. — Свикнала е с тълпите. Нещо друго е станало.

Надбягването беше само четиристотин и петдесет метра, но за Мили бе четири хиляди. Беше увиснала на врата на Кали като пияна. Въпреки малкото ѝ килограми тежеше като камък на коня, който положи всички усилия да се справи самостоятелно и я завлече до финала като ранен войник. Мили изостана далеч зад останалите жокеи.

Надбягването приключи за тридесет секунди и несъмнено бе най-ужасното състезание в живота ѝ.

— Мислиш ли, че трябва да отида при нея? — загрижено попита Ейми.

Дилън кимна.

— Мисля, че трябва да отидем, да.

Страхотно ѝ хареса начинът, по който Дилън каза „да отидем“.

Той улови нежния поглед на широките ѝ бледосини очи и се разтопи. Бавно, все още малко нервно, Дилън се наведе и притисна пресъхналите си устни към нейните и се зашемети от допира на меката ѝ порцеланова кожа в наболата му брада.

— Не ми пука какво мислят хората — прошепна Ейми, опиянена от щастие. — Нито татко, нито Кенди, нито Мили, никой. Не искам вече да те пазя в тайна.

— Нито пък аз — изтъкна той, като я прегърна силно.

— Хайде да вървим — предложи момичето, като неохотно се освободи от него. — Цял живот ще правим това. Но в момента мисля, че Мили се нуждае от мен повече, отколкото ти.

— Силно се съмнявам — отвърна Дилън и прехапа долната си устна безпомощно. — Но си права. Да вървим.

За съжаление на Мили Ейми не беше първият член на семейство Прайс, който стигна до ремаркетото ѝ.

— Какво, по дяволите, беше това? — изрева Джими, а тлъстите му бузи се затресоха, когато се заразхожда нервно напред-назад. — Да не си откачила?

— Дръж се по-мило с нея — посъветва го Джил.

Тя самата не знаеше какво се бе объркало, но разкъсването на горкото момиче нямаше да помогне на никого.

— По-мило? — възмути се Джими. — Държа се мило с нея през последните шест месеца, Джил. Да не съмшибано благотворително дружество? Да не смяташ, че „Т-Мобил“ ще се държат мило с нея? — изсмя се той презрително. — Хората инвестираха много време и пари в теб, Мили. Аз инвестирах много време и пари. Но ти ме провали. Провали и себе си. Господи!

Мили чу думите му като далечно ехо, сякаш ушите ѝ бяха натъпкани с памук. След като Боби се отдалечи от нея, нещо в нея се срина. Безбройните проблеми и напрежението в живота ѝ достигнаха точка на кипене и системите ѝ просто спряха да функционират.

Дори не помнеше, че бе яздила Кали до финала. Нито пък можеше да обясни на Джими, Джил или някой друг какво се бе случило по време на надбягването. Всичко ѝ беше като в мъгла.

— Няма лесен начин да ти го съобщя, Мили — каза Джими, като запали пура. — Затова просто ще го кажа. Уволнена си.

— Хей, чакай, чакай — намеси се Джил в защита на Мили, която седеше неподвижно като статуя. — Да не прибързваме.

Днес Джил преживя страхотно разочарование, когато видя как усърдната ѝ работа през последния месец отиде по дяволите.

Във възможно най-неподходящия момент мобифонът ѝ зазвъня упорито. Несъмнено някой репортер искаше да чуе мнението на треньорката на Кали за шокиращото представяне. Едва тогава Джил осъзна, че заета да защитава Мили, дори не бе разбрала кой бе спечелил състезанието.

Докато тя ровеше в чантата си, за да намери и изключи проклетия телефон, на вратата се почука леко и Ейми влезе в ремаркетото заедно с Дилън.

— Къде, по дяволите, беше? — нахвърли се Джими върху дъщеря си. — Горката Кенди полудя с момчетата. И кой е този клоун? — вторачи се той в Дилън, който спокойно отвърна на погледа му.

За първи път Ейми пренебрегна баща си напълно, втурна се към Мили и я прегърна.

— Горкото ми момиченце — нежно каза тя. — Какво, за Бога, се случи?

Мили неочаквано излезе от ступора. Вторачи се в Ейми и Дилън и най-после наруши мълчанието си.

— Ти? И Дилън? — кимна тя към сплетените им пръсти.

Ейми отвърна с широка усмивка.

— Но как? Имам предвид, кога... Не разбирам.

— Ще ти обясня по-късно — увери я Ейми. — Сега ти си важната. Каж ми какво се обърка, Мили.

Сълзите, които Мили потискаше упорито през последните няколко минути, се затъркаляха по лицето ѝ.

— Видях се с Боби — изхлипа тя. — Точно преди надбягването. И той ме мрази, Ейми. Наистина ме мрази.

— По дяволите — промърмори Дилън под нос. — Знаех си. Тъпо, упорито копеле... — изруга, после се обърна към Мили. — Слушай, скъпа, Боби не те мрази. Знаем го със сигурност.

— Ти не видя лицето му, Дил. Как само ме погледна — поклати глава тя тъжно.

— Довери ми се — хвана я за ръката Дилън и внезапно дългите месеци, в които не се бяха виждали, се стопиха. — Боби просто си търси човек, когото да обвини, това е всичко. Изгубването на ранчото е адски тежко за него.

— Загуби ли ранчото? — ужаси се Мили. — Загуби Хайуд?

— Е, не още — поправи се Дилън. — Но предстои. Не може да си позволи да се бори в съда.

За втори път от две минути насам нечий мобифон зазвъня. Този път беше този на Мили.

— Не отговаряй! — извика Джил, но закъсна.

Автоматично Мили отговори:

— Ало?

— Мили?

Гласът от другата страна на линията бе толкова слаб и накъсан, че отначало не го позна.

— Да. Кой е?

— Мили, аз съм. Мама.

Минаха няколко секунди преди да загрее.

— Мамо?

— Да, скъпа. О, Мили — заплака Линда и се замъчи да си поеме дъх. — Случи се нещо ужасно.

Няма шега, мрачно си помисли Мили. Тъкмо ме уволниха, кариерата ми приключи. Рейчъл ще открадне работата ми, заедно с остатъците от живота ми, които не е взела досега. Боби ме мрази. Половината световна преса тръпне от нетърпение да ме унижи, а ти ми се обаждаш да ми споделиш собствените си проблеми!

— Не плачи, мамо — каза тя, като избърса собствените си сълзи.

Както винаги, отчаянието на Линда я накара да се стегне. Някой трябваше да се прояви като зрял човек.

— Какво е станало? Сигурна съм, че не е толкова страшно.

— Страшно е! — изхленчи Линда. — Ужасно е. Джаспър е обвинен в измама. И няма да го пуснат под гаранция. Намира се в затвора в Йорк, Мили. В затвора! И не иска да се види с мен. Дори не ми разрешава да му се обадя...

Линда захлипа отчаяно и накъсаните й думи не бяха достатъчно ясни за Мили.

— Мамо, опитай се да не се паникьосваш — помоли я Мили. — В момента съм по средата на нещо важно. Може ли да ти звънна след половин час?

— Половин час? — истерично извика Линда. — Тук е един през нощта, Мили. Имам нужда да поговоря с теб сега.

Мили въздъхна.

— Ще ти звънна веднага, щом мога. Обещавам ти.

Господ знае в каква каша се бе забъркал брат й този път. Но очевидно майка й не можеше да се справи сама. Щеше да й се наложи да се върне в Англия. И колкото по-скоро го направеше, толкова по-добре.

Тя затвори телефона и завъртя очи към Ейми, която се изкикоти. Внезапно нищо вече не изглеждаше толкова важно. Всъщност Мили се уплаши, че ще избухне в див смях, нещо, което не бе особено разумно при дадените обстоятелства.

Джими обаче не изглеждаше весел. Бе очаквал сълзи от Мили и ако не молби на колене, то поне горещо извинение за днешното фиаско. Вместо това тя изглеждаше по-загрижена за проблемите на Боби Камерън и организирането на пътуването си до Англия.

— Ейми — излая той. — Отивай да се грижиш за братята си. Мили и аз още не сме свършили. И да се извиниш на Кенди, задето я изостави така.

Ейми си пое дълбоко дъх.

— Знаеш ли какво, татко? — каза тя. — Майната ти.

— Моля? — изненада се Джими. — Какво каза?

— Казах, майната ти.

Сърцето на Мили се изпълни с гордост. Тя се усмихна на Дилън, който очевидно си мислеше същото. Крайно време беше Ейми да се възпротиви на наглото тлъсто копеле.

— Не съм ти робиня — спокойно продължи тя. — Ако Кенди не иска да се грижи за собствените си деца, не е трябвало да ги ражда.

— Не смей да говориш за Кенди с неуважение! — изкрещя Джими. — Тя е чудесна майка.

— Тя е ужасна майка — отвърна Ейми. — Честно, татко, обичам те. Но как може да си толкова сяп?

Мили стана, облече пуловера си и се огледа набързо. Издуха носата си и избърса следите от сълзите. Ейми и Джими очевидно имаха доста неща за обсъждане. Можеше да ги остави да се разправят и да се изправи срещу неизбежното нападение на репортерите отвън. Все още нямаше представа какво да им каже и как да обясни случилото се. Но колкото по-рано излезеше при тях, толкова по-бързо щеше да приключи с всичко това.

— Къде отиваш? — побесня Джими, когато я видя да се отправя към вратата. — Още не съм свършил с теб.

Господарският му тон я вбеси. А и нямаше какво повече да загуби.

— Току-що ме уволни, Джими, забрави ли? Ако случайно не си наясно с този термин, той означава, че вече не работя за теб.

— Върни се тук! — изрева Прайс. — Дължиш ми извинение, млада госпожице, да не споменаваме и за малко уважение.

— Не ти дължа абсолютно нищо — отвърна Мили. — Помогна ми да спечеля пари. Ти също спечели. Край на историята. Пък и след като вече съм въвн от играта, можеш спокойно да наемеш Рейчъл Дилейни. О, съжалявам, сгреших — усмихна се тя саркастично. — Вече го направи, нали?

— Рейчъл няма нищо общо с това — заекна Джими.

За първи път Мили го видя да отстъпва. Това ѝ се стори адски приятно.

— Дори и да бях победила днес, пак щеше да ме замениш, нали?

— Не е сигурно — излъга той.

— Слушай, Джими, благодарна съм ти за старта, който ми даде. Но вече не искам всички тези дивотии с английската каубойка — едва когато изрече думите, осъзна, че наистина ги мислеше. — Така че давай напред с Рейчъл. Не се чувствай зле задето ме заменяш с нея.

— Не се чувствам зле — гадничко отвърна Джими. — Нито за миг.

Вратата се отвори широко и разкри разярената Кенди, стиснала по едно пиццящо хлапе във всяка ръка. Красивото ѝ кремаво сако от „Ралф Лорън“ бе омазано със сладолед и сополи. Косата ѝ бе рошава, сякаш се беше борила с вятърна мелница. Обикновено безукорният ѝ грим се бе разтекъл и приличаше на зловеща маска.

— Мамка му — прошепна Дилън на Ейми. — Кой покани Круела Девил^[1]?

— Джими! — изкрещя Кенди вбесено. — Търсих те навсякъде. А ти! — насочи тя костеливия си пръст към Ейми и потрепери от ярост.

— Това е абсурдно — намеси се Джил раздражено. — Тук заприлича на Таймс Скуеър.

— Съжалявам, бебчо — извини се Джими и взе синовете си от Кенди. — Дойдох да съобщя на Мили, че я уволнявам.

— Добре — кимна Кенди доволно. — Крайно време беше. Това надбягване бе пълен позор.

Мили се канеше да си тръгне, но наглостта на Кенди я вбеси.

— Знаеш ли, Джими — небрежно подхвърли тя. — Ако имаш нужда от нещо, което да те накара да се почувстваш зле, опитай с това. Жена ти чука приятеля ми, пардон, бившия ми приятел, зад гърба ти.

Джими се ококори и зяпна. Погледна Кенди, търсейки отрицание по лицето ѝ. Но нападението на Мили бе внезапно и жена му не успя да прикрие виновната си червенина.

Лицето на Джими преbledня като чаршаф. Ейми също изглеждаше зашеметена.

— Точно така — усмихна се Мили. — Това продължава от... колко време стана, Кенди? Три месеца? Четири?

— Лъжкиня! — изписка Кенди.

Но бе прекалено късно. Никой не ѝ повярва.

— Хванах ги заедно в леглото — завъртя ножа в раната Мили. — През юни. Затова ние с Тод се разделихме.

След тези думи тя излезе и затвори вратата, оставяйки атомната бомба да избухне зад гърба ѝ.

---

[1] Зла героиня от „101 далматинци“. — Б.р. ↑

29.

— Всички да станат!

Съдията докуцука обратно до стола си и всички се надигнаха изморено. С червената си церемониална роба и къдравата бяла перука, съдия Кармайкъл напомняше на Мили за Дядо Коледа с обръсната брада и лишен от жизнерадост. Изглеждаше още по-сериозен и мрачен днес следобед. Мили се надяваше, че това не е лош знак за Джаспър.

— О, Господи — прошепна Линда и я стисна за ръката. — Какво ще стане сега?

— Всичко ще е наред — опита се да я успокои Мили. — Каквото и да стане, Джаспър ще се справи. Ще преживеем и това.

Нервите на Линда бяха толкова опънати, че Мили не бе сигурна дали майка ѝ ще успее да стигне до съда тази сутрин. Откакто се прибра у дома, ако ужасната къща на майка ѝ изобщо можеше да бъде наречена дом с грозните си завеси, овехтял мокет и безбройни полилеи, Линда бе психическа развалина. Страдаше от всеки възможен симптом на стреса — от гадене и зловещи главоболия до треска, паника и дори припадъци. В момента седеше сковано до дъщеря си и тръпнеше от страх.

Мили кръстоса крака отново — проклетите дървени пейки бяха ужасно неудобни — и мислите ѝ се върнаха към промените през последните шест седмици. Връщането в Англия след толкова дълго време ѝ се струваше странно. Всичко ѝ се виждаше много по-малко: от улиците, къщите и колите до кексчетата с боровинки в „Старбъкс“, които бяха на половината на онези в Калифорния. Но най-странно от всичко бе, че не живееше в Нюелс.

Очевидно агентите бяха получили оферта за фермата, но Мили не знаеше от кого, въпреки безбройните опити да ги разпита по телефона, използвайки псевдоними и чужд акцент, за да се представи за купувачка чужденка. Засега обаче никой не живееше във фермата. Около седмица след като се прибра, Мили отиде до Нюелс, за да види какво се бе случило със семейния ѝ дом след смъртта на баща ѝ.

Знаеше, че ще изглежда различно, разбира се. Но нищо не можа да я подготви емоционално за шока от изоставения и безлюден вид на дома ѝ. Конюшните я накараха да се разплаче. Сесил винаги ги поддържаше блестящи и безукорно чисти. Те бяха неговата гордост и радост. А сега вратите висяха изкривени на пантите си, парчета от стари седла и стремена ръждясваха в отводнителните канали, а до стените бяха струпани гигантски купчини пожълтели листа.

Мили оправи една от вратите, вдигна глава и видя мърлява дървена табелка, закована над нея. Избърса я с ръкав и очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато видя името: Лесна победа.

Заля я вълна от спомени, едновременно щастливи и болезнени. Припомни си деня, в който Сесил купи Лесна победа. Жребчето бе мършаво и дребно, но още тогава се бе влюбила в него. После се сети за последната си езда с него, преди злополуката да провали всичко и да я задържи далеч от седлото за повече от две години. Спомни си как гнусната Рейчъл бе флиртувала с брат ѝ в деня, когато Лесна победа оплоди кобилата ѝ. Разбира се, арестът на Джаспър сложи край на фалшивата им връзка. Това бе единственото хубаво нещо в цялата зловеща история. Е, и прибирането ѝ у дома, разбира се.

Но най-добре си спомняше нощта, когато Лесна победа почина. Силната си мъка и как Боби я утешаваше нежно.

Копнееше той да е тук сега, за да я утеши отново.

Вечерта тя подкара обратно към Нюмаркет, изпълнена с твърда решителност. Все още възнамеряваше да си върне Нюуелс някак си. Но междувременно щеше да се заеме да оправи щетите, нанесени от Рейчъл.

— Ужасно си слаба, скъпа — настоя Линда, като сипа огромно количество овчарски пай в чинията ѝ, докато Мили се опитваше да ѝ опише плана си за действие.

Тъкмо се канеше да протестира, но великолепното ухание на пържен лук и месо подразни апетита ѝ и тя осъзна, че умира от глад.

— Няма значение — отвърна, като се протегна към кетчупа и за ужас на Линда удави аромата на домашно приготвеното телешко в лепкава река от червен сос. — Искам да проучиш няколко конюшни вместо мен. Да видиш дали ще можеш да получиш добра цена от някой от старите приятели на татко.

Линда я изгледа тъпо.

— Бих го направила лично — продължи Мили, като си изгори езика от лакомия. — Но ще бъда ужасно заета с делото на Джаспър и издирването на Рейдър, Илайджа и останалите. Да не говорим и за транспортирането им дотук.

— Съжалявам — прекъсна я Линда. — Кого ще транспортираш? Къде?

— Слушай ме, мамо — раздразни се Мили. Понякога ѝ се струваше, че се опитва да задържи вниманието на тригодишно дете, когато говореше с майка си. — Може да нямам достатъчно пари, за да откупя Нюуелс. Поне не още — добави тя мрачно. — Но имам спестявания от рекламите за „Г-Мобил“. Достатъчно, за да открия на кого онази крава е продала жребците на татко и да ги откупя.

— Но, Мили — запротестира Линда.

Никога не бе разбирала любовта на дъщеря си към конете. Не можеше да си обясни как можеше да се тревожи за старите жребци на Сесил, когато бъдещето на брат ѝ бе в опасност, а семейството бе изправено пред обществен позор.

— Може да са къде ли не. Ами ако новите им собственици не искат да ги продадат?

— Разбира се, че ще искат — уверено изтъкна Мили. — Всеки е готов да продава, ако цената е подходяща.

Всъщност откриването на конете се оказа сериозна работа. Много от старите ѝ любимци бяха откарани в чужбина, на места, където нямаше шанс да ги намери. Мили плака отчаяно в деня, когато научи, че Илайджа е бил изпратен в Саудитска Арабия, купен за нищожна сума от един от познатите на Джаспър. Сякаш семейство Дактуб не бе причинило достатъчно неприятности на Локуд Гроувс.

Но имаше и щастливи моменти. Рейдър се оказа на по-малко от тридесет километра от нея. Дъртата Ан Вос-Мензис не бе загубила интерес към него и бе подскочила при възможността да го купи, когато Рейчъл започна да разпродава активите на Нюуелс.

— Наистина не съм сигурна, че искам да се разделя с него — заяви тя, усетила отчаянието на Мили, която се появи при нея с чекова книжка в ръка. — Той тъкмо започна да се проявява този сезон.

Цената, която дъртата вещица ѝ измъкна, бе умопомрачителна, но Мили дори не мигна. Видът на Рейдър, който наостри уши и

зацвили радостно, когато я видя да тича към него, си струваше всички пари на света.

Искаше ѝ се да може да прекарва цялото си време с любимите си коне. Но за съжаление нямаше начин. Някой трябваше да се погрижи за защитата на Джаспър. Линда беше прекалено слаба и нервна, за да се разправя с адвокати или да взема важни решения. А Джаспър, макар да го бяха изпратили в затвор с лек режим до Кеймбридж, бе обзет от ужас и самосъжаление и не можеше да помогне на никого, а най-малко на себе си.

Затова Мили трябваше да прекарва безкрайни часове в адвокатските кантори и да обсъжда стратегията на защитата му. Не виждаше как смотаният ѝ брат може да се защити. Просто трябваше да се признае за виновен и да си придаде вид на дълбоко разкаян. Дори за Джаспър измамата с Дактуб бе зашеметяващо тъпо и рисковано нещо.

Хубавото на заетостта ѝ бе, че не ѝ позволяваше да размишлява върху бъркотията, която бе оставила в Калифорния. Шестте седмици, прекарани в Англия, вече ѝ се виждаха като шест години. Самотно писмо от Ейми бе единствената ѝ връзка със стария ѝ живот.

„Татко подаде молба за развод и Кенди се премести в дома на Тод с близнаците. Можеш ли да си го представиш?“

Мили се усмихна, като си представи как Тод играе ролята на грижовен баща на Чейс и Чанс. А и как ли се справяше Кенди без Ейми? Сигурно нямаше да издържат дълго.

„Оказа се, че Кенди не е подписала предбрачно споразумение, така че татко е здраво прекаран. В момента, разбира се, дори не мисли за парите. Искане ми се да можеше да го видиш. Невероятно тъжен е. Но е и различен човек. Държи се адски мило с мен и дори се обади на Дони онзи ден. За първи път от шест години.

Какво друго да ти разкажа? Вероятно не искаш да чуеш и дума за Рейчъл, но реших да ти съобщя, че все пак

не язди за татко. Ранди Кравиц ѝ предложи страхотни пари, за да остане при него, а историята с Кенди разсея татко от мислите за коне и надбягвания. А, ето нещо по-приятно. Миналата седмица видях тази снимка в едно клюкарско списание и реших, че ще ти достави удоволствие.“

Скъпата Ейми ѝ бе изпратила снимка на Рейчъл на някакъв благотворителен бал. Проклетата кучка вече имаше тройна брадичка. Вероятно бе снимана под лош ъгъл, но все пак снимка на проклетницата, представяща я грозна и дебела, трябваше да бъде запазена.

„Дилън е добре. Миналата седмица ме заведе за първи път в Хайуд. О, Господи, толкова е красиво! Не знам как изобщо ти е хрумнало да го напуснеш.“

В този момент Мили трябваше да спре да чете и да си поеме дълбоко дъх. Но след няколко минути се съвзе достатъчно, за да продължи.

„Няма да отгатнеш какво друго стана. Татко възнамерява да помогне на Боби да обжалва в съда. Страшно е разгневен на Тод и иска да му го върне тъпкано по всякакъв възможен начин, включително да му попречи да се добере до петрола. Ще видим какво ще стане. В момента Боби отказва дори да говори с татко. Дилън се опитва да го убеди.“

Типично за Боби, помисли си Мили. Упорит като муле, дори когато му предлагат спасение. Разбираше го, че отказа нейните пари. Но сега, когато двамата с Джими имаха общ враг в лицето на Тод, трябваше да зарови томаховката и да приеме помощта му.

„Липсваш ни, особено на мен. Дилън те поздравява. Късмет с делото на брат ти. Грижи се за себе си. Непрестанно си мислим за теб.

С любов, Ейми“.

Писмото я зарадва, но и натъжи. Повечето новини бяха добри, но нямаше нито дума дали Боби е променил мнението си за нея и дали бе спрял да я вини за всичко.

Може би просто трябваше да забрави за него. Искаше прошката и приятелството му, но нямаше право да очаква, че някога ще ги получи.

Междувременно я чакаха доста други задачи. Джаспър и Линда не бяха лесни, но бяха единственото ѝ семейство. И в момента се нуждаеха от нея.

След като съдията седна, зрителите се настаниха обратно на неудобните пейки и зачакаха присъдата.

Мили погледна наляво и видя семейството и приятелите на Али Дактуб. Седнали от другата страна на пътеката, всички те бяха издокарани в костюми от „Хуго Бос“ и копринени вратовръзки от „Либърти“. Както Сесил би казал, не се виждаше нито една чалма.

Бяха тук уж да подкрепят Джаспър. Но бе всеизвестно, че единствената причина за присъствието им в съда бе да се опитат да открият нещо в днешните процедури, което да им помогне в обжалването на делото на собствения си син. Миналата седмица Али получи четиригодишна присъда, която разтърси богатото му и могъщо семейство и се появи на първите страници на вестниците в Англия и Близкия изток.

Присъдата изкара акъла на Джаспър. Гениалният му млад адвокат, Зак Спиро, го увери, че с него няма да се отнесат толкова строго, особено ако се признае за виновен, но това не успокои брат ѝ.

Мили хареса Зак от самото начало. Беше хубав мъж, макар и не Брад Пит. Имаше небрежен, леко академичен вид, съчетан със зашеметяваща фигура, висока метър и деветдесет. Приличаше на интелигентен еврейски Кларк Кент. Остроумието и сухото му чувство

за хумор беше като Божи дар в дните преди делото и двамата с Мили прекараха доста дълги вечери из кръчмите в Нюмаркет, обсъждайки стратегията и тактиката за защитата на брат й.

Бързо стана ясно, че между двамата гореше пламък или поне силно привличане. Дори поговориха по въпроса. Но се съгласиха, че сега не е подходящия момент да се занимават с това.

За съжаление обаче, след като човек си признаеше желанието, не бе лесно да го прибере в кутия. Откак Зак призна чувствата си, двамата се обикаляха един друг като разгонени кучета, несигурни дали да се изчукат, да си играят или да си разкъсат гърлата.

— Не можем да пренебрегнем сериозността на извършеното — започна съдията и гръмовният му глас върна Мили към действителността. Джаспър, пребледнял като чаршаф, потрепери трескаво. — Освен това фактът, че не само сте планирали, но и повторили престъплението няколко пъти през дванадесетмесечен период, показва предумисъл, която според мен усложнява ситуацията.

Мамка му, помисли си Мили. Не звучи добре.

Съдията продължи:

— От друга страна, има и смекчаващи вината обстоятелства. Убеден съм, че физическото насилие и нараняването, нанесени ви от приятелите на господин Дактуб, и страхът ви от бъдеща физическа разправа, са изиграли сериозна роля в решението ви да продължите измамата.

От другата страна на пътеката арабският контингент поклати глави горчиво, но Мили бе прекалено заета да наблюдава Джаспър, за да забележи. Въпреки дългогодишните им лоши отношения изпитваше съжаление към него.

— Взимайки всичко това предвид, както и факта, че разумно решихте да се признаете за виновен и по двете обвинения, реших да ви наложа присъда от шест месеца. Имате право на условно освобождаване след не по-малко от три месеца.

Съдията удари с чукчето си и Зак се извърна с усмивка към Мили, която му се усмихна в отговор. Шест месеца беше страхотен резултат, по-добър, отколкото бяха очаквали. Ако го пуснеха условно, щеше да се прибере у дома за Коледа. Дори Джаспър доби облекчен вид и махна на Линда, преди да го поведат обратно към килията.

— Шест месеца? — възмути се Линда. — Изглежда ужасно много време за такава глупава грешка. Как ще оцелее там цели шест месеца?

— О, мамо — намръщи се Мили. — Джаспър извади страхотен късмет благодарение на Зак. Можеше да го заключат за много по-дълго. А и вероятно ще лежи не повече от три месеца. Това са дванадесет седмици. Нищо не е.

— Ще ни позволят ли да го видим? — обърна се Линда към Зак, който се присъедини към тях с широка усмивка на лицето.

Беше доволен от резултата, разбира се, но още по-щастлив бе да види Мили, по-красива и сексапилна от когато и да било в елегантния си костюм в стил от четиридесетте години.

— Би трябвало — мило отговори той, усетил, че Линда ще се разплаче всеки момент. — Ако искате, можете да дойдете с мен сега. Обикновено им отпускат по десетина минути с адвокатите им, преди да ги отведат.

Зак показва пропуска си на дежурните полицаи и поведе Мили и Линда през задната врата, която водеше към стаята за разпити и килиите. В последната минута Мили реши да не влиза.

— Няма ли да дойдеш с нас?

— Не — поклати глава тя. — Мисля, че е по-добре мама да се види с него насаме.

— Добре — усмихна се Зак.

Мили беше не само секси, но и страшно мила, нещо, което не можеше да се каже за брат ѝ. Уникалната комбинация от сляпа арогантност и долна страхливост не правеха Джаспър желан клиент.

— Ето — каза той, като надраска нещо на лист хартия и ѝ го подаде.

— Какво е това?

— Тайният код на масонската ложа в Кеймбридж — ухили се Зак, после, когато Мили не реагира, добави бързо: — Разбира се, че не е това, глупаче. Написах ти номера ми.

Младата жена отвори уста да каже нещо, но той я изпревари.

— Не си длъжна да ми се обадиш, ако не искаш. Няма да се обидя. Но имаш вид на човек, който се нуждае от ядене.

— Много ти благодаря — засмя се Мили.

— Затова реших да ти предложа вечеря. Помисли по въпроса.

Преди Мили да успее да отговори, Зак изчезна с Линда по петите си, а тежката дъбова врата се затръшна зад тях.

30.

Наближаващата Коледа не бе радостно събитие за Тод Кренбърн.

На времето си мислеше, че не е лесно да живееш с Мили. Но сравнена с Кенди Прайс, бе направо шега работа. Всекидневните яростни изблици на Кенди, астрономическите ѝ разходи и суетата, която граничеше с мегаломания, бяха невероятни. Би могъл да ги понесе, ако не беше и останалият ѝ багаж. По-точно, Чейс и Чанс, които го мразеха почти колкото и той тях, и Джими.

Разбира се, очакваше отмъщение от страна на Джими. Всички знаеха, че не е човек, когото да прецакаш безнаказано. А най-зловещото предателство бе да му отмъкнеш съпругата. Но когато започна връзката с нея, Тод наистина вярваше, че нещата ще се уредят сравнително безболезнено. Смяташе, че Джими ще се примири, ще даде развод на Кенди и ще си хване нова красавица.

Не осъзнаваше обаче, че любовта на Джими бе не само истинска, но и безумно силна и дълбока, граничеща с мания. Фактът, че жена му направи избор, не означаваше нищо за него. Ако той не можеше да я има, щеше да се увери, че и никой друг няма да я притежава. Искаше не само да накаже Тод, но да го унищожи напълно.

Първият му ход бе да се оттегли от сделката им с недвижими имоти в Орландо. Е, това се очакваше. Но после Джими започна систематични и плашещо ефективни атаки върху останалите сфери в бизнеса на Тод.

Възобнови съдебното дело за Хайуд и плати на прочут адвокат да уреди налагането на съдебни ограничения срещу „Комарко“, които спряха сондирането за цели три скъпи месеца. После реши да се възползва от услугите, които различни хора му дължаха. Сделките на Тод започнаха да се провалят една след друга из цялата страна — Ню Йорк, Чикаго, Питсбърг и Сан Франциско, а бившите му партньори и колеги го зарязаха като плъхове, бягащи от потъващ кораб. Очевидно Тод бе подценил властта на Джими в деловите кръгове.

Съвсем скоро Кренбърн откри, че е уязвим и провален в много от инвестициите си. И то тъкмо когато се хвана с най-претенциозната жена на планетата — Кенди очакваше първокласно обслужване във всяко отношение, от материалните удобства до сексуалните изпълнения. Ако не я чукаше поне два пъти дневно и не я докарваше до все по-страхотен оргазъм всеки път, тя се ядосваше и му вгорчаваше живота. Как, по дяволите, Джими бе успявал да ръководи многомилионната си компания и да поддържа интереса си към надбягванията, докато беше женен за нея, бе абсолютна загадка. За първи път, откак навърши двадесет години, Тод изпадна във финансово затруднение.

Въпреки всичко обаче все още си падаше по Кенди. Мисълта, че тя може да го напусне, когато получи парите си от развода, го държеше буден нощем и го притесняваше повече от личната вендета на Джими. Затова, когато тя настоя да заведе нея и децата в Тилърайд за двуседмична ски ваканция, Тод се предаде.

По-късно си даде сметка, че по никакъв начин не можеше да си позволи две седмици почивка. Рано или късно щеше да му се наложи да съобщи на нейно величество, че може да ѝ отдели само един дълъг уикенд.

В един ранен неделен следобед в началото на декември тъкмо се чудеше как да го направи, когато мислите му бяха прекъснати от колебливо почукване на вратата.

— Ако не е избухнала Трета световна война — каза той, когато Сали, последната изтощена гувернантка на момчетата, влезе в стаята, — не искам да знам нищо.

Кенди беше на пазар, както обикновено, а хлапетата спяха и несъмнено се зареждаха за поредните шест часа беснееие и крясъци. Тод трябваше да работи. Но след сексуалния маратон рано сутринта — три пъти за един час — той бе прекалено изтощен дори да мисли за работа.

— Наистина съжалявам — извини се момичето нервно, — но мисля, че трябва да дойдете. Полицията е тук.

— Полицията? — намръщи се той, стана и излезе в коридора. — Ченгетата от участъка в Ел Ей? Какво, по дяволите, искат?

Тримата мъже, облечени в черни костюми и застанали пред вратата, не приличаха на ченгета. Имаха вид на хора от ФБР.

— Вие ли сте Тод Кренбърн? — попита единият, като извади значка от вътрешния си джоб и я размаха бързо пред очите му.

— Знаете, че съм — рязко отговори Тод. — Стойте в дома ми, Коломбо. Въпросът е кои сте вие?

Грубото поведение бе грешка. Първият, очевидно шефът, кимна на подчинените си. Те се хвърлиха напред, сграбчиха ръцете на Тод и ги извиха болезнено зад гърба му, преди да му закопчат белезниците.

— Какво правите, по дяволите? — извика той. — Това е възмутително.

— Арестувам ви по подозрение в измама — каза шефът. — Данъчна измама, за да сме по-точни. Имате право да мълчите...

— Майната ти — прекъсна го Тод. — Не вярвай, че ще си мълча. Това са глупости. Не знам нищо за никаква измама. Плащам си шибаните данъци.

— Изглежда, данъчната служба не е съгласна с вас — отвърна мъчителят му спокойно, а кръвното на Тод се повиши до опасни граници. — Имат информация, която ни предадоха. Мога да опиша случилото се само като продължителни и систематични опити да измамим щат Калифорния с избягването на имотни и други данъци.

Шибаният Джими. Беше отишъл прекалено далеч този път. Разбира се, Тод рискуваше доста в някои от сделките с недвижими имоти. Но бе внимателен, когато ставаше дума за закона. Счетоводителите му бяха изобретателни, но не бяха престъпници. Поне той не мислеше така.

— Допускате страхотна грешка — изсъска Тод, след като го изкараха от къщата и го натъпкаха в джипа си в мига, когато Кенди се появи в розовото си порше. — Ще ви съсия от съдебни дела, обещавам ви.

— Тод?

Кенди се понесе към тях с високите си ботуши от крокодилска кожа и черна кожена минипола, която не оставяше много на въображението. Имаше толкова впечатляващ вид, че за момент типовете от ФБР се стреснаха.

— Какво става? — попита тя.

— Не се тревожи, беччо — успокои я той. — Просто иди и звъни на Джайк Грийн, адвокатата ми. Името му е в кафявия телефонен указател на бюрото ми. Кажи му, че имам нужда от него. Веднага.

Положи всички възможни усилия да звучи самоуверено, но мислите му препускаха лудо.

Дали Джими наистина разполагаше с нещо срещу него? Какво, по дяволите, бе успяло да изрови копелето?

За голяма своя изненада Мили очакваше Коледа с нетърпение и радост. И това се дължеше основно на Зак Спиро.

Той започна да се отбива в къщата на майка ѝ под различни претексти: информация за освобождаването на Джаспър, макар че лесно би могъл да я съобщи по телефона или имейла, извинение, че може случайно да е накарал Линда да плати повече, което, разбира се, не беше вярно. Истинската причина за посещенията му бе толкова очевидна, та накрая му се наложи да я сподели и да помоли Мили за среща за вечеря в Илай.

Първата ѝ реакция бе да му откаже. Да го отблъсне, преди нещата да се задълбочат и тя да отговори на чувствата му. Колкото и да бе странно, Линда я убеди да не постъпва по този начин.

— Скъпа — каза тя, като вдигна глава от огромната тенджерата, в която правеше конфитюр от боровинки. — Става дума само за вечеря, за Бога. Дай шанс на горкото момче. Ще ти се отрази добре да поизлезеш и да се запознаеш с нови хора.

Оказа се права. Вечерята наистина се отрази добре на Мили.

Зак беше адски забавен и я разсмиваше до сълзи, нещо, което Мили почти бе забравила. Когато няколко часа по-късно, я остави пред дома ѝ, леко пияна, тя му позволи да я целуне.

Целувката беше приятна. Не зашеметяваща. Не я изпълни с диво желание. Но все пак бе приятна. Хареса ѝ.

Първата целувка определи тона на връзката, която последва. След емоционалната въртележка миналата година, Мили с радост прие доволството пред екстаза. Зак ѝ харесваше — беше достатъчно хубав, а и, макар да можеше да го сравнява само с Тод, изглежда, бе опитен и способен любовник. Но сексът бе само малка част от това, което я привличаше към него. Приятелството му, чувството му за хумор, интелектът му и добрите съвети бяха по-важни. И ако това означаваше да жертва страстта, същата страст, която ѝ бе причинила толкова мъка

по Боби и я бе заслепила с Тод за дълго време, е, заслужаваше си да плати тази цена.

Зак беше достатъчно умен да усети колебанието ѝ. Внимаваше да не я притиска и да не настоява за обвързване. Просто бавно проникваше в живота ѝ, а и в семейството ѝ.

Но близостта им не беше единствената добра промяна. След като стресът от делото премина, Линда започна да идва на себе си. Светските ѝ амбиции се изпариха. Дори тя трябваше да се изправи пред факта, че с едно дете в „Плейбой“, а с друго в затвора, не бе в положение да иронизира почтеността на хората. Но снобът в нея, макар и притихнал, не бе мъртъв.

— Какво смяташ да облечеш, скъпа? — попита тя Мили преди няколко седмици, когато дъщеря ѝ се върна след дълъг престой в конюшните с Рейдър и Стенли, друг от старите любимци на Сесил, който бе успяла да открие и спаси.

— Да облека? — учуди се Мили, като си сипа чаша горещо вино и се настани на големия кухненски стол. — За какво?

— За коледното парти на семейство Дилейни, разбира се — отговори Линда. — Ще трябва да ти купим нещо ново.

— Шегуваш се — задави се Мили с виното. — След всичко, което Рейчъл ни причини? И ти искаш да отидеш в дома ѝ?

— Не е въпрос дали искам или не — отговори Линда, която отчаяно копнееше да се появи на празненството. — Става дума за учтивост.

Наистина, Рейчъл се бе държала отвратително. Начинът, по който заряза горкия Джаспър в труден за него момент, бе последната капка за Линда. Най-после бе готова да признае, че проклетото момиче наистина бе ужасно. Но това не бе достатъчно да я удържи далеч от митлингсфърдския отговор на прочутия бал на Елтън Джон „Бели връзки и диадеми“. Все пак горките Майкъл и Джулия не бяха виновни, че дъщеря им е невярна мръсница, нали? Каквото и да бе направила Рейчъл, родителите ѝ си оставаха стълбовете на светското общество в Нюмаркет. Семейство Дилейни не можеше да бъде зачеркнато с лекота от подвързания ѝ с кожа указател.

Отначало Мили отказа категорично дори да говори по въпроса, но Зак я накара да премисли.

— Я стига, ще бъде забавно — ухили се той, докато ѝ помагаше да почисти мърлявата слама на Стенли няколко дни след като Линда получи поканата.

Бяха заедно вече от месец и той бе свикнал да прекарва известно време с конете ѝ. Но все още изглеждаше странно в конюшната, също като негър на събрание на ку-клукс-клан.

— Можеш да се присмееш на Рейчъл за дебелината ѝ — изтъкна ѝ той. — А аз ще се фукам пред останалите мъже, вторачени в мен с желанието и тяхното гадже да е модел на „Плейбой“.

— Не съм била модел! — ядоса се Мили, като го замери с шепя слама. — Бях ездачка на каубойски коне.

— Ездачка на каубойски коне без дрехи — подразни я Зак.

Тя се престори на ядосана, но тайничко се радваше на небрежното отношение на Зак към снимките ѝ в „Плейбой“ и в кичозните каубойски реклами. След ужасения потрес на майка ѝ бе чудесно да се посмее по въпроса с някого.

— Моля те, хайде да отидем — настоя той. — Чувал съм, че къщата на Дилейни е зашеметяваща. А и тоалетът на майка ти ще си струва да изтърпиш партито. Знаеш го.

Разбира се, Линда се зарадва страхотно на промяната в решението на Мили и изпита силна благодарност към Зак, който я бе убедил да го стори. Реши да му покаже благодарността си по изпитания през времето начин, като му изпече огромно количество домашни бисквити.

— Сигурна ли си, че не си еврейка? — попита той, докато Линда стоеше до него гордо и го наблюдаваше как се тъпче до пръсване.

— Шшшт, скъпи, яж си бисквитите — отвърна тя нежно.

Въпреки, че Зак не бе завършил „Итън“, нямаше имение и дори бе израснал в Голдърс Грийн, Линда го намираще за чудесен. Вечно подтикваше Мили да „навлезе в следващия етап“, каквото и да означаваше това.

За съжаление, когато Бъдни вечер най-после настъпи, всички в къщата се събудиха с махмурлук, който можеше да спре и влак.

Преди два дни научиха, че Джаспър ще бъде освободен по-рано за добро поведение. Следователно щеше да си е у дома за Коледа и за

празненството на семейство Дилейни, ако посмееше да отиде на него. След истеричния плач на Линда бе решено, че Зак и Мили ще вземат брат ѝ от затвора, за да ѝ спестят унижението да бъде снимана там от местните репортери. Линда си остана у дома, за да приготви празничната вечеря ѝ да довърши коледната украса.

След първоначалното неудобство от срещата им, подсилено от факта, че Джаспър очевидно бе „открил Господ“ в затвора, четиримата решиха единодушно да се напият колкото се може по-скоро.

На сутринта всички бяха с позеленели лица.

— Знам, че ти обещах да отида, мамо — измърмори Мили с дрезгав глас. — Но наистина не мога да изтърпя празненството. Защо не кажеш на сър Майкъл, че съм болна?

— В никакъв случай — решително отсече Линда, макар че и тя самата не се чувстваше добре. — Веднага ще се усети. Всички ще си помислят, че не си дошла, защото не харесваш Рейчъл.

— Ами аз наистина не я харесвам — съгласи се Мили.

— А това е сериозна причина да положиш усилия — намеси се Джаспър, като влезе в кухнята, облечен в един от старите халати на Сесил, който висеше като торба върху отслабналото му тяло. — Рейчъл постъпи ужасно с нас. Но това ни дава възможност да простим, да обърнем и другата буза. Любовта и прошката са велико нещо.

— Точно така — потвърди Линда, която нямаше представа за какво говори синът ѝ.

Мили улови погледа на Зак и се опита да сдържи смеха си. Свети Джаспър Затворника.

Отиването в Митлингсфърд вечерта бе сюрреалистично преживяване. Къщата бе осветена със свещи както в нощта на лятното празненство, когато Сесил получи първия си инсулт, а Рейчъл нагло се намеси в разигралата се драма в болницата. Тази вечер изглеждаше още по-красива, ако това изобщо бе възможно. Лекият сняг, паднал следобед, ѝ придаваше вид на излязла от приказка, а биенето на църковните камбани в селото засилваше коледното настроение.

— Наистина се радвам, че си тук — каза Мили, като стисна ръката на Зак за морална подкрепа.

— Аз също — отвърна той нежно.

Въпреки прочутата битка в пресата между двете момичета, Мили така и не видя Рейчъл в Америка. Всичко, което знаеше за кариерата и живота ѝ — успехите ѝ в „Белмонт“, връзката ѝ с телевизионната звезда Мики Малоун след раздялата с Джаспър, напълняването ѝ след скъсването с Мики, бе научено от клюкарските списания. Същите парцали, в които доскоро и Мили бе снимана редовно.

Единствената причина за завръщането на Рейчъл в Англия бе желанието ѝ да се опита да сваля излишните килограми далеч от светкавиците на папараците. Очевидно все още имаше надежди да се върне в Щатите и да постигне нови успехи, макар и с друг работодател. Ранди Кравиц я бе уволнил в момента, когато теглото ѝ се покачи, което бе доставило страхотно удоволствие на Мили въпреки мъдрите дрънканици на Джаспър за милост и прошка.

Мисълта да види съперницата си на живо вероятно трябваше да я притесни. И преди няколко месеца щеше да стане така. Но комбинацията от Зак, липсата на репортери около самата нея и радостта от завръщането на Рейдър и останалите възстанови вродената ѝ самоувереност. Сега бе изпълнена най-вече с любопитство. И наистина се надяваше, че Рейчъл изглежда така ужасно, както в последното издание на „Стар“.

Не остана разочарована.

— Мамка му — подсвирна Зак, когато видя съперницата ѝ. — Роузи О’Донъл^[1] се е изрусила и е била погълната от гигантска гъба!

Рейчъл се понесе към тях в рокля от розова тафта. Наистина изглеждаше страшна. Косата ѝ все още бе гъста и лъскава, а гърдите ѝ — по-гигантски и отпреди — висяха над стегнатия корсаж. Най-любезните думи, с които можеше да бъде описана, бяха „дебела крава“. Но Мили не държеше да е любезна.

— Рейчъл — усмихна се тя злобно. — Мили Боже! Наистина си се променила.

— Може да съм качила няколко килограма — отвърна Рейчъл вбесено, — но поне семейството ми не е станало за смях.

Последната реплика бе насочена специално към Линда, която стоеше само на метър от тях и си говореше с група жокейски съпруги. Линда се изчерви засрамено.

— Честно казано, изненадана съм, че решихте да се появите тази година, като се има предвид присъдата на Джаспър и твоя... как да го

наречем... провал? Сигурна съм, че мама ви е поканила само от съжаление. Но предполагам, че не сте имали къде другаде да отидете, нали?

— Позволете ми да се представя — прекъсна я Зак, като пристъпи напред, преди Мили да стисне неприятелката си за гърлото. — Зак Спиро. Радвам се да се запознаем. Чувал съм много за вас.

Учтивостта му втрещи Рейчъл, която не можа да реагира за момент. Шашна се още повече, когато и Джаспър изникна до нея.

— Джей? — заекна тя. — Какво... Имам предвид, не трябва ли да си...

— Здравсти, Рейчъл — поздрави той, като се наведе към нея със странна гримаса на лицето, която бе упражнявал с часове пред огледалото в килията си и смяташе за ведра и ангелска, а всъщност му придаваше вид на човек с киселини, после я целуна по двете бузи. — Пуснаха ме предсрочно за добро поведение — обясни й. — Как си ти, Рейчъл? Щастлива ли си?

Хвана я за ръцете и се вгледа дълбоко в очите й. Не като любовник, а по-скоро като психиатър. Сякаш тя бе човекът, който имаше нужда от помощ.

— Напълно съм щастлива, Джаспър, благодаря — отговори тя.

— Надявам се да е така. Не ми се иска да мисля, че не ти е простено. Всички ти прощаваме за случилото се. Нали така? — обърна се към сестра си.

Мили се канеше да му отговори, че със сигурност не е простила на Рейчъл, нито възнамерява да го направи, докато диша, но съперницата й я изпревари и избухна от негодувание.

— Ти? — извика възмутено. — Ти ми прощаваш?

— Да — отговори Джаспър.

Съсредоточен само в себе си, както винаги, той не забеляза възмуцението й и дори се опита да я прегърне.

— Научих се да прогонвам гнева си, Рейчъл — продължи спокойно. — Би трябвало да опиташ същото. Не трябваше да търсиш успокоение в храната. Би трябвало да се обърнеш към Господ.

Мили не вярваше, че някога е обичала брат си повече, отколкото в този момент. Изражението на Рейчъл почти си струваше загубата на Нюуелс.

— Преди да се обърнеш към Господ, Рейчъл — намеси се Мили весело, — разкажи ни новините за Мики. Чух, че ходи с онази чешка гимнастичка, Полина някоя си. Поддържаш ли още връзка с него?

— Не — ледено отвърна Рейчъл. — Но каквото и да си прочела, трябва да знаеш, че аз заряхах Мики, а не той мен.

— А, ето те — извика бащата на Рейчъл, усмихнат както винаги. — И Мили! — зарадва ѝ се той. — Как си, скъпа? Чудесно е да видя, че двете най-последно сте заровили томахащата на войната.

— Здравсти, Майкъл — целуна го Мили нежно, като знаеше, че това ще вбеси Рейчъл още повече. — Честита Коледа.

— Мисля, че майка ти иска да поговори с теб — съобщи ѝ той.

Всички се извърнаха към Линда, която махаше енергично на Мили и Зак. Джаспър вече бе изчезнал някъде, несъмнено да проповядва Божието слово на останалите неверници в дома на семейство Дилейни.

— Какво правиш? — изсъска Линда театрално, когато Мили най-последно отиде при нея. — Обеща ми, че няма да правиш сцена на Рейчъл.

— Не съм направила абсолютно нищо! — възмутено се защити Мили, като потърси подкрепа от Зак. — Почти не казах и дума. Джаспър я вбеси.

— Е, както и да е — каза Линда мрачно, — има и нещо друго — тя бръкна в златната си вечерна чантичка и извади твърд бял плик. — Пристигна вчера, но забравих да ти го дам. Мисля, че може да е от Боби — добави шепнешком.

Мили усети как жизнерадостното ѝ настроение се изпари, а кожата ѝ настръхна. Пощенската щампа наистина беше от Солванг.

— Знаеш ли, по-лесно е да разбереш от кого е, ако го отвориш — нежно я насърчи Зак.

Мили скъса плика и извади официално напечатана покана.

— От Ейми е — съобщи тя след дълго мълчание. — Тя и Дилън ще се женят. Сватбата е в Хайуд, на Нова година.

— Е, това е чудесна новина, нали? — попита Зак. — Знам, че харесваш Дилън.

— О, да, разбира се. Той е чудесен — разсеяно отвърна Мили.

Мислите ѝ очевидно бяха някъде далеч оттук и ако бе щастлива, не го показваше.

— Трябва да побързаш да си купиш самолетен билет — посъветва я Линда. — Много хора ще пътуват към Калифорния за Нова година. Предполагам, че повечето места са вече заети.

— О, няма да пътувам — засмя се Мили с престорена небрежност. — Няма начин.

Зак я изгледа с вбесяващия си адвокатски проникателен поглед, който не ти оставяше друга възможност, освен да си признаеш всичко. Понякога Мили се изнервяше, че той разчита мислите ѝ с такава лекота.

— Какво? — нацупи се тя. — Абсолютна лудница ще е. А и предизвестieto е прекалено кратко.

Зак отново я погледна.

— Престани да ме гледаш така!

Но той не спря. Мили знаеше, че е прав. Ейми се омъжваше за Дилън, за Бога. Трябваше да отиде.

Въздържаше я само мисълта за Боби. Не можеше да обясни чувствата си дори на самата себе си, но при мисълта да го види отново я обземаше смесица от страх и надежда.

От една страна, искаше ѝ се да побегне. Да се скрие в ръцете на Зак и да се мушне под одеялото от закрила и спокойствие, което той ѝ осигуряваше. Но от друга, знаеше, че така само ще отложи неизбежното. И тъкмо то я плашеше.

— Рано или късно ще трябва да се видиш с него — отбеляза Зак. — Да се изправиш пред демоните си. Моментът е подходящ.

— Знам — отговори Мили, като се сгуши в прегръдката му. — Знам.

---

[1] Американска телевизионна водеща, актриса и автор на книги.
— Б.р. ↑

31.

Съмър погледна отражението си в огледалото и въздъхна. Виненочервеното вълнено сако бе невероятно красиво, произведение на изкуството, но нещо в останалия ѝ сватбен тоалет я притесняваше. Може би високите десет сантиметра токчета, с които не бе свикнала? Или дългата елегантна виненочервена пола, която подчертаваше бронзовия ѝ загар, но все пак бе ужасно сковаваща за момиче, свикнало да прекарва деветдесет и девет процента от времето си в дънки?

Каквото и да беше, искаше ѝ се да се чувства по-удобно и по-уверена от обикновено.

Дилън, любимият ѝ брат, се женеше. Това събитие можеше, освен щастливо, да е и леко горчиво, ако не се събираше с най-милата, най-сладката и чудесна жена в света. Всички в семейство Макдоналд обожаваха Ейми. Само няколко часа след като я видяха за първи път, притесненията им, че Дилън ще доведе у дома разглезена богата наследница, се изпариха.

Разбира се, той вече им бе описал с нежни епитети колко великолепна бе бъдещата му булка. Но очевидно бе опиянен от любов, затова не го приеха за надежден свидетел. Ала Ейми спечели сърцата им безрезервно. Веднага след като се появи в Хайуд, обичливото ѝ сърце и трогателната ѝ отдаденост на Дилън станаха толкова явни, че семейството незабавно я прие. После, няколко седмици по-късно, постигна дори невъзможното — сключи примирие между баща си и Боби и разчисти път пред Джими да влее пари в битката срещу „Комарко“.

Само преди десет дни усилията ѝ най-после донесоха плодове. Петролната компания реши да не губи повече пари и се оттегли от ранчото. След година в ада семейство Макдоналд най-после се върна към обичайния си живот. А затова трябваше да благодарят на Ейми.

Съмър се заигра с каишката на новите си обувки и се опита да пропъди мрачното настроение. Имаше толкова много неща, за които да

е благодарна. Любимият ѝ дом бе в безопасност. Дилън бе по-щастлив от когато и да било преди, което се дължеше на Ейми и на обещаващата му художническа кариера. В допълнение към всички тези радостни събития, преди две седмици Джими се обади и съобщи на дъщеря си, че Тод Кренбърн е бил арестуван по обвинение в измама и пране на пари. Все още не бе признат за виновен, но изглеждаше почти сто процента сигурно, че в най-добрия случай ще му наложат астрономическа глоба и поне известно време ще прекара в затвора. Уайът и Маги бяха прекалено добродушни и готови да простят, затова не се зарадваха особено на новината. Ала Съмър, Тара, Дилън и Ейми излязоха и купиха най-голямата бутилка шампанско, която можаха да намерят в Солванг, и празнуваха до сутринта.

Само Боби не присъстваше на празненствата. Никой от тях не знаеше дали липсата му се дължеше на закъсняла реакция на стреса, или просто облекчението му бе дошло в повече. Но за човек, който току-що бе спасен, той изглеждаше необяснимо тъжен и мрачен.

Искаше ѝ се да му помогне. Но собственото ѝ сърце все още бе твърде уязвимо, а и бездруго нямаше представа какво да каже. Животът ѝ в Бъркли смекчи тъгата поне отчасти. Срещна се с няколко различни момчета и се хвърли в светския живот в университетското градче, за да не мисли как бе отхвърлена от Боби. Но разбитото сърце не заздравява за ден, нито за цял семестър.

Реакцията на Боби, когато Дилън му съобщи, че Мили пристига за сватбата — лицето му пребледня, а ръцете му затрепериха неудържимо — все още я караше да се чувства сякаш сърцето ѝ е изтръгнато. Искаше ѝ се да не е така, но не можеше да направи нищо.

— Позволяваш ли да вляза? — попита Дилън, като почука колебливо на вратата ѝ. — Имам нужда от помощ.

Съмър се усмихна, настани го на леглото и се захвана да оправя усуканата папийонка.

— Абсолютно бебе си — подкачи го тя. — Не мога да повярвам, че на твоята възраст все още не знаеш как да се справиш с една проста папийонка.

— Е, не всички сме в интелектуалния отбор на бъдещите адвокати на Америка — отвърна той весело.

— Ето — каза тя, като приключи работата си за нула време. — Идеален възел. Е, как се чувстваш? Не си се разколебал, надявам се?

Беше шега, но Дилън я изгледа ужасено.

— Не, разбира се — увери я той. — Бързам само да се ожена, преди Ейми да осъзнае, че допуска грешка и може да си намери много по-добър от мен.

— Глупости — възрази Съмър, върна на брат си. — Ти си уловът на века. Виждал ли си я тази сутрин?

Дилън поклати глава.

— Не, лош късмет е да видиш булката преди сватбата. Но говорихме по телефона и звучеше добре. Малко е нервна, но Мили е с нея. Изглежда, че ѝ действа много успокоително.

— Така ли? — учуди се Съмър. — Странно, но не си спомням Мили някога да е въздействала успокояващо на някого. Смятам, че за една нервна булка ще е не по-полезна от глухоням преводач. Но това си е мое мнение.

— Съмър — намръщи се Дилън. — Стига вече. Обеща да се държиш добре. Защо толкова мразиш Мили?

— Сериозно ли питаш?

— Е, тя допусна някои грешки — призна той. — Но е добър човек. Наистина. Ще я харесаш, ако я опознаеш.

— Ха! Силно се съмнявам — възрази Съмър, но когато видя помръкналото му лице, добави: — Не се тревожи, обещавам да се държа като цивилизован човек. Няма да предизвикам скандал. Ще ми се да го направя, но ще се удържа.

— Добре — кимна Дилън. — Мили бездруго е ужасно притеснена от идването си тук, срещата с Боби и всичко останало. А денят трябва да е щастлив за всички нас.

— О, изглеждаш чудесно — каза Ейми.

Усмихна се широко на приятелката си, появила се в спалнята ѝ в искрящо зелена рокля и подходящи изумрудени обици. Беше избрала роклята от бутик в Нюмаркет като секси, но достатъчно скромна за сватбата. Знаеше от личен опит, че е невъзможно да достави удоволствие на Боби с тоалета си, затова се задоволи с одобрението на Ейми.

— Благодаря. Но ако някой изглежда великолепно, това си ти — искрено отвърна Мили. — Дилън ще умре от радост и гордост.

Трудно бе да повярваш, че красивата, съблазнителна жена пред нея, облечена в семпла елегантна рокля на „Вира Уонг“, бе същото дебело, нещастно момиче, с което се бе запознала в Палос Вердес преди по-малко от две години. И не бяха само килограмите. Всичко в Ейми изглеждаше различно. Косата ѝ бе по-дълга и подстригана на етажи, които някой умен фризьор бе изпъстрил с медноруси кичури, за да освежи бяло-русия ѝ скандинавски вид и да добави топлина към блестящата ѝ кожа. Лицето ѝ все още си бе игриво като преди, изпълнено с доброта и обич. Идеалните ѝ кукленски черти вече не бяха разваляни от дебелина и сега бяха по-впечатляващи отпреди.

Ако е вярно, че във всяко дебело момиче има по едно тънко, което иска да изскочи на бял свят, тогава това бе тънкото момиче на Ейми. Всичко в нея вибрираше от щастието на триумфалното ѝ бягство.

Мили отседна в хотел „Балард Ин“. За нейно учудване снощи, когато пристигна, откри, че е включена в гостите като член на семейство Прайс. Настаниха я в съседната на Ейми стая и дори щеше да се вози във втората булчинска кола до Хайуд.

— Не съм сигурна, че това е добра идея — възрази тя паникьосано, когато Ейми ѝ изложи плана си. — Последния път, когато видях баща ти, му съобщих, че жена му се чука с Тод. А и ако помня правилно, му предложих да си набута работата там, където слънце не огрява. Предполагам, че съм последният човек, когото иска да види на сватбата на дъщеря си.

Но приятелката ѝ бе категорична.

— Повярвай ми — увери я тя. — Татко е нов човек.

Не се шегуваше. Снощи на вечеря Мили седя до Джими. Ако не знаеше истината, щеше да си помисли, че е бил отвлечен от извънземни и подменен с чаровен и скромнен заместител. На външен вид бе същият пушещ пури рижав дебелак, както и преди. Но разводът очевидно го бе променил. Поздрави я с искрена топлина.

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш — приветства я той, после не само ѝ прости за избухването в Руидосо, но дори ѝ благодари за откровеността. — Странно е как понякога не виждаме най-важните неща, макар да се случват пред нас. Нямам предвид само Кенди. Осъзнах, че съм бил отвратителен баща на Ейми. А тя е великолепно момиче.

След това признание нищо вече не можеше да го спре. Направо проглуши ушите на Мили с приказки по въпроса колко прекрасно е да преоткриеш двете си големи деца. Най-после бе изпълнил онова, което трябвало да направи още преди години: обадил се на Дони и признал отговорността си за смъртта на майка му. Сега двамата отново си говорели. Освен това Джими се бореше с Кенди за опека над близнаците.

— Тя ги отведе със себе си, когато си тръгна, но за нея са само инструмент, с който да измъкне повече пари от мен — каза той. — Но знаеш ли? Вече не ми пука. Искам си децата. Най-голямо удоволствие ми доставя мисълта, че съм прецакал гнусното копеле Кренбърн. Знаеш ли, че Кенди го изрита в деня, когато го обвиниха?

Мили не го знаеше, а и честно казано, вече не се интересуваше. Но определено откри, че отношението ѝ към новия Джими Прайс се затопля.

— С какво мога да ти помогна? — попита тя, като затвори вратата и се настани до приятелката си на леглото. — Нещо да се нуждае от закачане? Или да искаш нещо от бара? Вода? Сок?

— Добре съм, успокой се — увери я Ейми. — Разкажи ми повече за Зак.

Бяха започнали да клюкарстват снощи след вечеря и си бърбиха до късно през нощта. Ейми разказа на Мили за развитието на събитията в Хайуд, клюките от състезателните среди, а после ѝ описа дълго и подробно ухажването на Дилън. В отплата Мили сподели за новия си живот в Англия и връщането на конете. След това я накара да се залее в смях, когато имитира новия свети Джаспър. Спомена небрежно и за Зак.

— Няма много за разказване — заключи тя. — Чудесен е. Наистина забавен и мил. Много е умен. Майка ми го обожава.

— Но? — попита Ейми.

— Но какво? — намръщи се Мили. — Няма „но“. Добър човек е и извадих късмет да го срещна.

— Но обичаш ли го? — попита Ейми. — Знам, че е висок, мургав и хубав. Но как те кара да се чувстваш?

Мили се замисли за момент.

— В безопасност — отговори най-после, като избегна първия въпрос. — Кара ме да се чувствам в безопасност.

— Е, мисля, че звучи чудесно — решително заяви Ейми. — И много романтично. Сигурно ужасно ти липсва.

— Да, липсва ми — потвърди Мили.

Наистина беше така. Винаги, когато я обземеше тревога от предстоящата среща с Боби, а това се случваше в почти всяка минута откакто самолетът ѝ се бе приземил в Калифорния, изпитваше желание да се обади на Зак.

— Всичко ще е наред, нали? — попита тя, като наруши обета си да не хленчи пред Ейми. — Ами ако Боби още ме мрази? Ами Уайът и Маги? Как да се изправя пред тях след неприятностите, които причиних?

Ейми стисна ръката ѝ.

— Всичко ще е наред — успокои я тя. — Семейство Макдоналд не са зловни и отмъстителни, знаеш го. А и накрая всичко приключи добре. Колкото до Боби — замълча за момент, сякаш търсеше подходящите думи, — той също омекна. Повярвай ми. Никой няма да се държи зле с теб. Не бих те довела тук, ако не го вярвах, нали?

— Права си — съгласи се Мили и я прегърна. — Благодаря ти.

Но дълбоко в себе си изпитваше тревога, която не можеше да бъде успокоена от думите на Ейми.

Когато булчинският конвой пристигна в Хайуд, слънцето вече беше високо в небето над ранчото и огряваше чудесния зимен ден.

Помощният хамбар, трансформиран за случая в параклис, изглеждаше великолепно и напълно подходящ за сватба. Балите сено и фермерските машини бяха пренесени другаде, подът бе излъскан, а дървените стени — боядисани в блестящо бяло. В добавка от голямата къща бяха донесени няколко стари викториански пейки. Четири гигантски букета от бели лилии и червени рози украсяваха помещението. От гредите на тавана висяха гирлянди от бръшлян, а стотици малки, ухаещи на циклами свещи бяха подредени от двете страни на пътеката между редовете.

— Изглежда невероятно красиво — каза Боби на Тара, която посрещаше гостите на вратата, и я целуна по бузата.

Със съвсем малко помощ от страна на Съмър и Маги Тара бе сътворила цялата украса.

— Осъзнаваш, че можеш да спечелиш милиони като изискана организаторка на сватби в града, нали? — подкачи я той.

— И да оставя ранчото? — ухили се тя и махна към зелените пасбища навън. — Никога!

Скован във взетия под наем смокинг, Боби се чувстваше почти толкова удобно, колкото пингвин в Сахара. Да си кум бе достатъчно нервна и страшна задача — през последните десет минути бе проверил поне двадесет пъти дали пръстените са в джоба му. Но очакването на булката и, разбира се, Мили влошаваше положението.

Знаеше, че всички се тревожат за него. Уайът, Дилън и останалите очакваха Боби да полудее от радост, когато „Комарко“ се отказаха от делото. Но все още го ядеше мисълта, че ранчото бе спасено не от него самия, а от Джими Прайс, колкото и да се бе променил. Това бе последният удар върху наранената му гордост и не знаеше как да се примири с него.

Дори днес, когато Дилън бе център на вниманието, не можеше да се отърси от чувството, че хората го наблюдават и си шепнат какъв късмет бе извадил или каква тъпота бе проявил, когато рискува Хайуд и наследството си.

Не че някой от тях можеше да го съди по-строго от него самия.

Най-после се появи бял пикап от 1950 година, украсен с бели панделки и цветя, последван от втори, украсен по същия начин.

Ейми изскочи първа, зашеметяваща в бяла органза. Джими, ухилен гордо, ѝ помогна да излезе от колата и търпеливо я изчака да оправи воала си. След минути се отвори вратата на втората кола и Мили излезе навън.

Боби огледа скришом възстановените ѝ извивки в изумруденозелената рокля и се ядоса. Защо трябваше да се появи тук толкова вбесяващо и безумно красива? Сякаш си нямаше достатъчно тревоги днес.

Макар за всички разумни хора да бе повече от ясно, че Боби все още изпитва чувства към Мили, той отказваше да го признае дори пред себе си. Заради Дилън се съгласи да се държи любезно с нея днес, но това бе всичко. Ако тя очакваше да ѝ прости за Тод и гнусните реклами, за начина, по който го бе предала...

Мислите му бяха грубо прекъснати, когато видя как Мили хваща ръката на хубаво момче с кестенява коса.

— Кой, по дяволите, е този клоун? — попита той Тара, без да осъзнае, че издава ревността си.

— Защо, Боби? — закачи го тя. — Да не би да е заел мястото ти?

— Не — смънка, като съжали за слабостта си. — Разбира се, че не.

Но се изчерви толкова силно, че Тара се засмя.

— Успокой се — каза тя. — Това е братът на Ейми, Дони. Той е гей.

Боби видимо се отпусна.

— А сега влизай вътре и кажи на Дилън, че са пристигнали — нареди му Тара.

Побърза да изпълни заповедта, като се прокллинаше, че е такъв сантиментален глупак. Какво му пукаше с кого бе Мили?

Гостите обърнаха глави, когато органистът засвири. Шон О'Фланегън, седнал на третия ред намигна на Боби окуражително. И после се започна.

Увиснала на ръката на Дони, Мили се чувстваше не по-малко неудобно от Боби, чийто поглед упорито избягваше. Цял ден вчера Ейми я уверява, че семейство Макдоналд не са злопаметни, но това не прогони страховете ѝ. Знаеше колко силно всички в Хайуд държаха на каубойската си култура. Дори и да не я виняха за „Комарко“, сигурно я презираха заради кичозните реклами на Английската каубойка.

За щастие тревогите ѝ бяха разсеяни от едновременната романтична въздишка на всички жени в помещението, когато Ейми се появи на прага и тръгна царствено към олтара, хванала баща си под ръка и приковала влюбен поглед в Дилън.

Я порасни най-после, заповяда си Мили. Това е техният ден. Не става дума за теб.

За съжаление точно в този момент Боби се обърна и двамата се озоваха лице в лице за секунда. Въпреки всички строги предупреждения, които си беше отправила да забрави за него, тъй като вече е със Зак, тя усети как се разтапя.

Не трябваше да оставя Зак да я убеди да дойде тук.

Беше си повтаряла, че се нуждае от прошката на Боби и семейство Макдоналд. Но сега осъзна, че искаше много повече от прошка.

А това беше безнадеждно, ако се съдеше по мрачния поглед, който Боби й хвърли.

Тара бе надминала себе си с украсата на голямата къща. Заддушната мрачна атмосфера бе изчезнала от просторните стаи, изпълнени с цвят и светлина. Официалната трапезария, най-самотното място в къщата на времето, бе превърната в кулинарна пещера на Аладин. Огромната маса бе покрита с яркочервена покривка, върху която бяха подредени чинии и блюда с различна форма, големина и цвят. Навсякъде бяха разпръснати червени и бели копринени възглавници. Шест огромни електрически печки позволяваха на гостите да се настанят и на верандата под ярките гирлянди от коледни лампички. Гигантска елха приковаваше вниманието в коридора, а местен квартет пееше коледни песни и каубойски балади. Гостите влязоха и се насочиха към казана с горещо вино.

— Развесели се малко, по дяволите — прошепна Шон на Боби, който стоеше до стълбите и гледаше как Мили се отдалечава към тоалетната. — Лицето ти по време на церемонията можеше да вкисне мляко.

— Съжалявам — усмихна се младият мъж и откъсна очи от стълбите.

— Не се извинявай на мен — отвърна Шон. — Не си ми кум.

Боби се притесни.

— Толкова лошо ли се държах? Мислиш ли, че Дилън е забелязал?

— Не, не се безпокой — ухили се Шон. — През цялото време беше приковал очи в Ейми и се съмнявам, че би забелязал, дори ако го беше прегазил. Но, за Бога, ако имаш да казваш нещо на момичето, направи го. После и двамата можете да започнете да се забавлявате. Или поне да се престорите, че се забавлявате.

Боби реши да последва съвета му и се отправи нагоре с мрачния вид на човек, който се подготвя за битка. Междувременно Шон се завърна в редиците на празнуващите. И първия човек, когото видя, бе Съмър, застанала тъжно в ъгъла.

— Приличаш на някой, загубил шилинг и намерил пени — подхвърли той, но незабавно съжали за дивотиите си.

Умно, Шон, наруга се той. Много умно.

— На какво приличам? — обърка се Съмър.

— Стар ирландски израз — обясни й, като й подаде чаша горещо вино. — Означава, че изглеждаш разочарована.

— О, не, добре съм — отвърна тя неубедително.

Странна работа. Когато си пишеха, имаше чувството, че може да му каже всичко. Но сега, на живо, Шон й се стори почти непознат. Беше забелязала начина, по който я гледаше по време на службата. Ласкателно беше, разбира се, тъй като бе привлекателен мъж, но тя просто не можеше да мисли за него по този начин. Не можеше да мисли за никого по този начин, освен за Боби.

Усмихна се нервно.

— Чувствай се свободна да ме пратиш по дяволите — каза Шон. — Но според мен още си влюбена в него — и кимна към отдалечаващия се гръб на Боби. — Прав ли съм?

Усмивката на Съмър се преля в мрачна гримаса. Откога пък дължеше на Шон обяснение за чувствата си?

За нейно съжаление Шон намираше гнева й секси. Тя бездруго изглеждаше зашеметяващо във виненочервения костюм, но само яростта възпламеняваше огъня в една жена толкова силно.

— Не — хладно отвърна тя. — Не си прав. Всъщност си адски далеч от истината. Просто се тревожа за него.

Извърна се да си тръгне, но Шон беше прекалено бърз. Той си напомни, че страхливците никога не спечелват красавицата, затова я сграбчи за ръката.

— Боби не е подходящ за теб, ще знаеш. Прекалено е мрачен и податлив на лоши настроения.

— Мислех, че си му приятел? — възнегодува Съмър.

— Така е, приятел съм му. И затова ти го казвам. Не сте подходящи един за друг. Боби не знае какво иска. А ти имаш нужда от мъж, който може да поеме ръководната роля.

— Така ли? — усмихна се тя. — И кой е този мъж? Ти ли?

— Да — спокойно потвърди той. — Аз. Мисля, че трябва да се оженим.

Съмър се засмя. Шон беше толкова забавен, че гневът й се стопи.

— Дъската ти хлопа, Шон. Осъзнаваш ли го?

— Може и така да е — отвърна той самоуверено. Още не бе пуснал ръката ѝ и тя внезапно почувства топлината му. Усещането не беше неприятно. — А може и да не е — добави той, като я погледна в очите, смехът и закачките бяха изчезнали от погледа му. — Мога да те направя щастлива, скъпа — сериозно изтъкна той. — Знам, че мога. Просто ми дай шанс.

— Ще си помисля — обеща Съмър, после издърпа ръката си и изчезна сред гостите.

На горния етаж Мили се отправи към бившата си стая и се заключи в банята. Чудеше се дали и тук ще открие промени, но медната вана още си стоеше на мястото. С изключение на няколко нови кърпи и ваза с рози, поставена на перваза, всичко си беше така, както го помнеше.

Застана пред огледалото и изскимтя ужасено, когато видя зачервените си бузи и омазани с туш очи. Сватбите винаги я просълзяваха, но тази на Ейми я разплака здраво.

Зае се да оправи грима си, изми си ръцете, отвори вратата и се сблъска с Боби.

Така се стресна, че изпищя.

— Хей — каза той, като сложи ръка на рамото ѝ, сякаш искаше да успокои уплашена кобила. — Не исках да те плаша. Просто си помислих, нали разбираш... трябва да поговорим.

Мили преглътна с мъка. Несъмнено искаше да си поговори с Боби. Но в момента стоеше тъпо и не можеше да промълви и дума.

— Чувствам се като маймуна в усмирителна риза в този проклет костюм — промърмори той, за да наруши мълчанието.

Това ли е най-доброто, на което си способен, тъпако, наруга се науч. Заставаш пред нея, за да водите светски разговори?

— Разбирам какво имаш предвид — отвърна тя. — И аз се чувствам ужасно в тази рокля. А горките ми крака имат мехури навсякъде.

Приседна на старото си легло, свали обувката и му протегна крака си за проверка.

Как винаги успяваше да му подейства по този начин? Да обърне нещата? Беше възнамерявал да се скара с нея заради Тод и да ѝ каже

какво мисли. Вместо това откри, че нежно разтрива глезена ѝ и се мъчи да спре да трепери.

Не възнамеряваше да флиртува. Просто неочаквано се оказа в интимно положение.

— Къде те боли? — попита и ужасено отбеляза, че гласът му бе предрезгавял от желание.

Мили едва успя да прошепне в отговор:

— Навсякъде.

Това бе краят. Сякаш привлечени от магнит, двамата се хвърлиха един към друг лудо.

— Мразя те — промърмори Боби между страстните целувки.

— Не, не ме мразиш — отрече тя, опиянена от желанието му.

Бог знаеше, че бе чакала достатъчно дълго. Толкова дълго, та дори успя да си повярва, че чувствата ѝ към него са умрели.

Оказа се, че са имали нужда само от една целувка, за да възкръснат.

— Не ме прекъсвай, когато говоря — ухили се той.

Бутна я на леглото, хвърли се отгоре ѝ и я зацелува отново, започвайки с устата, после надолу по врата ѝ и след миг наболата му брада ожули гърдите ѝ.

— Чакай — задъхано го спря тя.

Мислите ѝ препускаха лудо. Искаше да му обясни всичко. Как бе тръгнала с Тод, отчаяна от отношението на Боби. Как след смъртта на баща ѝ, когато Рейчъл бе измамила майка ѝ и бе превзела Нюелс, се нуждаеше от съчувствието му, но той бе прекалено зает с Хайуд и тренировките на коне, за да ѝ обърне внимание. Как по-късно се залепи за Тод и славата си от страх, ужасена, че ако не може да спечели достатъчно пари, никога няма да си върне Нюелс и ще остане съвсем сама.

— Моля те. Трябва да поговорим — каза тя. — Искам да ти обясня ужасно много неща.

— Да говорим? За какво? — учуди се Боби, като протегна ръка, за да разкопчее сутиена ѝ.

В момента мислите му бяха много по-прости и фокусирани от нейните. Щеше да прави секс с единственото момиче, което винаги бе желал. Разговорите можеха да почакат.

— Бобиии! — извика тя, освободи се от прегръдката му и отиде до прозореца.

Спалнята се намираше точно над верандата, където сновяха гостите. Очите ѝ обаче се насочиха към хълмовете в далечината. Следобедната светлина вече изчезваше, но все пак успя да съзре северните склонове, където Боби я заведе първия ден, когато пристигна в Хайуд.

— Красиво — каза той, като застана зад нея и я прегърна през кръста.

— Хайуд ли? — замечтано попита Мили. — Да, много е красиво.

— Нямах предвид Хайуд — отвърна Боби, като се притисна в нея и тя усети колко е възбуден.

— Слушай, съжалявам — обърна се към него. — Съжалявам за „Комарко“, за Тод и за снимките в „Плейбой“.

— О, Господи — изстена младежът, като сложи ръка на устата ѝ, за да я спре. — Може ли никога да не говорим за това? Ама съвсем никога?

Прекъсна ги почукване на вратата. Тара влезе в стаята и се ухили широко, когато ги видя заедно.

— Наистина съжалявам, че ви безпокоя — извини се. — Но Дилън иска да започне речите. Имаме нужда от теб.

Погледна извинително Боби, който се завъртя към Мили. Погали лицето ѝ с нежност, каквато бе смятала, че никога няма да получи от него, и каза мило:

— Чакахме дълго. Предполагам, че още половин час няма да ни убие.

Няколко минути по-късно Мили слезе долу, опиянена от щастие. За миг си помисли, че наистина е пияна, тъй като видя Шон О'Фланегън, прегърнал страстно Съмър Макдоналд.

Ирландецът отвори очи, видя я и ѝ махна триумфално зад гърба на Съмър. Мили му се усмихна весело. Очевидно днес всички заравяха томахащата на войната.

Боби стоеше сам в малкото складче и се опитваше да успокои дишането си и да накара кръвта да се върне от пениса в мозъка му, за да му даде възможност да си припомни речта си на кум.

— Ето те! — извика Дилън, като влезе при него. — Търсих те навсякъде. Време е за речите, приятел. Не можеш да изчезнеш сега.

— Съжалявам — каза Боби. — Аз... тъъ... видях се с Мили.

Дилън се намръщи.

— Не си се карал с нея, нали? — попита тревожно. — Обещах на Ейми, че няма да има неприятности.

— Не, не — побърза да го успокои Боби. — Нищо такова. Бях... тъъ... много учтив.

Не знаеше защо, но още не му се искаше да разкаже на Дилън за случилото се. Прекалено дълго бе чакал да спечели сърцето ѝ и сега искаше да я запази само за себе си поне за малко. А и още не бе сигурен как щяха да се развият нещата между тях. Може би Мили щеше да вземе самолета за Лондон още утре. Дали щеше да го направи? Или щеше да остане тук за известно време?

Трябваше да поговорят за всичко това. Веднага след като я отведеше в леглото. Но първо бе ред на речта му.

— Добре — зарадва се Дилън. — Радвам се, че сте се сдобрили. Ейми говори с нея снощи. Каза ми, че изглеждала по-щастлива след завръщането си в Англия. Особено сега, с новия си приятел, адвоката.

Боби стисна юмруци и усети как пулсът му се ускорява.

— Има си приятел?

— Да — отговори Дилън, без да се усети. — Изглежда е сериозно. Радвам се за нея. След всички гнусотии с Тод заслужава щастие.

— Да — кимна Боби замаяно. — Да, заслужава.

Успя да произнесе речта си по някакъв начин. По-късно не помнеше и дума от казаното, но хората се смееха и аплодираха любезно на всички подходящи места.

Как бе възможно да му причинява това? Затова ли бе дошла тук? Да си направи гадна шега с него? Да го накара отново да полудее по нея, а после да му заяви, че ходи сериозно с някакъв тип?

Жестоко беше. И нетипично за онази Мили, която познаваше. Но може би бе прав още първия път. Може би онази Мили, която помнеше, сладкото, лудо по конете момиче, бе изчезнала завинаги?

Може би Тод Кренъбърн я бе унищожил, както всичко друго, до което се докоснеше?

Един-два пъти той я погледна по време на речта си и тя му се усмихна нежно. Но той отмести очи, а след като вдигна наздравица, изскочи навън.

Мили се почувства объркана. Защо бе излетял навън, без да дойде при нея? Опита се да не се предава на лоши мисли. Може би просто искаше да се измъкнат без шум и да се видят навън? Да, вероятно беше така.

Тръгна след него, но бе спряна от въодушевената Ейми.

— Хей — усмихна се Мили, като се опита да прикрие нетърпението си. — Забавляваш ли се? Сигурно изпитваш облекчение, че церемониите са приключили?

— Така е — потвърди Ейми. — Не мога да повярвам, че съм госпожа Дилън Макдоналд. Ти можеш ли?

— Родена си за това — увери я Мили. — Страшно се радвам за теб, скъпа. И за двама ви. Дилън прилича на котка, тъкмо изяла каймака.

— Вярно, прилича — съгласи се Ейми усмихнато. — И двамата се радваме за теб. Имам предвид за Зак. Дилън тъкмо разказа на Боби за него. Всички смятаме, че е крайно време любовният ти живот да се подобри.

Мили усети, че ѝ се завива свят.

— Какво? — потрепери. — Дилън е разказал на Боби за Зак?

— Разбира се — притесни се Ейми. — Защо? Какво има?

Мили сляпо се запрепъва сред гостите в коридора. Отвори предната врата и се втурна надолу по стълбите.

— Боби! — отчаяно извика. — Боби! Къде си!

В този миг го видя, качен на кон, на около десет метра от нея. Той се завъртя, когато чу гласа ѝ, и за момент се вторачи в нея. После без предупреждение срита коня в ребрата и изфуча през портата.

— Боби!

Искаше ѝ се да заплаче, но потисна хлипа си и се втурна подире му в тъмнината.

— Върни се! Моля те! Не е това, което си мислиш.

Но беше прекалено късно. Боби бе изчезнал.

32.

Джаспър загледа Мили, която яздеше Рейдър, и духна, за да стопли ръцете си, вкочанени въпреки ръкавиците.

Местната конюшня за коне под наем бе ръководена от стар приятел на Сесил и сега бе дом на четирите жребеца от Нюуелс и мястото, където Мили прекарваше основната част от времето си. Тя продължаваше да настоява, че това е само временен дом, макар перспективата за връщането на Нюуелс да изглеждаше по-далечна от когато и да било. Трудно ѝ бе да си представи как ще осъществи плана си в този кратък живот. Но трябваше да поддържа надеждите си.

Днес беше Свети Валентин. Празникът се падна в средата на най-мразовития и мрачен февруари, който някой в Кембриджшир помнеше. Леденият сибирски вятър зачерви лицето на Мили. Умираще от студ, бе изморена и в лошо настроение.

Джаспър ѝ махна и тя се понесе към него.

— Мамка му — изстена, като се смъкна от коня и разтри ръцете си. — Тук е като на шибания Северен полюс. Земята е ледена пързалка. Едно подхлъзване и кракът на горкото момче ще се разбие на хиляди шибани парчета.

Джаспър се намръщи заради грубия ѝ език и я изгледа укорително. Част от новото му духовно израстване включваше пълна забрана върху псувните. Сестра му смяташе това за адски несправедливо, особено след като напоследък носеше кошмарни старчески пуловери и жилетки, които просто си просека неприлични епитети. В момента бе издокаран в зловеца зелена жилетка с огромни копчета и кръпки на лактите. Почти бе готова да си пожелае да види отново стария суетен Джаспър.

— Зак се обади — съобщи ѝ той. — Помоли ме да ти напомня за вечерята ви в „При Пиер“. Това май означава, че нещата между вас са се оправили.

— Разбира се, всичко е наред — отвърна Мили неубедително.

Вече бе шест часът. Трябваше да е под душа и да се приготвя за срещата, а не да се мотае наоколо като ескимос, намразил живота. Но подсъзнателно продължаваше да отлага срещата.

След като дори Джаспър бе забелязал, че нещо не е наред между нея и Зак, явно проблемите им бяха доста сериозни. Откак се върна от Калифорния, нещо странно започна да се случва във връзката им. И не бе на добро.

Не беше споделяла със Зак за Боби. В крайна сметка нямаше и нищо за разказване, само една целувка, която никога нямаше да се повтори. Защо да го наранява излишно? Нямаше скандали, нито гневни разговори. Нищо.

Но макар да държеше на Зак и да искаше да си върне спокойствието, което я бе поддържало преди сватбата на Ейми, това се оказва невъзможно. Нещо се промени и тя не знаеше как да върне нещата обратно.

— Имаш ли планове за Свети Валентин? — попита тя брат си, като поведе Рейдър към конюшнията.

Дори новият Джаспър не можеше да устои на смяна на темата, щом насочваше разговора към него.

— Аз ли? — нацупи се той. — Не. Ще празнувам с печени картофи и ръгби по телевизията.

Мили го съжали.

— Защо не дойдеш да вечеряш с мен и Зак? — предложи тя.

— На Свети Валентин? — нетактично се засмя той. — Не се обиждай, Мили, но не съм толкова отчаян.

След дългия горещ душ, който отпусна напрегнатите ѝ мускули и прогони студа от костите ѝ, Мили застана гола пред огледалото. Вторачи се критично в гърдите си, като ги повдигна една по една. Въпреки връщането на фигурата ѝ, все още бяха по-малки, отколкото ѝ се искаше.

Зак винаги ѝ повтаряше, че е красива. Харесваше тялото ѝ такова, каквото си бе. Искаше ѝ се да върне часовника назад и отново да се радва на любовта му както преди. Преди сватбата на Ейми. Преди да срещне Боби. Преди целувката.

Но онази нощ, когато Боби се отдалечи с коня си от нея, някой сякаш накълца сърцето ѝ на парчета.

Имаше право да ѝ е ядосан. Трябваше веднага да му каже за Зак. Но обзета от страстта в онзи момент, когато най-последно се отпусна в ръцете му, това ѝ се стори маловажно. В сравнение с любовта ѝ към Боби, Зак бе кръгла нула.

Това бе ужасната истина. Дори не се сети за Зак. А това я караше да се чувства виновна сега.

Мота се из Хайуд до три сутринта, очаквайки завръщането на Боби. Но той не се върна. Накрая отиде до хотела, за да си събере багажа и да поспи малко преди обедния си полет. Всичките ѝ обаждания до Боби на следващия ден останаха без отговор. Накрая му прати извинително съобщение, помоли го да ѝ се обади, за да му обясни, и се качи на самолета по-тъжна от когато и да било преди.

Той не ѝ се обади. И макар сърцето ѝ да бе разбито, Мили бе прекалено горда, за да се моли. Не можеше да направи нищо друго, освен да се върне към обичайния си живот. Да забрави за случилото се.

Разбира се, веднага трябваше да се обясни със Зак и да сложи край на връзката им. Знаеше го. Но комбинацията от нежеланието да го нарани, самотата ѝ и страхът от разпавии я спря. Никога не успя да намери подходящ момент за това.

Просто се опита да живее, сякаш нищо не се бе случило. Но бе невъзможно. Всеки път, когато Зак я докоснеше, мислеше за Боби.

Подобно предателство бе ужасно и непросσιμο. Но продължаваше да го прави.

— Е, хайде де — изсумтя Зак под нос, като си погледна часовника. — Къде, по дяволите, си, жено?

Беше му струвало малко състояние да резервира престижната ъглова маса в „При Пиер“ вечерта на Свети Валентин и му я бяха дали само до девет и половина. Искаше да вземе Мили от дома ѝ, но тя настоя да се видят в ресторанта.

Дали възнамеряваше да влезе като кралица? Господи, надяваше се това да е причината, а не някоя по-ужасна. Параноята не му бе присъща. Но напоследък Мили се държеше толкова странно, че нямаше начин да не си зададеш някои въпроси.

Като добър адвокат, Зак се опита няколко пъти да я разпита за сватбата и какво точно се бе случило в Хайуд. Но Мили не беше лесен свидетел и отговорите ѝ се оказаха крайно незадоволителни. Всъщност, вечно му повтаряше, че нищо не се е случило, а той си въобразява.

Този отговор го подлудяваше, защото не можеше да го подложи на кръстосан разпит, а в същото време звучеше адски неубедително. Не му оставаше друго, освен да ѝ повярва. Ала все пак усещаше, че не му казва цялата истина.

Опита се да пропъди съмненията си, когато най-после Мили влезе в ресторанта и се отправи усмихнато към него.

— Съжалявам, че закъснях — извини се тя, като го целуна по бузата.

Не беше издокарана, носеше джинси и прилепнал син пуловер. Вероятно бе най-небрежно облечената жена в ресторанта. Но в очите му никога не бе изглеждала по-сексапилна.

— Простено ти е. Но само защото си толкова красива — отбеляза той, като хвана ръката ѝ. — И защото вече изпих чаша вино, за която платих астрономическа цена. Честит Свети Валентин.

— Благодаря — нервно отговори тя. — И на теб.

И на теб? Господи! Мразеше се задето се държеше толкова студено и официално. Зак заслужаваше много повече. Но наистина не знаеше как да започне.

Накрая, както винаги, Зак се нагърби с трудната задача.

— Какво не е наред? — попита той, като пропъди застаналия до тях келнер.

— Нищо — отговори Мили, като се прокле за страха си. — Добре съм.

— Наистина ли? — усъмни се Зак, бутна стола си назад и затвори очи. — Аз не съм.

Мили разумно замълча и го зачака да продължи.

— Преди малко, когато влезе в ресторанта, всички глави се извърнаха към теб. Независимо колко красиви са съпругите или приятелките им, всички мъже се обърнаха да те огледат.

— Сигурна съм, че не са го направили — промърмори Мили с неудобство.

— Повярвай ми, направиха го.

— Е... толкова ли е лошо? — попита тя след безкрайно мълчание. — Имам предвид, аз съм с теб, а не с тях.

— Но с мен ли си, Мили? Наистина ли си с мен?

Зак взе чашата си и се вторачи в тъмnochервения кларет. Не бе възнамерявал да я разпитва тази вечер. Не искаше да го прави. Но не можеше да сдържа повече тревогата и страха си.

— Какво имаш предвид?

Тя се изненада, когато осъзна, че трепереше. Част от нея копнееше всичко да приключи. Но друга част желаше да се притисне в гърдите му и да остане там в безопасност завинаги.

— Влюбена ли си в Боби Камерън?

Тя се вторачи в скута си и не отговори.

— Влюбена ли си? — повтори той.

— Боби вече не е част от живота ми — отговори Мили предпазливо. — Знаеш го.

— Зададох ти съвсем различен въпрос — подчерта Зак. — Моля те, погледни ме.

Тя неохотно вдигна очи към него.

— Имам ли сърцето ти, Мили? Това те питам. Не ми пука за Боби. Но трябва да знам. Мисля, че след всичко, което означавахме един за друг, ми дължиш поне това. Нали?

По бузата ѝ се търколи гореща сълза.

— О, скъпа — протегна се нежно той към ръката ѝ, защото не можеше да понесе сълзите ѝ. — Всичко е наред. Не можеш да промениш чувствата си. Никой не може.

— Ще ми се да можех — изхлипа тя. — Опитах се. Наистина се опитах. Но не мога да ги променя. Не мога да прогоня любовта.

— Разбирам — кимна той, като преплете пръсти с нейните. — Повярвай ми, иска ми се да можех да променя чувствата си към теб, но не става така.

— Той не ме обича, ако това те кара да се почувстваш по-добре — промърмори Мили.

— Не, не ме кара — искрено отвърна Зак. — Просто този Боби е пълен идиот.

Махна на келнера и поиска сметката, която се появи милостиво бързо.

Съгласиха се да поговорят отново, утре или през следващата седмица. Бяха прекалено добри приятели, за да се разделят с лоши чувства. Но в момента и двамата се нуждаеха да останат сами.

— Сигурна ли си, че си в състояние да шофираш? — попита Зак, като ѝ помогна да облече палтото си и я отведе до червената ѝ мазда.

— Добре съм — смело заяви тя. — Ужасно съжалявам, Зак. Ужасно.

— Шшт — нежно я прегърна той. — Престани да се извиняваш. Не съм щастлив, но ще оживея. И двамата ще го преживеем.

Ако искаше да бъде честен, трябваше да си признае, че въпреки тъгата, вече изпитваше леко облекчение. Малко неща в живота са по-мъчителни от безсмислената надежда и той се радваше, че вече няма да се измъчва.

Мили се настани в колата.

— Ще ти се обадя сутринта — каза той, като я изчака да си сложи колана.

— Може аз да ти се обадя първа.

Тя задържа пресилената усмивка на лицето си по целия път до магистралата. Чак когато стигна до покрайнините на Нюмаркет, позволи на маската си да падне. Отби встрани от пътя, изключи двигателя, разкопча предпазния колан и заплака.

Беше почти единадесет и половина, когато най-последно паркира окаляната си кола пред къщата на Линда.

Грабна мърлявия стар пуловер от задната седалка и го облече. Беше покрит с конски косми, но не ѝ пукаше. Внезапно затрака със зъби от студ, въпреки отоплението в колата. А и никой нямаше да я види.

Зарови в чантата си в безуспешно издирване на ключовете. Очите ѝ бяха толкова подути и зачервени от плача, че почти не виждаше. Изруга под нос и се опита да завърти ключа с ледените си пръсти.

— Господи! — извика стреснато, когато предната врата внезапно се отвори и тя се озова пред тъмна мъжка фигура, застанала в коридора. — Ако искаш пари, можеш да вървиш на майната си! —

изруга разгневено. — Брат ми е на горния етаж и е як като бик. Ако изпищя, веднага ще дойде да те размаже.

— Съмнявам се — отговори фигурата. Познатият привлечен каубойски говор закова Мили на мястото ѝ. — Брат ти ме пусна да вляза тук.

Тя светна лампата и видя Боби, облегнат на стената и кръстосал крака, сякаш притежаваше къщата.

— Хубава ли беше вечерята?

— Не — отговори, като прокле майка си заради ярката лампа, която сигурно подчертаваше зловецко омазаните ѝ със спирала бузи и яркочервения ѝ нос. — Беше ужасна. Наистина.

— Добре — кимна Боби, като пристъпи напред и я придърпа към себе си. — Защото това е последният път, когато вечеряш с този тип. Или с който и да било друг.

Мили не възнамеряваше да спори. Нито пък да допусне същата грешка за втори път и да го прекъсне, докато я целуваше. А той го направи толкова страстно и продължително, че започна да се чуди дали щяха да останат в коридора до сутринта, залепени един за друг.

— Ела с мен — подкани я той и я изведе навън.

Повлече я надолу по улицата към взетата под наем кола, отвори вратата и я настани на предната седалка. Мили все още не бе проговорила и дума. Из главата ѝ се въртяха безброй въпроси: какво правеше Боби тук, откъде знаеше къде живее, щеше ли да остане, беше ли ѝ простил. Но не знаеше с кой от тях да започне.

Накрая се спря на най-очевидното.

— Къде отиваме?

Той запали двигателя и ѝ се усмихна.

— У дома.

Докато стигнат Нюуелс, дъждът се превърна в истинска буря. Нощем празната къща изглеждаше още по-тъжна, отколкото през деня. Особено тази вечер заради вятъра, виещ в боровете, и дъжда, който плющеше по тенекиения покрив на стария хамбар.

— Слушай, благодаря ти за това, което се опитваш да направиш — каза Мили, когато той изключи двигателя и предното стъкло се обля от тежки водни струи, които я караха да се чувства като в подводница.

— Идеята е чудесна, но не трябва да сме тук. Чувствам се... — тя потръпна. — Странно. Тъжно. А и мястото вече е продадено, така че в момента сме незаконно в нечий имот.

— Не, не сме — отвърна Боби.

Колкото и да бе щастлива, че е с него, арогантната му самоувереност я подразни.

— Лесно е да се каже, че не сме, но не е така. Това вече не е моят дом, Боби. Искане ми се да беше, но...

— Ела.

Той изскочи навън в дъжда, заобиколи колата и я издърпа. Беше невероятно студено, а дъждът я намокри от глава до пети за секунда. За момент Мили ахна от шока.

— Оттук.

Затичаха се през двора към конюшната, където светеше слаба електрическа крушка. Мили очакваше, че е заключено, но Боби отвори вратата и безцеремонно я набути вътре.

— Седни — каза ѝ развълнувано, като я поведе към старата дървена пейка в ъгъла. — И си затвори очите.

Прекалено измръзнала и вцепенена, за да се възпротиви, Мили изпълни заповедта.

— Почакай тук.

След минута, която се ѝ стори цял час, Боби се върна.

— Добре — заяви той въодушевено. — Можеш да си отвориш очите. Честит Свети Валентин.

На метър от нея, опакован с гигантска червена панделка, размахал опашка и ококорил очи, стоеше Илайджа.

— О, Господи! — изпищя Мили, като обви ръце около врата му и вдъхна миризмата му. — Но къде... Как... Как го намери?

— Трудно — отговори Боби, доволен от щастливия ѝ поглед.

— Мислех, че е в Саудитска Арабия — каза тя, като погали гривата на коня. — Дори мислех, че е мъртъв.

— Да, беше в Саудитска Арабия — отвърна Боби. — Но за щастие не бе мъртъв. Реших, че няма да е редно да започнем коневъдството без него.

— А? — недоумяващо изсумтя Мили.

Заля я вълна от блаженство при мисълта, че отново е със стария си приятел. А Рейдър щеше да полудее утре, когато го видеше.

— Какво коневъдство? — попита тя объркано.

— Това тук — отговори Боби. — Това е втората част от подаръка ти.

И ѝ подаде два еднакви ключа.

— Ти? — зяпна тя. — Ти си купувачът на Нюуелс?

— По-точно казано, аз съм вторият — отвърна той. — Един много симпатичен тексасец го купи от Рейчъл. Но затъна в парични проблеми точно по времето, когато моите собствени се оправиха.

— Но три милиона, Боби! Нямах такива пари.

— Така е — призна той. — Нямам. Но Джими Прайс ми уреди специална ипотека.

— Така ли? — учуди се Мили. — Защо?

— Защото съм готин тип — ухили ѝ се Боби и тя се разтопи. — А и... продадох му дела си от Тъндърбърд.

— Не може да бъде — ахна Мили. — Ти обичаш този кон. Той е единственото, което ти остана след продажбата на каубойските коне.

— Не, не е единственото — възрази Боби, като пристъпи напред и я прегърна. — Имам теб. И това място. Можем да му възвърнем старата слава. Да накараме баща ти да се гордее с нас.

Наведе се да я целуне, но тя го задържа.

— Боби, не мога да те оставя да направиш това.

Изпитваше страхотна благодарност към него. Но вече го бе загубила веднъж заради егоизма си и не възнамеряваше да повтори грешката.

— Хайуд е твоя живот — продължи. — Искаше да накараш и твоя баща да се гордее, нали?

— Оказа се, че баща ми не е бил човекът, за когото го смятах — отговори Боби, като я целуна нежно.

Тя го погледна въпросително, но той не обясни нищо повече. Хвана я за ръцете и се вгледа в очите ѝ.

— Хайуд е голяма част от живота ми. И винаги ще бъде. Но ти си още по-важна. Пък и кошмарът с Тод и „Комарко“ ме накара да осъзная нещо: Хайуд е говедовъдно ранчо. Винаги е било такова и винаги ще бъде. А управлението на говедовъдно ранчо... ами, просто не е за мен.

— Но ако ти не си там, кой ще го ръководи? — учуди се Мили. — Уайът не може да продължи вечно да го прави. А Дилън вече има

нов живот.

— Тара — усмихна се Боби. — Оказа се, че истинският фермер и каубой сред нас е момиче. Преди няколко седмици тя заяви на Уайът, че иска да поеме повече отговорности в Хайуд. Отначало той бе скептично настроен — познаваш го, но постепенно разбра, че това е най-доброто.

— Да, но, Боби...

— Слушай — прекъсна я той. — Работата ми е да тренирам коне. Това е единственото, което някога съм искал да правя. А ти винаги си искала да ги яздиш. Тук и двамата можем да осъществим мечтите си. Заедно.

Тя отвори уста, за да възрази отново, но после осъзна, че Боби говореше сериозно. А и не можеше да се противиш на човек, който предлага да осъществи всичките ти мечти.

Затова го целуна. И щеше да продължи, ако Илайджа не бе решил, че вече му е писнало от лигави глупости, да не говорим за тъпата панделка, с която бе опакован. Конят тръгна решително към кофата с овес и ги събори на земята.

— Разбира се — каза Боби, като свали мокрия пуловер на Мили и погали нежно гладкия ѝ корем, — ще прекарваме доста време и в Хайуд. Искам децата ни да познават каубойската култура. И нямам предвид версията на „Г-Мобил“.

— Деца? — ахна Мили.

— Разбира се — усмихна се той. — Защо не?

За първи път Мили не знаеше какво да отговори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.